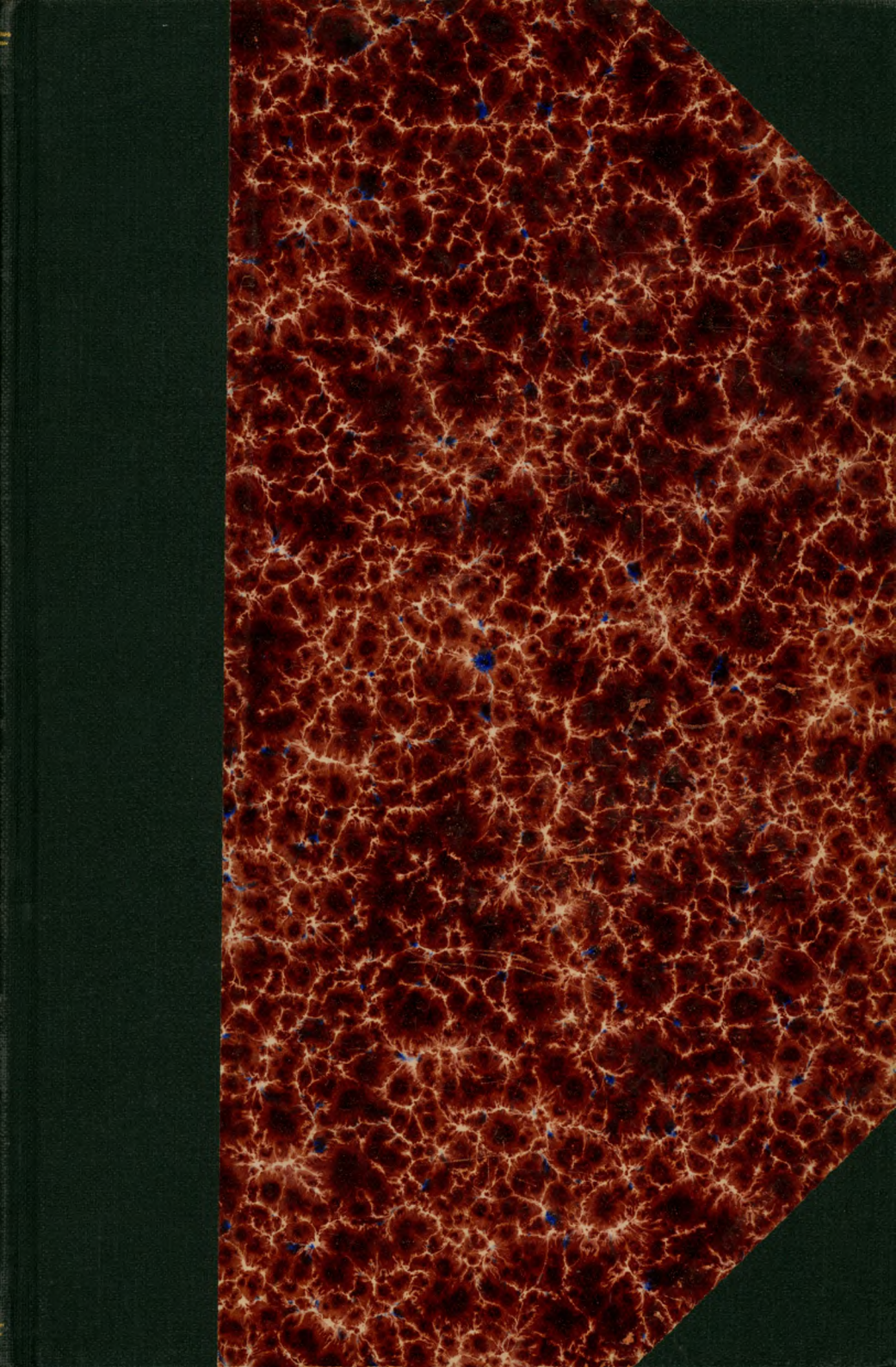

AZ ERDŐ 1940.

P. 3. ^{1.} -

OEE Könyvtár
Áll. Ell. 2018

1851

ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
KÖNYVTÁRA.
ÁK. 5235. tételsz.
Csop. V. — szám.

Ezerhegyi Géza
Művelődésügyi Minisztérium

első kénito lapokkal

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. JANUÁR

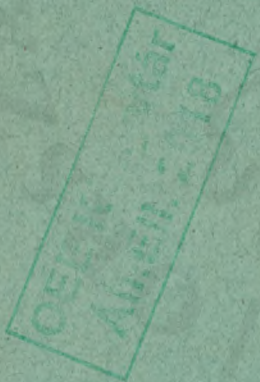
1. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45 672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN .. MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

- MEGHIVÓ
választmányi ülésre
és
évi rendes közgyűlésre
- DARÓCZY MARTON: 1940.
- JEGYZŐKÖNYV
- SZY FERENC:
Választmányi ülés
- EGYESÜLETI HIREK
- PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ
- HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Most jelent meg!

Szlávik Nándor

szk. vezérerdőfelügyelő
értékes és kartársaink
számára igen hasznos,
páratlan szakkönyve,

a „Vadtenyésztés és vadászat“.

A kitűnő könyv első fejezetei általában véve a vadászról, a vadászatról szólnak s ismertetik ennek az igen nagykiterjedésű kérdésnek egész történelmét is. A további részek hasznos gyakorlati tanácsokkal szolgálnak a vadászattal foglalkozók részére, az év minden hónapjának tennivalóival kapcsolatban.

A könyvet lapunk olvasói kedvezményes áron, **3 P 60 f-ért (6 P-ös ár helyett)** rendelhetik meg lapunk szerkesztőségénél.

Állást keres azonnali belépésre 49 éves, edzett, egészséges, róm. kat. vallású, nő, szakiskolát végzett erdőőr, aki az erdészet minden ágában, az irodai vezetésben, a mesterséges fácántenyésztésben, a nagy vad óvásban és tenyésztésében, kutya idomításban szerzett nagy gyakorlatot. Elkészít vadászathoz befogó hálókat és fácán tenyésztéshez szükséges költő és nevelő ládákat stb. Jelenleg egy nagyobb uradalomban, mint kisegítő erdőőr van alkalmazva, s miután ott üresedés nincs, ezért keres máshol alkalmaztatást. Szíves megkereséseket „Az Erdő” kiadóhivatala fővábbit,

Erdőőri vagy vadőri állást keres, szakiskolát végzett, ki úgy az erdészet mint vadászat terén, valamint gőzfűrésznél és halgazdaságban teljesen jártas, nő, egy gyermekes, 30 éves erdőőr. Címe a kiadóhivatalban. (845—1939. sz.)

Megvételre keresek 2 drb. I. o. téli rókabőrt. Levelező lapon kérekeértesítést az ár megjelölésével és hogy a teljes hossza hány cm. Csak nagy példányok jöhetnek számításba. Cim: Daróczy Márton Esztergom.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. FEBRUÁR

2. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

JEGYZŐKÖNYV

választmányi ülésünk,
illetve
évi rendes közgyűlésünkről

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ
SZERKESZTŐI ÜZENETEK
HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Most jelent meg!

Szlávik Nándor

szk. vezéredőfelügyelő
értékes és kartársaink
számára igen hasznos,
páratlan szakkönyve.

a „Vadtenyésztés és vadászat“.

A kitűnő könyv első fejezetei általában véve a vadászról, a vadászatról szólnak s ismertetik ennek az igen nagykiterjedésű kérdésnek egész történelmét is. A további részek hasznos gyakorlati tanácsokkal szolgálnak a vadászattal foglalkozók részére, az év minden hónapjának tennivalóival kapcsolatban.

A könyvet lapunk olvasói kedvezményes áron, **3 P 60 f-ért** (6 P-ös ár helyett) rendelhetik meg lapunk szerkesztőségénél.

Állást keres azonnali belépésre 49 éves, edzett, egészséges, róm. kat. vallásu, nős, szakiskolát végzett erdőőr, aki az erdészet minden ágában, az irodai vezetésben, a mesterséges fácántenyésztésben, a nagy vad óvásban és tenyésztésében, kutya idomításban szerzett nagy gyakorlatot. Elkészít vadászathoz befogó hálókat és fácán tenyésztéshez szükséges költő és nevelő ládákat stb. Jelenleg egy nagyobb uradalomban, mint kisegítő erdőőr van alkalmazva, s miután ott üresedés nincs, ezért keres máshol alkalmaztatást. Szíves megkereséseket „Az Erdő“ kiadóhivatala továbbít,

Egy kitűnő uhu jókarban lévő „Longrif“-flóbertért elcserélhető. Cím a kiadóban.

Megvételre keresek 2 drb. I. o. téli rókabőrt. Levelező lapon kérek értesítést az ár megjelölésével és hogy a teljes hossza hány cm. Csak nagy példányok jöhetnek számításba. Cím: Daróczy Márton Esztergom.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. MÁRCIUS

3. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

MEGHIVÓ

választmányi ülésre és rendkívüli
közgyűlésre

DARÓCZY MÁRTON:

Magyar lélek ünnepe

SZY FERENC:

Kaán Károly

DARÓCZY MÁRTON:

Rendkívüli közgyűlés előtt

HEVESI JÓZSEF:

Elgondolás és valóság

FELHIVÁS!

EGYSÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Leszállított áron

mintegy 40% ármérsékléssel kaphatók — amíg a készlet tart
— a következő tankönyvek az esztergomi
m. kir. alerdész szakiskolánál:

Balás: Erdei fák és cserjék	súlya 200 gr.	új ára 2.—	P, cs. és portó 12 f
„ Erdőműveléstan	192	„ „ 2.10	„ „ „ 12 „
Katona: Erdőbecsléstan	120	„ „ 1.50	„ „ „ 12 „
„ Mennyiségtan	140	„ „ 1.50	„ „ „ 12 „
„ Földmérés tan alapelemei	250	„ „ 2.50	„ „ „ 20 „
Tóber: Éghajlat tan alapfogalmai	180	„ „ 2.00	„ „ „ 12 „
„ Talajtan alapfogalmai	140	„ „ 1.20	„ „ „ 12 „

Minden megrendeléshez pénzkifizetési díj fejében még 10 fillér küldendő be. Több könyv megrendelése esetén a fenti csomagolási díj és portó helyett

500 gram súlyig	20 fillért,
1000 „ „	40 „
2000 „ „	70 „

kell a könyv árán felül beküldeni. A könyvek csakis az összeg előzetes befizetése mellett kaphatók a m. kir. alerdész szakiskola igazgatóságánál Esztergomban.

Egyesületünknel kapható:

AZ ERDŐGAZDASÁGI SEGÉDSZOLGÁLAT TENNIVALÓI.

Írta: DR. TOMASOWSZKY IMRE
nyug. miniszteri tanácsos.

Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára füzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő. A MEVME tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. ÁPRILIS

4. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

DARÓCZY MÁRTON:

Kartársaim búcsúzó!

SEBŐK JÓZSEF:

Az erdészeti segédszemélyzet problémái, ahogy azt egy idegen látja

KARVALY:

Az erdő varázsa

SZY FERENC:

A szarka

EGYSÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLO

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Most jelent meg!

Szlávik Nándor

szk. vezéredőfelügyelő
értékes és kartársaink
számára igen hasznos,
páratlan szakkönyve,

a „Vadtenyésztés és vadászat“.

A kitűnő könyv első fejezetei általában véve a vadászról, a vadászatról szólnak s ismertetik ennek az igen nagykiterjedésű kérdésnek egész történelmét is. A további részek hasznos gyakorlati tanácsokkal szolgálnak a vadászattal foglalkozók részére, az év minden hónapjának tennivalóival kapcsolatban

A könyvet lapunk olvasói kedvezményes áron, **3 P 60 f-ért** (6 P-ös ár helyett) rendelhetik meg lapunk szerkesztőségénél.

Megjelent a

„Méhészet kiskátéja“

második bővített kiadása, amely kérdésekbe és feleletekbe tömöríti az összes méhészeti tudnivalókat. E könyvből úgy a kezdő, mint a haladott méhész igen sok új dolgot tanulhat: különösen a kétanyás rendszerről, de sok másról is.

A könyv ára portóval együtt **2 pengő 20 fillér.**

Ha ezt az összeget címemre eljuttatja, azonnal elküldöm a könyvet. Egyben tisztelettel ajánlom az 1939. májusban megjelent

„Méhészet gyakorlati tanácsadó“ V. kiadását.

Postaköltséggel **6 P 30 fillér.**

Ignác Sándor

Rákospatota, Szondy-utca 9.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. MÁJUS

5. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

VITÉZ SZEKERES KÁROLY

Kartársaimhoz

JEGYZŐKÖNYV

*a választmányi, illetve tisztújító
közgyűlésről*

JEGYZŐKÖNYV

*a pénzkészlet, vagyontárgyak és irat-
tár átadásáról, illetve átvételéről*

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

KINEVEZÉSEK

KÜLÖNFÉLÉK

EGYESÜLETI HIREK

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM,
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

Egyesületi hírek

Ezúton értesítjük kartársainkat, hogy a Kárpátaljára pünkösd két ünnepére tervezett vándorgyűlésünket, az idő rövidsége miatt későbbi időpontra halasztottuk. A vándorgyűlések helyét és idejét annakidején kartársainkkal közölni fogjuk.

Felkérjük az államhoz kinevezett kartársakat, hogy címváltozásukat mielőbb bejelenteni szíveskedjenek, hogy a lap szétküldésében zavarok elő ne állhassanak.

Felhívjuk kartársaink figyelmét arra, hogy egyesületünk vezetőségének címe: Tata, II. Esterházy-utca 1. szám. Kérjük a kartársakat, hogy mindennemű megkeresést a fenti címre küldjenek.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Stefánkó Rezső Decs. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Kovács Gyula Patalom. A lap küldését beszüntették.

Előfizetése rendezve van.

Elsik Mihály szakaszvezető Szentendre. Tagdíjhátralék 7 P, temetkezési segély-hozzájárulás hátralék 3.50 P. Az 1939—40. éveket töröltük, mint katonai szolgálati időt.

Szöllősi József Korpád. Tagdíja folyó évi október hó 31-ig rendezett. Temetkezési segély-hozzájárulási hátraléka 3 P.

Zsurzsman Tivadar Hollóháza. Tagdíjhátraléka 14 P. A beküldött 10 P-t kívánságára a temetkezési járulékra könyveltük el.

Pályázati hirdetés.

Az esztergomi m. kir. alerdész szakiskola első évfolyamára az 1940—41. tanévben 29 tanuló vehető fel.

A szakiskolába való felvételi kérvényeket 1940. évi július hó 1-éig az esztergomi alerdész szakiskolához kell benyújtani.

A részletes pályázati feltételeket az érdeklődők 40 fillér előzetes beküldése ellenében az esztergomi vagy a szegedkirályhalmi m. kir. alerdész szakiskolától szerezhetik meg.

Budapest, 1940. évi február hó.

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. JÚNIUS

6. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

BEADVÁNYUNK

a M. kir. Földmivelésügyi Miniszteriumhoz

SZY FERENC

Órségváltás

TITKÁR

Egyesületi problémák

Jóleső szavak

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

„Erdészeti zsebnaptár.”

Örömmel értesítjük kartársainkat, hogy az „Országos Erdészeti Egyesület kiadásában rövidesen megjelenik az „Erdészeti Zsebnaptár”. Azt hisszük, ezzel mindannyiunk régi kívánsága teljesül, amikor az általunk is nélkülözhetetlen segítő társat a mai kornak megfelelő új kiadásban viszontlátjuk. Ha minden egyes kartársunk puskája mellett ezután megtaláljuk az „Erdészeti Zsebnaptár”-t, melyben a leghasznosabb dolgokat minden szakember megtalálja, ami a gyakorlatban szükséges számára, akkor hinni merjük, hogy megint egy lépéssel közelebb értünk ama célunkhoz, mely az erdészeti segédzemélyzetnek „a becsületesen végzett munka után méltán kijáró megbecsülést, a fehérebb és nagyobb darab kenyeret, amelyeket szaktudásunkkal, odaadó, időt s veszélyt nem tekintő kötelességtudásunkkal bebizonyíthatóan kiérdemeltünk” mihamarább elérjünk! Kérünk mindenkit, hogy az „Erdészeti Zsebnaptár”-t még a legnagyobb áldozatok árán is rendelje meg, mert ezzel nemcsak a kiadónak könnyít nehéz munkáján, hanem lehetővé teszi, hogy úgy magának, mint többi kartársainak is a legolcsóbb árban birtokába kerül a ma már nélkülözhetetlen segítő társ: a zsebnaptár. Az „Erdészeti Zsebnaptár” tartalmáról az előfizetési felhívás bő és mindannyiunk részére kielégítő felvilágosítást ad. — Reméljük, hogy kérésünk nem lesz a pusztába kiáltó szó, hanem kartársaink ismét tanujelét adják, hogy a korrallal haladva, minden ilyen munkát a legvégsőkig támogatnak. — Végezetül még idéznem kell az 1873-ban megjelenő „A közerdész” c. könyv jeligéjét: „Elmélet és gyakorlat karöltve járnak egymással; egyik a másik nélkül félszeg. — A közerdész az erdő dajkája; amilyen ő, olyan az erdő”. — Tehát rendeljük meg a gyakorlat támaszát: a „Zsebnaptár”-t! — *Sikray.*

Féláron lehet Szegedre utazni a XII. Szegedi Ipari Vásár alkalmából.

A vásár minden belépőjegye sorsjegyül is szolgál. — A plakátverseny az idei vásár ötletes újítása.

A XII. Szegedi Ipari Vásár iránt, amelyei június 1—9 között rendeznek, országos érdeklődés nyilvánul meg. A vásár jelentőségét bizonyítja az a körülmény is, hogy Varga József kereskedelemügyi miniszter személyesen nyitja meg és a rádió helyszíni közvetít ad az ünnepélyes megnyitásról. A vásár vezetősége az idén sok érdekes újítást valósít meg. Így elsősorban a „Vásarfia” ajándéksorsolást. Sokezer pengő értékű, sokszáz darab különféle értékes ajándékot sorsolnak ki az idei szegedi vásáron, még pedig úgy, hogy a sorsolásban minden látogató résztvesz, mert a vásári belépőjegy egyben sorsjegyül is szolgál. A nyertes számokat a budapesti és vidéki lapok június 20.-i példányaiban közli a vásár vezetősége.

Érdekes újítása még a XII. Szegedi Ipari Vásárnak a plakátverseny pályázat is, amelyre vonatkozó részleteket a vásár igazgatóványok lebélyegzése alkalmával hozza a közönség tudomására a rendezőség.

Szegedre május 26-tól, Szegedről június 12-ig lehet utazni Mindenirányú felvilágosítást megad a vásár irodája Szeged, Horváth M.-u. 3. Telefon 14-15.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. JÚLIUS

7. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45 672.

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

TARTALOM:

Dr. **ALMÁDY KÁROLY**

Az út, amelyen járunk...

*Az esztergomi m. kir. Alerdész Szakiskola
II. éves tanulójának kirándulása*

(1940. május 5—9-ig)

D. M.: Kartársaim!

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY

EGYESÜLETI HIREK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

**SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.**

ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

**Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizessd meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást!**

**Ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!**

Irodai főerdőőrt,

számadások vezetésében jártas róm. kat., 100 %-os munkaerőt
jó kézi és lehetőleg gépírással felveszünk. Cím a kiadóban.

Állást keresnek:

Berényi József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A
vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

Az erdő- és vadgazdaság terén 13 évi gyakorlattal ren-
delkező 35 éves, nős, r k vallású vadőr, kitűnő bizonyítvá-
nyokkal, azonnali belépésre állást keres. Címe: Putnoky Antal
Komját, Nyitrai-út 698.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős,
családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András
Tárnok 6., u. p. Sárosfa.

28 éves, nős, r k vallású, 4 középiskolát végzett és erdő-
őri szakvizsgát tett, katonaviselt erdőőr, ki úgy az erdőgazda-
ság, mint a vadászat terén nagy gyakorlattal rendelkezik,
állást keres. Címe: Szivák Sándor Gyöngyös, Kállay-u. 117.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakor-
lattal állást keres azonnali belépésre Erdőbecslési munkálatok-
ban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

49 éves, nős, gyermektelen, 7 középiskolát végzett, jól
szakvizsgázott, a német nyelvet szóban és írásban bíró erdőőr,
úgy az erdészeti, mint a vadászat terén hosszú gyakorlattal
rendelkezik, azonnali belépésre állást keres.

Kedvezményes áron eladó: egy drb 4 éves, elsőrangúan
betanított drótszörű német vizsla. Cím: Német Géza erdőőr,
Pápateszér, Eszterházi-major.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. AUGUSZTUS

8. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

===== EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672. =====
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

EGYESÜLETÜNK CIME:
TATA.
II., ESZTERHÁZY-UTCA 1. SZÁM
MINDEN MEGKERESÉS
E CÍMRE INTÉZENDŐ

TARTALOM:

TITKÁR: Beszámoló

*Közalapítványi erdőörök beadványa
a minisztériumba*

*D. M.: Alerdész szakiskola évzáró
ünnepélye*

OROSZ IMRE: Téli vadóvás

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

Irodai főerdőört,

számadások vezetésében jártas róm. kat., 100 %-os munkaerőt jó kézi és lehetőleg gépírással felvesszünk. Cím a kiadóban.

Állást keresnek:

Berényi József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

Az erdő- és vadgazdaság terén 13 évi gyakorlattal rendelkező 35 éves, nős, r k vallású vadőr, kitűnő bizonyítványokkal, azonnali belépésre állást keres. Címe: Putnoky Antal Komját, Nyitrai-út 698.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 6., u. p. Sárosfa.

28 éves, nős, r k vallású, 4 középiskolát végzett és erdő-őri szakvizsgát tett, katonaviselt erdőőr, ki úgy az erdőgazdaság, mint a vadászat terén nagy gyakorlattal rendelkezik, állást keres. Címe: Szivák Sándor Gyöngyös, Kállay-u. 117.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban

49 éves, nős, gyermektelen, 7 középiskolát végzett, jó szakvizsgázott, a német nyelvet szóban és írásban bíró erdőőr, úgy az erdőszet, mint a vadászat terén hosszú gyakorlattal rendelkezik, azonnali belépésre állást keres.

24 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló is) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. SZEPTEMBER

9. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45 672.
AZ EGYESÜLET CÍME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

EGYESÜLETÜNK CÍME:
TATA.
II., ESZTERHÁZY-UTCA 1. SZÁM

MINDEN MEGKERESÉS
E CÍMRE INTÉZENDŐ

TARTALOM:

TITKÁR: *Névtelen hősök*

VITÉZ SZEKERES KÁROLY:
Élményeim Kárpátalján

KARVALY: *A vadőr*

SZÉKELYHIDI VILMOS:
Felhívás a vadőrökhöz

OROSZ IMRE: *Téli vadóvás*

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

Kartárs!

Míg a készlet tart, el ne mulassz megrendelni Dr. Trauer Ervin m. kir. főerdőmérnök „Erdőgazdasági alapismeretek” c. erdészeti szakkönyvét.

E kiváló mű felöleli az erdőgazdaság minden ágára kiterjedő ismereteket, s mint ilyen nélkülözhetetlen minden gyakorlók, erdőőr. alerdész és erdész számára.

A könyv igen világosan és könnyen érthető módon ismerteti a termőhelyi és tenyészett alapismereteket, az erdősítések-nél számbajöhető erdei fákat, cserjéket, a fásításhoz szükséges anyagokat, azok előállítását, a fásítások különféle módjait, a fiatalosok ápolását, védelmét és nevelését, az erdők gondozását, a használatok okszerű és gazdaságos foganatosítását, a szállítást, feldolgozást, értékesítését és felhasználás különböző lehetőségeit tárgyalja.

A példányonkinti 250 P vételár, 10 fillér kézbesítési és 20 fillér postaköltség pénzben, vagy postabélyegben való előzetes beküldése ellenében a könyv megrendelhető a szerzőnél Budapesten, VI. Hegedűs Sándor-u. 23. III. emelet 17. a

Méhészkedő Kartársak!

Most jelent meg a „*Méhek ragályos álcárothadása és az ellene való védekezés*” című könyv II. bővített kiadása, amelyet Ignác Sándor és dr. Koppán József méhészeti felügyelők írtak a legnagyobb gyakorlati szaktudás alapján: könnyen érthető és népies nyelven.

A mű az olvasóját teljesen tájékoztatja a ragály behurcolásának elkerüléséről, a betegség keletkezéséről, idejében való felismeréséről és annak biztos védekezéséről, illetve a betegség továbbterjedésének meggátlásáról, nemkülönben a kaptár stb. fertőtlenítéséről, ami nemcsak a kezdő méhésznek fontos, hanem még az előrehaladottnak is, hogy a könyv tartalmát addig ismerjék meg, amíg a ragály be nem üt a saját méhészetükbe, mert akkor már drágán fizetik meg az elmulasztást.

A könyv beszerezhető a szerzőnél 2.20 P előzetes beküldése ellenében. Cim : Ignác Sándor Rákospalota, Szondy-utca 9 sz.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. OKTÓBER

10. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MARTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CÍME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

EGYESÜLETÜNK CÍME:
TATA.
II., ESZTERHÁZY-UTCA 1. SZÁM

MINDEN MEGKERESÉS
E CÍMRE INTÉZENDŐ

TARTALOM:

Cs. F.: *Felvirradt*

DARÓCZY MÁRTON: *Erdély*

VITÉZ SZEKERES KÁROLY:

Beadványunk a vadörök ügyében

KÁRPÁTALJAI SZAKVIZSGÁK

TITKÁR: *Megemlékezés*

FELHIVÁS *a bustyaházai m. kir. Erdő-
igazgatóság Műszaki Személyzetéhez*

FELHIVÁS KARTÁRSAINKHOZ

EGYESÜLETI HIREK

KÜLÖNFÉLÉK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIRDETÉSEK

Kartárs!

Míg a készlet tart, el ne mulassz megrendelni Dr. Trauer Ervin m. kir. főerdőmérnök „Erdőgazdasági alapismeretek“ c. erdészeti szakkönyvét.

E kiváló mű felöleli az erdőgazdaság minden ágára kiterjedő ismereteket, s mint ilyen nélkülözhetetlen minden gyakorlók, erdőőr, alerdész és erdész számára.

A könyv igen világosan és könnyen érthető módon ismerteti a termőhelyi és tenyészett alapismereteket, az erdősítések-nél számbajöhető erdei fákat, cserjéket, a fásításhoz szükséges anyagokat, azok előállítását, a fásítások különféle módjait, a fiatalosok ápolását, védelmét és nevelését, az erdők gondozását, a használatok okszerű és gazdaságos fogantatását, a szállítást, feldolgozást, értékesítését és felhasználás különböző lehetőségeit tárgyalja.

A példányonkinti 2 50 P vételár, 10 fillér kézbesítési és 20 fillér postaköltség pénzben, vagy postabélyegben való előzetes beküldése ellenében a könyv megrendelhető a szerzőnél Budapesten, VI. Hegedűs Sándor-u. 23. III. emelet 17. a

Méhészkedő Kartársak!

Most jelent meg a „*Méhek ragályos álcározadása és az el-lene való védekezés*“ című könyv II. bővített kiadása, amelyet Ignác Sándor és dr. Koppán József méhészeti felügyelők írtak a legnagyobb gyakorlati szaktudás alapján: könnyen érthető és népies nyelven.

A mű az olvasóját teljesen tájékoztatja a ragály behurcolásának elkerüléséről, a betegség keletkezéséről, idejében való felismeréséről és annak biztos védekezéséről, illetve a betegség továbbterjedésének meggátlásáról, nemkülönb a kaptár stb. fertőtlenítéséről, ami nemcsak a kezdő méhésznek fontos, hanem még az előrehaladottnak is, hogy a könyv tartalmát addig ismerjék meg, amíg a ragály be nem üt a saját méhészetükbe, mert akkor már drágán fizetik meg az elmulasztást.

A könyv beszerezhető a szerzőnél 2.20 P előzetes beküldése ellenében. Cim: Ignác Sándor Rákospalota, Szondy-utca 9 sz.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. NOVEMBER

11. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

EGYESÜLETÜNK CIME:
TATA.
II., ESZTERHÁZY-UTCA 1. SZÁM

MINDEN MEGKERESÉS
E CÍMRE INTÉZENDŐ

TARTALOM:

VITÉZ SZEKERES KÁROLY:
Üzenet erdélyi kartársainknak
VITÉZ SZEKERES KÁROLY:
Egyesületi élet
EMLÉKIRAT
EGYESÜLETI HIREK
KÜLÖNFÉLÉK
PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ
SZERKESZTŐI ÜZENETEK
PÁLYÁZATI HIRDETMÉNYEK
HIRDETÉSEK

Allást keresnek:

1941 január hó 1-re vagy április havi belépésre állást keres szakiskolát végzett, 45 éves r. k., nős, két gyermekes, háborút viselt erdőőr. Az erdőművelés terén nagy gyakorlattal és elméleti tudással rendelkezik. A csülkös vad tenyésztése, gondozása és vadászása terén is minden próbát kiáll.

Nyelvismerete német, román és szláv. Anyanyelve magyar. Cím: Kovács János szkv. erdőőr Mátramindszent. Heves vm.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitünő szakvizsgái bizonyítvánnyal az erdészeti és vadászat terén szakavatottsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

Berényi József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 6., u. p. Sárosfa.

28 éves, nős, r. k. vallású, 4 középiskolát végzett és erdőőri szakvizsgát tett, katonaviselt erdőőr, ki úgy az erdőgazdaság, mint a vadászat terén nagy gyakorlattal rendelkezik, állást keres. Címe: Szivák Sándor Gyöngyös, Kállay-u. 117.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban saktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczi-út 47.

Róm. kat. 28 éves szakvizsgázott erdőőr, aki mind az apró, mind a nagyvad óvásban, erdőtelepítésben, méhészet kezelésében nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban van, fizetésmegjelöléssel állást keres. Cím: M. E. V M. E., Tata, II., Esterházy-utca 1. szám.

Eladók:

Tizenegyhónapos hannoveri véreb, törzskönyvezett szülőktől eladó. Szücs László főapátsági erdész Ravazd.

Egy drb. beidomított sima foxi eladó. Ára 10 pengő. Cím: Balogh Lajos primasi erdőőr Esztergom, Mexikó.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVF.

1940. DECEMBER

12. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **DARÓCZY MÁRTON**

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA : 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:

DARÓCZY MÁRTON

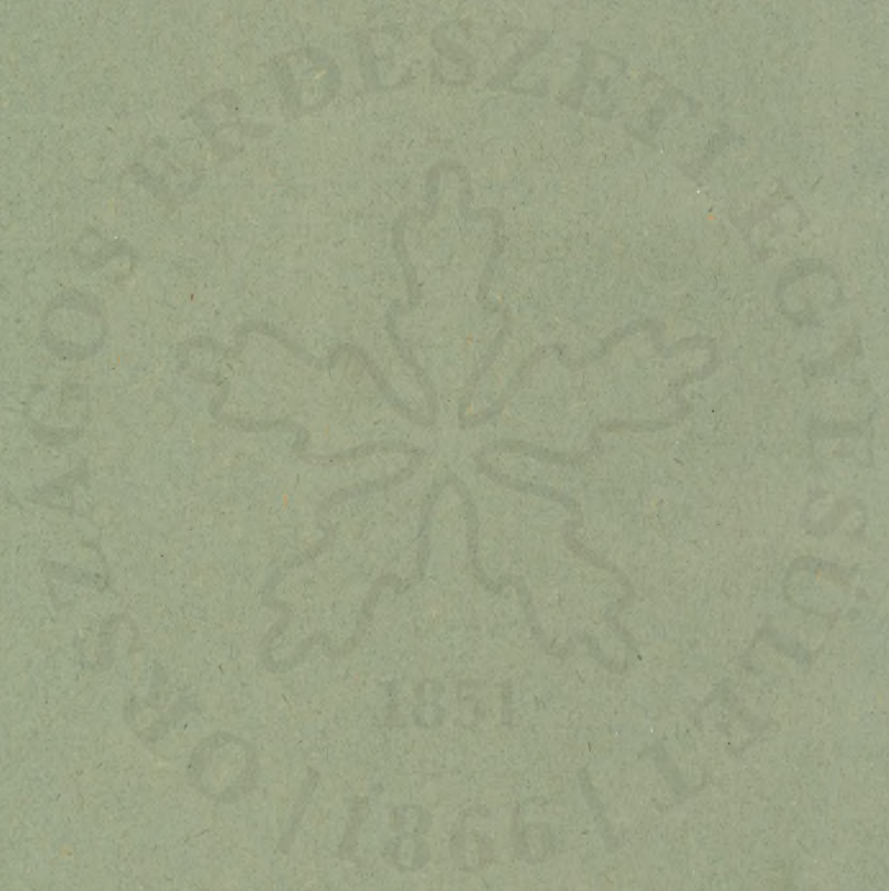
SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

EGYESÜLETÜNK CIME:
TATA.
II., ESZTERHÁZY-UTCA 1. SZÁM

MINDEN MEGKERESÉS
E CÍMRE INTÉZENDŐ.

TARTALOM:

- MEGHIVÓ* választmányi ülésre
SÓLYOM: A vizsla es a vizslás
VITÉZ SZEKERES KÁROLY:
Élményem Máramarosban
TITKÁR: Emlékezés
Dr. ALMÁDY KÁROLY:
Erdészek karácsonya
GUNSZT FERENC:
*Az erdőgazdasági műszaki segéd-
személyzet ungvármegyei helyi
csoportjának megalakulása*
TAMÁS JÁNOS: Nyílt levél
Dr. VASVARI MIKLÓS:
*Érdély hazatért része és néhány
madarunk*
SZÉKELHIDI VILMOS: A „Vadászkutyó
HIRDETMÉNY
Jelentkezés a vadőri szakvizsgára
KÜLÖNFÉLÉK
EGYESÜLETI HIREK
PÉNZTÁRI BÉSZÁMOLO
SZERKESZTŐI ÜZENETEK
HIRDETMÉNY
HIRDETÉSEK

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. JANUÁR

1. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendő

MEGHIVÓ.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete

1940. évi január hó 21 én, délelőtt 9 órától 11 óráig,

Budapesten, a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesületében
(VIII. Rákóczi-út 15. sz., II. emelet 13. ajtó) tartja

választmányi ülését,

majd ezt követőleg délelőtt 11 órától kezdve a fenti helyen tartja meg

évi rendes közgyűlését.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1939. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.*

Esztergom, 1939. évi december hó 28-án.

A Vezetőség.

* Alapszabályaink értelmében közgyűlésünkön csak azok az indítványok tárgyalhatók, melyeket a közgyűlés előtt tizen-négy nappal a vezetőségnek bemutatnak.

Dr. TRAUER

ERVIN m. kir.
főerdőmérnök

**„ERDŐGAZDASÁGI
ALAPISMERETEK“**

cimű könyve megjelent. A könyv az erdőgazdaság körébe tartozó összes ismereteket röviden összefoglalva, egyszerű alakban tárgyalja.

A könyvnek hasznát vehetik az erdejüket önállóan kezelő erdőtulajdonosok, az erdőgazdasági személyzet és tanítási alapul szolgálhat azoknál az iskoláknál, ahol erdőgazdasággal is foglalkoznak.

A példányonkénti 2.50 Pengő vételár és 20 fillér postaköltség — pénzben vagy postabélyegben való előzetes beküldése — ellenében a könyv megrendelhető a szerzőnél

BUDAPESTEN

VI., Hegedüs Sándor-utca 23. sz., III. em. 17. a.

A Z E R D Ó

XIV. ÉVFOLYAM

1940. JANUÁR

1. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők

MEGHIVÓ.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet
Országos Egyesülete

1940. évi január hó 21 én. délelőtt 9 órától 11 óráig,
Budapesten, a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesületében
(VIII. Rákóczi-út 15. sz., II. emelet 13. ajtó) tartja

választmányi ülését,

majd ezt követőleg délelőtt 11 órától kezdve a fenti helyen
tartja meg

évi rendes közgyűlését.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1939. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.*

Esztergom, 1939. évi december hó 28-án.

A Vezetőség.

* Alapszabályaink értelmében közgyűlésünkön csak azok
az indítványok tárgyalhatók, melyeket a közgyűlés előtt tizen-
négy nappal a vezetőségnek bemutatnak.

Felhívjuk a választmányi kartársak figyelmét arra, hogy a gyűlésre való felutazásra a címükre megküldött vasúti kedvezményes jegy váltására jogosító igazolványukat feltétlen vegyék igénybe, mert csak az ennek alapján járó útiköltségeket térítjük meg,

1940

Ez a szám villan felénk napok óta. Egy egyszerű négy-jegyű szám. Kimondani egyszerű, felfogni könnyű és mégis; ha mélyebben elgondolkozunk rajta, soha annyi gond, tépelődés, aggodalom nem ülte meg lelkünket, mint 1939 alkonyán. Szilveszter estéje mindig sok kérdőjelet állított az emberiség elé, de ezek a kérdőjelek olyan végtelenül egyszerűek voltak azokhoz képest, amelyek a mostani időkben élénk merednek.

Világháború pokoli ördöge sátáni kacajjal robog keresztül a világon, nyomában pusztulás, halál, szenvedés, átok, kín burjánzik.

A szenvedélyek viharát ki tudja lecsitítani, a megtöltött agyúk halált hozó lövedékét ki tudja békére varázsolni, az özvegyi könnyeket ki igazítja át örömkönnnyekké, a csatamezők vérvörös poklából ki tud harmatos buzamezőket kitermelni?

Mit hoz a magyarságnak 1940? A feltámadás hajnalpirkadása tovább fog-e kibontakozni? Szent Istvánnak jóságos arca szeretettel mosolyog-e majd reánk? Európa viharai közepette diadalmas, vagy tépelt tölgy leszünk-e?

Nagy kérdőjelek ezek, amelyek mellett eltörpül az egyéni sors ismeretlen homályba burkolódzó jövője.

Lehetnek egyéni problémák, szenvedések, amelyekre orvoslást várnak, remények, amelyeknek beteljesülését szorongó szívvel lesik, de mindezek apró-cseprő kis jelentéktelenségek ahhoz a bizonytalan jövőhöz képest, amelyet 1940 tartogat az egész emberiség számára.

Vihar dül felettünk. És valahogyan úgy érzem, hogy ennek a viharnek tombolása előtt össze kell kapaszkodnunk.

A magányos fát kitepi a vihar, de az erdőn csak átsuhog.

Nincs magasztosabb feladata senkinek sem az új év hajnalán, mint az, hogy az egységet hirdesse és megvalósítsa.

Egyesületünk egy kis porszem az egyetemes magyar életben, de az egység számunkra is éppen olyan elsőrendű feladat, mint az egész magyar társadalomnak.

Ezért az egészségért fordulok hozzátok Újév hajnalán.

Ne higyjétek, hogy annak van igaza, aki buzát mond és kor-
kolyt vett.

Úgy érzem, karunknak 1940-ben az lenne a legmagasz-
tosabb, a legfelelőbb hivatása, ha imponáló egységgel,
sziklaszilárd egyetakarással hozzájárulna a nagy magyar fel-
támadáshoz, nélkülözhetetlen egység kialakításához.

Minden kartársamnak és lapunk kedves olvasóinak adjon
az Úr Isten szebb msgyar jövőt és boldog új esztendőt.

Daróczy Márton.

Jegyzőkönyv

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemély-
zet Országos Egyesülete választmányának 1939. évi december
hó 10-én d. e. 10 órakor a Székely Főiskolai Hallgatók Egye-
sülete helyiségében (VIII. Rákóczi-út 15. sz. II. em. 13. ajtó
sz. alatt) tartott választmányi üléséről.

Jelen voltak: Daróczy Márton ügyv. elnök, Kolb Gyula
titkár, Kőhalmi József főszámvevő, Stubnya Mihály és Szabó
Márton pénztári ellenőrök, Gábris József, Gere Antal és Pasz-
torek Sándor számvizsg. bizottsági tagok, Cservenka Ferenc,
v. Szekeres Károly, Barnóczky István, Poprádi Kálmán, Gáb-
ris István, Kósa István, Kis Tóth Tamás, Orosz Imre, Hunyadi
József, Hevesi József, Szöllősy Sándor, Tarnai Gusztáv, Tihanyi
István, Vasvári Vilmos, Szy Ferenc, Gunszt Ferenc, Sikrai
Ferenc, Csaby Pál, Kovács Antal, Weinrauch Gyula és Mar-
kocsány Zoltán választmányi tagok, Bene János, Hauk Ferenc
és Drexler Antal póttagok, Kecskés István, Poprádi Béla,
Solymosi János, Szablár András és ifj. Fekete József rendes
tagok, valamint a miskolci kartársak megbízásából Cseh János
kartárs.

Távolmaradásukat kimentették: Forgács Pál, Vancsura
István és Tomka József választmányi tagok.

Daróczy Márton ügyv. elnök: Mielőtt választmányi ülé-
sünket megnyitnám, mondjuk el közösen nemzeti imánkat.

Majd így folytatja: Szeretettel üdvözlöm a megjelent kar-
társakat és az ülést a megjelent választmányi tagok számára
való tekintettel megnyitom és határozatképesnek nyilvánítom.
A jegyzőkönyv vezetésére Kolb Gyula titkárt, a jegyzőkönyv
hitelesítésére Szy Ferenc és Gábris József kartársakat kérem fel.

Tisztelt Választmányi Ülés!

Kedves Barátaim!

Az elmúlt félévben, amely idő óta Benneteket ebben a minőségben s ebben a körben nem köszönhettelek, döntő jelentőségű események történtek, Engedjétek meg, hogy beszámolóm elején ennek a gondolatnak szentelhessek egy-két percet.

A világtörténelmi események, melyek a múlt év őszén és ez év tavaszán megrezdítették egész Európát, szétverték a Páris környéki békék által teremtett tragikus helyzetet és olyan lavinát indítottak meg, amely elsöpri azokat a szerencsére már igen kis számú elemeket, amelyek még most sem akarnak belenyugodni, hogy az igazságnak minden akadályon keresztül diadalmaskodni kell.

Európát környező tengereket az emberek végső nekifeszítése festi vörösre, zúg és zajlik körülöttünk a vihar a felettünk levő kristálytisztá sok évezreden keresztül sűrűn sérthetetlennek hit levegőt, ezer és ezer lóerő robbanó energiája gázolja keresztül és kasul: öreg Európa ráncos földjét pedig gránátok munkálják elő az elvetendő emberi vér számára.

Ebben a háborgó dinamikus erőktől fűtött világban, Európának középső részén, ott ahol találkozik kelet és nyugat, ott áll sziklaszilárdan, semmitől meg nem rendítetten a magyar ember. Szemében ott sugárzik a keleti ember csodálatos nyugalma, összeölelkezve a nyugati ember haladni tudásával és fejlődni akarásával.

Mi magyarok állandóan idegeinkben érezzük a veszélyt. Megszoktuk ezer éven keresztül, hogy Kelet és Nyugat ütköző pontjain, csak mint egész emberek elszánt akarattal, törhetetlen idegekkel állhatunk helyt.

Mi nagyon jól tudjuk azt, hogy Európa felett dúló tűzveszélyben a magyar igazság acélja edződik. És éppen ezért bizakodóan tekintünk a jövőbe. Tudjuk, érezzük a magyar államiság örök hivatását és látjuk Szt. István gondolatát kibontakozni. Nem félünk a jövődőtől és szent hazánk érdekében vállaljuk a jövőt annak minden terhével, esetleges áldozatával együtt.

Kedves Barátaim!

Az egész magyar élet Európában dúló vihar közepette is, zavartalanul megy előre a maga útján. Munkás, hétköznapjaink számára rendkívüli idők legfeljebb csak azt jelentik, hogy mindenki alaposabban, lelkiismeretesebben végzi mindennapi munkáját.

Egyesületünk életében sem következett be semmiféle szünet sem, sőt kárpátaljai vándorgyűléseink a szokásos, mindennapos feladatokat messze túlhaladták. Sziveskedjétek megengedni, hogy legelsősorban erről a fontos eseményről számolhassak be.

Kárpátalja visszatérésévei hatalmas erdők kerültek vissza hazánkhoz. Természetes dolog, hogy ezzel a nagy erdő területtel együtt, karunk is létszámban igen megizmosodott. Kárpátalján még a csehek alatt is alkalmazásban állott kartársak közül sokakat átvett a Magyar állam, de ezen kívül igen nagy elhelyezkedési lehetőség nyílt meg itt, úgy hogy az anyaországból is sokan Kárpátalján nyertek és találtak elhelyezkedést.

Mi az első pillanattól kezdve azonnal felvettük az érintkezést Kárpátaljai bajtársainkkal. Először lapunkkal ismertettük meg őket, majd körlevelet küldöttünk nekik. A lapban, mint olvashatták kartársaim, ünnepi vezércikkben köszöntöttük őket, s egyúttal helyet biztosítottunk közleményeiknek. A körlevélben részletesen kifejtettük egyesületünk célkitűzését, az együttműködés elkerülhetetlen szükségességét, s rámutattunk azokra az elvi alapokra, melyeken az együttműködést megkezdhetjük.

Előzetes propagandánknak meg is volt a hatása, Kárpátaljáról mind több kartárs keresett fel bennünket érdeklődő soraival, melyekben körvonalazták lényegesebb kívánságaikat.

Ezek között a kívánságok között legelső helyen szerepelt az az óhajlás, hogy egyesületünk vezetősége látogasson el Kárpátaljára és az ott megtartandó vándorgyűlések kapcsán hozza közös alapokra azokat az elvi eltéréseket, amelyek bizonyos kérdésekben jelentkeztek.

Részint ezeknek az óhajoknak engedve, részint, mert magunk is átláttuk, hogy komoly szervező munkát csak a helyszínen és csak személyesen lehet végezni: elhatároztuk, hogy megrendezzük a kívánt vándorgyűléseket Kárpátalján.

Elhatározásunkat nyomon követte a tett és széles körben érdeklődni kezdtünk, hogy a vándorgyűlés megtartására milyen időpontok lennének a legkedvezőbbek.

Alapos tájékozódás után választottuk ki augusztus elejét egyrészt azért, mert Kárpátalján télvíz idején lehetetlen a vándorgyűlések megtartása, másrészt pedig azért, hogy Kárpátalján mielőtt a helyzetek megszilárdulnak, kell az egyesületnek személyi alapjait biztosítani, mert később arra bizonyos speciális körülmények miatt nem igen nyílt volna ilyen kedvező alkalom.

Közölhetem kedves kartársaim, hogy az időpont kiválasztásánál a lehető legalaposabban jártunk el, s feltevéseinket az idő — mint arra a későbbiekben is rá fogunk mutatni — is igazolta.

Hosszas levelezések és később Kolb kartárs kárpátaljai útja után két dátumban állapodtunk meg a kárpátaljai kartársakkal, és pedig augusztus hó 12-én Királymezőn, augusztus hó 15-én Kőrösmezőn tartottuk meg a vándorgyűlést.

A megfelelő megszervezés és a hatóságok engedélyeinek megszerzése után aug. hó 11-én el is indultunk a hoszszú útra.

Programunkat úgy állítottuk össze, hogy utunk a felszabadult részeken levő erdészeti központokon vezessen keresztül, ezáltal lehetőség nyílott arra, hogy utközben is személyesen folytathattunk megbeszéléseket. Hogy ezek a megbeszélések mily hasznosak és gyümölcsözők voltak egyesületünk szempontjából, annak igazolásául csak annyit mondhatok, hogy minden egyes helyen, ahol csak megálltunk, nagy szeretettel fogadtak bennünket, többen beléptek egyesületünkbe, a lapunkat megrendelték és ami a legfontosabb, több kartársunk elhelyezkedését tettük lehetővé.

Azt nem is tartom szükségesnek különösen hangsúlyozni, hogy minden alkalmat megragadtunk arra, hogy az ottani vezető urak figyelmét felhívjuk egyesületünkre, s hogy az erkölcsileg mit jelentett, azt sok kartársam igazolhatja.

Tisztelt Választmány!

Lapunk bő utleírásban, részletes jegyzőkönyvben beszámolt a kárpátaljai vándorgyűlésekről.

Ugy hiszem, hogy ismétlésekbe bocsátkoznék, ha ezekről az eseményekről most is bővebben nyilatkoznék.

Nem mulaszthatom el azonban, hogy a vándorgyűlésekkel kapcsolatban ki ne emeljek néhány mozzanatot.

Engedjétek meg, hogy ebben a részben az első szót annak a fenségesen magasztos érzésnek szentelhessem, amely mindnyájunk lelkét eltöltötte akkor, amikor a Kárpátok bércein, az ezer éves magyar határon meglobogtatta a szél egyesületünk zászlóját. Nem vagyok költő, hogy méltóan áldozni tudnék ennek az érzésnek. Mégis ki kell emelnem azt, hogy egyedül ezen a helyen érzi át igazán az ember azt, hogy a Kárpátok medencéjét egynek alkotta a Teremtő. Egységét megbonthatja ideig, óráig az erőszak, az emberi rövidlátás, de a természet iratlan, örök törvényeit végleg elnyomni nem lehet. Itt fenn a Kárpátok gerincén, egész lelkünk mélyéig áthatott bennünket az a biztos reménység, hogy Szent István országa örök, s minden tova rohanó perc közelebb hozza az integer Nagymagyarországot.

Kedves Kartársaim!

Külön szavakat kell áldoznom kárpátaljai kartársaink vendéglátásának megköszönésére. Ők igazán szeretettel fogadtak, előkészítették a vándorgyűlést, elhárították utjából a sokszor nem kicsi akadályokat és ott tartózkodásunk alkalmával is gondoskodásuk és figyelmük ezernyi jelével vettek körül. A kárpátaljai út gazdag eredménye részint az ő szives közreműködésüknek gyümölcse. Szálljon e helyről is feléjük a hála és a bajtársi szeretet legőszintébb szava.

Ezzel kapcsolatban szeretettel köszöntöm kárpátaljai kartársaink által egyhangúlag megválasztott illetve kijelölt és itt jelenlévő választmányitag kartársakat, Weinrauch Gyulát és Markocsány Zoltánt (Nagy éljenzés).

Weinrauch Gyula és Markocsány Zoltán helyükről felállva megköszönték a szívélyes üdvözlést, majd Weinrauch Gyula kért szót.

Kedves Kartársak!

Örömmel ragadom meg az alkalmat mai gyűlésünk alkalmával, hogy a bustyaházai m. kir. erdőigazgatóság altiszti kara nevében üdvözöljem önöket,

Elsősorban is hálatelt szívvel emlékezek meg Magyarország Nagyuráról Főméltóságú vitéz Nagybányai Horthy Miklós Kormányzó úrról (a választmány tagjai helyükről felállva, nagy éljenzéssel fogadták a Kormányzó úrról való megemlékezést) és gyermeki hálámát fejezem ki felszabadításunkért. Hálámát fejezem ki a Nagyméltóságú m. kir. kormányznak és a vitéz Honvédeknek, akik vérüket áldozva a 24-ik órában mentettek meg az ukrán terrortól. Bizony, ha még késnek, már csak holttetemeinket találják.

Időszerűnek és szükségesnek tartom, hogy röviden beszámoljak a kárpátaljai erdőaltisztek 20 éves elnyomatásáról.

A 20 év alatt magyarul nem beszélhettünk, gyermekeinket magyarul nem taníthattuk. Ha cseh iskolába adtuk, semmi előmenetelük nem volt, ha ruszinba, ott szintén üldözve voltak, magyar iskoláról még csak álmodnunk se lehetett, gyermekeink elmaradtak iskolázatlanul. A cseh, később ukrán terror ellenére megmaradtunk azonban magyaroknak. Inkább túrtuk a cseh és ukrán elnyomást, mintsem nemzetiségünket megtagadjuk.

Kálváriánk a román megszállással kezdődött. Hűségeskűt akartak tőlünk kieroszakolni, amikor azt megtagadtuk, mindnyájunkat elbocsátottak állásainkból. Egyeseket a hadijog alapján kirendeltek ugyan szolgálattételre, de fizetést annyit sem adtak, hogy a megélhetésre elég lett volna. Többünket kb. 12-önket még csak a hadijog alapján sem rendeltek ki, véglegesen elbocsájtottak. Nem estünk kétségbe nem akartuk elhinni, hogy rabságunk 20 évig tartson.

A cseh megszállás bekövetkeztével már két évig voltunk állás nélkül. Rá voltunk kényszerítve arra, hogy kérjük a csehek-től felvételünket. Hosszú utánjárás és megalázkodás után felvettek ugyan szolgálatba, de altiszti kinevezésünket elvesztettük. Mint közönséges napibéreseket alkalmaztak. Kinevezésünkor — hosszú idő után — előző szolgálati minőségünket figyelembe nem vették, ebből kifolyólag bizony érzékenyen megkárosítottak. Vannak esetek, hogy csak a fizetéseknél 30—32 ezer cseh koronát raboltak el tőlünk, hol van ezzel szemben a természetbeni járandóságok értéke? Nem volt ritka az az eset sem, amikor a törvény és szolgálati szabályzatban meghatározott járandóságainkat ügyvéd útján kellett megvédeni. Csoda tehát, ha adóssággal tele, hagytak itt bennünket a legnagyobb nyomorban?

Egyes kartársainkat, akiknek szakiskolai végzettségük volt, besorozták ugyan a segédtishti fizetési osztályba, de hogy itt is igazságtalanul jártak el az bizonyos. Fiatal, kevésbé begyakorolt egyéneket neveztek ki öreg, begyakorolt kollégákkal szemben. Mi, akik magán szakvizsgát tettünk, ebből teljesen mellőzve voltunk. Elkeseredésünk végtelen volt. Harcba szálltunk a cseh földmivvelésügyi minisztériummal. Harcunk eredménye az volt, hogy a múlt év végén rendelet jelent meg, hogy a magán szakvizsgásokat jelöljék a segédtishti állásokra való kinevezésekre, de végrehajtásra már nem volt idő.

Sajnálatos tény volt az, hogy minket magán szakvizsgásokat más módon minősítettek, mint a szakiskolásokat, pedig a középiskola magán vagy normális uton való megszerzése közt különbséget nem tettek és nem tesznek. Miért teszik ezt velünk?

Kérjük, hogy azok a régi altisztek, akik magánvizsgával rendelkeznek és akik a cseh világban szakiskolába nem juthattak, legyenek úgy kezelve, mint ahogy az a világháború előtt volt. Ne legyen különbség szakiskolás és magánvizsgás között. A jövőben pedig az új felvételeknél csak az legyen felvéve, aki az alerdész szakiskolát elvégezte. Ezt az elgondolást szintén támogatjuk.

Nálunk a Felvidéken a megélhetés állandóan drágább, illetmény földjeink az 50 %-át sem adják annak a hozamnak, amit egy anyaországi föld ad. Kérjük, hogy a fizetés és az illetmények megállapításánál az erre illetékes hatóságok figyelemmel legyenek. Nagy különbség az ugyanis, ha illetményföldem Taracközön, Bruszturán, vagy Gödöllőn van.

A felszabadított területen a fizetések még mindig rendezetlenek, ebből kifolyólag a személyzet napról napra eladósodik. Kérjük, hogy átvételünk illetve véglegesítésünk mielőbb elintéztessék, járandóságaink pedig mielőbb rendeztessenek.

Az egyesületnek két pártra való szakadása ellen vagyok. Én nem látok különbséget alerdész és alerdész között, ha az egyik privát, a másik állami szolgálatban van.

Ezzel szavaimat bevégzem, kérem a vezető kartársakat, hogy ügyünket megszivelve, felettes hatóságunknál ez irányban eljárni sziveskedjék. Sok szerencsét és Isten áldását kérem munkájukra. Éljen a testvéri egyetértés. (Nagy taps és éljenzés).

Ügyvezető elnök tovább folytatta beszámolóját:

Kedves Bajtársaim!

Kárpátaljai vándorgyűlésünkkel kapcsolatban még egy momentumról szeretnék megemlékezni.

Ez a momentum pedig a köszönet szava azért a megértésért, belátásért, amelyet az igen tisztelt ungvári, bustyaházai és rahói erdőigazgatóságok vezetői és a beosztott erdőmérnöki kar ügyünket kezelte. Utunk és gyűléseink alkalmával

igen sok erdőmérnök úrral volt alkalmam beszélni, s őszinte szívvvel elmondhatom, hogy mindegyikük nagyértékű pártfogásba vette egyesületünket és nagy segítségünkre voltak azzal, hogy kartársainkat a gyűlések idejére szabadságolták, sőt azon szép számmal ők maguk is részt vettek. Mégegyszer köszönet érte.

Ha mérleget készítenénk kárpátaljai vándorgyűléseinkről, megállapíthatnánk azt, hogy expedíciónk alig értékelhető hasznosságú volt. Tagjaink száma ez évben hatalmasan megnövekedett erre különben a főszámvevőnk fog kitérni. Egyesületünket megismerték, Kárpátalján több kartársunknak sikerült elhelyezkedést biztosítani, s végül — de nem utolsó sorban — megteremtették a közlekedésre alkalmas szivárvány hidat Kárpátalja és anyaországunk alerdészei között.

Nagy fáradságot és sok áldozatot kívánt tőlünk ez a program, de ezt abban a hitben és gondolatban tettük, hogy egyesületünk ügyeiért semmiféle fáradságot nem szabad sajnálni.

Kedves Barátaim!

Engedjétek meg ezek után, hogy rátérjek egyesületünk folyó ügyeinek ismertetésére.

Egyesületünk vezetőségének örök feladatát jelentette mindég kartársaink helyzetének javítása. Egyrészt az államiak, közalapítványiak, másrészt a magánalkalmazásban állók érdekében folytatunk ezen a téren kitartó harcot.

Azt hiszem felesleges lenne újra felsorolni azokat az emlékiratokat, amelyeket vagy küldöttsegileg, vagy személyesen adtunk át, a cikkek özönét amit ennek az ügynek érdekében megírtánk és lebonnyolítottunk.

De nagy örömmel számolhatok be arról, hogy fáradságainknak eredményei is vannak. Így az államiaknál 26-ról 36-ra kibővítették a műszakiak létszámát és kilátás van rá, hogy a következő évben ez a keret újra bővülni fog.

Azonkívül a kormányzat arra törekszik, hogy a szokásos évi előmeneteleknél karunk minden kategóriája, amenyiben az állam pénzügyi helyzete megengedi, a megfelelő előmenetelben részesüljön. Erről azonban ma még bővebben nem nyilatkozhatok, tekintettel arra, hogy az ügy most érik s nagy — mondhatnám behozhatatlan — kár volna az ügyek rendes menete elé vágni.

A magánalkalmazásban álló kartársaink érdekében is hatalmas, átfogó munkát végeztünk. Legkülönbözőbb helyekről beszereztük a szükséges adatokat, az aktualitás idejére a sajtót biztosítottuk és lapunkban pedig, mint az ismeretes, a kérdést állandóan szőnyegen tartjuk.

Örömmel számolhatok be arról, hogy állandó propagandánk, amely a való igazságot mindig feltárja, megteremtette végre az első gyümölcszeit; ugyanis több uradalom elhatározta az ügyek rendezését és azt dicséretre méltó módon végre is

hajtotta. Erről különben lapunkban egy tényleges példát olvashattak is.

Legyetek azonban meggyőződve arról, hogy mi nem elégszünk meg a kezdeti sikerekkel, hanem még ha lehet, sokkal nagyobb energiával fekszünk bele a munkába.

Még egy örvendetes tény van egyesületünk életében, amely mellett nem mehetünk el szó nélkül.

Ez pedig egyesületünk tagjainak örvendetes szaporodása. Számszerű adatokkal szolgálni egyesületünk főszámvevője fog, én is érintettem beszámolóim elején, hogy kárpátaljai látogatásunknak milyen nagy hatása volt a taggyűjtésre.

Természetes dolog az is, hogy vannak akik kilépnek egyesületünkől a legkülönbözőbb okok miatt, de mindig az volt a meggyőződésem, hogy azt, aki távozni akar, különösen ha rossz fizető, elhatározásában nem gátoljuk meg.

Most november hónap második felében Miskolcon egy egészen szokatlan szervezkedés indult meg. Körlevelük, amelyet egyesületünknek is megküldtek, a következőket tartalmazza:

Körözvény.

**Valamennyi állami alerdésznek (főerdőrnek, erdőőrnek)
képesített alerdésznek és szakvizsg. erdőőrnek.**

Alulírott bizottság értesíti a kartársakat, hogy f. évi december hó 3-án vasárnap d. e. 9 óra 30 perckor Borsodvármegye Diósgyőr községben a majláti erdészeti adminisztrációs épület tanácstermében a Magyar Állami Alerdészek Országos Egyesülete alakuló gyűlését tartja, melyre a kartársakat ezuton tisztelettel meghívja.

A Magyar Állami Alerdészek Országos Egyesülete azért alakul meg, mert a 1935. évi IV. tc. az erdőri szakoktatást hatályon kívül helyezte és helyette az alerdész szakoktatást rendelte el. Így az 1879. évi XXXI. tc. értelmében volt erdőri szakcsoport érdekeinek képviselőjére szervezett MEVME (jelenleg Esztergomban székel) nem felelhet meg az állami alerdészek érdekeinek képviselőjére annál inkább sem, mert tagjainak többsége a magánuradalmak erdészeti műszaki segédszemélyzetéből tevődik, amit a MEVME 13 éves fennállása, illetve meddő működési eredménye is bizonyít, hogy sem az állami, sem a magánuradalmi erdészeti alkalmazottak 30 éves erkölcsi és anyagi sérelmeit — vonatkozó egyesületi alapszabály értelmében — nem hogy rendezni tudta volna, de még enyhíteni, illetve javítani sem bírta.

Mint hogy pedig az állami alerdészek 30 éves huzódó erkölcsi és anyagi sérelmeit immár halaszt-

hatatlanul rendezni akarja, ezért nem látjuk alkalmasnak, hogy továbbra is egy olyan érdekképviselői testületben maradjunk és végezzünk időt pocsékoló és hiábavaló munkát, mint a MEVME eddig is, amelyben a tagok 80 %-a magán uradalmi alkalmazottak túlsúlya következtében teljes eredménytelenségre van kárhozhatóva.

Tekintettel arra, hogy az állami és magánuradalmi alerdészek erkölcsi és anyagi sérelmei, valamint rendezhetőségi módozatai is egymástól különböznek, így kénytelenek az állami alerdészek a túlsúlyban lévő magán uradalmi erdészeti alkalmazottak érdekképviselői testületéből (MEVME-ből) kilépni és függetleníteni, hogy ügyeit önálló egyesületi vezetősége útján képviselhesse.

Ezennel tehát felkérjük az összes állami alerdészeket (főerdőöröket, erdőöröket), képesített alerdészeket és szakvizsgázott erdőöröket, lépjenek be az új Magyar Állami Alerdészek Országos Egyesületébe és erről szóló nyilatkozataikat f. évi december 3-ig alulírott és jelzett levélcímre beküldeni szíveskedjenek.

A belépési nyilatkozat rövid szövege a következő: „Nyilatkozat. Alulírott kötelezően kijelentem, hogy f. évi december hó 1-től kezdve 3 évre a „Magyar Állami Alerdészek Országos Egyesülete” tagjainak sorába lépek. Mint az egyesület tagja ezennel kötelezem magamat, hogy az alapszabályszerűleg egyszersmindenkorra fizetendő 2 pengő beiratási díjat és az évi tagdíjat az egyesülethez mindenkor pontosan be fogom fizetni. Kelt 1939. évi hó . . . nap. Név: Állás: Pontos lakhely: Utolsó posta: Vármegye: Két tanu:” E nyilatkozat lev. lapon is megírható, hozzánk küldhető.

Tájékoztatásul közöljük a kartársakkal, hogy a Magyar Állami Alerdészek Országos Egyesületének az „Erdészet” című havi szakujtsága is lesz. Évi tagdíj, illetve havidíj lesz 2 pengő. Az újságot a tagdíj ellenében kapják a tagok.

A közgyűlésre érkező alerdészek Miskolcra villamos vasuton és erdei vasuton a Szent Anna templomtól utazhatnak Diósgyőrbe. A diósgyőri villamos végállomástól kb. 1.2 km. út után Majlátra érkeznek a kincstári erdészeti fűrésztelepen lévő adminisztrációs épületbe.

Levél cím: Tóth Gyula alerdész Miskolc, Erdőigazgatóság.

A belépési nyilatkozat beküldésével egyidejűleg

kérjük a 2 P beiratási és legalább egy havi, aki teheti 3 havi tagdíjat póstán fenti címre beküldeni, mert az egyesület megindításához bizonyos összegű pénzre van szükségünk.

Miskolc, 1939. évi október hó 15.

A Magyar Állami Alerdészek Országos Egyesületének
Szervező Bizottsága:

Hazafias tisztelettel:

Havasi János s. k. Tóth Gyula s. k. Bezeréti Lajos s. k.
Cseh János s. k. Podhórszky Béla s. k.

A szervezkedés célja az, hogy állami alkalmazott kar-társaink részére külön egyesületet hozzon létre, mert úgy — mondja a szervezési körirat — az új egyesület az államiak érdekeit hatékonyabban fogja tudni szolgálni.

Egyesületünk vezetőségének véleményét, mint lapunk legutóbbi számának vezércikkében olvashattátok, pontosan, semmit sem szépítve a dolgot, leszögeztem. Az ott ellőadot-takat teljes egészében fenntartom, abból sem elvenni, sem hozzátenni valóm nincs.

A vezércikken kívül azonban szükségesnek láttam egye-sületünk tagjainak érdekében levelet intézni a szervezkedők-höz, melyben legkomolyabban felhívtam figyelmüket eljárásuk tarthatatlan voltára s egyben közöltem velük, hogy saját érde-kükben azonnal hagyják abba a szervezkedést, mert a 8110—1939. sz. M. E. rendelet minden új egyesület alakítását szigo-rúan eltiltja s az abban résztvevőket a pénzbüntetésen kívül 3 - 6 hónapig terjedhető fogházbüntetéssel is sújtja.

Ennek a körülménynek itt való hangsúlyozása azért is szükséges, nehogy valaki esetleg jószándékból, vagy pusztá tájékozatlanságból csatlakozzék a meggondolatlan szervezke-dőkhoz, s ezzel magáravonja a törvény jól megérdemelt szigorát.

Privát véleményemként még hozzáfűzhetem ehhez az ügy-höz, hogy Miskolc egyszer már szerepelt egyesületünk életében, hogy milyen gyászos eredménnyel, arra azt hiszem valamen-nyien jól emlékeztek. A felvett kölcsönökből a mai napig 1757.01 P összeget nem fizettek vissza, amellyel egyesületün-ket érzékenyen megkárosították.

Most egyelőre a papirrendelet miatt lapunk csak korlá-tozott terjedelemben jelenhetik meg, de mindent megteszünk, hogy ez a rövidített kiadás is méltóan reprezentálja egyes-ületünk érdekeit, s mint tapasztalhatjátok, hogy lapunk nivóját sikerült megemelnünk, s komoly lelkiismerettel állíthatom, hogy lapunk a hasonló hivatású lapok között, igen előkelő helyet foglal el.

Majd az ügyvezető elnök rátért az országos elnöki tisztség betöltésére. A választmányi ülés itt oly értelmű határozatot hozott, hogy az országos elnöki tisztség betöltésével a közgyűlésen óhajt foglalkozni.

Ügyvezető elnök: Röviden előadtam az elmúlt félesztendő eredményeit, láthatjátok, hogy a komoly szervezkedő munka jellemezte azt. Tudom nagyon jól, hogy lehetnek különbségek közöttünk az eszközök megválasztásánál, de célunk valamennyiünknek egy: karunk szebb jövőjének, kartársaink boldogulásának előmozdítása, kapcsolatban az egyetemes nagy magyar célokkal. Soha nagyobb szükség nem volt az egyetértésre mint ma, azért félre minden pártoskodással, haladjunk nyílegyenesen előre a kitűzött úton a kitűzött cél felé. Kérem az Ur Istent, hogy kísérje munkánkat bőséges áldásával.

Ügyvezető elnök: Felkérem egyesületünk főszámvevőjét, hogy jelentését olvassa fel.

Mélyen Tisztelt Választmány!

Mielőtt főszámvevői tisztségemben végzett munkámról részletesen beszámolok, én is megállok a mérföldkőnél, hogy köszönetet mondjak a választmány minden egyes tagjának irántam tanusított kitüntető bizalmukért. Azért, hogy folyó évi márc. 25-én, amikor a Haza engem is elhívott kötelelesség-terjesztésekre, s így a közgyűlésen nem lehettem jelen, ügyv. Elnök Urunk javaslatára reám esett az egyesület kitüntető megbízatása, amiért mégegyszer s ezúton is köszönetemet nyilvánítom. Teszem ezt azzal a tudattal, hogy egyesületünk ügyeit, mely munka az én hatáskörömbe tartozott, megtántoríthatatlan becsületességgel, szorgalommal láttam el, s a jelen pillanatban megígérem, hogy egyesületünk érdekeit továbbra is a lehető leglelküimeretesebben, s becsülettel fogom elvégezni.

Mélyen Tisztelt Választmány!

Miután az ügyv. Elnök Ur jelentésében beszámolt az Egyesület működéséről, én elsősorban a taglétszámot ismertetem. Amikor ezt teszem, örömmel kell jelentenem, hogy taglétszámunk ebben az évben 164 — a márciusi közgyűlés óta 146 — taggal szaporodott.

Megbecsülésünk és szeretetünk száljon feléjük most, hogy az új tagok névsorát ismertetem:

Végvári Jenő Egerbakta, Czving János Izabellaföld, Szarka József Bátorkeszi, Horváth István Sümeg, Frantz Henrik Királyerdő, Héjjas József Jakabhegy, Bornemisza Ferenc Vál, Major Jenő Hegykő, Tóth András Tornalja, Tüske Béla Obánya-Zirc, Králik János Egeg, Aposztl Miklós Ujpest, Bihacker János Szomód, vitéz Bodri László Alcsút, Csanaki György Gönyű, Dénes János Ságújfalu, Elsik Rudolf Szentendre, Halmai Jenő Budapest, Hauk András Nyirjes, Holczer József Devecser, Králik Ferenc Egeg, Kovács Ignác Eger, Kulics János Téglás, Lengyel Pál Soponya, Mikóczy Tibor Pozsonyepertes,

Mojzer Károly Budapest, Papp Mihály Esztergom, Pegán Zoltán Szany, Simon Károly Szilvásvárad, Szemmelveisz Géza Zirc, Szemes Ferenc Pilisborosjenő, Takács Ferenc Nárai, Turi Ferenc Baj, Vincze Sándor Nána, Winkler Géza Isztimér, Keszthelyi Mihály Baja, Farkas Ferenc Csörnyeföld, Herb József Budakeszi, Nohacsek Imre Pilisszentkereszt, Bognár József Mohács, Putnoki Antal Komját, Dudás János Süttő, Oláh József Árpádtető, Szaniszló Béla Háromhuta, Cservenák Pál Erdőszelestye, Tóth Gyula Somogytarnoca, Czauner András Bustyaháza, Keller Ignác Bustyaháza, Traxler Ferenc Bustyaháza, Weinrauch Gyula Bustyaháza, Takár János Bustyaháza, Prónay Zoltán Kutberek, Borbás József Murarátka, Szokol János Hokamalom, Sivó Piusz Vereb, Dudás János Vál, Markocsány Endre Kerekhegy, Keresztes János Kaposvár, Hutter István Felnémet, Bakos Mihály Káptalanfa, ifj. Geiling József Sárosfő, Sulyok Károly Sárosfő, Kasza Ferenc Orfű, Király Sándor Kisbag, ifj. Csorba István Alsószeleste, Farkas Lajos Döbrököz, Német Géza Sárosfő, Csernyi István Kelebia, Csikvári Rudolf Fábiánsebestyén, Magyarcsik Károly Alsókalocsa, Baganics János Dolha, Andrásuk Ferenc Kevele, Birosz János Körösmező, Birosz Jánosné Körösmező, Birosz József Körösmező, Birosz Józsefné Körösmező, Birosz Emil Tiszabogdány, Birosz Emilné Tiszabogdány, Birosz Pál Körösmező, Oshs Lajos Dolha, Chudán Viktor Körtvélyes, Bojcsuk Jura Körösmező, Czauner András Királymező, Czillér József Dombó, Gerstmajer Lajos Taracköz, Hoffer Antal Királymező, Horbász György Taracköz, Horbász István Királymező, Jeremiás, János Körösmező, Koszován János Nagybocksó, Kusz László Brusztura, Major László Körösmező, Markocsány Sándor Felsőszínevér, Markocsány Sándorné Felsőszínevér, Markocsány Zoltán Iza, Martignoni István Tiszabogdány, Martignoni Viktor Bilin, Milcsevics Ferenc Körösmező, Milcsevics József Tiszaborkut, Milcsevics Kálmán Tiszaborkut, Orosz József Brusztura, Pauschner Kálmán Körösmező, Pecenstádlér József Brusztura, Román Sándor Királymező, Sebők Sándor Huszt, Schreiner József Taracköz, Stark István Tiszabogdány, Stark Pál Körösmező, Szálka László Királymező, Takár István Taracköz, Traxler Gyula Szeklence, Traxler Gyuláné Szeklence, Vizauer János Körösmező, Weinrauch Géza Huszt, Weinrauch Gézáné Huszt, Zemkó István Tiszabogdány, Rác Mihály Tarackraszna, Neverkla Lipót Patakujfalu, Déri István Ják, Barnák István Bustyaháza, Vörös Lajos Kerencepuszta, Kiss Ferenc Dunatető, Cseh Ferenc Németbánya, Csordás József Németbánya, Orosz János Visk. Együd Gyula Korláti, Berzsényi Imre Noszlop, Bartucz József Szilvásvárad, Schubelka Mihály Köblér, Kiss János Túrje, Horváth József Komárom, Csajkovszki István Körösmező, Kotschi Hugó Soroksárufalu, Poljanszki Endre Ócsa, Szing István Pusztavám, özv. Strobl Jó-

zsefné Vitnyéd, Haraszi Lajos Írtáspusztá, Vida Lajos Írtáspusztá, Róka Béla Ugod, Schalk János Rókapusztá Szűcs, Hartli Sándor Szűcs, Pordán Béla Bakonybél, Komondi Ferenc Pápa, Somos Károly Bakonyjákó.

Kérem a mélyen tisztelt Választmányt, hogy a felsorolt kartársaknak az egyesület tagjai sorába való felvételét jóváhagyólag vegye tudomásul.

A választmány az új tagok felvételéhez egyhangúlag hozzájárult.

A fent említett 146 taggal a taglétszámunk 943-ra emelkedett, ami örvendetes egyesületünk életére, mert tudjuk, hogy ezekkel a tagokkal oly megerősítést kaptunk, akiknek munkásságával közelebb juthatunk a kijelölt célhoz.

A 943 taglétszámból 490 egész, 427 fél és 26 háromnegyedes díjat fizető tag. A háromnegyedes díjat fizető tagjaink az elkövetkezendő 1940. évtől kezdve revízió alá kerülnek a márciusi közgyűlésünk határozata értelmében. Akinek nyugdíja havi 100 pengőt nem haladja meg az fél díjat fizető, akinek túlhaladja a 100 pengőt, azt egészdíjas tagnak fogjuk január 1-től előírni.

Közgyűlésünk óta egyesületünkben kilépett 9, töröltünk 4 tagot és meghalt 2 tag.

Április, május és júniusi szaklapunkban a közgyűlés határozata értelmében a féltagdíjasok névsorát közzétettük, hogy amennyiben egyesületünkbe történt felvételük után anyagi helyzetükben olyan körülmény állott elő, hogy egész tagdíjat fizethetnek, jelentsék azt be egyesületünknek, sajnos ezen felhívásunk eredménytelen maradt. Mindössze 4 kartársunk jelentkezett.

Most az egyesületünk anyagi ügyeit ismertetem:

Ez évben várható bevételünk az előirányzat szerint 10.500 P. Eddig befolyt 8420 P 30 fill. Ebből látható, hogy ez évben előirányzott összeg nem fog teljes összegében befolyjni.

A kiadási rovaton az elmúlt 11 hónap alatt 7977 P 05 fill. fizettünk ki, ami az engedélyezett összegnek mintegy 85 %-át teszi ki.

A fent említett összegből látszik, hogy az engedélyezett hitel elegendő lesz. Azonban az egyes rovatokon az engedélyezett hitel kevésnek bizonyult. A vándorgyűlésünk költségeinél 58 P pótköltséget kérek tisztelettel megszavazni. Ugyanez a helyzet egyéb utiköltségeknél is amennyiben itt 80 P pótköltség válik szükségessé. Ezen rovaton történt többkiadást a vándorgyűlés Kárpátalján történt előzetes megbeszélés, miniszteriumba a folyó ügyek elintézése és a sajtó törvény ügyében szükségessé vált külön utazások eredményezték. Ugy szintén a nyomtatványok előállításánál is 48 pengő póthitel igényeltetik, mert ezt a visszacsatolt felvidéken és kárpátalján kibocsátott körlevelek tették szükségessé.

A választmány a póthitelt engedélyezte és ahhoz hozzájárult.

Póthitelt igényel egy egész külön rovat, amit július hóban kellett pénztári számadásaink közé beállítani: „Sajtókamarai tagdíj.“

Ezen összeget minden felelős szerkesztőnek és kiadónak viselnie kell, mint a sajtókamara tagjának. Évi tagdíja 120 pengő, vagyis havi 10 pengő, mely összeget minden hó 5-ig be kell küldeni a kamarának, ellenkező esetben a lap megjelenését befiltják.

Egyesületünk nagykulturájú lapja „AZ ERDŐ“ című szaklapunk Daróczy Márton ügyv. elnök nevében van bejelentve. Ez 120 pengő megterhelést jelent egyesületünknek. De mégsem olyan nagy, hogy bármiképp is befolyásolhatná szaklapunk megjelenését, ami nélkülözhetetlen és elengedhetetlen minden kartársunknak.

Tiszteletdíjaknál, az ujság előállítás költségeinél, leltári tárgyak beszerzésénél, írói tiszteletdíjaknál és az előrenemlatható kiadásoknál mintegy 1063 P megtakarítás mutatkozik. Ez az összeg bőségesen fedezi a fent kért póthitelt. Végeredményben az engedélyezett 9300 pengőt nem fogjuk túllépni, sőt megtakarítás fog mutatkozni.

Tisztelettel kérem a fentebb előadottak tudomásulvételét és a kérelmezett póthitel engedélyezését.

A választmány a sajtókamarának kifizetendő évi 120 P tagdíj kifizetését engedélyezte,

Pénzkészletünk a tegnapi napig a következő volt:

Maradvány 1938. év végéről . . . 9650 P 62 fill.

Befizetve a tegnapi napig . . . 8429 „ 30 „

Összesen: 18079 P 92 fill.

Kiadás 1939. év november végéig . 7977 P 05 fill.

Maradvány: 10.102 P 87 fill.

Egyesületünk célkitűzéseiben szerepel a szociális munka. Ennek a mai időkben a legkövetelőbb megnyilvánulása az anyagi segítés. Olyan értelemben véve, mint azt egyesületünk szabályai a temetkezési segély alapunkban kijelöli.

Temetkezési segélyalapunknak jelenleg 337 tagja van. A további jelentkezések még mindig tartanak úgy, hogy kevésbé sem mondható e fent említett szám állandónak. Az is volna a legjobb belátást sugalta tény, hogy ez alapnak kivétel nélkül mindenki tagja lenne, mert nem kell az alap fontosságának bővebb magyarázat. Örökké senki sem él, mindenkit érhet baleset, s a jövőre gondolni kell a bő esztendőkből is.

Ez évben hat kartársunkat szólította el közölünk az Ur akarata, Hátrammaradtak 4 esetben 300 pengő segélyt kaptak

a márciusi közgyűlésig, míg az új határozat után elhunyt két kartársunk özvegyei annyi segélyben részesültek, ahány tagja volt az alapunknak.

A temetkezési járulék 99 %-ban befolyt az idén a tagoktól. Ez az ügybuzgóság tagjaink részéről dicséretes, mégis milyen más lenne az eredmény, ha e szociális megmozdulásunknak értelmét minél több kartársunk magáévá tenné, s belépne az alap tagjai sorába. Ezzel missziót teljesítené, s embertársi kötelességének ezáltal is aktívabban tenne eleget.

A gödöllői erdészbál alkalmával hozzánk beküldött 98 P 20 fill. tiszta jövedelem az egyesületünk által 100 pengőre kikerekítve, karácsony előtti napokban szétosztásra került volna. Novemberi számunkban közöltük, hogy kik részesülhetnek a segélyben, de ily természetű kérés a mai napig nem érkezett. Kérjük a mélyen tisztelt Választmányt, hogy ezt az összeget jövő évben szegénysorsú alerdész tanulók között, vagy rászorult kartársaknak kiutalhasuk.

A választmányi ülés többek hozzászólása után úgy határozott, hogy a 100 P segélyt a visszatért kárpátaljai szegénysorsú kartársaink gyermekeinek segélyezésére kell fordítani. Itt egy sajnálatos elszólás történt Kecskés István bpesti kartársunk részéről, amiért is Cservenka Ferenc kartársunk Kecskés elszólását erélyesen visszautasította és a jelen volt két kárpátaljai kartárstól szíves elnézést kért, majd Kecskés állott szólásra és elszólásáért a választmányi ülés tagjaitól bocsánatot kért.

Mélyen Tisztelt Választmány!

Beszámolómnak végére érve, megköszönöm mégegyszer kitüntető megbízásukat. Segítsen ebben a munkában mindannyiunkat a Magyarok Istene, aki ezt az egyesületet bölcs belátása szerint vezérli.

A főszámvevő jelentése után Cseh János, a miskolci kartársak kiküldöttje jelentkezett szólásra és többek közt a nála lévő Emlékiratból a következőket adta elő:

A szakképesítéssel bíró erdőkezelők rosszabb sorban vannak, mint a honvédség, a rendőrség, a csendőrség altisztjei.

A szakképesítést revideálni kell és a négy középiskolát kötelezően elő kell írni.

Cseh János ezek után több pontból álló határozati javaslatot terjesztett elő, amelyek legnagyobb részben az ügyvitelre vonatkoztak.

Főbb pontjai előírják, hogy a MEVME vezetőségét az államiakból s azok közül is csak a miskolciakból lehet, illetve kell megválasztani. Elnöknek Tóth Gyulát, titkárnak Orosz Jánost, pénztárnoknak Bezeréti Lajost, ellenőrnek Havasi Jánost ajánlja.

Itt nagy zaj támad. Többben közbeszólnak, hogy már

megint kísért Miskolc? Majd Cservenka Ferenc emelkedett szólásra és a következőket mondotta:

— Hogy jönnek a miskolciak ilyen kikötésekkel? Mi, uradalmiak jöttünk a MEVME-be minden kikötés nélkül tizenhárom évvel ezelőtt és azt azóta is teljes odaadással támogatjuk. Én voltam az, aki az alakuláskor felszólítottam az összes uradalmiakat, hogy lépjenek be a MEVME-be és most körlevelükben ilyen módon lépnek fel az uradalmiakkal szemben a miskolciak.

Utána Hauk Ferenc a magánuradalmiak nevében a leghatározottabban visszautasította ezt a törekvést.

Cseh János többi javaslatai ellen is, amelyeket azonban nagy terjedelme miatt részletesen — a lap terjedelmének korlátozása miatt — nem tudunk közölni, erős tiltakozások hangzottak el.

(Ehez és az egész memorandumhoz elég ennyi megjegyzést fűzni, hogy abban annyi ellentmondás van, hogy az már önmagában hordja a kellő cáfolatot. Szerk.)

Ezekután Cseh János felolvasta az 1939. év december hó 3-án Diósgyőrben tartott alerdészek értekezletén hozott határozatot.

Kiküld a miskolci, ungvári, rahói, bustyaházi erdőigazgatóság képviselőiben egy-egy megbízottat (csak Cseh jelent meg egyedül Miskolcra. Szerk.) folyó hó 10-én Budapesten MEVME által tartandó választmányi gyűlésre az erdőigazgatóságok alerdészeinek teljes jogú képviselőit a következő javaslattal:

1. A MEVME a fent említett választmányi gyűlésen határozza el, hogy a MEVME címét megváltoztatja „Az Alerdészek Országos Egyesületé”-re.

2. A MEVME szintén ezen a választmányi gyűlésen határozza el 1940. év január havában Kassa székhellyel egy rendkívüli közgyűlést. Erről körlevél útján értesítse az érdekelteket a következő tárgysorozattal:

- a) Új tagok felvétele.
- b) Új tisztikar választása.
- c) Egyesületi székhely változtatás.
- d) Egyéb javaslatok.

3. Amennyiben a fentiek értelmében a választmányi ülés határozatot hoz, az esetben az összes állami alerdészek hajlandók az új egyesületbe belépni azzal, hogy a rendkívüli közgyűlésen már az új tagok is szavazati joggal birjanak.

Cseh János felszólalása után Cservenka Ferenc és Hauk Ferenc álltak szólásra és kijelentették, hogy ilyen kikötéssel nem lehet élni, ha jönni akarnak, hát jöjjenek az egyesületünkbe, mi szívesen látunk mindenkit, aki közeledni óhajt mihozzánk. Mire Cseh János kijelentette, hogy kezei között van harminchárom belépési nyilatkozat, amelyeket át is adott az ügyvezető elnöknek. A belépési nyilatkozat aláírói vala-

mennyien miskolciak. (Utólag Cseh János még beküldött tizenhét nyilatkozatot, amelyeknek aláírói közül tizenegy kárpátaljai, hat pedig miskolci. Szerk.)

(Cseh Jánosnak felszólalását csak rövid kivonatban tudjuk közölni, mert lapunk terjedelme nem engedi a részletes közlést.)

Cseh János emlékiratának ismertetése után Minya József kőrösmezői kartárs levelét — amelyet a miskolciakhoz intézett — olvasta fel.

Markocsány Zoltán tiltakozott az ellen, hogy Minya József a kárpátaljai kartársak összessége nevében nyilatkozzék, tekintettel arra, hogy Minya József a hozzá közel állók nevében beszélhet, de semmi esetre sem általánosságban az egész kárpátaljaiak képviselőjében.

Majd Hauk Ferenc kartárs állott fel szólásra és többek között a következőket mondta:

Sajnálatos dolog a széthúzás. Ha ők, a magánuradalmiak, igen csekély jövedelmükből megfizetik a tagdíjat, mert látják, hogy az egyesület érdekeinket mennyire szíven viseli, akkor másoknak egészen felesleges új egyesületet alakítani. Ne legyen különbség a magán és állami alerdészek között. Egyetértéssel a mai nehéz időkben sokkal többre megyünk, mint széthúzással.

Hauk Ferenc után Szy Ferenc szólalt fel, hangsúlyozta, hogy az erőket kár szétforgácsolni, sokkal hasznosabb az összetartás, mert eredményt csak együttműködéssel lehet elérni.

Cservenka Ferenc felszólalásában azt a véleményét fejezte ki, hogyha az egyetértés meglenne, akkor az eredmények is igazán mások lennének. Ha e téren kifogások vannak, azokat teljes egészében a széthúzásnak kell tulajdonítani.

Ugyanilyen értelemben szólalt fel Gunszt Ferenc is. Cseh János kijelentette, hogy ők nyolcszázan vannak, tehát ezért kívánatos, hogy az egyesület székhelye Miskolc legyen.

Több választmányi tagnak arra a kérdésére, hogy hol van az a nyolcszáz tag, Cseh János azt közölte, hogy Felvidéken.

A választmányi tagok majdnem teljes számban ellentmondásokkal kísérték Cseh kijelentéseit. A Felvidék az nem Miskolc. Azok nevében nincs joga beszélni.

Cservenka Ferenc, Hunyadi József és Vasvári Vilmos a temetkezési segély kérdését vetették fel, ez ügyben azonban a választmányi ülés nem foglalhatott állást, tekintettel arra, hogy az ügy a közgyűlés hatáskörébe tartozik.

Ügyvezető elnök felkérte a választmányt, hogy a miskolci kérdésben foglaljon állást.

A választmány Cservenka Ferenc indítványára úgy határozott, hogy az ügy eldöntését a januárban összehívandó közgyűlésre bízta.

Hevesi József felszólalásában érdeklődött aziránt, hogy a szakiskola tanulói a legutóbbi közgyűlési határozatnak megfelelően miért nem részesültek a zászlóavatás alkalmával fennmaradt tőke kamataiban, továbbá, hogy a szerkesztői üzenetek miért foglalnak el „Az Erdő”-ben egy oldalt, majd az iránt, hogy hogyan intéződött el az a kérdés, hogy az erdőhivatalokban lévő szolgák más egyenruhát viseljenek. Majd kérte, hogy az ország különböző részein helyi csoportok létesíttessenek és a nagyobb központokban bálákat és táncmulatságokat rendezzenek, amelyeknek tiszta jövedelme az egyesület vagyonát gyarapítsa. Végezetül Hevesi a kárpátaljai vándorgyűléssel foglalkozott.

Ügyvezető elnök azonnal válaszolt a felszólalásra, s a kérdésekre a választmány állandó helyeslésével kísérve megadta a szükséges felvilágosításokat.

A válasz után hozzájárult a választmány Hevesi Józsefnek ahhoz a kéréséhez, hogy azt az öt Tomasovszky-féle könyvet, amelyet — állítása szerint — ő elődjétől át nem vett, a leltárból töröljék.

Több tárgy nem lévén, ügyvezető elnök megköszönte a tagok megjelenését, még egyszer üdvözölte a Kárpátaljáról megjelent kiküldötteket és az ülést bezárta.

Választmányi ülés

Hajnalodott. A pirkadás kemény harcot vivott a sötétséggel. A harc lefolyását a dőcögő vonatból néztem végig, híres Abony vidékén. Nem volt kétséges a harc kimenetele. Évmilliók óta ismétlődik naponta. Ha korán kelünk, láthatjuk. Ennek a minden nap ismétlődő harcnak nagyon gyakran vagyok tanuja. Valószínű azonban, hogy más esetekben az elfoglaltság leköti időmet, gondolatomat és nem látom meg, a mindennapi halál és ének nyomán a föltámadás eseményének fölséges történéseit. A sötétség nehezen adta a jussát. Küzdött hősiezen. De a pirkadás küzdelme még erősebb volt. Ezt abból alapítottam meg, ha egy-két percre lehunytam szememet, a fölnyitás után úgy láttam, ismét világosabb van. Sajnáltam a küzdő feleket. Oly szívesen lettem volna segítségükre, hogy a halál ne legyen fájdalmas, a győző ne legyen elbizakodott, hogy a győzelem teljes, hogy a győzelem örökös. Talán sugtam is a győzőnek, — a születés után, előbb vagy utóbb, de egész biztosan a halál következik.

Szinte nehéz volt a jelenségek szemlélésétől, gondolatimtól szabadulni. Azonban ez is, mint a sötétség már a múlté. A sötétségen győzedelmeskedett a pirkadás, az ezzel kapcsolatos dondolataimat pedig irgalmatlanul kiszorította a másik gondolat. — Hová is megyek, miért megyek, mi a helyzet, mik a kilátások. Bő tárgy, lehet vele foglalkozni. Az időt föl is használtam, sorakoztattam, osztályoztam, szóval rendeztem a tárgy gondolatait. De, hogy lehetőleg következetes is legyek, — nem súgom, hangosan mondom, a Mevme. választmányi ülésére mentem a világhíres, a gyönyörű, a nagy, a bünös Budapestre.

Igen, választmányi ülésre mentem. Bevalom azt is őszintén, némi agályokkal. Az előző hónapokban, hetekben nem valami kellemesen duruzsoló szellők lengedeztek. Mintha valami féke-vesztett ördögfiókák szabadultak volna el és árasztották el az egész mindenséget, úgy kergették egymast a kart és az egyesületet érintő lehetetlennek tűnő hírek. Már azt hittem hogy karunk tagjainak egy része teljesen elvesztette józan gondolkozását, nem lát, nem hall, hanem megy a hallucinációjával maga elé képzelt csalóka lidércfény után, amit inkább csak sejt mint lát, amiről tudja, hogy el nem éri, de azért fut utána. Ezek és hasonló gondolatok foglalkoztattak, míg végre vonatunk megállt Budapest Nyugati-pályaudvaron. Leszálltam, mentem a pályaudvar előtti térre. Ott percekig álltam, néztem a csilingelő dudáló, rohanó budapesti életet. Azután elindultam lassan, időm volt, a Rákóczi-út 15 felé.

Messziről láttam, hogy a 15, szám előtt már karikába áll a kartársaknak egy nálam is serényebb csoportja. Siettettem lábaimat. Közel érkezésemkor már mosolyognak, a karok üdvözlésre lendülnek, kézszorítás, olyan őszinte, annyira lélekből induló, utánozhatatlan, ami csak a Teremtő legszebb templomában foglalatoskodó erdész ember sajátos tulajdona. Kérdések, érdeklődések tömegei kergetik egymást. — Jönnek mind sűrűbben a választmányi tagok. Rövid idő múltán érkezik az ügyvezető elnök, titkár, főszámvevő. Üdvözlésük után fölmentünk a tárgyalóterembe. Itt a bemutatkozott kárpátaljai kartársakat meleg szeretettel köszöntötte a választmányi tagok összesége, Munkánk a magyar Hiszekegy elszavalása után kezdetét vette. A tisztikar beszámolt sáfárkodásáról. Közben, amikor ügyvezető elnök Urunk beszámolójában a kárpátaljai vándorgyűlések és velük kapcsolatos események végére ért, kárpátaljai kiküldött kartársunk kért szót. Tolmácsolta a kárpátaljai kartársak üdvözlését, kitért röviden a multa, előadta az impérium változás szülte kívánalmakat, üzenetet hozott, hogy a kárpátaljai kartársak, mert érdekük úgy kívánja, részt kívánnak venni a kar érdekében a Mevme munkájában. Kárpáti kartársunk közlései osztatlan örömet keltenek.

Már a tisztikar beszámolója alatt észrevehető volt, hogy

valami lebirhatatlan vihar szele huzódik meg a terem levegőjében. Csak a pillanatra vár, hogy zsilipjeit áttörje és áldatlan munkáját elvégezze. A beszámoló nem alkalmas tér. A vihar utána, az indítványok, javaslatok, a számonkérések, az ezek előidézte ötletszerűen bedobott szavak forgatagában találta meg a támpontot és sepert végig a tárgyalótermen. Hihetetlen erők mozogtak. A vihar kiméletlenül szántott végig helyes és helytelen gondolkozáson, egyéneken, közületen, lehető és lehetetlen körülményen, tombolt, sárba taposott értékeket, felszínre hozott szükségtelen, értéktelen körülményeket; — hullámból ki-ki csillámlottak itt-ott az értékes, a tárgyilagos gondolatok is. Látva a vihar korlátlan csapongását, az erők ily mérték nélküli pazarlását, egy pillanatban, amikor gondoltam egy mentő dombocskán megálló helyre talált, elgondoltam, — uram Isten, ha ezt a hatalmas erőt egyesítenéd, mily hasznos, mily megbecsülhetetlen nagy érték lenne. Éz az én uram Istenem talán meghallotta és megszivlelte fohásszerű gondolatomat. Lassan-lassan tisztult a terem levegője. Mind ritkábbak lettek a heveskedések és mind sűrűbbek a helytálló, komoly gondolatok megnyilvánulásai. Végül, az én uram Istenem megengedte, hogy a gondolatok szinte maradék nélkül közös nevezőn találkoztak. Amikor ide értünk, akkor láttuk, milyen kár volt az idő elhasználása, az erők ilyen nagyfokú mozgatása, hisz mindnyájan egyet akarunk, karunk jólétét előmozdítani, egyesületünk ügyeit minél tökéletesebben intézni.

Nagyon viharos volt a választmányi ülés. Ezzel szemben nyugodtan kimondhatjuk azt is, a kar, az egyesület szempontjából nagyon értékes. Sok érték közül csak egyet említek, a miskolci kartársaknak (számszerint 33) az egyesületbe való belépését. Velük az egyesület taglétszáma az 1000-hoz közeleg. Hisszük, várjuk, hogy ezt nyomon követi kárpáti kartársaink hiánynélküli belépése és az eddig ingadozók jelentkezése. A miskolciak belépésével súlyos zavaró körülménytől szabadult az egyesület. Igen, ez a helyes. Belépni, és a felelőség teljes tudatával az egyesület ügyeinek intézésében erkölcsileg résztvenni, erősítéséhez pedig a tagdíjjal hozzájárulni.

A viták hevében helyenként kemény kritika tárgya volt a vezetőség állítólagos gyengesége. Keserű kifogások hangzottak, hogy a vezetőség a kar érdekében keveset ért el. Tudjuk mindnyájan, hogy karunk helyzete nem kielégítő, sok helyen gyökeres helyesbítésre szorul. De, egy kis őszinteséggel be kell lássuk azt, hogy a vezetőség megtette, ami emberileg megtehető volt. Hogy nem érhetne el mostanig mindazt, aminek fölfogásunk szerint már teljesülni kellett volna, nem rajta, főleg nem a hanyagságán múlott.

Igazuk volt szinte kivétel nélkül a kartársaknak is, akik a műszaki segédszemélyzet helyzetének gyors rendezését sürgetik. A megokolások helyt állók, a ruhahasználattól a status

rendezésig. — Párat idézünk. Panasz hangzott el, hogy az ugynevezett kezelő altisztek (hivatal szolgálak) is zöld galléros ruhába vannak bujtatva. Nincs különbség közte és a szakképesített között. A zöld gallér használatát a hivatalszolgáknak meg kell tiltani — A szakiskolai fölvétel a jövő iskolai évre már négy középiskolai előképzettséghez köthessék. — A szakiskolában az ellátási díj legyen kevesebb, mert évi 19 métermázsza gabona, sőt még a 70—110 P havi fizetésből sem lehet csak egy gyermek részére 50 pengőt kiadni, mert a másik 2—8 gyermeknek neveltetésére is szükséges a pénz, de ellátásuk és a szülők ellátására is kell valami. — Kifogást, elkendőzést nem tűr a magánuradalmiak panasza. Az évi 19 métermázsza gabona kifizetéséhez szakember részére, nagyfoku embertelenségre van szükség. Ezért a fizetésért kényszer helyzetben ha el is adja képességeit az erre utalt, nem hihető, hogy meg is van elégedve. Tévedés. A kenyérgonddal küzdő sohasem lehet hivatalában egész ember, legyen az szakiskolát vagy egyetemet végzett. Hihetetlen rossz politika ez a magánbirtokosok részéről. — Az új erdőtörvény végrehajtási utasítása gyakorlati végrehajtásának kívánalma természetes. Ennek rég meg kellett volna történni. — Panasz volt, hogy a segédszemélyzet tagjai sok esetben nem ismerik föl az erdőtiszteket, ebből jegyzőkönyvek, dorgálások, büntetések születnek, és kéri a szülő járjon el a vezetőség illetékes helyen, hogy az erdőtisztek hivatalos foglalkozás idején, könnyen látható helyen a rangnak megfelelő jelvényt vagy egyenruhát viseljenek, az előbb említettek kiküszöbölése végett, Ez a kívánalom is fedi a valóságot. Erre azonban azt mondhatjuk kartársaink összeségének, — vegye elő mindegyik a hatodik érzéket, tapasztalatot, tapintatot, lelki szépséget, határozott közvetlenséget, és ezek segítségével iparkodjon megakadályozni a kellemetlenségeket. — A statusrendezés kívánalma is régi keletű.

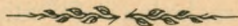
Hogy, a választmányi ülésen ennek rövid időn belül való keresztülvitelét erélyesen sürgették, a megokolás alapján érthető. A kar tagjainak képzettsége a más ágazatbeli segéd-tiszti személyzetével felér. Nem többet, csak amit nyilvánvalóan érdemel, kér. — A cimkérdéssel való értheletlen fukarság egyhelyen boszankodást, más helyen derűt keltett. Egy megjegyzést kiragadunk. — A mi uraink a kérdéssel ravaszon járnak el.

A csendőr és katona alhadnagyokról vették a példát, amikor az alerdész címet adni elhatározták. De, miután erdész, főerdész hivatalosan nem létezik, alerdész sem lehet. Hanem, ha az igazat akarnék és amazokhoz hasonlítani akarnának bennünket, nem alerdész, hanem alerdőmérnök címet kellene adni.

Ezek és a helyszüke miatt sok más meg nem említett

ügyek elintézetlensége miatt érte a vád a vezetőséget. Majd határozat következett, hogy január hóban tartassék meg a választmányi ülés és közgyűlés, hogy határozzon a továbbiakról.

Szy Ferenc.

Egyesületi hírek:

Felhívjuk kartársaink figyelmét a január hóban megtartandó közgyűlésünkre. Miután itt kerül sor eldönteni egyesületünk székhelyének kijelölése és ennek alapján az egész tisztikarnak megválasztása, igen kérjük kartársainkat, hogy azon minél többen megjelenni sziveskedjenek, hogy így közgyűlésünk feltétlenül határozatképes legyen.

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részein élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölik, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük. Továbbá, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödve, minél eredményesebben képviselhesük a segédzemélyzet érdekeit.

Temetkezési akciónk. Ezen alapunk létesítése óta, vagyis az 1938. évi május havában megtartott közgyűlésünk után mindössze 9 esetben fizettünk ki temetkezési segélyt, minden esetben annyit, amennyit az elhalálozás idején érvényben volt megállapodásunk előirt. Jelenleg ezen akciónknak 339 tagja van, így elhalálozás esetén csak annyi 50 fillért fizethetünk ki, ahány tagja van ezen akciónknak, Kérem a kartársakat, hogy szivleljék meg ezen igazán üdvös kezdeményezésünket és tömeges belépésükkel mozdítsák elő azt a célunkat, hogy minél többet juttassunk elhalálozott kartársunk hátramaradottainak.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizesd meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást —
ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. FEBRUÁR

2. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár : egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez : Esztergom küldendők.

Jegyzőkönyv

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete választmányának, illetve rendes közgyűlésének 1940. évi január hó 21-én délelőtt 9 órakor a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesülete helyiségében (Budapest, VIII., Rákóczi-út 15. sz., II. em. 13. ajtószám alatt) tartott választmányi, illetve közgyűléséről.

Jelen voltak : Daróczy Márton ügyv. elnök, Kolb Gyula titkár, Kóhalmi József főszámvevő, Stubnya Mihály pénztári ellenőr, Gábris József, Pasztorek Sándor és Gere Antal számvizsgáló bizottsági tagok, Barnóczky István, Cservenka Ferenc, Orosz Imre, Törkenczy István, Szöllősy Sándor, Sikray Ferenc, Hauk Ferenc, Tarnai Gusztáv, Hunyady József, Tomka József, Tihanyi István, Csaby Pál, vitéz Szekeres Károly, Szij Ferenc, Stubnya László, Poprádi Kálmán, Vasváry Vilmos, Vancsura István választmányi tagok ; Cseh János, Tóth József, Bujtás József, Endrődi Sándor, Dobrovics Dániel, Fülöp Ferenc, Bornemissza Ferenc, Temmel Antal, Solymosi János, Czumpf Imre, Kiss József, Szablár András, Bölcs István, Mata Lajos, Tuba György, Schwendtner Antal, Fekete József, Papp István, Poprádi Béla és még több olvashatatlan aláíró, rendes tagok.

Távolmaradásukat kimentették : Kósa István, Bene János, Kis Tóth Tamás, Kovács Antal, Hevesi József választmányi tagok és Szabó Márton pénztári ellenőr.

Daróczy Márton ügyv. elnök : Mielőtt ülésünket megnyitnám, mondjuk el közösen nemzeti imánkat.

Majd így folytatta : Szeretettel üdvözlöm a megjelent kartársakat és az ülést a megjelent választmányi és rendes tagok számára való tekintettel megnyitom és azt határozatképesnek nyilvánítom.

A jegyzőkönyv vezetésére Kolb Gyula titkárt, a jegyzőkönyv hitelesítésére Stubnya Mihály és Gere Antal kartársakat kérem fel.

Tisztelt Választmányi, illetve Közgyűlés!

Még alig mult el egy hónapja annak, hogy a választmányi ülés jegyzőkönyvét lapunk januári száma teljes részletességgel, már amennyire a kivételes viszonyok miatt korlátozott lap terjedelme megengedte, ismertette. Úgy, hogy úgy érzem, ismétlésbe bocsátkoznék, ha beszámolóom kiterjeszkednék újra azokra a lényeges — hatásaiban még fel sem mérhető — eseményekre, amelyek az elmúlt estendőt jellemezték. Még sem mulaszthatom el azonban, hogy országunk gyarapodásáról és arról a történelmi távlatokban is hatalmas eseményről ne emlékezzem meg, amely országunk határát ismét oda helyezte, ahová az isteni végzet ezer évvel ezelőtt a magyarságot odaállította és ahol ezer éven keresztül a magyarság rendíthetetlenül teljesítette örök hivatását. Amikor erről a felemelő és magasztos eseményről emlékezem, úgy érzem, hogy érzelmeinknek és gondolatainknak olyan módon tudunk legméltóbban kifejezést adni, hogy indítványt terjesztek a tisztelt Választmány, illetve Közgyűlés elé, hogy mai közgyűlésünkől kifolyólag országgyarapító nagyurunkat, vitéz nagybányai Horthy Miklóst, Magyarország kormányzóját hódoló távirattal köszöntsük.

Távirat szövege :

Főméltóságú

vitéz nagybányai Horthy Miklós

Magyarország kormányzójának

Budapest.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete rendes évi közgyűléséről mély hódolattal köszönti Főméltóságodat és országgyarapító munkájára a jó Isten áldását kéri

az egyesület Vezetősége.

Esztergom.

A közgyűlés üdvözlő távirattal köszöntötte még vitéz gróf Teleki Mihály földművelésügyi miniszter úr önmagyméltóságát és

Molcsányi Gábor miniszteri tanácsos úr öméltóságát, az erdészeti főosztály főnökét.

Tisztelt Választmányi, illetve Közgyűlés!

Egyesületünk életében új esztendő kezdődik, megbízatásunk véget ért, szabad legyen tehát ezen a ponton megállanunk egy pillanatra és ismét kiterjeszkedni azokra a célkitűzésekre, amelyek egyesületi vezető munkánkban irányítottak és amelyeket — amennyire a mai viszonyok megengedték — sikerült is megvalósítani.

Egy egyesület gerincét és alapját minden esetben az egyesületi vagyon alkotja. Vagyon, anyagi fedezet nélkül lehet szép eszmei keret, ideális gondolatoknak eszmei ábrándképe, de a gyakorlati életben az ilyen, minden vagyoni megalapozottság nélkül működő egyesület, a kezdet kezdetén magában hordja a mulandóság csíráját.

Természetes dolog tehát, hogy mikor az egyesület vezetését átvettem, első feladatomban tekintettem az egyesület anyagi és gazdasági helyzetét megszilárdítani.

És ma örömmel számolhatok be arról, hogy egyesületünknek tekintélyes vagyona van, amely nemcsak a mindennapi, esetleg költségvetésben elő sem irányzott kiadásokat tudja fedezni, hanem komoly és jelentős tartalékokat jelent a jövőre nézve is.

Egyesületünk tiszta vagyona 10,012.25 P, ennek összes tételéről, kezeléseinek technikai részleteiről egyesületünk főszámvévője fog beszámolót tartani, én erre a pontra csak abból a szempontból tértem ki, hogy a tisztelt választmányi, illetve a közgyűlés láthassa, hogy eszmei célkitűzéseink és gyakorlati megvalósításaink teljes összhangban voltak.

Egyesületünk vagyoni helyzetével szorosan össze függ a taglétszám kérdése is.

Mikor az egyesület vezetését átvettem, a taglétszám szempontjából az egyesület a legsiralmasabb állapotban, vagyis szétbomlóban volt.

Egyesületünk tagjai között annakidején nem láttuk a magyar alerdézi kar többségét. Kis létszámmal szórakozás, egyesületesi lehet, de komoly súlyt nem jelenthet. Egy-két száz tagot számláló egyesületben hangozhatnak el akár milyen komoly és megalapozott felszólalások, ezek a beszédek mind csak pusztába kiáltó szavak maradnak, melyeknek komolysága legfeljebb csak a jelenlévők elé varázsolnak rózsaszínű délibábokat.

Működésünk és célkitűzéseink között ebből a szempontból sem áll fenn hézag. Céltudatos propagandánknak, de legfőképpen munkánk eredményeinek megérett a kellő gyümölcse és ma már büszkén mondhatjuk el, hogy ezer tagon felüli lét-

számú egyesületünk komoly társadalmi súly a magyar egyesületek között, de legfőképpen az a szakforumok előtt.

A részletek szempontjából itt is főszámvevőnk jelentésére hivatkozom, itt csak annyit, hogy sáfárkodásunk itt is elbirja a szigorú, és tárgyilagos kritikát.

Tisztelt Választmányi, illetve Közgyűlés!

Legjelentősebb eredményeinket mégis abban a vonatkozásban jelölhetjük meg, hogy a nyomasztó állásnélküliség, amely karunkat hosszú időn keresztül fojtogatta, ma már csak a multnak rossz álmképe.

Szívós utánjárásunkkal igen sok kartársunkat sikerült megfelelő állásba juttatni. Akik a mi fáradozásunk eredményeképpen jutottak egzisztenciához és kenyérhez, azok láthatták ezirányú működésünket s alátámaszthatják ezeket a gondolatokat.

Egy igen nagy gyakorlati jelentőségű eredményt mégis ki kell itt emelnem, ez pedig arra vonatkozik, hogy állami kartársainknál sikerült az eddig igen szűk keretek között mozgó műszaki létszámot, a beadott emlékiratunk alapján — a felsőbb-ség jóindulatú támogatásával — kieszközölni és kibővíteni. Ez már most igen áldásosan érezteti hatását és minden reményünk meg van arra nézve, hogy ezen a téren hamarosan még újabb eredményeket vehet a tisztelt választmány, illetve közgyűlés tudomásul.

A magánalkalmazott kartársak helyzete is állandóan programmunkban szerepel. Sajnos, itt még ma is igen elkésrítő a helyzet és éppen ezért nem tudom annak a kartársnak a véleményét osztani, aki szerint nem szabadna a magán erdőbirtokosok szolgálatában álló kartársaink sokszor siralmas ügyeit lapunkban szóvá tenni.

Tisztelt Választmányi, illetve Közgyűlés!

Mi ezt a kérdést, amíg meg voltunk győződve a jóindulatról, igen kesztyűs kézzel kezeltük. Legnóbilisabb hangú újságcikkeink, szerényen kérő memorandumaink azonban a magánbirtokosoknál csak nagyon kevés helyen találtak meghallgatásra.

Nekünk fájt legjobban, hogy jogos kívánságaink, amíg ezüstpapírba csomagoltuk azokat, elsikkadtak a temérdek útvesztőn.

Amíg éhbérek lesznek és cselédsorsok jutnak osztályrészül magánalkalmazásban álló kartársaink számára, addig a küzdelmet minden rendelkezésre álló törvényes eszközzel folytatnunk kell. És megvagyok győződve arról, hogy ebben a kérdésben a tisztelt választmány, illetve közgyűlés súlyos többsége osztja álláspontomat.

Ezen a téren is vannak ma már örvendetes eredmények,

egyikről beszámolónkat olvashatták is „Az Erdő“-ben, de az eredmények még nem kielégítőek, Ezért a küzdelmet abba nem lehet hagyni, különösen most nem, amikor az általános és nagyerejű szociális áramlat bevilágít a magyar élet legsötétebb s tisztogatásra igen rászoruló sarkaira is.

Szólnunk kell a közalapítványi kartársainkról is, akik több mint tíz éve előttünk érthetetlen okok miatt nélkülöznek minden előléptetést.

Sajnálattal kell tapasztalnunk azt, hogy amíg a kultusz-kormány dicsérendő módon gondoskodik minden alkalmazottjáról, addig a szolgálatában álló erdészeti segédszeméllyel oly mostohán bánik. Fájó sebe a közalapítványi kartársaknak az, hogy műszaki kinevezésben egyáltalán nincs részük és hogy a szakalistszi kinevezések is szünetelnek, és hogy az utánpótlás már több, mit tíz éve, nem kinevezés útján végleges, hanem csak mint szegődményes alkalmazottak nyernek ideiglenes alkalmazást.

Több ízben fordultunk már ez ügyekben emlékirattal a kultuszkormányhoz, itt — sajnos — csak annyit tudunk elérni, hogy a nőszegődményes kartársak feleségeik és gyermekeik részére családi pótlékot utaltak ki.

Közalapítványi kartársaink érdekében a küzdelmet tovább kell folytatnunk, hogy ezek a visszás állapotok itt is mielőbb megszűnjenek.

Tisztelt Közgyűlés!

Még néhány technikai kérdéstről is beszámolhatunk, ezek között első helyen áll az az eredmény, hogy egyesületünk társadalmi jelentőségét és súlyát méltóan szimbolizáló külső jelvényhez, zászlóhoz jutott. Egyesületi zászlónkat jól ismeri mindenki és bátran igazolhatja bárki, hogy zászlónk szépségénél, magasztos egyszerűségénél fogva mindig és mindenkor méltóan szimbolizálhatja egyesületünket. Itt szeretettel emlékezem meg Szy Ferenc kartársunkról, aki a zászlóalapöt életre hívta. (Éljen Szy Ferenc az alapító és az ügyv. elnök, aki azt meg is valósította.)

Nem kis eredménye egyesületünknek az sem, hogy a kartársak kiképzését korszerű keretekbe helyezhetik. Nem kell itt másra hivatkoznom, mint arra, hogy megszűnt az oly sok kivánalmat maga után hagyó régi magánvizsga, az erdő-és vadőri iskola. Ez a megoldás sok kérdésnek vette el az élet, s létrejöttében egyesületünk — a felsőbbtség jóindulatának teljes elismerése mellett — nem kis érdemeket mondhat a magáénak. Meg kell emlékeznem a formaruha kérdéséről is, amely a mai alakjában szintén egyesületünk kezdeményezésére jött létre.

Meg kell emlékeznem arról az eredményes munkáról is, amelyet a székesfővárosi kartársaknak mezőőrré való átminő-

sítése ellen eredményesen folytattunk. Kérésünkre ugyanis a Székesfőváros polgármestere visszahelyezte őket a kizárólagos erdészeti státusba.

El nem mulaszthatom meg nem emlékezni arról is, hogy az alerdész szakiskola tanulói részére kérésünkre a felsőbbség évenként 9000 pengő tandíjmentességet engedélyezett, amely összeg nagy részét a jó előmenetelt és jó magaviseletet tanúsító s az alerdész szakiskolába járó kartársaink gyermekei élvezik.

Tisztelt Választmány, illetve Közgyűlés!

Kis tükrét adtam nyolc éves működésem eredményeinek. És most, amikor elnöki megbízatásom lejár, egy testamentumot szeretnék a közgyűlésnek hagyni.

Nagyon súlyos és nehéz idők következnek ránk. Most kétszer téved az is, aki a legkisebbet téved. Személyeskedésnek, egyenetlenségnek ma helye nem lehet. Vannak itt is, akiknek elgondolásai eltérnek az enyémtől, de ő feljűk is száll hívó szavam.

Kovácsolódjunk össze, mint az acél, serdülő vetésűnket ne tegyük ki az idő zivatarának, döntsűk a jövendű felől, de előbb tartsűk komoly lelkiismeretvizsgálatot.

Tegyük félre az egyéni érdekeket, s komolyan, mint ahogy egyesűletűnk hivatása megérdemli, határozzűk magűnk felől.

Es ha mindenki átlátja ennek a percnek hihetetlen súlyát, belát a jövendűbe es komolyan csak az egyesűleti érdekeket szem előtt tartva határoz es nem hallgat a hangzatos jelszavakkal dobálódzó konkolyhíntűkre, akkor biztos vagyok abban, hogy egyesűletűnkre gazdag es áldásos jövendű vár.

Kartársaim, egy ilyen egyesűlet vezetése, mint amilyen a mienk is, sokszor emberfeletti feladatok elé állítja a vezetőséget s épp azért fontos az, hogy mindannyian, akik e testűlethez tartozónak valljuk magűnkát es itt különösen azok, akik a vezetésre hivatottak, telítve kell, hogy legyenek jó szívvel es jó lélekkel, mert csak ilyen adottságokkal lehet azt a sok panaszt es kérést, amely évente a kartársaink részéről a vezetőséghez befűt, becsűlettel elintézni.

Az elműlt nyolc év alatt, amióta a mostani vezetőség egyesűletűnk ügyeit intézi, 7400 beadvány érkezett kartársaink részéről, amelyekre minden alkalommal válaszoltűk is, illetve az abban foglaltakat a legnagyobb becsűletességgel el is intéztűk. Bennűnkét sohasem vezetett a basászkodás, a fölényeskedés, vagy a gűny, hanem minden ténykedésűnkét mindenkör a kartársi szeretet es megbecsűlés jellemezte.

Sokszor, de nagyon sokszor volt részem erős kritikában azért, mert az uradalmi kartársak érdekében szűt emeltem, ezzel a kritikával azonban mindig szembe néztem, szembe

néztem pedig azért, mert tudom, hogy itt van a legtöbb tenni való, s itt van a legtöbb hiba, amelyet orvosolni kell.

Ezek a kritikusok azok, akik Miskolcon új egyesületet akartak létrehozni, ezek azok, akik a miskolci fiaszó után egyesületünk nyakára akarnak olyan vezetőséget ültetni, akik eddig távol tartották magukat egyesületünkől, sőt még most sem tagjai egyesületünknek. Kartársaim! Ha csak egy csepp kis önérzet is van bennetek, remélem, hogy nem fogjátok magatokat minden üres ígérgetésektől és maszlagtól félrevezettetni.

Beszámolóom végén fohászom száll a magyarok Istenéhez, hogy engedje megérni nekünk még ez évben azt a nagy örömet, hogy szülőföldem, szép Erdélyország bércein újra magyar zászló lengjen és minden kis magyar falu apraja-nagyja szabadon, nyíltan együtt énekelhesse azt, hogy „Horthy Miklós katonája vagyok . . .” Adja Isten, hogy úgy legyen.

Az ügyvezető elnök beszámolóját általános helyeslés és taps fogadta, ezután felkéri elnök az egyesület főszámvevőjét beszámolójának megtartására.

Kőhalmi József főszámvevő :

Mélyen tisztelt Választmány!

Egy hónappal ezelőtt megtartott választmányi ülésen részletesen beszámoltam az egyesület anyagi helyzetéről, most elsősorban ismertetem az 1939. évi zárszámadást:

Bevételi rész :

Beíratási díjakból befolyt	278.00	P
Tagsági díjakból befolyt	8447.78	„
„Az Erdő” előfizetési díjból befolyt	299.94	„
Jelvényekért befolyt	143.00	„
Hirdetésekért befolyt	79.97	„
Tőke utáni kamatra	249.20	„
Zászló-alapra befolyt	7.00	„
Zászló lev. lapokért befolyt	1.10	„
Kölcsön adott tőke törlesztése	180.00	„
Temetkezési segélyre befolyt	1466.60	„
Perköltségre befolyt	7.50	„
Átmeneti bevételek	123.10	„
Egyéb bevételekre befolyt	92.34	„
1939. évi összes bevétel	11371.59	„
Készpénz maradvány 1938. évről	9650.62	„
Együtt.	21022.21	P

Kiadási rész :

Tisztviselők tiszteletdíja	1965.00	P
„Az Erdő” előállítási költsége	2628.33	„
Leltári tárgyak beszerzésére ,	1.00	„
Póstköltségekre	138.97	„
Póstatakarékpénztári költségekre	132.40	„
Lapelőfizetésekre	36.12	„
Választmányi ülések költségei	474.92	„
Vándorgyűlés költségei	658.18	„
Egyéb utiköltségekre	176.42	„
Temetkezési segélyekre	1491.79	„
Írói tiszteletdíjakra	180.79	„
Nyomtatványokra	237.27	„
Sajtókamarai tagdíjra	60.36	„
Ügyvédi költségekre	2795.21	„
Átmeneti kiadások	391.10	„
Egyéb kiadások	65.05	„
<hr/>		
1939. évi összes kiadás	11432.91	P
Készpénz maradv. 1939. év végén	9589-30	„

Az 1939. évi zárszámadások felülvizsgálása 1940. január hó 6-án tartatott meg a számvizsgáló bizottság és a pénztári ellenőrök részvétele mellett. Felkérem Gábris kartársamat, hogy erre vonatkozó jelentését olvassa fel.

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

Alapszabályaink 18. §-a értelmében tisztelettel jelentjük, hogy egyesületünk 1939. évi pénznaplójának bevételi és kiadási részét okmányok alapján tételről-tételre átvizsgáltuk és azt teljesen rendben találtuk.

A számadások átvizsgálása után az 1939. évi mérlegünk a következőképpen áll :

Maradvány 1938. évről	9650.62	P
Bevételek 1939. év végén	11371.59	„
Összesen	21022.21	P
<hr/>		
Kiadások 1939. év végén	11432.91	„
Maradvány 1939. év végén	9589,30	P,

mely összegből póstatakarékban van :

betéti könyvecskén	7749.99	„
folyószámlán	1837.38	„
Készpénzmaradvány	1.93	„

mely összeg a főszámvevőnél, mint ellátmány volt készletezve.
A bemutatott okmányok alapján a számadást teljesen

rendben találtuk és a könyvek vezetésében az előírt és megkívánt pontosságot tapasztaltuk, miért is kérjük a T. Közgyűlést, hogy a felmentést megadni szíveskedjék.

Esztergom, 1940. évi január hó 6 án.

Gere Antal s. k. Gábris József s. k. Pasztorek Sándor s. k.

A felolvasott jelentés alapján kérem az igen tisztelt Közgyűlést, hogy az 1939. évi számadásokat jóváhagyni és a vezetőség, valamint a számvizsgáló bizottság tagjainak a felmentvényt megadni szíveskedjék.

A közgyűlés a felmentvényt megadta.

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

A bevételi rovatnál előirányzott 7.700 pengővel szemben 6016 pengő folyt be. Az elért eredmény az előirányzott összegnek mintegy 78 %-át teszi ki. Remélem, hogy az új évben nagyobb kötelességteljesítéssel tesznek eleget a kartársak.

Kiadási rovatnál engedélyezett összegekkel szemben egyes tételeknél a hitel kevésnek bizonyult. Ilyen túllépés volt vándorgyűlésünk költségeinél 58.00 P. Egyéb utiköltségeknél 80 P. Nyomtatványok előállításánál 48 P póthitelt igényelt.

Póthitelt igényelt egy egész külön rovat, amit múlt évi július hóban kellett pénztári számadások közé beállítani: a sajtókamarai tagdíj. Ami évi 120 pengő megterhelést jelent egyesületünknek.

Végeredményképpen a megengedett összeget nem léptük túl, hanem mintegy 604 pengő megtakarítás mutatkozik.

Tisztelettel kérem a mélyen tisztelt közgyűlést, hogy ezen indokolt túlkiadásainkat tudomásul venni szíveskedjék. A közgyűlés a túlkiadásokat tudomásul vette és ahhoz hozzájárult.

Most ismertetem az egyesület anyagi helyzetét a tegnapi napig:

Pénzkészletünk a tegnapi napig a következőképp volt:

Maradvány 1939. év végéről . . .	9589.30 P
Befizetve a tegnapi napig . . .	422.95 „
Összesen	10012.25 P

Legutóbbi választmányi ülésünk óta egyesületünkbe való felvételüket 61, a közgyűlés óta 207 kartárs kérte.

Megbecsülésünk és szeretetünk szálljon feléjük most, hogy az új tagok névsorát ismertetem:

Frey József Bányafok
Sterczl István Taracköz
Sterczl Istvánné Taracköz
Manzer Imre Odalmand

Péchy Géza Miskolc
vitéz Rónaháti István Felsőhárom
Mészáros Tibor Lillafüred
Págyi József Ujhuta

Bérczi Antal Diósgyőr	Rakonczi Ferenc Parasznya
ifj. Neznik István Diósgyőr	Simkó István Miskolc
Kelemen Pál Varbó	Dukát Bertalan Felsőhárom
Szőlősi József Diósgyőr	Neumann Nándor Lillafüred
Patonai Károly Óhuta	Sipos István Szeged
Havasi János Diósgyőr	Molnár Károly Rakasz
Fodor István Parasznya	Wappel József Csontos
Garai János Jávorkút	Sukály Elek Csornaholova
Fábián János Diósgyőr	Humen Tivadar Csontos
Puska Pál Ujhuta	Jankovits János Csontos
Kelemen József Varbó	Takács János Nagybocskó
Szász Nándor Diósgyőr	Andruszák Gergely „
Cseh János Miskolc	Lázár István „
Neznik István Diósgyőr	Illés László „
Kerekes Imre Diósgyőr	Zemkó József „
Jamnik István Miskolc	Tamás Lajos „
Bartus János Diósgyőr	Koszován János „
Parkanszky Ferenc Újdiósgyőr	Gráczi László Sávoly
Mihalik László Diósgyőr	Fülöp Ferenc Szentendre
Béza Miklós Diósgyőr	Káplár József Gyótapusztá
Tihanyi András Diósgyőr	Matyóka István Csernolaholova
Padiszt Attila Parasznya	Leskó András „
Fenyvesi Jenő Ujhuta	Ivanega György „
Ternik Pál Répáshuta	

Kérem a mélyen tisztelt Választmányt, hogy a felsorolt kartársaknak az egyesület tagjai sorába való felvételét jóváhagyólag vegye tudomásul.

A fent említett 61 taggal a taglétszámunk 1004-re emelkedett. Hogy egyesületünknek meg legyen a kellő súlya és hogy munkánk kiépítésére meg legyen a fedezete, a MEVME zászlója alá még ezreknek kell gyűlniök. Célkitűzéseinket egy közös akarattal, egy zászló alatt érhetjük el.

Legutóbbi közgyűlésünk óta egyesületünkben kilépett 11 tag, töröltünk 4 tagot és meghalt 2 tag.

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

Most ismertetem az 1940. évi költségelőirányzat tervezetét:

Bevételi rész:	
Tagsági díjakból	9126 P
Beíratási díjakból	120 „
„Erdő” előfizetési díjából	500 „
Hirdetésekből	60 „
Temetkezési segély részösszegekből	1500 „
Kölcsön visszafizetésből	300 „
Egyéb bevételekből	140 P
Összesen , ,	11746 P

Kiadási rész :

Tisztviselők tiszteletdíja	1920 P
Szaklap előállítására és postaköltsége .	3000 „
Leltári tárgyak beszerzésére	50 „
Póstköltségekre	200 „
Póstatakarékpénztári költségekre . . .	200 „
Lapelőfizetésekre	36 „
Sajtókamarai tagdíjra	120 „
Választmányi ülések költségeire . . .	570 „
Vándorgyűlések költségeire	600 „
Egyéb utiköltségekre	150 „
Írói tiszteletdíjakra	250 „
Temetkezési segélyekre	1500 „
Nyomtatványokra, irodaszerekre . . .	150 „
Előre nem látható kiadások	250 „
Összesen	8996 „

A bevétellel szemben 2750 P megtakarítás mutatkozik. Miután a költségelőirányzat kiadási részének összeállításánál a legmesszebbmenő takarékoskosságot vettük figyelembe. Tisztelettel kérem a tisztelt Közgyűlést, hogy azt teljes egészében elfogadni szíveskedjék.

A közgyűlés az 1940. évi költségelőirányzatot fenti részletezés alapján elfogadja.

Beszámolóim végére érve köszönetemet fejezem ki a mélyen tisztelt Közgyűlés bizalmáért és kérem a jó Isten bőséges áldását egyesületünk további működésére.

Ügyvezető elnök most felhívta Orosz Imre kartársat, hogy bejelentett indítványát adja elő.

Orosz Imre: Emlékirat adassék be a földművelési miniszter úrhoz, amelyben az egyesület vezetősége kérje a magánuradalmi, köz- és erdőbirtokossági, egyházi, részvénytársasági, társulati stb. szakképesített erdészeti segédszemélyzet szolgálati viszonyának, nevezetesen a fizetések minimális összegének megállapítását, a munkaadó és alkalmazott közötti szolgálati és fegyelmi szabályzat készítését, fegyelmi vizsgálat lefolytatásának az erdőrendészeti hatóság hatáskörébe való utalását, a szakképesített egyéneknek az OTI-ba való felvételét oly értelemben, hogy a járulék felét a birtokosok fizessék, így a nyugdíjügy elintézését nyerne.

Az államerdészeti statusban erdészeti segéd-tiszti állások szerveztessenek.

Az állami rendszerű altisztek státusából a szakképesített egyének vonassanak ki, vagyis külön státusba soroztassanak be és ne legyenek egy kalap alá vonva a szakképesítést nem igénylő altisztekkel, vagyis szolgálakkal.

Az erdőtvényben biztosított címünknek rendeleti úton történő mielőbbi rendezését.

Az alerdészi szakiskolának erdészeti szakiskolává való átminősítése és a négy középiskolai osztálynak, mint előképzettségnek előírása.

Továbbá, tekintve, hogy erdeink megnagyobbodtak és tisztíthatatlanok sincs elég, kérjük az 1935. évi IV. tc. (átmeneti intézkedések) 308. §-ának hatálytalanítását és így új § felvételét törvényben (nem rendeletben) kimondani, hogy a magánbirtokosok erdejében 2000 k. holdig önállóan kezelhet az, aki a két éves erdőőri szakiskolát, az erdőgazdasági szakiskolát és a jelenlegi alerdész szakiskolát elvégezte, továbbá mindazon magánúton, vagy egy évet végzett szakképesítéssel bíró egyének közül azok, akiknek megvan a négy középiskolai végzettségük.

A közgyűlés ily értelemben határozott.

Ezekután Szöllősy Sándor olvasta fel indítványát.

Tisztelt Közgyűlés!

A kerületi alerdészek, főerdőőrök és erdőőrök nevében kérem az alábbi indítványom elfogadását s azt az illetékes hatóság elé terjesztve, annak orvoslását kieszközölni.

I. Az egyesület forduljon kérelemmel a minisztériumhoz a kerületi erdészeti segédszemélyzet államosítása ügyében. Az államerdészeti igazgatás velünk éppen úgy rendelkezik, mint ha az állam alkalmazottjai lennénk. Kiküldenek helyszínelni, felülvizsgálni s egyéb állami munkák elvégzésére s mindezeket a csekély havi utazási átalányunk terhére kell elvégezni. Ha az államosításunk iránti kérelmünk nem találna meghallgatásra, úgy az alábbiakat kérjük:

II. A fizetések rendezését és az előmenetelt az állami erdészetihez hasonlóan megszervezni.

III. A gyermekek után járó családi pótléknak 24 éves korig való fizetését.

IV. Valamelyik betegsegélyző egyesületbe való felvételünket. Pl. OTBA, MABI, vagy az OTI-ba, mert ha családjunkban valamilyen megbetegedés történik, kénytelenek vagyunk súlyos adósságokat csinálni, hogy a beteg családtagot kezelhessük. Ma már a favágó erdei munkás is tagja a betegsegélyzőnek.

V. Az 1935. évi augusztus hó 1-től érvénybe lépett erdő-törvény erdészeti segédszemélyzetére vonatkozó részének végrehajtását, mert még eddig egyetlen egy alerdészi pályázat vagy kinevezés nem történt. Ezzel szemben a bányászatnál a szakiskolai végzettséggel rendelkezőket segédtisztekké, sőt művezetőkbe is kinevezik. Kérjük, hogy az erdészethoz is hasonlóképpen történjenek a kinevezések, nem pedig az altiszt státusba. Hogy valaki altiszt, azaz szolga legyen, ahhoz nem kell szakképzettség. Ha a bánya- és az erdőmérnök között nincs

különbség, nem lehet a bányász és az erdész között sem, mert mindkettő a bánya-, illetve erdöménök után következik.

A közgyűlés az indítványt magáévá tette.

Most Hunyadi József kartársunk terjesztette elő indítványát :

1. Magánalkalmazásban álló erdészeti segédszemélyzet nyugdíjügyének rendezése tárgyában azonnal adassék be egy kérvény a földművelésügyi miniszter úrhoz, amelyet négy-öt kartárs vinne személyesen és tárná fel a magánalkalmazásban állók helyzetét.

2. Az országos elnök kartársaink közül választassék. Jó lenne esetleg egy jó megjelenésű nyugdíjas kartárs.

A közgyűlés az 1. alatti indítványt magáévá tette, míg a 2. alattira vonatkozólag úgy határozott, hogy a több kartárs által ajánlott személyiségekkel való érintkezés és felkérés után a vezetőség az eredményről lapunk útján fog beszámolni.

Ügyvezető elnök üdvözli a közgyűlésen megjelent dr. Holló Ferenc urat, mint a Székely Főiskolai hallgatók egyesületének elnökét, mint házigazdát, ki viszont szép beszéd kíséretében köszönte meg az üdvözlést, kihangsúlyozva azt, hogy mint Erdély szülőtte és erdöménök gyermeke, mindenkor szívesen bocsátja rendelkezésünkre egyesületének nagy termét. (Általános taps és éljenzés.)

Majd ifj. Fekete József indítványában élesen bírálta Cseh János által a decemberi választmányi gyűlésen előadottakat és indítványozta, hogy e felett a közgyűlés térjen napirendre.

Most Cseh János kért szót és olvasta fel előterjesztését, amelyet a közgyűlés tagjai néha helyesléssel, legtöbbször azonban zajos ellentmondással fogadtak.

Cservenka Ferenc : Cseh elgondolásait üdvösnek tartja, de kéri, hogy azt adja át a vezetőségnek, a minisztériumhoz leendő beadás végett.

Törkenczy István ; Amit Cseh felolvasott, azt először jól át kell rostálni és azután „Az Erdő“-ben leközoľni.

Cseh János : Indítványomat nem adom át, mert legutóbbi választmányi ülésünkön beadott emlékiratomban foglaltakat is csak kivonatosan közölte lapunk.

Ügyvezető elnök : A multkori és mostani emlékirataid oly terjedelműek, hogy lapunk korlátozott terjedelme miatt azt csak kivonatosan közölhetjük. A lap felelős szerkesztője én vagyok és lapunkban közöltekért felelősséggel tartozom, így az itt felelőtlenül előadottak csak úgy közölhetők, amennyiben azok a valóságnak megfelelnek és senkit nem sértenek.

Ezek után tisztújításra került a sor. Korelnöknek a megjelentek Törkenczy István kartársunkat kérték fel.

Törkenczy István elfoglalván az elnöki széket, megköszönte az iránta megnyilvánult bizalmat és a vezetőség tagjaiul, miután a régi vezetőség működésével teljesen meg volt elégedve, ismét megválasztásra ajánlja.

Sikrai Ferenc: A mostani vezetőség helyett másikat kell választani. — Itt heves zaj támad, melynek Törkenczy korelnök vetett véget.

Cservenka Ferenc: Megbízik a mostani vezetőségben, de több cselekvést kíván. Hallottam némi javulásról, s kívánom, hogy ez az 1940. évben meg is valósuljon.

Hauk Ferenc: Meg vagyok elégedve a mostani vezetőséggel, megbízom bennük, mert látom eddigi munkásságuknak eredményét. Az egyesületnek tizenhárom éve vagyok tagja, akkor egyedül voltam működési helyemen, mostan tizenketten vagyunk tagok, összefogtunk, mert tudjuk azt, hogy eredményt csak úgy érhetünk el, ha mindnyájan összetartunk és igyekezzünk a vezetőséget támogatni nehéz munkájában.

Stubnya László: Én híve vagyok a mostani vezetőségnek, a miskolci vezetőség ellen vagyok.

Szy Ferenc: Hallok szavakat jobbról és balról, ne vitakozzunk, adjuk meg a régi vezetőségnek a bizalmat, hogy örüljenek nagy munkájuk eredményének és velük együtt örüljünk mi is.

Ne üljön össze Miskolcon tíz-tizenöt ember és ne határozzon az egyesület ügyében, pláne olyanok ne, kik nem is tagjai egyesületünknek. Hogy nem tudtunk elérni mindent, amit akartunk, annak nem a vezetőség az oka, hanem a sok akadály és a rendkívüli idők.

Hauk Ferenc: Ne akarjon mindenki vezető lenni, legyen először közkatona és ha itt megállja helyét, pályázhat vezető állásra.

Törkenczy István korelnök: Én már 1904 óta tagja vagyok ennek a halottaiból feltámadt egyesületnek. A mostani vezetőség amit tett, azelőtt meghajlok, majd ha azt látom, hogy méltó utódja van, majd magamhoz ölelem az utódokat, de addig nem.

Szy Ferenc: Üzenem a miskolci kartársaknak, hogy jöjjenek közénk és ne húzzanak széjjel, akkor lehet szó Miskolcra is.

Törkenczy István korelnök: Felteszi a kérdést, van-e valakinek kifogása Daróczy jelölése ellen?

A közgyűlés tagjai helyükről felállva, ügyvezető elnökké Daróczy Mártont választották meg újból.

Titkárnak: Hevesi Józsefet.

Főszámvevőnek: Kőhalmi Józsefet.

Pénztári ellenőrökké: Szabó Mártont és Stubnya Mihályt.

Számvizsgáló bizottsági tagokul: Gábris Józsefet, Pasztorrek Sándort és Gere Antalt.

Választmányi tagok lettek: Tarnai Gusztáv, Tihanyi István, Szij Ferenc, Cservenka Ferenc, vitéz Szekeres Károly, Barnóczky István, Poprádi Kálmán, Sikrai Ferenc, Gábris István, Orosz Imre, Hunyady József, Szöllősy Sándor, Kovács

Antal, Bezeréti Lajos, Dévényi Antal, vitéz Nagy Lajos, Vancsura István, Gunszt Ferenc, Sziklai Gyula, Varga Sándor, Vasvári Vilmos, Kósa István, Kis Tóth Tamás, Weinrauch Gyula, Markocsány Zoltán, Jeremiás János, Koszován János, Matyóka István, Hauk Ferenc és Törkenczy István.

Törkenczy István korelnök előadja, hogy tekintettel magas korára, a választmányi tagságról lemond és maga helyett Cseh Jánost ajánlja.

A közgyűlés maradásra kérte fel Törkenczy kartársat, aki azonban ragaszkodott előbbi kijelentéséhez s így a közgyűlés szótöbbséggel Cseh Jánost választotta meg választmányi tagul.

Póttagok lettek: Csaby Pál, Kiss József (Gödöllő), Markocsány Sándor, Wappel József, Tomka József és Stubnya László.

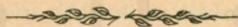
Törkenczy István korelnök az elnöki széket elhagyva, helyét Daróczy Márton újonnan megválasztott ügyvezető elnöknek adta át.

Daróczy Márton ügyvezető elnök:

Kedves Kartársaim!

Nagyon köszönöm a belém helyezett bizalmat, munkatársaimmal együtt ígérem, hogy úgy mint a múltban, a jövőben is főcélom lesz egyesületünk felvirágzásának előmozdítása. Adjon a mindenható Isten mindnyunknak szebb magyar jövődöt s mivel több tárgy nem lévén, a közgyűlést bezárom.

K. m. f.

Különfélék

Kaán Károly

Az egész országban, de különösen az erdész társadalomban őszinte, mély részvétet keltett az a hír, hogy Kaán Károly ny. földművelésügyi államtitkár január 28-án, 72 éves korában elhunyt. Kaán Károly az erdőmérnöki kar egyik nagy kiválósága volt. Élete munkájában mindig gerinces magyarsága vezette. Nagy munkájához férfikora delén fogott hozzá: a Kárpátok hatalmas állami erdejeinek és a horvátországi erdőknek újjászervezéséhez. Feladatát azonban a trianoni békediktátum nem engedte befejezni. Lendülete nem törött meg s a szűk keretek közé kerülve, megindította a harcot az Alföld fásításáért. Egmásután jelentette meg az ügy érdekében hatalmas, alapvetőnek mondható munkáit, magvetése most kezdi teremni gazdag gyümölcseit. Erdemei ezen a téren örökre hervadhatatlanok maradnak a magyar erdő történelmében. Kaán Károlyban a

magyar társadalom, de különösen az erdészet egyik legnagyobb kiválóságát vesztette el. Koporsójánál karunk is mély fájdalommal áll meg és őszinte szívvel osztozik a mély gyászban.

Kinevezések. A m. kir. földművelésügyi miniszter az államerdészeti altisztek személyzeti létszámában Bölcs István, Pinyi László és Daróczy Márton szakaltiszt, m. kir. főerdőörökét műszaki altiszt, m. kir. főerdőörökké, továbbá Somlai Károly, Hencsei József, Gyurkó Bálint, Boldizsár Tamás, Garamszegi Sándor és Szarka Sándor I. oszt. altiszt, m. kir. erdőörökét szakaltiszt, m. kir. főerdőörökké, végül Petőfi Árpád I. oszt. altiszt, fűrészkezelőt szakaltiszt, fűrészkezelővé kinevezte. (7955—1939. Eln. F. M. szám, — 1939. évi december hó 30-án.)

Eljegyzés. Csizmadia Gyula alerdész kartársunk január hó 21-én Mályiban eljegyezte Ludányi Julia úrleányt. Eljegyzésükhöz őszinte szívből gratulálunk.

Erdőőrök véres harca húsz fatolvajjal a debreceni Nagyerdőn. A debreceni Nagyerdőn, a Kovács-tanya közelében a téglavető lakói közül húsz tagú férficsoport, egyik keddre virradó éjjel engedély nélkül fát írtott. Fűrészelés, favágás közben tetten érte két erdőőr és felszólította őket, hogy hagyják abba az erdőpusztítást. A fatolvajok nem tettek eleget a felszólításnak és támadóan lépek fel az erdőörökkel szemben. Takács Imre erdőőr szorongatott helyzetében fegyverét használta. A lövés nem talált, a faírtók pedig még fenyegetőbben léptek fel. Takács újból kénytelen volt fegyverét használni és még két lövést adott le. Az egyik golyó Molnár Györgyöt lábán találta el, a másik golyó pedig megölte Lupuc Györgyöt. A faírtók következő pillanatban rávetették magukat Takács Imrére, bottal, fejszével ütötték, verték, egyúttal távoltartották tőle a segítségére siető másik erdőőrt. A véres csatát a Kovács-tanyán vették észre, értesítették a józsai csendőrsöt és a debreceni mentőket. A csendőrök érkezésére a támadók elmenekültek. A mentők Molnár Györgyöt lábsebével és Takács Imrét súlyos koponyasérülésével a debreceni klinikára szállították. Széleskörű nyomozás folyik a tettesek kézrekerítésére.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizessd meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást —
ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

A Z E R D Ó

XIV. ÉVFOLYAM

1940. MÁRCIUS

3. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

MEGHIVÓ.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete

1940. évi március hó 31 én, délelőtt 10 órától 11 óráig,

Budapesten, a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesületében
(VIII. Rákóczi-út 15. sz., II. emelet 13. ajtó) tartja

választmányi ülését,

majd ezt követőleg délelőtt 11 órától kezdve a fenti helyen tartja meg

rendkívüli közgyűlését.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Új tisztikar választás.

Esztergom, 1940. évi február hó 28-án.

A Vezetőség.

Felhívjuk a választmányi kartársak figyelmét arra, hogy a gyűlésre való felutazásra az Orsz. Mezőgazdasági Kiállítás és Állatvásár alkalmára biztosított 50%-os kedvezményes jegyet vegyék igénybe, mert csak ennek alapján járó utiköltségeket térítjük meg.

A magyar lélek ünnepe.

Vitéz nagybányai Horthy Miklós Magyarország főméltóságú Kormányzója dicsőséges országlásának húsz éves évfordulóját ünnepli az ország. A lelkek bensőséges ünnepe ez a nap, nincsenek külsőségek, külső fényvel csillogó ünnepségek, csak a lelkek benső összeforrása és áhítatos elmélyedése.

Kormányzó Urunk mély bölcsesége elhárította magától az ünnepségeket, de éppen ezáltal vált ez a nap minden magyar ember ünnepévé. Európa felett komor felhők gyülekeztek össze, a megrendült föld távoli remegését megérezzük mi is, de mi tőlünk távol áll a jövőtől való félelem, a holnap aggodalma, mert tudjuk és érezzük, hogy országunk kormányrúdját az a férfi tartja erős kezében, aki hosszú húsz esztendőn keresztül biztosan irányítja hajónkat a feltámadás révé felé.

Horthy Miklós ezelőtt húsz évvel megkezdte azt a hatalmas, országépítő munkát, amely országunkat jóformán a porból emelte fel, konszolidálta a belpolitikai helyzetet, tekintélyes tényezővé tette országunkat Európa külpolitikájában.

Országunk megerősödött minden vonatkozásban és 1938. év végén visszatért az elrabolt Felvidék tekintélyes része, majd 1939 tavaszán Ruzsinszko.

Horthy Miklós országlása aranybetűs lapjai lesznek a magyar történelemnek, olyan lapok, amelyeket méltán sorozhatnánk a magyar történelem leghősibb korai közé.

Március elsején a magyar alerdésztársadalom is ünnepel, lélekben, bensőséggel és forró imát küld az egek Urához, hogy Magyarország kormányzójának minden lépését és egész életét áldja meg gazdagon és hozza meg a sokat szenvedett magyar nemzet számára a boldog feltámadást.

Daróczy Márton

Kaán Károly

1867–1940.

Az idő, ez a mindent megváltoztató, mindent megemésztő örök hatalom itt is elvégezte feladatát. Kaán Károly államtitkár, a világ erdészetének egyik legjelesebbje, a magyar erdészet büszkesége meghalt. Halálával egy tevékenységben és eredményekben szinte szokatlanul gazdag élet zárult le. Intézkedései tanuságot tesznek nagyvonalúságáról, munkáival pe-

dig nem utolsó helyen írta be nevét a halhatatlanok aranykönyvébe.

A vérzivataros idők után talán kevés magyar ember volt, akit az ország földarabolása oly mélyen érintett volna, mint őt. Ez érthető is. A földarabolással az integer Magyarország erdőségeinek 84 százaléka idegen kézre került. Viszont, talán kevés magyar ember volt, aki az első kétségbeesés után oly gyorsan a cselekvés terére lépett volna, mint ő. Mennyi tenger tennivaló volt. A Trianon által szétszakított szálakat lázasan kereste, kutatta és kapcsolta. Képzeljük el ezzel a munkával kapcsolatban lelkiállapotát is, amikor a Budapest—orsovai szálát Szegednél, a Budapest—brassói szálát Lökös-házán, a Budapest—gyimesi szálát Biharkeresztesnél és a többi, ezer éves, jónak bizonyult szálakat mind-mind lehetetlen helyeken elvágva találta. Milyen nagy lelkierőre, mekkora akaratra volt szükség, hogy ezekhez a halálraitélt szálakhoz hozzányúljon. Nem időzött, nem várt. Erős akarattal és avatott kézzel az adott keretek között csodát művelt. A szálmáradványok nem haltak bele az embertelen operációkba, gyógyultak, éltek, élnek ma is . . .

Azután — a 84 százalék idegen kézre került erdőterület ontotta, csapatosan adta az impériumváltozással megalkudni nem tudó erdészeti személyzet magyarjait. Jöttünk. Két hosszú esztendőn keresztül szünet nélkül jöttünk, édes Hazánk és fajtánk szeretetét, féltését szívényünkben hordva. Boldog volt részünkre az a pillanat, amikor onnan, valahonnan vagonjainkban elindulhattunk a magyarnak meghagyott sziget felé. Amikor meg vagonjaink a papir-határokon áthaladtak, — vajjon ki tudná leírni a lelkiállapotot, amit éreztünk. — Valahogy, talán önkéntelenül mozdultunk, kerestük és valahonnan, remegő kézzel vettük elő a háromszínű zászlót . . . Innen aztán mindnyájunknak, nagyobbaknak és kisebbeknek Kaán Károlyhoz, a nagyhoz, az erőshöz vezetett az útunk. Féltő gonddal, szeretettel intézte úgy a nagyobbak, mint a kisebbek ügyeit. Nem maradt kívül egy sem a nagy család beletartozási ajtaján. Mindenkinek keresett és talált helyet.

A nagyfokú lázas idő korában nemcsak a jelent nézte, rendezte, gyógyította, hanem tekintete már az új lehetőségeket is kereste, a jövőre irányult. Akkor öltött testet az Alföld fásítás gondolata, ezen a téren az új honfoglalás kezdete, az Alföld sivár részein a létlehetőség mentése. Hihetetlen akadályokkal kellett megküzdenie. A békediktátum szinte az utolsó rézpénzdarabot is kiszedte a magyar sziget lakóinak zsebéből. A fásításra pedig, ha nem is oly nagy összeg, de pénz kellett. A másik főakadály a más irányból jövő az a fölfogás volt, hogy az Alföld fásítás-kérdését el kell tenni jobb időkre. Ez veszedelmesebb volt a pénzhiánynál is. Itt-ott a magántulajdon szentségét is érinteni kellett a kérdéssel. Ennek megnyug-

atató beállítása, a nagy mű megszervezése, ezek útjából az akadályok elhárítása abban az időben egész emberi munkát kívánt.

Gyakorlati téren látnoki előrenézése és erős akarata életre hívta a homok- és szikkisérleteket, mint az Alföld-fásítás előiskoláit. Az Alföld különböző helyein előbb kisebb terjedelemben szerényen, majd diadalmasan, nagyobb területekkel megjelentek az állami csemetekertek. Lelkes, hangyaszorgalmú munka folyik. A csemetekertek milliós számra termelik, ontják az Alföld beteges életét gyógyító szérumot, a facsemetét. Nem maradtak magukra a faültetők sem. Irásban él élőszóval nyerne el igazítást, hogy hol, hogyan és mikor ültessenek fát. A mű teljes, hibátlan.

Gyönyörű elgondolás. A sivár, fátlan, szelektől, melegtől, hidegtől szenvedő Alföld bajainak enyhítése. Még gondolatban is megnyugtató az Alföldnek fasorokkal, facsoportokkal és erdőkkel leendő behintése. Milyen lesz ez a kép a valóságban, milyen hihetetlen nagy a gazdasági, anyagi értéke. Ez a gyakorlatilag részben már végrehajtott helyeken élénken mutatkozik.

Azokra, akiket sorsuk erdészeti vonatkozásban az Alföldre lerakott, nem könnyű feladat vár. Ma már, a kiszáritott Alföldön, különösen a szikeseken nem könnyű a fasorok, facsoportok létesítése és az erdősítés. Föltétlen hozzáértést, erős akaratot és elfáradást nem ismerő tevékenységet igényel. De, legyen a feladat bármilyen terhes, odaadással végezzük, bele-sűrítve az emberi képesség teljességét az eredmény biztosításáért azzal a gondolattal, ha elgondolója letekint onnan a magasból, gyönyörködhesse áldást hozó művében.

Halála mélységes gyásza a magyar erdészetnek. Mi is, a kicsik, az erdészet szerény munkásai, akiknek oly sokat juttattott szeretetéből, hitéből, gondosságából, megrendült, fájó lélekkel állunk a frissen hantolt sír előtt. Könnyes szemekkel búcsúzunk egykori fölöttesünktől, földig hajtva mélyen érzett hálánk és tiszteletünk lobogóját. És, — mert hathatósabbat tenni képtelenek vagyunk, a Mindenhatóhoz fordulunk és kérjük, adjon teljes nyugodalmat és tegye részére könnyűvé azt a földet, amelyért életében, sokszor aggódva, oly sokat dolgozott. — Méltóságos Urunk, Isten vele, emlékét szívünkben szeretettel őrizzük.

Szy Ferenc.

Gyakornoki állást nyerhet. A m. kir. erdészeti kutatóintézethez tartozó Sopron-brandmajori államerdészeti csemetekertben egy 18—20 éves fiatalember, aki 4 középszintű végzettségű, kerékpárral rendelkezik és alerdészi pályára készül: gyakornoki állást nyerhet.

A rendkívüli közgyűlés előtt

Örök emberi tulajdonság volt mindig, hogy az ember szereti a harcot, a küzdelmet, a fáradságot, mert munkájának fáradsággal, verejtékkal ízesített gyümölcse lelkének mindig kedvesebb, élvezetesebb, mint az a gyümölcs, amely csak úgy, minden erőfeszítés nélkül hull az ölébe.

De azok számára, akik bármilyen vezetőserepet töltenek be kettős jutalom az olyan eredmény, amelyet együttes erőfeszítéssel, megdönthetetlen egyetakarással értek el. Ilyenkor, ha az eredmények hegycsúcsára vezető úton ezernyi akadályllyal kell is megküzdeni, ez sohasem tudja legyőzni a vezetőt, mert minden fáradságában, küzdelmében kiapadhatatlan forrás számára az egység. De a legkisebb akadály előtt is megtorpan és kedvszegetten tér ki, ha a mögötte állókban megrendül az egység, a pártoskodás visszahúzza és lerontja a legfanatikusabban előre törni akarást.

Egyesületünkben sohasem volt könnyű dolga azoknak, akik tagjaink bizalmából bármilyen pozíciót is töltöttek be. A legnagyobb nehézség kútforrása abban a tényben keresendő és található fel, hogy tagjaink gondolkodásban, de főleg földrajzilag is nagyon távol állanak egymáshoz. Összejönni, gondolatokat, terveket kicserélni, alaposan együttesen megbeszélni jóformán csak az évi közgyűlésen lehet. Nálunk tehát a közös akaratot kipuhatolni minden ügyben jóformán a teljes lehetetlenséggel határos és az egyesület sírját ássa az, aki a vezetőktől azt követeli, hogy legelső sorban és azonnal az ő gondolatait valósítsák meg.

Mikor az egyesület ügyvezető elnöki tisztségét átvettem, úgy éreztem magam, mint aki üres, ablak nélküli lakásba érkezik. Hiányzott jóformán minden feltétel ahhoz, hogy egyesületünk biztos, fejlődésteli jövőnek nézhessen elébe. Ezek a kezdeti nehézségek lassankint eltűntek, egyesületünk tagjainak száma örvendetesen emelkedett, ma már teljesen megkétszereződött. Ezzel kapcsolatban eltűnt egyesületünk életéből az olyan sok zavart okozó anyagi bizonytalanság és ma már igen komoly vagyoni felett rendelkezünk, amire lehet építeni és kell is építeni a jövő terveinek elkészítésénél.

Egyesületünknek ezt a fejlődését el lehet mondani két mondatban, el lehet intézni egy kézlegyintéssel, de hogy ennek eléréséhez milyen munka, milyen hosszú idő kellett, azt megérteni csak az tudja, aki valaha hozzáfogott ahhoz, hogy építsen a semmiből.

Mikor már meg volt az egyesületi életnek két alapvető feltétele, teljes energiával kezdtünk azon dolgozni, hogy a tulajdonképpen egyesületi célkitűzések, a tagok helyzetének

és egzisztenciájának megjavítása, mind a fizetés, mind a nyugdíj szempontjából, az egyesületi tagoknak a legkülönbözőbb vonatkozásokban való segélynyújtás stb., stb. megvalósuljanak.

A látszólag új feladatok olyan hihetetlen nehézségekbe, olyan váratlan akadályokba ütköztek, amelyeket a kívül állók még legrosszabb álmaikban sem tudnak elképzelni.

Ennek a rögzös útnak mérföldkövei a memorandumok, a legkülönbözőbb beadványok légiói, küldöttségjárások voltak. Sohasem csüggedtünk, mert ha valami meghiúsult, elkezdtük újra egyszer, kétszer, háromszor, egészen addig, amíg eljutottunk valami konkrét eredményhez.

Nem akarok ismétlésekbe bocsájtkozni és éppen ezért mellőzöm azoknak a tényleges eredményeknek a felsorolását, amelyet szakadatlan munkánk végre is elért.

De sok más vonatkozásban is, ahol még a helyzet megkövetelte titoktartás miatt egyenlőre a konkrétumokra nem térhetek ki, meg vannak az alapok ahhoz, hogy azokon haladva, az eredmények is megérjenek.

Cikkemnek különben sem az a célja, hogy munkásságról adjak beszámolót, vagy panaszkodjam hihetetlen nehézségekről, vagy éppen az elért eredményekkel kérkedjem.

Mindez teljesen szükségtelen, mert aki nyitott szemmel jár a világban és járja azt a sok útvesztőt, amelyen egy egyesületnek bolyongani kell, az úgy is tud értékelni, míg az, aki csak a külsőségeket látja, az könnyen tud kritizálni, vagy éppen természete szerint személyeskedni.

Én mindezeket alapos lelkismeretvizsgálás után írom, mert úgy érzem és tudom, hogy egész elnöki működésem alatt feladatokat becsülettel, egész emberként teljesítettem.

Soha nem mulasztottam el egyetlen alkalmat sem, amely egyesületünk számára valami lehetőséget rejtett magában és soha nem tettem senkinek levelét — aki segítséget kért — félre anélkül, hogy érdekében mindent el ne kövessek.

A kritika minden közületnek éltető eleme, nélküle a vezetők és vezetettek elvesztik a szükséges tájékozódást s könnyen mellékvágányokra tévednek. De csak komoly, tárgyilagos, megfontolt kritikára vonatkozik ez, a felelőtlenül, a tárgyi adatok ismerete nélkül, vagy éppen személyi motivumokból kiinduló kritikus csak rombol és eredményeket tesz tönkre.

Sajnos, nálunk az utóbbi szellem kezd egyre jobban hódítani. Nem állíthatom és nem is állítom, hogy ezek a dolgok az én szerény személyemmel kapcsolatosak, vagy hogy éppen ellenem irányulnak, de az igen is a szilárd meggyőződéselem, hogy ezek a jelenségek elveszik a levegőt egyesületünk célkitűzései elől, halomra döntenek mindent, amit hangyaszorgalommal felépítettünk, s teljesen lehetlenné teszik az egységes fellépést, amely nélkül pedig eredményt elérni sehol sem lehet és ehhez én segédkezet senkinek nem nyújtok,

Ez érlelte meg bennem azt az elhatározást, hogy március 31-re rendkívüli közgyűlést hívjak össze és ezen rendkívüli közgyűlésen ügyvezető elnöki tisztségemről lemondjak.

Nincs fájdalmasabb a gazdaember számára, mint amikor a kora tavaszi fagy tönkre teszi a zsendülő termést, vagy a szeszélyes vihar kitépi a virágzásnak induló fáját, szivét elönti az a keserűség, amelyet akkor érez az ember, amikor minden munkáját a bizonytalanság fenyegeti.

Én is ilyen érzéssel állok a válaszüton elhatározásom pillanatában, s kérem a magyarok Istenét, hogy segítse karunkat az egységhez, távolítsa el közülünk a viszály- és konkolyhintőket, hogy valamennyien egyet akarva, kivívjuk karunk megérdemelt és oly hön áhított szzeb, boldogabb és jobb jövődjét.

Daróczy Márton.

Elgondolás és valóság

A gondolat, a lélek előtt nincs tér, nincs távolság és idő. Az száll, egy pillanat alatt mérföldeket, egy másodperc alatt bekalandozza a világmindenséget. Fényévnyi távolságokat, végtelen időket száguld be egy szempillantás alatt. Azonban van egy nagy hibája a léleknek, a gondolatnak.

Nem értik meg a nagy távolságra küldött gondolatsugarakat azok, akiknek szól; vagy ha vannak is ilyenek, nagyon kevesen. Nagyon kevés olyan ember van, aki megérti a szülő, a barát, vagy a testvér messze távolból feléje szálló gondolatát, reá irányuló, róla gondolkodó lelkét.

De térjünk a tárgyra. Nem tudományos előadást akarok tartani a telepátiairól, hanem csupán rá akartam világítani arra, hogy a legutóbbi választmányi, illetve közgyűlésen ilyen telepátikus módon én is jelen voltam. Gondolatban, lélekben én is ott voltam és láttam a kipirult, néha indulatos erdészarcokat. Láttam az egyesületért, a kartársak jövőjéért szócsatát vívó kartársak harcát. Láttam a szebb, a boldogabb erdész-sors mikéntje és hogyanja felett elhangzott javaslatok feletti vitát és őszintén sajnáltam, hogy én — testileg — nem lehettem ott.

Minden szándékom az volt, hogy a január 21-én megtartandó gyűléseken én is részt veszek. Sajnos, ebbeli tervem megvalósítását megakadályozta a sors. Január 12-én ugyanis műtéten estem át, ez volt oka elmaradásomnak. Elmaradásom

mat őszintén fájlaltam és fájlalom még ma is, mert így nem lehettem tanúja annak a nemes munkának, a vitáknak, harcoknak, amelyek most bizonyára higgadt megfontoltsággal — elsősorban az egyesület, a köz érdekét szem előtt tartva — az életrevalóság erejével zajlottak le.

De a lelki dolgok, tervezgetés, elképzelés helyett térjünk át a való, a fizikai életre.

Betegágyamat őrizve kaptam a meglepő hírt: „Értesítem, hogy folyó hó 21-én Budapesten megtartott közgyűlésünk Önt egyesületünk titkárává választotta . . .”

Az igazságot nem szoktam véka alá rejteni s nem tagadom, hogy ez a hír meglepett. Hogy miért? Azt könnyű kitálatni azoknak, akik az 1939. évi márciusi közgyűlésen jelen voltak.

Őszintén megírom azt is, hogy csalódtam kartársaimban. Csalódtam bennük, mert azt hittem, akik rendszeresen járnak a gyűlésekre, azoknak legtöbbje — tisztelet a kivételnek — szuggesszió alatt áll; akik pedig esetleg önálló gondolkodásúak, nem érzik át, nem tudják egészen beleélni magukat az egyesületi életbe és így nem igen érdekli őket, hogy ez vagy az a közhasznú ügy miként, miért, vagy mikor intéződik el.

Most, a legutóbbi közgyűlésen bebizonyították a kartársak, hogy ez nem így van. Hogy ez nem lehet így és ez az, aminek leginkább örülök. Örömmel látom, hogy itt mégis egy hatalmas, egyénenként is dolgozó, önakaratát bátran nyilvánító karról van szó, amely megérdemli a közbecsülést, megérdemli a jobb sorsot és a szebb jövőt.

Amikor ebbeli örömömnek, az egyesületi élet kikristályosodásának és mennél több kartárs mélyre látó gondolatának, egyéni önakaratának ily őszintén örülök, nem mulaszthatom el azt sem, hogy köszönetet mondjak.

Igaz és őszinte szívvel köszönöm meg kartársaimnak azt az őszinte ragaszkodást, amit szerény személyemmel szemben is nyilvánítani szívesek voltak.

En, bár nem hangoztattam — nem szeretem a nagy szavakat — belépésem óta az egyesületért élő és az egyesületért, a kartársakért dolgozó tagnak tudtam magamat és igaz hittel, őszinte szeretettel, minden szabad időmet feláldozva dolgoztam az egyesület szebb jövőjéért.

Sajnos, mint mindennek, az emberi szeretetnek, az emberi megbecsülésnek és ragaszkodásnak is van határa.

Minden emberi érzés húrhoz hasonlítható és mint a húr, ha sokat áll ki, vagy hirtelen durván rávágna, elpattan.

A szeretet húrja a lélekben van, s ha az elpattan, tönkretesz, sokszor megbénítja, beteggé, munkaképtelenné teszi az egyént. Különösen otyankor, amikor arról van szó, hogy ott tevékenykedjék, ahol e baj, e betegség érte.

Be kell vallanom, hogy bizonyos tekintetben én is így érzem magamat. Úgy érzem, hogy a mai sebzett lelkemmel nem tudnék egész emberként állni a Vezér mellett. Pedig, ha valaki, én igazán tudom, hogy az egyesület hajóját csakis keménykezű vezetők vihetik át a körülöttünk és sajnos — néha közöttünk is — viharzó éréktengeren. Ezt tudva és ismerve a bajt, mely miatt egész emberként nem dolgozhatnék, nem vállalhattam a szép és igazán cselekvőképes titkári tisztséget.

Azt hiszem, e tisztségről való lemondásomat nem magyarázza senki félre és megérti, hogy az egyesület iránti szeretet készítetett erre a lépésre.

Félmunkát nem végzek, egészet meg — sajnos — beteg lélekkel nem végezhetek.

A dolgok ilyen állása mellett arra kértem az ügyvezető elnök urat — feltéve, ha a közgyűlés másként nem intézkedett —, hogy a leközelebbi köz-, vagy választmányi gyűlési határozatig Kolb Gyula eddigi titkár urat hagyja meg helyettem tisztségében.

Soraim befejezése előtt — mindannyiunk igaz óhaját tolmácsolva — egy kéréssel, egy fohással fordulok a sorsunkat intéző Mindenhatóhoz: engedje meg végre azt, amit egyénenként, de most már egyesületbe tömörülve együttesen is szeretnénk elérni, amelyért annyit vitázunk, harcolunk, küzdünk — de legtöbbször szerényen kérünk — a becsületesen végzett munka után méltán kijáró megbecsülést, a fehérebb s nagyobb darab kenyeret, a magánuradalmi kartársak részére a megélhetést biztosító nyugdíjat, amelyeket szaktudásunkkal, odaadót, időt s veszélyt nem tekintő kötelességtudásunkkal megbizonyíthatóan kiérdemeltünk.

Hevesi József.

Felhívjuk olvasóink szíves figyelmét a m. kir. Mezőgazdasági Múzeum újjászervezett és 1939. év júniusában megnyitott nyilvános szakkönyvtárára. (Budapest, XIV., Városliget, Széchenyi Sziget.)

Ez a példásan megszervezett és elsőrangúan felszerelt közintézmény több, mint 36.000 kötetből álló könyvgyűjteményével a mezőgazdaság minden ágazatát felöleli, de kiterjeszkedik az összes segédtudományokra is. Fényűző kényelemmel berendezett, jól fűtött, hatalmas olvasóterme — vasárnapok és

ünnepek kivételével — minden nap díjtalanul a közönség rendelkezésére áll. Nyitási ideje rendszerint d. e. 9–14-ig, hétfőn 10–14-ig, szombaton 9–12 óráig terjed. Bár a város központján kívül esik, látogatása, fekvésének szépsége folytán egyszerűsmind kellemes sétának tekinthető. A könyvtár szaktisztviselői a komoly tanulmányokat végző olvasónak munkájában készséggel szolgálnak útmutatásokkal.

Úgy a gyakorlati gazda, mint az elméleti irányban dolgozó kutató, nemkülönben az érdeklődő laikus, vagy a vadászat, halászat sportjának élő olvasó egyaránt megtalálja itt azt a hazai vagy külföldi szakkönyvet és folyóiratot, melyre szüksége van.

Most, mikor a mezei munkák küszöbén állunk, éppen kedvező az alkalom, hogy a gazdaközönség gyakorlati tapasztalatait felfrissítse hazánk legteljesebb és legnagyobb szakkönyvtárában és elméleti tudását is kiegészítse. A könyvtár jelenleg csak helyi használatra vehető igénybe, de úgy hírlik, hogy a jövőben — kellő anyagi biztosíték ellenében — házi tanulmányozásra is ki fogja kölcsönözni azokat a műveket, amelyek a könyvpiacra akadály nélkül beszerezhetők.

Allást keres: 56 éves, ép és egészséges szakvizsgázott erdőőr, ki úgy az erdészet, mint a vadászat terén teljes jártassággal bír, csemetenevelésben, erdőkitermelésben, fácántenyésztésben, vadászatok rendezésében, vadász ebek idomításában, halgazdaságok kezelésében és orvvadászok üldözésében több évtizedes gyakorlata van. Cím: **Vámosi József** erdőőr Glabárpusztja U. p. Lengyeltóti Somogy m.

Allást keres: április 1-ei belépésre 38 éves, nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdőművelés és fakitermelésben nagy jártassággal rendelkezik. Jelenleg egy nagyobb uradalomban mint erdőlegény van alkalmazva. Címe: **Cservenák Pál** erdőőr Erdőszelestény, u. p. Zsély. Nógrád m.

A „Herba“ c. növényszaklap — mely ez évben indult meg, — fontos gyakorlati tudnivalókat tartalmaz a gyógy-, vegyipari és fűszernövények termesztésével, gyűjtésével, feldolgozásával és értékesítésével foglalkozók számára. Mutatványszámot díjtalanul küld a kiadóhivatal: Budapest, IX. Soroksári-út 8–10. II. 17.

Egyesületi hírek

Egyesületünknek január hóban megtartott rendes közgyűlése alkalmával hódoló táviratban köszöntötte Kormányzó urunk Őfőméltóságát, a földművelésügyi miniszter urat és Molcsányi Gábor miniszteri tanácsos urat.

Ezen táviratainkra eddig a következő válasziratok érkeztek az egyesület vezetőségéhez.

Magyarország Kormányzójának Kabinetirodája.

327—1940.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete T. Elnökségének

Esztergom.

A Kormányzó Úr Ő Főméltósága a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete évi közgyűléséről előterjesztett hódoló üdvözetét köszönettel fogadni méltóztatott.

Budapest, 1940. évi január hó 25. napján.

Uray s. k.

a kabinetiroda főnöke.

A m. kir. Földm. Minisztérium. Az Erdészeti Főosztály Főnöke.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete Tekintetes Elnökségének

Esztergom.

Az Egyesület rendes évi közgyűlése nevében küldött szíves üdvözetüket őszinte szívvel köszönöm.

Budapest, 1940. évi február hó 6-án.

Tisztelettel

Molcsányi s. k.

miniszteri tanácsos.

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Felkérjük kartársainkat, amennyiben Hazánk visszacsatolt részein élő kartársaink címét ismernék, azt velünk közölik, hogy őket egyesületünkbe való belépésre felkérjük. Továbbá, hogy a környékükön lakó kartársak közül azokat, kik még nem tagjai egyesületünknek, hívják fel az egyesületbe való belépésre, hogy taglétszámunkban még jobban megerősödve, minél eredményesebben képviselhessük a segédszemélyzet érdekeit.

Temetkezési akciónk. Ezen alapunk létesítése óta, vagyis az 1938. évi május havában megtartott közgyűlésünk után mindössze 9 esetben fizettünk ki temetkezési segílyt, minden esetben annyit, amennyit az elhalálozás idején érvényben volt megállapodásunk előirt. Jelenleg ezen akciónknak 341 tagja van, így elhalálozás esetén csak annyi 50 fillért fizethetünk ki, ahány tagja van ezen akciónknak, Kérem a kartársakat, hogy szivleljék meg ezen igazán üdvös kezdeményezésünket és tömeges belépésükkel mozdítsák elő azt a célunkat, hogy minél többet juttassunk elhalálozott kartársunk hátramaradottainak.

A január hó 21-én megtartott közgyűlésünk Hevesi József kartársunkat választotta meg az egyesületünk titkárának, Hevesi azonban ezen megbizást nem fogadta el, helyette az ugyancsak a közgyűlésen titkárnak jelölt Hunyadi József kartársunk vállalta a titkári teendőik végzését, erről kartársainkat ezúton értesítjük.

Egyesületünk folyó évi március hó 31-én délelőtt 10 órakor tartja választmányi, 11 órai kezdettel pedig rendkívüli közgyűlését Budapesten a Székely Egyetemi Hallgatók Egyesületének székházában. A gyűlést az elnökség azért tette erre a napra, mert így a tagok a mezőgazdasági kiállítással kapcsolatban félárú kedvezményel utazhatnak Budapestre, s így mindenkinek módjában áll a fontos tárgysorozatú közgyűlésen résztvenni.

Karunk ügye a „Sorakozó“-ban. A „Sorakozó“ c. legnagyobb magyar politikai hetilap egyik számában előkelő helyen foglalkozik karunk sok-sok megoldatlan problémájával. A cikkíró éles meglátással mutat rá a sok sérelemre s a sürgős orvoslást erőteljesen figyelmébe ajánlja az illetékeseknek. Egyesületünk őszinte hálával köszöni a megértő sorokat.

Különfélék

Névmagyarosítás. Drexler Antal, piliscsabai kartársunk, József kir. herceg Ófensége erdőgazdaságának vezető főerdő-őre, vezetéknevét belügyminiszteri engedéllyel Dévényire változtatta át.

Czumpf Imre, pilisszentlászlói közalapítványi kartársunk, vezetéknevét belügyminiszteri engedéllyel Erdősi-re változtatta át.

Nyugalomba vonult. Teszárs Vilmos obaroki kartársunk, egyesületünk lelkes tagja, 52 évi szolgálat után, 76 éves korában, nyugalományaiba vonult. Adja Isten, hogy még hosszú időn keresztül élvezhesse a nyugodt élet örömeit.

Áthelyezés. Hunyadi József kartársunkat, egyesületünk jelenlegi titkárát, a Hercegprimás úr Öeminenciája március hó 1-ével, az eddigi szolgálatának teljes elismerése mellett, a szolgálat érdekében, Börzsönyirtásról a marótpusztai erdőgondnokság vaddisznói pagonyába helyezte át. Címe: Hunyadi József körerdész Marótpusztá, u. p. Süttő Esztergom megye.

Halálozás. Súlyos csapás érte Hevesi József kartársunkat, február hó 22-én 4 éves Agika kisleányát szólította a Mindenható az angyalok sorába. A megtört szívű szülők gyászában őszinte szívvel osztozunk és hön óhajtjuk, hogy részvétünk a szülők bánatában egy kis enyhítő cseppet nyújthasson. Adjon a Mindenható a bánatos szülőknek vigasztalást és a jó Isten akaratában való megnyugvást.

Pénztári beszámoló

Január havi befizetések folytatása: Kósa János Bucsúta 5, Horváth Ernő Soproniván 3, Humen Tivadar Csonotos 2, Hunyadi József Márianosztra 15, Jankovits János Csonotos 2, Németh Géza Himód 7.50, Pál István Izabella-föld 12, Horváth István Pusztapótharaszti 6, Kovács József Veszprém 4, M. kir. Alerdész Szakiskola Királyhalom 6, Györky László Dunaszentbenedek 7, Káplár József Gyótapuszta 2,

Kerényi Ferenc Lillafüred 3, Kiss Ferenc Pécs 6, Kovács János Nova 3.50, Kothay Mihály Drégelypalánk 4.50, Nagy Vince Vajszló 12, Wappel József Csontos 6, Steiner József Eplény 10, Dél István Somogyfajs 4.50, Füzi Lajos Kaposvár 6, Kurali Gyula Jásztelekpuszta 6.10, Mátrahegyi János Mátraszentlászló 5, Németh Gyula Nyirád 2, Szalay Lajos Erdőháza 12, Kóthay István Nyergesújfalu 7.50, Varga Pál Réde 4, Czepezauer Pál Miskolc 14, Hugli Pál Gyöngyössólymos 3, Bekes Dezső Putnok 6, ifj. Bordács István Kapolcs 9, Erdész Lajos Bátaszék 18, Füzi István Babót 7.50, Hunyadi József Márianosztra 10.50, 1939. évi kamat a póstatakarékpénztárban elhelyezett tőke után 230.05, Barkai Lajos Pelsőc 8, Komáromy László Alsószentkirály 12, Szalczér Antal Tosokberénd 12, Bárány Sándor Kisújszállás 3, Kalmár Imre Szany 16.50, Székelyhidi Vilmos Szilasbolhás 6, Vörös Lajos Gerencepuszta 8, Balogh Béla Huszt 3, Györgykovácsi Lajos Hernádpetri 3, Nacsa István Sarkad 12, Varga Mihály Bakonyszentkirály 8, Dobrovics Dániel Sóskút 5.50, Oláh József Árpádtető 6, Szaniszló Béla Háromhuta 1.50, Vass István Lovászatona 5, Vancsura István Baja 14, ifj. Vancsura István Baja 6, Rosenberger Pál Tamási 12, Tihanyi István Kerepes 12, Szabó József Kerepes 6, Ohád János Kerepes 6, vitéz Somos Ferenc Bánhida 3 pengő.

Összes befizetés január hóban : 1050'43 pengő.

Február hóban befizettek : Jánszky Lajos Pilismarót 3.50, Malusinszky Pál Gödöllő 3, Bánki László Pilismarót 3, Deáky Dezső Kaposvár 3, Garai János Izsák 3, Járányi Ferenc Somogy 6, Kasza József Pécs 2, Keresztes Ferenc Bakonycsernye 2.50, Keszthelyi Mihály Baja 12, Matéz Mihály Baja 12, Nagy Sándor Orosháza 10, Németh István Csepreg 4, Slauszky Ernő Királyszállás 6, Tüttő János Bucsatelep 5, Cservenka Ferenc Tata 26.50, M. kir. Földművelésügyi minisztérium 72, Hencsei József Újhuta 8, Kummert Lajos Páty 5, Miltényi János Gödöllő 4, Putnok Antal Esztergom 3, Simon János Gödöllő 5, Sziklai Béla Kaposvár 2, Szörényi József Kaposvár 3, Ujlaky Tivadar Vajszló 5, Csernyi István Kelebia 6.10, Molnár András Hódmezővásárhely 5, Pataky Árpád Szombathely 12.50, Retkes M. László Abony 2.50, Bratu Lajos Etes 7.80, Richter Gyula Székesfehérvár 3, özv. Bögözy Gyárfásné Mándok 5, Grellneth János Pálkapusztá 1, Hunyadi János Pilismarót 4, Kapoli Pál Letenye 1.50, Lehotczky Alajos Parasznya 2, Rejtő Róbert Miskolc 12, Sipos István Szeged 2, Timár Ferenc Pilisszentlélek 10, Bognár József Parád 6, ifj. Csorba István Alsószeleste 6, Duchon Lajos Füle 5, Horváth János Kecskemét 12, Magyar József Kéthely 5, Major István Torvaj 20, Györky László Dunaszentbenedek 8, Farkas Jenő Réde 6, Hessz János Fenyőfő 4, Humen Tivadar Csontos 2, Kazi András Szeged 8, Molnár József Pilisszentlászló 3, Kecskés László Pásztó

8.50, Schwendtner Antal Nagykovácsi 10, Baranyi Ferenc Eger 6, Bartucz József Szilvásvárad 3, Bozner János Szekszárd 3, Déri István Ják 1.50, Drexler János Szedres 3, Farkas Mihály Arló 5, Farkas Sándor Katymár 3, Halapy József 1.50, Hoffer Ferenc Petőc 3, özv. Mayer Oszkárné Dömös 4, Németh Lajos Neszmély 6, Szűcs László Ravazd 1.50, Szűr József Neszmély 6, Tóth Mihály Gyarmatpuszta 3, Varsányi József Lovasberény 3, Jankovics János Csontos 2, Kiss György Földeák 10, Molnár Károly Rakasz 6, vitéz Nagy Lajos Remetevasgyár 6, Neumann Károly Vigántpetend 5, Bihary Dezső Debrecen 3, Jeremiás János Körösmező 14, Erdő Károly Pilisszentlélek 3, Kapui Béla Diósgyőr 4, Perger Ferenc Tolnanémedi 5, Prokay Gyula Ujmassa 5, Csikos Tóth István Turkeve 8, Eötvös Béla Nagybátony 12, Eszterházy Hercegi Hitbizomány Gyulaj 6, Füzi Imre Kapuvár 9.50, Illés János Bak 3, Nemes György Nyékládháza 5, Sebők Sándor Huszt 6, Törkenczy István Sály 10, Balázs Imre Somoskőújfalu 3, Bácsi Béla Balatonendréd 6, Boros Sándor Csurgó 6, Birosz Emil Tiszabogdány 4, Gábris István Pusztavám 5, Király Sándor Máriabesnyő 3, Izing Pusztavám 1.50, Miholics István Szilvágy 6, Szélesi József Somogyárd 3, Csemba Lajos Sümeg 14, Dávid Sándor Lass-6, Bárány Sándor Kisújszállás 3, Dévényi Antal Piliscsaba 10, Forgács Mihály Bükkszenterzsébet 6, Barnóczky István Debrecen 6, Sivó Piusz Vereb 12, Turáni István Gergelyi 12, Tóth Ödön Mátraderecske 3.10, Vida Lajos Ugod 5, Dudás János Süttő 5, Egervári Szalczér József Lesvár 3, Barna Imre Gyékényes 10, Kücsán Sándor Nagynémetegyház 10, Szinger Vilmos Erdőmajoros 10, Vaszil Imre Tornyospálca 3 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:
Kőhalmi József
főszámvevő.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást —
ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Györgykovács Lajos Hernádpetri. Tagdíjhátraléka 1939. év végéig 9 P. Temetkezési hátraléka 3.50 P. Ha továbbra tagja akar maradni a temetkezési alapunknak, akkor azt egy levelezőlapon azonnal jelentse egyesületünknek.

Varga Mihály Bakonyszentkirály. Tagdíja mint féltagdíjas 1940. november hó végéig rendezett.

Tölgyesi Lajos Kisszékely. Tagdíjhátraléka 1940. január hó 1-ig 9 pengő.

Matéz Mihály Dunafürdő. Temetkezési hátraléka 50 fill.

Nagy Sándor Orosháza. Tagdíja 1940. február hó végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 4 P többlete van a mai napig.

Id. Molnár András Hódmezővásárhely. Tagdíja 1940. május hó végéig rendezett. Temetkezési járuléknál a mai napig 2 P többlete van.

Horváth János Kecskemét. Tagdíjhátraléka 1939. év végéig 11.47 P. Temetkezési hátraléka a mai napig 2.50 P.

Györky László Dunaszentbenedek. Tagdíja 1941. április végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 1 P többlete van a mai napig.

Molnár József Pilisszentlászló. Tagdíja 1940. július hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Farkas Sándor Katymar. Előfizetési hátraléka 1939. év végéig 3 P.

Özv. Mayer Oszkárné Dömös. Tagdíja 1940. október hó végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 5 P többlete van a mai napig.

Kapui Béla Diósgyőr. Tagdíjhátraléka 1939. év végéig 3 pengő.

Prókay Gyula Ujmassa. Tagdíjhátraléka 1939. év végéig 2.50 pengő.

Csemba Lajos Sümeg. Tagdíja 1941. február hó végéig rendezett. Temetkezési járuléknál 1.50 P többlete van a mai napig.

Barna Imre Gyékényes. Tagdíja 1940. augusztus hó végéig rendezett.

Nyomatott a könyvnyomtatás feltalálásának 500-ik évében.

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. ÁPRILIS

4. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniok kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Kartársaim, búcsúzó!

Minden egyesület életében súlyos és veszélyes fordulatot jelent a vezetőségnek megváltozása, nemcsak azért, mert az új vezetőség új elveket, új módszereket vall és követ, hanem azért is, mert a vezetők és a vezetettek között a gyakorlati élet számára szükséges kapcsolatokat csak hónapok és évek hosszú munkája után megszerzett bizalom alakíthatja ki.

Egy ilyen újjáalakulás kissé hasonlít mindig a sötétbeugráshoz, hiszen a jövőre vonatkozóan egyetlen biztos támpont van csak: a bizalom. Mert ki tudná azt megmondani, hogy a bizalom, amely esetleg csak néhány másodperc szimpátiájának sűrűsödése, a gyakorlatban hogy válik be: tovább erősödik-e, vagy az első szélfúvásra meginog és örökre elveszik.

Éppen ezek az elkerülhetetlen gondolatok indítanak mindig mindenkit igen szigorú lelkiismeret vizsgálásra. Tárnyilagos mérleget kell felállítani a multra, tervezetet készíteni a jövőre, önámítás s a dolgok szépítgetése nélkül, azután a kialakult elveknek gondos vizsgálásánál találhatjuk meg azt a személyt, aki a vezetésre legmél-

több és legalkalmasabb. Mire búcsúsoraim kartársaimhoz eljutnak, már a döntés megtörtént a vezető személyét illetőleg, aki az egyesület jövőjét hivatva lesz kialakítani.

Szeretném azt hinni, hogy mult számunk vezércikkében hangoztatott azon szavaim, amelyek a lelkiismeretvizsgálást, a nagyhangú beszédek értékének leszállítását, az egyéni érzelmek félretevését és csak az egyesület érdekeinek szemelőtt tartását ajánlották a kartársaknak, nem találtak süket fülekre.

Ez a lelkiismeretvizsgálás természetesen egyéni dolog, annak eredményét ellenőrizni senkinek sem lehet. Cikkenek nem is az a célja, hanem csak mint egy búcsúzó elnök, testamentumot szeretnék hagyni a jövőre nézve. Nem állítom azt, hogy elgondolásaim, elveim feltétlenül sikerre vezetők, de azt nyugodtan mondhatom, hogy becsületes életérzésem sugallja azokat és annak minden gondolatát egyesületünk iránt érzett szeretetem hatja át.

Egyesületünk igen súlyos és nehéz problémák előtt áll. Ezeknek a problémáknak helyütt való újbóli részletezése teljesen szükségtelennek látszik, hiszen eléggé ismeri mindenki azokat közülünk. De az ismeret maga még senkit sem ment fel az alól, hogy ezeket a problémákat a leggondosabban ne mérlegelje, különösen akkor, mikor oly személyt állít az élre, akinek legfőbb feladatát ezeknek az elvégzése fogja alkotni.

A gyakorlat nem elmélet! És nagyon tévednek, akik azt hiszik, hogy problémáinkat okvetlenül a lehangosabb és legtöbbet beszélő viszi előbbre. Ugyancsak mellékvágányon jár az, aki a kritikusan építőszellemet tud látni. Ez sokszor kétségtelenül így van, de legtöbbször az szokott az eredmény lenni, hogy a legszigorúbb kritikusok is tévelyegnek akkor, amikor a másoknak sokat kritizált munkáját és felelősségét rájuk bízják.

Az egyesületi vezető olyan rövid idő alatt, hogy a tagok nem is értesülhetnek róla, csinálhat annyi melléfogást — sokszor akkor is, ha jóindulatú, nem is szólva a rosszindulatról —, hogy azt helyrehozni évek legkitartóbb munkája is igen kevésnek mutatkozhatik.

Egyesületünk életében volt is erre elég példa, vigyáz-

zunk tehát, hogy ne ismétlődjék meg a multnak helyrehozhatatlan hibája!

Néhány szavam szóljon még egyesületünk új elnökéhez!

Legutóbb egy igen kiváló tagunk hozzám intézett levelében egy mondattal jellemezte egyesületünk elnökének súlyos helyzetét. Ez a mondat pedig úgy szólott: „Két malomkő között őrlődik. Ez a két malomkő: a tagok sürgető kívánsága és a megértés hiánya.“

En elég hosszú ideig töltöttem be ennek az egyesületnek az elnöki tisztségét és tapasztalatból tudom, hogy teljesen százszázalékos igazság rejlik a fentebbi mondatban, mert vagy egyik, vagy másik kívánalomnak tesz eleget, zsákutcába jut és fejjel megy neki a falnak, vagy fordítva, letargikus nyugalommal törődik bele a helyzetbe.

Hihetetlen diplomáciai érzékkel, ernyedetlen kitartással kell rendelkeznie, ha csak egy lépést is akar előrehaladni. S már is mondjon le, ha kicsinyhitű és megijed az első pillanatra feléje tornyosuló akadályoktól.

Az új elnökhöz az volna az utolsó szavam: szeresse egyesületünket még önmagánál is jobban. Ne csüggedjen, ha a felmerülő akadályok szinte áthághatatlannak is látszanak, legyen alázatos szívű, feledje az egyéni sérelmeket és sohase tévessze szem elől, hogy első mindig a köz és csak utána jön az egyén.

Bizton hiszem, hogy ha ezeket a gondolatokat szem előtt tartjuk és félre teszünk minden személyeskedést és egyénieskedést, akkor az új elnök vezetésével egyesületünk el fogja érni a szebb és jobb magyar erdészsorsot.

Kartársaim, búcsúzó. Isten veletek.

Daróczy Márton.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizessd meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást —
ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

Az erdészeti segéd személynzet problémái, ahogy azt egy idegen látja

IRTA: SEBŐK JÓZSEF

Már elég hosszú ideje foglalkozom a magyar alerdész társadalom helyzetével és problémáival, azokkal egészen közvetlen közlelről és több ízben volt alkalmam megismerkedni, de mindezektlől eltekintve is mindig igen nagy vonzódást éreztem az erdő iránt, szerettem misztikus rejtelmeit és érdekelt azoknak az élete is, akik ezt a csodálatos természeti tüneményeket gondozzák és ápolják.

Ki tagadhatná le azt a hatást, amelyet rá egy fenyves fenséges szépsége gyakorolhat, ki ne élvezte volna lelkében az erdőkben folytatott magányos sétái alkalmával a természet varázsos erejét?

De minden romantikus képzelgéstől eltekintve is érdemes foglalkozni az erdővel, amelynek gazdasági jelentősége napról-napra felbecsülhetetlenebb értékű lesz. Az erdő olyan közkinccs, amelynek fejlesztése és ápolása minden nemzetnek elsőrendű jól felfogott érdeke. A mai divatos és életszükség számba menő törekvések korában az erdők mindig lényegesebb tényezőkké válnak. A mezőgazdasági termények mellett a fa lett a váltó-gazdaságban az arany és boldog az az ország, amelyiknek nincs szüksége behozatalra fából, nem is szólva azokról az országokról, ahol még kiviteli feleslegre is jut. Nem szabad azt hinni, hogy a fának ez a nemzetgazdasági szerepre csak a háborús konjunkturával függ össze, mert a fa a legbékésebb időkben is nélkülözhetetlen cikk. Nem kell itt másra gondolni, csak az építkezésekre, papírgyártásokra stb.

Magyarország a trianoni békediktátum következtében legtöbbet talán a fahiány miatt szenvedett. Csillagászati számokat lehetne közölni arról, hogy a magyar állam nemes devizákban és aranyban mit fizetett ki a belozott famennyiségért.

Országunk területének megnagyobbodása, főleg Kárpát-alja visszacsatolása, igen sokakban keltette fel azt a reményt, hogy a nyomasztó famizériában végre enyhülés következik majd be. A gyakorlat azonban nem nagyon igazolta ezeket az eredményeket. A faárak csökkenésén nem sokan voltak azok, akik valamit is megtakarítottak volna, sőt minden intézkedés ellenére is bizonyos facikkokban árdragulások voltak tapasztalhatók, ami főleg azok számára bosszantó, akiknek alkalmuk volt Kárpátalján személyesen járni és láthatták azokat az óriási kitermelt fatömegeket, amelyek a hegyoldalokban felraktározva hevernek és amelyek tulajdonosai várják a jószerencsét, hogy a szállítási engedélyt, a kitermelési enge-

délyt stb., stb. végre megszerezhezzék. Az ilyen körütekintő gondoskodás azonban egészen indokolt, ha egy kissé mélyebben nézünk bele az itteni helyzetbe.

Az erdőnek nemzetgazdasági jelentőségéről már elég sokan értekeztek és beszéltek, lehetne azt is mondani, hogy teljesen kimerítették már ezt a témát. De annál kevesebbet hallottunk az erdészetnek személyzeti vonatkozásairól. A vonatkozó törvényalkotások, közzgazdasági tanulmányok, szónoklatok teljesen szűkkeblűen bánnak ezzel a kérdéssel, pedig minden laikus is tisztában van azzal, hogy az erdő sem az a természeti kincs, amelyért csak ki kell nyújtani a kezünket és már is raktározhatjuk. Az erdőt gondozni, szeretni és ápolni kell. És amilyen gyönyörű eredményeket mutathat fel a hibátlan, szakszerű, szeretetteljes kezelés, éppen olyan helyrehozhatatlan károkat okozhat a szakképzetlenség, a jövővel nem törődő rablógazdálkodás, hivatástudáshiány.

Itt van az átmenet az erdő és az azt kezelő személyzet között. Ez a kapcsolat pedig olyan szoros, hogy nagyon hibás utakon jár, aki azt hiszi, hogy gondoskodott az erdőről kellőképpen, amikor törvényeiben és rendeleteiben kiterjedt az erdőnek minden vonatkozására, de az ezt kezelő személyzetre nem gondolt.

Ennek az elhanyagolásnak különösen szenvedő alanyai a magyar műszaki és vadászati segédszemélyzet tagjai. És hogy ez a körülmény helyrehozhatatlan károkat nem okozott, az csak a magyar alerdész kar becsületes, öntudatos hivatástudatának és magatartásának köszönhető.

Nagyon sok alkalom volt a kiváló kar tagjaival személyesen érintkezni, velük beható eszmecserét folytatni és ezekből az érintkezésekből is láttam azt a csodálatos jellemvilágot, hivatástudatot, becsületes magyar életérzést, amely ma már szinte közmondásos.

Ez adja az erkölcsi alapot arra, hogy az erdészeti segédszemélyzet problémáival szinte becsületbeli kötelessége foglalkozni azoknak is, akik esetleg távolállanak az erdészettől, mert talán az volt mindig az akadálya annak, hogy ebben a vonatkozásban felmerült problémákat még ma sem oldották meg, hogy a laikus közvélemény az erdészeti kérdésekkel nem igen foglalkozik.

Ez a kis értekezés is azt akarja, hogy a magyar erdészeti problémáit kicsit közelebb vigye a magyar társadalomhoz talán éppen azért, hogy nem szakember írta, akinek elfogultsága esetleg joggal bírálat tárgyává tehető.

A magyar alerdészeti problémáit a következő főbb gondolat-csoportok köré lehetne csoportosítani; 1. A törvények szabályozási hiányai. 2. A magánuradalmi alkalmazásban állók. 3. A vadászati, erdészeti kihágások kapcsán az erdőszemélyzet fokozottabb jogi védelme. 4. Fizetésrendezés. 5.

Biztosítás és nyugdíjügy. 6. Szociális családvédelem. 7. A panaszok eltűnése a különböző fórumok előtt. 8. A tapasztalatok különböző szellemiségek egy nevezőre hozása. 9. A munkakör pontos szabályozása és ezzel kapcsolatban a felelősség rendezése. 10. Az érdekképviseltek megszervezése. 11. A propaganda-kérdés. 12. A zsidókérdés végleges likvidálása. 13. Az 1935 :IV. tc. végrehajtása és ezzel kapcsolatban a szükséges végrehajtási utasítás módosítása.

A törvényes szabályozások hiányai

A magyar erdészeti és vadászati műszaki személyzet problémáinak legmélyebb gyökere talán abban rejlik, hogy a kérdések alapos szabályozásának nincsen meg a törvényes háttere. Ezen a tényen azonban egyáltalán nem lehet különösebben csodálkozni, mert különben zseniális magyar jogalkotás a szolgálati szellemi és fizikai munka szabályozása körül mutatja a legnagyobb hiányosságokat. A liberalista felfogás, amely a munkásokat és a munkaadókat teljesen magára hagyja az egymás elleni érdekellentétekben, sehol sem hagyott akkora nyomot és főleg sokáig tartót, mint országunkban, jól lehet már a liberalizmusnak ez a gondolatmenete a legnagyobb társadalmi igazságtalanságokra vezet vissza, mert az általa kreált gazdasági harcban nem egyenlő ellenfelek állanak egymással szemközt és ennek a harcnak a természetes ész szerint nem is lehet más eredménye, mint a munkásosztály alulmaradása.

A liberálizmus elvei szerencsére már egész Európában megkoptak és egymás után tapasztalhatjuk azokat a jelenségeket, amelyek a liberálizmus utolsó és legnehezebben bevezethető fellegeteit is lerombolják.

Az új áramlat hazánkban is megtette a maga hatását. A köztudat mindinkább ellene fordul a liberális életszemléletnek és egymásután megszületnek azok a törvényes rendelkezések, amelyek a liberálizmusnak a munkaviszonyok terén mutatkozó legnagyobb visszásságait kívánják eliminálni.

Igen sok foglalkozási ágban megvalósult a fizetésminimum, a családi munkabér, a fizetések szabadság, nyugdíj-intézmények. A folyamat ugyan lassú, de eredményei kétségtelenül megvannak s ma már országunk igen sok foglalkozási ága kikerült a liberálista felfogás rabszolgaságából és boldogabban, biztosabban élvezheti egzisztenciáját.

Érthetetlen azonban, hogy az új felfogás valahogy az erdészeti vonatkozásokat teljesen kikerüli. Nem jönnek a várva-várt rendeletek, sőt még az új fejlődés számára az alapokat sem készítik elő. Alig lehetne kinyomozni annak az okát, hogy az alerdész társadalom itt miért és milyen okból került háttérbe? Erre a vonatkozásra különben még lesz alkalmunk visszatérni.

Az erdőtörvény már kétségtelenül korszakalkotó a magyar erdészjogászatban. Gondol ugyan a segédszemélyzetre is és szabályozása kellőképen kiegészítve megközelítené a gyakorlati élet szükségéit.

A gyakorlat azonban azt mutatja, hogy a törvénynek ezek a passzusai elméletek maradtak és nagyon messze van az időpont — legalább is úgy látszik —, amikor a betű holt törvénye való életté változhat.

Szerény véleményem szerint a magyar alerdészkar egyik legsürgősebb és legfontosabb feladata, hogy a törvénynek gyakorlati alkalmazását minden erejével kivigye és propagandát indítson az irányban, hogy megfelelő végrehajtási utasítással kiegészítve a törvény végre a segédszemélyzet jogviszonyainak pragmatikus alapja legyen.

Jogi vonatkozású gondolatmenetünk második pontja

**a vadászati
és erdészeti kihágások
kapcsán
az erdőszemélyzet
fokozottabb jogi védelme**

Még a legérdektelenebb olvasót is igen gyakran megrendítik azok a rejtett tragédiák, amelyek lejátszódnak az erdőben. Vadorzók, fatolvajok, stb., stb. vigan és tömegesen garázdálkodhatnának, ha az alerdészek és erdőőrök közismert bátorsága, önfeláldozása nem riasztaná vissza őket gonosz-tetteiktől.

Mégis hányszor olvashatjuk, hogy az erdőőr a vadorzóval vívott egyenlőtlen harcban meghalt, vagy szerencsétlenül járt. De ha sikerült is védekeznie és fegyverét önvédelemből használta is, akkor is olyan hivatalos torturának van kitéve, amely semmiképpen nem indokolt, semmivel sem magyarázható.

Az alapvető hiba itt is a jogi szabályozás hiányosságában rejlik. Az erdészeti és vadászati kihágások, az erdőben lejátszódó ütközetek a bűncselekményeknek, enyhítőkörményeknek mellébeszéléseknek olyan gazdag tárházát adhatják, amelyeknek a helyes megoldása csak alapos, szakszerű jogi reformmal volna lehetséges.

Hány erdészszerencsétlenség végződött végül azzal, hogy az erdőőr, vagy az alerdész károsodott benne a különböző következményekben.

Nagyon lényeges volna tehát, hogy amíg a fentebbiekre vonatkozó kimerítő jogszabályozás elkészül, addig is néhány ügyvédet kérne fel a kar arra, hogy az idevonatkozó joganyagot és lehetőségeket tanulmányozza, hogy az adott esetben teljesen felkészülten szakszerűen állhasson rendelkezésre.

Magyarország a nagybirtokok és latifundumok hazája. Igen sokszor hangzik el ez a vélemény, különösen külföldiek részéről, akik ellenpropagandájukban, magyarellenes törekvéseikben igen tetszetős érvül használják fel ezt a körülményt. A trianoni békediktátum indoklásából is egész hatalmas sorozatát lehetne feltalálni azoknak az érveknek, amelyekkel a benesi propaganda uszította a francia és angol demokratikus közvéleményt, hogy Magyarország ősi területét már csak azért sem érdemli meg, mert a Kárpátok medencéjében néhány magyar főúr basáskodik, sok millió pedig rabszolgasorsnál is rosszabb sorsban sinylődik.

Ha nem is ebben a tüzött egyoldalú, ravasz propagandisztikus beállításban, de némely pontban a benesi propaganda néhány igen érzékeny pontunkra hívta fel a figyelmet. De ugyanez a propaganda elfelejtkezett arról, hogy a nagybirtokrendszer lebontásának indítványa minden magyar állampolgár gondolatvilágában benn volt, csak az az igen nehéz helyzet, amellyel évszázadokon keresztül kellett küzdeni nemzeti függetlenségünkért és önállóságunkért, ez akadályozott meg abban, hogy a földbirtok terén a komolyabb lépéseket megtegyük. Hogy mennyire így volt ez a dolog, azt legjobban bizonyítja az a körülmény, hogy mikor önállóságunk végre biztosítva volt, akkor a legnagyobb nehézségek közepette is a telepítés és földbirtokreform volt a legelső feladatunk.

Ezek a kérdések oly nehéz feladatokat jelentenek, amelyeknek máról-holnapra való megoldhatatlanságát minden józan ember beláthatja. De minden nehézség ellenére is kormányzatunk lépésről-lépésre halad a megkezdett úton és éppen a közelmúlt törvényalkotásai bizonyítják azt, hogy a földbirtokreform kérdése országunkban egészen komolyan a megvalósulás stádiumába került.

Az erdőbirtokoknál másképp áll a helyzet. A dolog természete itt mindig meg fogja követelni a nagy birtok fennállását, de éppen ez a körülmény teszi szükségessé azt, hogy haladéktalanul és hosszú időre rendeztessék végre az erdőbirtokosok és alkalmazottaik között a szolgálati viszony.

Az „Erdő”-ben, amelynek szorgalmas olvasója vagyok, folytonosan, ismételten magam előtt látom azt a sziszifuszi munkát, amely a magánuradalmak szolgálatában álló alerdészek életében folyik.

Szinte beleéltem magamat azoknak a sorsába, akik hatalmas feladatkörben és még nagyobb felelősséggel dolgoznak s milyen nehéz anyagi viszonyok között élnek. Együtt keseregtem a cikkek íróival és velük örültem akkor, amikor láttam, hogy ennek a tarthatatlan helyzetnek igen sok bírálója van maguk között az erdőbirtokosok között is, akik nemes

példával igyekeztek megmutatni, hogy mi módon lehetne egy kis jóakarattal az ügyet rendezni.

Ezen a téren a problémáknak hihetetlen sokasága sűrűsödik. A megoldásra pedig addig remény nincs, amíg a kormányhatalom nem teszi meg a törvényes kezdeményező lépéseket, mert megvallhatjuk őszintén, hogy kevés a jóakarátú ember, aki saját maga jószántából tenné meg a szükséges első lépéseket.

Pedig hát a problémák égetőek és igen sürgősek. A megélhetés napról-napra nehezebbé válik. Az egyéntől megkövetelt teljesítések pedig mindig súlyosabbak és súlyosabbak lesznek. Hogy csak egy példával illusztráljam ezt a helyzetet: például nézzük azt a szegény erdőort, aki minden lakott helytől sok kilométer távolságra él családjával. Van neki egy-két gyermeke, akit természetesen nevelni és iskoláztatni akar. Ki csodálkozhatik ezen? Minden szülő jobb sorsot akar gyermekének, de legalább is olyat, aki vele egy sorban lesz. És hol van erre remény, a gyermekének még az iskoláztatás minimumát sem tudja megadni. Ha meg is tudná takarítani saját bőréen fiának a távoli községben való elemi iskoláztatását, középiskoláztatására még álmában sem gondolhat, mert az ő havi jövedelme gyermekének még a tandíjára sem elég, nem is szólva a városban való neveltetés költségeiről, egyéb kiadásokról.

Ugyanakkor azonban, amikor ez a magánalkalmazásban álló alerdész, erdőőr cselédsorsban sínylődik, olyan feladatkört kap, amely különös szakképzettséget és egész embert követel meg.

Felsorolhatnám itt az 50 pengős évi fizetéseket, agyagföldes lakásokat, a lehetetlen, szűkmarkú komenciókat, de felesleges ezt tenni, hiszen ezek az adatok a lap olvasói előtt — sajnos — eléggé ismertek.

Nagy az aránytalanság ebben a helyzetben és az aránytalanságok kiküszöbölésére a kezdeményező lépések valahogyan nem akarnak megindulni. Pedig maguknak az erdőbirtokosoknak is igen komoly érdeke volna ennek a kérdésnek rendezése, mert nem kellene fantázia ahhoz, hogy elképzeljék, hogy az az alkalmazott, akit jól megfizetnek, egész élete és családjának a sorsa biztosított, az kötelességét sokkal jobban teljesíti és sokkal jobban, közelebb érzi magát urához, szíven viseli érdekeit és valósággal egybeforr annak egész életével.

Amint ebből a rövid áttekintésből is láthatjuk, a magánalkalmazásban állók kategóriájánál igen sok a probléma, de talán a legnagyobb hiba az, hogy ezeknek a problémáknak a likvidálására egyelőre még nem történtek meg komolyabb és határozottabb kezdeményező lépések.

Szerintem ezen a téren a legelső lépés volna az erélyes propaganda megindítása. Sok szociális szellemtől áthatott és

lendületes vezéregyéniség már régen magáévá tette volna ezeket a kérdéseket, hogyha egyáltalán tudott volna róla.

Természetesen a propagandának megfelelőnek kell lennie. Az egyesület szaklapja semmiesetre sem alkalmas erre, mert egy propaganda annál hatásosabb, mennél inkább távol áll a propagandálónak az érdekköre a propaganda érdekétől. Nehéz itt megtenni az első lépéseket. Talán az első lépés az volna, hogy az egyesület a magyar sajtó reprezentánsait valamilyen formában sajtó-ankéttra hívná meg és ott megtörténnék a magyar sajtónak megfelelő informálása. Itt sem lehet azonban fejjel a falnak rohanni, mert a kiáltó és arrogáns propaganda sokkal többet árt, mint amennyit használ.

Ez a feladat sokkal sürgősebb ahhoz, mintsem hosszú ideig lehetne rajta tanakodni. A kezdeményező lépéseket leg-sürgősebben meg kell tenni, nem szabad sajnálni az ügy érdekében hozandó anyagi áldozatokat sem, mert ez igen hasznos befektetés lesz, amely igen rövid idő alatt gazdag gyümölcsöket fog teremni.

Ezzel a kérdéssel függ össze

a fizetés és nyugdíjbiztosítás.

A magánalkalmazásban és az állami alkalmazásban álló alerdszerek érdekében igen sok lépést tett már az egyesület. A memorandumok, a beadványok egész sora harcolt ezért a kérdésért, igen sajnós azonban, hogy kielégítő eredmény nélkül.

A propaganda mellett a memorandumoknak is igen lényeges szerepe lehet. Én azonban másképp szerkeszteném meg ezeket a beadványokat. Elgondolásom, amely sok fáradságot, utánjárást igényelne, a következő.

Minden törvényalkotást a gyakorlat szüksége szerint megelőző a megfelelő statisztikai anyag összegyűjtése. Itt kellene megkezdeni a kérdést is és egész biztos vagyok benne, hogy egy kis összefogással az egész kérdésnek történeti és jelenlegi statisztikáját is kimerítően lehetne összeállítani.

A statisztika összegyűjtése után következnek egy alaposan átgondolt, a magánuradalmak teljesítőképességével, az alkalmazottak szükségleteivel számoló objektív tervezetnek az elkészítése. Ennek a tervezetnek azonban amellet, hogy szak-szerű, tárgyilagos és a való élethez símuló, olyan meggyőző erővel kellene rendelkeznie, amely az illetékeseket szinte szangvinikusán figyelmeztetné a kérdés komolyságára.

Szerény véleményem az, amit különben az eddigi tapasztalatok is igazolnak, hogy ilyen hatalmas statisztikai anyag összegyűjtése és átfogó tervezet készítése nélkül a memorandumok és beadványok csak a pusztába kiáltó szó maradnak, amelyeket legjobb esetben irattárba raknak anélkül, hogy válnának a kezdeményezés nehézségeit.

Ebben a tanulmányyszerű beadványban kellene szerepelnie a fizetésminimum és fizetésrendezés kérdésén kívül a nyugdíjnak is.

A nyugdíjkérdés megoldatlansága minden érző és intelligens ember számára igen szomorú, mert nagyon jól el tudja képzelni az ember azt, hogy milyen keserves az élete annak, aki egy dolgozós, szorgalmas élet után nem látja biztosítottnak az öregkorát és legfeljebb csak abban bízhatik, hogy a rokonok jószívűsége, a szegénygondozás segítsége menti meg az éhhaláltól.

Más az életkedve, életfilozófiája annak, akinek öregkora biztosított. Különbözik kár ezen a tényen olyan sokat meditálni, mindenki nagyon jól tudja, hogy ez így van.

De a nyugdíjkérdés sem olyan, amelynek megoldását komolyabb megalapozás nélkül el lehetne indítani. A nyugdíjügy megszervezésére országunkban már vannak bevált és kevésbé bevált precedensek. Ezeket kellene gondosan és alaposan tanulmányozni és a tanulmány eredményét az erdészélet speciális szükségleteivel kiegészítve megfelelő tervbe foglalni. Ez a kérdés sem tűr azonban halogatást, mert minél korábban kezdik meg ennek a problémának a likvidálását, annál nagyobb és hatásosabb lesz az eredmény.

A fizetésrendezés és a nyugdíjkérdéssel kapcsolatos biztositás problémája is.

Alig van foglalkozási ág országunkban, amely annyi tényleges veszedelemmel járna, mint az alerdész hivatása. Az egyesület tagjai lelkiismeretesen, odaadóan teljesítik kötelességüket, nem haboznak egy pillanatot sem, ha a kötelességteljesítés akár a testi épségük, akár az életük feláldozását is kívánja meg és mégis mi az eredmény? Legtöbb esetben az, hogy az alerdész családja ott marad védtelenül, gyámoltalanul, legfeljebb kap egy-két szép elismerő szót, de azonkívül nyugodtan éhen halhat.

Ennek a kérdésnek a megoldása is elsősorú feladat volna. Ez pedig másképp, mint valamilyen biztositás formájában alig elképzelhető.

Ennek is meglesznek a pártfogói, mert egészen méltányos az, hogy aki életét vagy testi épségét áldozza hivatásáért, az részesüljön valami külön jutalomban is.

Egészen külön fejezetet kellene szentelni az alerdészek családvédelmi ügyének is. A nemzeti társadalomnak minden erejével azon kell lennie, hogy társadalmának legértékesebb rétegeit minden rendelkezésre álló eszközzel erősítse. Itt különösen sok probléma merül fel, amelyek közül egyre már hivatkoztam is cikkem elején: az iskoláztatás problémája. Ez a kérdés sem tűr halasztást, mert a magyar társadalomnak minden percet meg kell ragadni ahhoz, hogy öntudatos rétegeit családi szempontból is felemelje. A kezdeményező lépések megtétele természetesen itt is az egyesületre vár.

A szociális kérdéseknek a másik oldala a munkakörök pontos szabályozása és ezzel kapcsolatosan a felelősség kérdésének rendezése.

A gyakorlatból azt látjuk, hogy a fizetési kérdés megoldásával kapcsolatban a munkakörök alkalmazása az ellenkező végletbe futott át. Csak elméletileg meghatározott az a terület, amelyen az erdészeti és vadászati segédszemélyzetnek működnie kell, de gyakorlatban alig tisztázott. Egészen magától értetődő az a dolog, hogy az erdőbirtokosok ezen a téren is meg akarják spórolni a kiadásokat és a segédszemélyzetre olyan teendők végzését is rábízják, amelyek igazi hivatásuktól elvonják. Ez még önmagában nem volna baj, ha a fizetés is arányban lenne ezzel, másrészt pedig, ha ezt az eljárást nem az erdő, mint nemzetgazdasági kincs sinylené meg.

A foglalkozási feladatok határozatlanságával együtt jár a felelősségnek a bizonytalansága is, mert ha valaki alaposan akarja teljesíteni így kiterjesztett kötelességeit, akkor összeroppanhat a felelősség súlya alatt, ha pedig könnyelmű természetű, akkor ennek megint csak az erdő látja kárát.

Körvonalazandó volna tehát a foglalkozás és a felelősség kérdése. Ezt mások azonban mint a szakkörök el nem végezhetik, mert különben a visszásságok tovább is fennmaradnak és mindig súlyosabb és súlyosabb nehézségekre fognak vezetni.

Képesítés és a cím

Távolabb szemlélőknek egész dzsungelszámba megy az a sok jogos vita, amely a cím és a képesítés kérdése körül állandóan folyik és hozzátehetjük, hogy teljes joggal. A képesítés kérdése sem olyan egyszerű probléma, mint ahogyan az első pillanatban látszik. Itt nem akarok pedagógiai követelményekre rámutatni, hanem csak igen egyszerű gyakorlati jelenségekre szeretném a figyelmet felhívni.

Képzelnünk el egy hivatalt, ahol az ugyanazon alkalmazást betöltő egyike alacsonyabb, másika magasabb képzettséget mondhat magáénak. Számszerűleg alig lehetne felsorolni azokat a viszályokat és súrlódásokat, amelyek ebből a groteszk helyzetből fakadhatnak. A magasabb képzettségű mindig le fogja nézni az alacsonyabb képzettségűt. Az alacsonyabb képesítésű, pedig még ha igaza is van, akkor is elfogódott lesz és a háttérbe húzódik. Egész szótárt lehetne felhozni a súrlódási felületeknek. Egy azonban egészen bizonyos, hogy még ez a kérdés nyugvóponton nem lesz, addig még igen sok személyi nehézséggel kell megbirkózni mind az egyeseknek, mind az összességnek. Pedig mily egyszerű lenne ennek a kérdésnek a megoldása. Ném kellene más hozzá, mint egy miniszteri rendelet, amely kimondja, hogy ez és ez a képesítés szükséges és ezt a képesítést itt és itt lehet megszerezni. De

ennek a miniszteri rendeletnek aztán határozottnak és szigorúnak kellene lennie, mert egy kivétel maga után vonja a többit és marad minden a régi rendezetlen állapotban.

A képesítés kérdésével némileg összefügg a címkérdés is. Itt is ugyanezeket a visszasságokat látja a laikus szemlélő és természetes észszel csodálkozik azon, hogy mi oka annak, hogy ilyen egyszerű feladatot sehogysem lehet megoldani.

A segítség útja itt is egy rendelet lehetne, a kivételek szigorú kizárásával.

Mindenki őszintén szeretné remélni, hogy ez a két kérdés megoldása is végre napirendre kerül és e téren is beáll az olyannyira várt konszolidáció.

Különböző gondolatvilágok összhangbahozása

Mikor a nyáron szerencsés lehettem az egyesület kárpát-aljai vándorgyűlésén résztvenni, személyesen meggyőződést szereztem arról, hogy milyen különbség van a Csonka-Magyarország és a visszacsatolt részek erdészszelleme között. Ezek a különbségek egészen magától értetődőek, hiszen a két társadalom más tényezők befolyása alá került és húsz év elég idő arra, hogy ezek a tényezők, ha még olyan kicsinyek is, mélyreható változásokat hozzanak létre. Senkinek sem lehet ezt hibául felróni, legfeljebb azt, hogy a visszacsatolás után azonnal nem indult meg ennek a két különböző szellemiségnek az egy nevezőre való hozása.

Ez a differenciáltság nemcsak erdész, hanem minden egyéb vonatkozásban is fennáll. A kiegyenlítés munkája megindult ezekkel a vándorgyűlésekkel és egészen gyümölcsözően is bizonyos különbségek önmaguktól eltűntek, de az is bizonyos, hogy mások még ma is fennállanak.

Áthidalásukra mindent el kell követni, nem szabad sajnálni az esetleg hozandó áldozatokat sem, mert köztudomású dolog, hogy két nézőpont különbözősége csak akkor egyenlíthető ki, ha mindkét fél enged valamit álláspontjából és nem kezeli merev elutasítással a közeledési kísérleteket.

Ha ez a szellemi egybeforrás teljesen és tökéletesen be fog következni, akkor lehet csak majd igazán szó arról, hogy a magyar társadalmi fejlődés egyik legfőbb vívmánya,

az érdekképviselet

megvalósuljon.

A modern alkotmányokban leginkább az a tiszteletteljes, elismerésre méltó, hogy minden kérdés intézésénél minden foglalkozási ágak szava van, a szakkérdéseknél a döntő szó pedig az illető csoporté.

Nálunk, Magyarországon mindig igen nagy hiba volt az, hogy egész nagy társadalmi csoportok helyzetéről olyanok döntöttek, akik nemcsak hogy távol állottak az illető kérdéstől,

élethivatásuknál fogva, hanem még csak nem is ismerték a vonatkozó problémákat.

Ma már nálunk is mindig jobban döntő az a vélemény, hogy a legfőbb testületben, a törvényhozásban, az egyes foglalkozási ágak megfelelően képviselve legyenek és így döntően hallhassák szavukat, ha róluk, vagy ügyükben valamilyen döntés történik.

A törvények, a rendeletek így mennyivel inkább az élet számára fognak készülni és milyen kevés papirostartörvény marad, amely kezdettől kezdve halott valami volt, mert nem számolt a tényleges élet követelményeivel, szükségével.

Az erdészeti törvényalkotás is régen másképp nézne ki, ha abban az erdészeknek is döntő szavuk lett volna. Sohasem születtek volna meg így félszeg rendelkezések, sohasem kellett volna várni arra, hogy a törvény évek hosszú sora után végre a gyakorlatban is megvalósuljon.

Ez a fejlődés természetesen a jövő útja. De míg kialakul, addig sem lehet tétlenül várakozni.

Ki kell kovácsolnia magában a karnak a legtökéletesebb egységet, amelyen belül lehetnek véleménykülönbségek, nézeteltérések, de kifelé nem mutatkozhatnak más, mint sziklaszilárd egység.

Régi közmondás az, hogy egységben az erő és ezt a közmondást minden nap történelme hathatósan alátámasztja. Az az egyesület, amely egységes akarattal megdönthetetlen egyetakarással lép fel, még ha kisebb számú is, feltétlenül diadalra tudja vinni akaratát.

Ne sajnáljuk ennek az egységnek a megvalósításától sok egyéni véleménynek és érdekeknek a feláldozását. Az ember magasabb rendű lény, aki akkor produkál igazán nagyot, amikor le tud mondani a köz érdekében saját magáról.

Én egészen biztosan hiszem azt, hogy ez az egybeforrás hamarosan be fog következni, kialakul a tökéletes összhang, amely egészen csodálatos és váratlan eredményeket fog hozni.

Kissé hosszabbnak tűnő értekezésemnek minden sorát az a nagybecsülés és szeretet hatja át, amelyet a magyar műszaki, illetőleg erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet iránt érzek. Elismerem azt, hogy cikkemben sok lehet a szakszerűtlenség, a hozzá nem értés, de abban egészen biztos vagyok, hogy minden kívülálló hasonlóan gondolkozik ezekről a problémákról.

Kérem, hogy olvassák szeretettel, megértéssel soraimat és legyenek meggyőződve arról, hogy célomat és cikkemnek szándékát tökéletesen elértem akkor, ha a magyar erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet ügyét egy lépéssel is csak előbbre vittem.

Az erdő varázsa

Ha áttekintünk a mai modern kor jellemző tüneteinek, talán nem is olyan feltűnéstkeltő annak a megállapítása, hogy az erdő szeretete ma már valóságos kultusszá fejlődött a városi nép körében. A hétvégi szabadidőt igen sokan a turistaságnak szentelik, amelynek minden társadalmi rétegben van hódolója. A turistaság pedig szoros kapcsolatban áll az erdővel. Ugyan, kit nem fog meg az erdő szépsége, hangulata, amidőn egy tura folyamán útja az erdőn viszi keresztül? A kisember éppúgy, mint a magasrangú egyének, mind-mind örömmel térnek megújhozni heti fáradalmaik után egy-egy szép táj változatos látványát, hangulatát jelentő erdőbe kirándulások kapcsán, amikor csak módjuk, alkalmuk van hozzá.

Mások a vadászat révén jutnak közeli kapcsolatba az erdővel s annak szépségeivel. Az erdei vadászatok, a szarvasbőgés, az erdei hajtások vaddisznóra, a lesek, különösen a magányos les bikára, őzbakra, szalonkára mind-mind olyan alkalom, amely a környező erdő sejtelmes hatására az ember, az egyén lelkében a szebb, a jobb iránt való hajlamot, az ideálokért való lelkesedést váltja ki.

Ugy a turistáknál, mint a vadászoknál az erdő szeretetének az indító oka tulajdonképpen nem az erdő látásának a vágya, hanem a modern kultúra béklyóiba kötött ember tudatalatti vágyakozása az egyszerű ősi életmód után, amelyben az ősi életmód tudatalatti emlékképe az a nosztalgikus erő, amelynek oly nehéz ellenállni, amelynek hívó szavát követi minden ember, aki csak teheti. Ez a hívó sejtelem az erdő varázsa, amely megfogja az ember szívét és csodás hangulattal telíti.

Nem vitás, hogy az emberiség őskorában az erdő volt a menhelye az embernek a különböző ellenségei ellen. Az erdő adott neki menedéket, buvóhelyet; táplálkozása is az erdei termények s állatok köréből lett kielégítve. Bizony, mai szemmel nézve, keserves életük volt az emberösöknek, akik ki voltak téve az időjárás, valamint az emberi és az állati ellenségektől származó viszontagságoknak. Ez az igen hosszú időközön át alig-alig változó életmód olyan mély hatással volt az emberiségre, hogy annak az életmódnak az emlékképe a kulturális haladás által megváltozott emberiség lelkületében tudat alatt ma is megvan, csak hogy az idők folyamán az akkori élet minden borzalmosságának az emléke elmosódott, csupán a szépsége maradt meg. Ennek a bizonytalan sejtéseknek az ösztönös parancsát követik mindazok, akiket a hivatásuktól, a családjuk köréből, a kulturától, a városi élettől vonz el az erdő a turistaság, a vadászat gyakorlása által.

Hogy mennyire az erdő az, ami a befolyást gyakorolja, elég arra rámutatnom, hogy pl.: ha a szarvasok nem az erdőn tanyáznának, hanem pl. úgy járnának-kelnének a városokban az autók, a villamosok forgalmában, mint a kutyák, bizony semmi élményt nem nyújtana az elejtésük; az ember „közömbössé válna irántuk.

Ezek után nem is csoda, ha a szépirodalom is igen gyakran produkál olyan remekműveket, amelyeknek témája az erdővel van kapcsolatban, az erdő a főmotivuma.

Maeterlinch belga író világhírű „Kék madár” című regényében a regény főhősei: egy kis fiú és egy kisleány, egy csodaszép kék madár után mennek éjjel-nappal, erdőn-mezőn keresztül. Egész életüket áthatja a vágy, elérni a kék madarat, birtokba venni azt. S amint az éj sötétjében az erdő fái közt tévelyegve nyomát vesztik a bűbájós kék madárnak, az erdő fái meseszerűen megszemélyesedve — az éjféli szellő susogásától kísérve — felvilágosítják a két gyermeket arról, hogy amit ők űznek, az mind csupán fantazmagória, délibábos álom; a kék madarat — a boldogságot — soha-soha nem érhetik el, ha utána futnak, mert azt a szívükben kell keresni, csak fel kell ismerni a jelenlétét. Szavát hallatja a vén tölgy, a bükk, a szil, a kőris ebben a világhírű remekműben, amelynek egész cselekménye az erdő bűbájával, varázsával van telítve.

Az utóbbi időkben pedig egyre-másra hagyják el a sajtót az olyan regények, amelyeknek cselekménye a vadonban, az erdőben játszódik le. Ezeket a regényeket a dolog természeténél fogva túlyomóan a városi lakosság olvassa és tetszenek ezek a regények nekik, mert ha nem így volna, nem forog-nának közkezen annyi példányszámban. Mi ez, ha nem annak a tudatalatti vágnak a kielégítése azoknál, akiknek nem áll módjukban az erdőt felkeresni és annak szépségeiben gyönyörködni?

Mi, erdészemberek, hivatásunknál fogva nap-nap után az egész életünket az erdőn töltjük, s talán a megszokás némelyikünket közömbössé tesz az erdő szépségei iránt. Azonban az igazi alerdész az erdőn jártában-keltében mindig új benyomásokra tesz szert, szinte azt mondhatnók, hogy naponta újabb szépségeket fedez fel az erdő gyönyörűségeiből. Egy különös növésű fa, egy vadregényes hely megpillantása régi emlékeket idéz fel. Bizonyos helyeken átélt vadászélmények emléke, egy forrás csörgedező hangja, a lombok susogása, a madárdal zengése a nagy magányunkban szinte figyelmeztetnek minket arra, hogy körülöttünk él minden, s nekünk jutott az a gyönyörű feladat erre az életre felügyelni, azt szabályozni életünk folyamán keresztül. Az erdő minket ideálzmusra hangoztat, az erdő varázsa az erdő nimbuszával ruház fel bennünket s ez a nimbusz tiszteletet ébreszt mások szemében irántunk.

Vigyázzunk nagyon, hogy ez a nimbusz meg ne csorbuljon, viselkedésünk legyen mindig úri, bármilyen is a beosztásunk, akkor majd elérjük azt, hogy az erdő varázsa reánk, az erdő kezelőire, a nimbuszon kívül anyagilag is hatni fog.

— Utánnymás tilos. Minden jog a szerzőé. —

Karvaly.

A szarka

Csörög a szarka, vendég jön. Mondják széles magyar honban mindenhol, ahol a szarka megjelenik és fölötte bűnös száját szóra nyitja. Van másik közmondás is a szarkáról, aminek eredete egy zászlós úr kiszólásához fűződik, aki nagy írigységgel és féltékenységgel mondta nagy urának, Mátyás királynak, Kinizsire, amikor az a tálca helyett a malomkövet emelte félkezével, hogy a vizeskancsót rátegye, de rosszul egyensúlyozott és leejtette: „Sokat akar a szarka, de nem bírja a farka.” Persze Kinizsi nem azért volt Kinizsi, hogy zavarba jöjjön, hanem megragadta a malomkövet, félkézzel tartva, másik kezével ráhelyezte a vászon korsót, ami jóféle hűvös forrásvizet őrzött és fölnyújtotta a lovon ülő, szomjazó Mátyás királynak.

A nótát termő magyarok egyike nótát is szerkesztett róla. A sok szeretőt tartó legény szájába adja, akinek a betyár világ a szemére vetette a sok szerető tartást. Ez a legény kezdi epés védekezését a betyár világgal szemben így: „Szarka madár de fényes a tolla . . .”

Kedves, megkapó szokás híres Vas-megyében a szarkának személyes szerepeltetése. Faluhelyen régebben nem is volt igazi lakodalom, ahonnan a szarka hiányzott. Amikor a lakodalmas népet a hosszú fáradozás, még több táncolás után, este lámpagyújtás után, a lakodalmi vacsorához szólították, következett a szarka dicstelen szerepe. A terített asztaloknál történt elhelyezkedés után, az első vőfély megjelent az első fogás ételt tartalmazó tállal kezében az ajtóban, mögötte sorban az ételhordók csapata. Már itt föltűnik, hogy a tálak nyitva vannak, karikázva emelkedik a meleg ételekből jövő pára és terjed orrcsiklandó illata. Csak egy tál van, egy másik megfelelő tállal letakarva. A vőfély köszöntője és az étel ajánlása után elindul, utána a többi ételhordó. A letakart tál került a menyasszony és vőlegény elé. Amikor a borítóul szolgáló tálat föl-emelték, ijedt csörgéssel ugrott el az alsó tálból a kurtított szárnyú szarka.

Még az alföldi ember is vonatkozásba hozta a sziki erdő-
sítéssel kapcsolatban. Meg kell jegyezni, hogy az Alföld ma-
gyarjai meglehetősen hadilábon állanak a tudománnyal, tudás-
sal, nem hisznek benne. Legtöbb esetben nyakasok, makacsok,
hajthatatlanok. A sziki erdősítésről volt szó az erdészember
és az alföldi jómódú gazda között. A gazda egy kézlegyintés-
sel és egy rövid mondattal — „Hiábavaló munka” — intézte
el részéről végérvényesen a vitát. Mi már régen ültetjük a
fákat, de a sziken nem marad meg semilyen fa sem — mondta.
A szakember látva a hitetlenséget, hangoztatta, hogy nem
látja lehetetlennek a szikesek erdősítését, kivéve a legrosz-
szabb, terméketlen sziket. Emlegette a tudományt, a tudást,
hogy ezek segítségével majd csak beerdősülnek a szikesek és
enyhet, áldást adnak a környezetnek. A gazda idegei azon-
ban nem birták az eféle állításokat. Kihúzta magát nagyobbra,
merevre s úgy látszott, nagyon nagyot akart mondani. De
fékezte indulatát, aztán csak annyit mondott: azon a fán,
amit az úr (az általa is ismert) sziken nevel, soha nem fész-
kel a szarka.

Nagyon sok oldalról emlegetik a szarkát, különféle vonat-
kozásokban.

Egy szaklapban olvastam egyszer egy cikket a szarkáról.
Arról volt szó, hogy a szarka kipusztulófélben lévő madár,
tehát törvényesen tilalmazni kellene a pusztítását. Évek mul-
tak el a cikk olvasása óta. Első pillanatban szinte vele érez-
tem a madárbarát cikkíróval. Hajlandó voltam megbocsátani
a maradék szarkáknak számos kegyetlen cselekedetét, csak-
hogy teljesen ki ne pusztuljanak. A kérdés azonban meg-
fogott, nem tudtam tőle szabadulni. Figyeltem kiadósan a
szarkák életét, Figyelésem egyformán kiterjedt a szaporodásra,
kártévésekre, általános életükre. Most, jó néhány évi figyelé-
sem után, már nem érthetek egyet a szarkavédővel, mert a
tapasztalatból leszűrt eredmények azt mutatják, nem érdemel
semilyen vonatkozásban kíméletet.

Meggyőződésem az, hogy a szarkát nem lehet csak úgy,
helyi jellegű írtással kipusztítani. Csak ideiglenes értékű lenne
egy vármegye, akár egy ország területén is a szarka kipusz-
títása, ha a szomszéd területeken nem pusztítanak. Onnan a
szarkák, nem is olyan hosszú idő után, újból benépesítenék
a védekező vármegyét, országot.

Szaporodása adott helyen és körülmények között a
boszantásig bő. Erre nagyon alkalmasak az alföldi erdősítések,
csenderesek, fapászták. Ha a fiatalos erdőterület pár száz
hold, már nehéz a szaporodást akadályozni. Puskával elejt-
hető darabok száma nem nagy, lévén a szarka, különösen,
ha már üldözést neszel, nagyon óvatos. A szaporodást korlá-
tozhatjuk a fészkek elpusztításával. Tavasszal, mikor a fák
még csak rügyezőben vannak, a szarka már építi fészket.

Áttekinthető az erdő vagy fapászta, messziről látszanak az építkezések. Pontosan följegyezzük a helyeket és amikor a tojás lerakás általában a befejezést mutatja, ledobjuk a fészkeket a tojásokkal együtt. Ne higyük azonban azt, hogy ezzel az évi szarkaszaporulatot elintéztük. A szarkák nagyobb része fészkenek és tojásainak elpusztítása után pár nap, esetleg pár hét múltán újból épít, de most már az emberi szemnek hozzá nem férhető helyen, sűrű lombok közé. Ezeknek az épületeknek aztán már csak kicsi százaléka fedezhető fel és pusztítható el.

A puska- és tojáspusztításokon kívül van még egy hatékonyabb pusztítási mód, a foszfor. Ezzel a mérgezést kellően előkészítve, elég jó eredményt lehet elérni. Az itteni foszfor-mérgezés eredménye 179 db szarka, de még túl sok maradt magnak.

Nem vitatható bizonyos értékű haszna sem. Gondoskodik az elhullott vadak eltakarításáról rendes körülmények között. Pusztítja a káros férgeket, eléje kerülő álcákat, sáskákat stb, de ezzel szemben túlsok rossz cselekedet van terhére írva.

Saját személyére különösen kedves csemegéje a bármilyen tojás. Egyik magárahagyott kísérleti táblában, ahol a fű évről-évre ott marad, fészkel évek óta egy vadkacsa pár. Kikelteni ezideig egyszer sem tudott, a szarkák a tojásokat mindig elpusztítják. Sok esetben lehet találni kikobzott fogoly- és fácánfészkeket rejtettebb helyeken is. Lucerna- és szénakaszá-láskor pedig hiába hagyjuk meg a fészek körül pár négyzetméteren talpon a lucernát vagy fűvet, a szarkák biztosan kilesik, amikor a kottló, ha rövid időre is elhagyja a fészket és a tojásokat megeszik. Sőt az ilyen talpon hagyott takarmányszigetecskék a Júdás szerepét töltik be. A szarka tudja, hogy ott tojás van.

Amíg a fiókáit fölneveli, borzalmas pusztítómunkát végez. Nem válogatós. Ami él és mozog, mind jó; legyen az madárfiók, kis csirke, kis liba, kis kacsa, fogoly vagy fácán-csirke, nyúlfióka. Csak akkora legyen, hogy megbirhasson vele. Kitar-tóan kíséri a fogoly- és fácánfészkeket. Nagyon vigyázniok kell az egyébként harcias fácán- és fogolymamáknak, hogy egy-egy kis csirkéjük áldozatul ne essék. A házi tyúk csirkéje egyenesen könnyen megszerezhető, kiadós, izletes falat a szarkák részére. Itt a szemtelenkedéssel határos a viselkedése, amikor a seprűvel dühösen hadonászó gazdaasszony el akarja távolítani a féltett csirkék közeléből. Fölszáll a legközelebbi fára és onnan mérgesen rácsörög a féltett csirkéket védő gazdasszonyra.

A nyúlfiókákat vagy kisebb emlősök fiait sem veti meg. Megtörtént, hogy a négyhetesnyi, már teljesen kimerültség üldözött nyúl-süldőcskét az utolsó pillanatban mentettem meg három szarka gyilkos szándékától. Már nem menekült, lapult,

feküdt egyhelyben, a gyilkosok pedig csípték, kopogatták. Más esetben úgy hallottam, hogy a fiataloson kívül, a mezőgazdasági földön fiatal nyúl sivít. Amint a fiatalos szélére értem, láttam, hogy harminc lépésnyire a tarlón egy szarka üti, vágja. A fiatalosból kilépve észrevett és elröpült a szarka. Szerencséje volt, nem volt velem fegyver. Aztán mentem az áldozathoz, hát ott lapult egy ürge. Még élt. Mozgatásomra elugrott és a két méterre volt lyukba bebújt. A mostani tél folyamán pedig egy búbos pityert vett üldözőbe a szarka. A pityer menekülésében a kocsis mellett a kicsit nyitva volt istállóajtó résén akart berepülni, de az ajtószélének ütődve, földre esett. A kocsis megfenyegette a szarkát, aztán a pityert akarta fölvenni, de arra élet jött bele, elröpült.

Sok bűne van a szarkának. Hiába keressük az enyhítő körülményeket, kénytelenek vagyunk a hozzáférhetőkre halálos ítéletet mondani. De, ha kimondtuk is a halálos ítéletet, egész biztos, nem lehet őket kipisztítani.

Szy Ferenc.

Egyesületi hírek

Egyesületünk január hóban megtartott rendes közgyűlése alkalmával hódoló táviratban köszöntötte a Földművelésügyi Miniszter Úr Önagyméltóságát.

Ezen táviratunkra a következő válaszirát érkezett az egyesület vezetőségéhez:

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete tekintetes Vezetőségének.

Esztergom.

A hozzám juttatott meglehangú távirati üdvözlésért fogadja a tekintetes Vezetőség őszinte köszönetemet.

Hazafias üdvözlettel:

Teleki Mihály.

Kérjük kartársainkat, hogy lakhelyváltoztatásuk esetén új címüket idejében közölni sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne állhasson elő.

Értesítjük kartársainkat, hogy a március hó 31-én megtartott rendkívüli közgyűlés a lemondott vezetőség helyett az alább felsorolt katársakat választotta meg az új vezetőség tagjaiul: Úgyvezető elnök: vitéz Szekeres Károly.

Alelnök: Sikrai Ferenc.

Titkár: Cservenka Ferenc.

Főszámvevő: Pálmai József.

Pénztári ellenőrök: Pasztorek Sándor és Tomka József.

Számvizsgálók: Tarnai Gusztáv, Cseh János és Schwendner Antal.

Ügyész: dr. Almádi Károly.

A közgyűlés jegyzőkönyve és az új választmányi tagok névsora lapunk legközelebbi számában lesz közölve.

A március hó 31-én megtartott rendkívüli közgyűlésen az egyesület vezetősége lemondott, a közgyűlés új vezetőséget választott, amelynek székhelye Tata. Felhívjuk kartársaink figyelmét arra, hogy hivatalos lapunknak, az „Erdő“-nek kézhezvétele után mindennemű megkeresést nem Esztergomba, hanem a MEVME vezetősége Tata, II., Esterházy-utca 1. szám alá intézzenek.

A március hó 31-én megtartott közgyűlés határozata értelmében az új vezetőség Pünkösöd második ünnepén Bustyaházán és Kőrösmezőn vándorgyűlést tart. Ezúton kéri az új vezetőség a kartársakat arra, hogy akik ezen a két vándorgyűlésen részt ohajtanak venni, ebbeli szándékokat (a MEVME vezetősége, Tata, II., Esterházy-utca 1. szám) április hó 20-ig bejelenteni szíveskedjenek. Kellő számú jelentkező esetén az utazás autóbusszon történne.

Különfélék

Eljegyzés. Gáspár Katókat eljegyezte Temmel Antal kartársunk Piliscsabán.

A jegyeseknek szívből kívánunk minden jót, sok boldogságot jövőendő frigyükhöz.

Házasság. Fábián János diósgyőri szakaltiszt-főerdőr kartársunk leánya, Regina, március 25-én, husvét hétfőjén délután 2 óraker esküdött örök hűséget a diósgyőri róm. kat. templomban Budinszky Pálnak. Az ifjú párnak ezúton juttatjuk el jókívánságainkat. Kívánjuk, hogy legyen életük derűs, boldog és megelégedett.

Kovács Imre erdőőr tragikus sorsa. Herceg Festetics György keszthelyi erdőgondnokságának csornakúti kerületében Kovács Imre 42 éves erdőőr február 28-án tudomást szerzett arról, hogy kerületében orvvadászok járnak. Délután 4 óra tájban lakásáról elindult üldözésükre. Már hazatérőben volt, amikor egy borókabokor mögött kuporgó alakot vett észre. Rögtön szolgálati fegyveréhez kapott, hogy megadásra szólítsa fel az orvvadászt, de csak a puskakakast tudta felhúzni, mert közben érte az orvvadász golyója. Ekkor sütötte el puskáját, úgy, hogy a két lövés egynek hangzott. Az orvvadászt ekkor az erdőőr kutyája megtámadta, mire az a kutyába belelőtt. A kutya megsebesült. A gyilkos tettének elkövetése után az erdőőr egy borókabokorba vonszolta és melléje dobta az erdőőr puskáját. A lövéseket háromnegyed hat óraker hallották a közelben járók. Kovács Imrét másnap reggel találta meg a keresésére indult erdőőr társa, Bajnok Imre.

A széleskörű nyomozás kiderítette, hogy a gyilkosságot Cink Ferenc 22 éves csersektomaji lakos követte el. Tettét nem ismerte be, de a bizonyítékok ellene szóltak, megállapították a két talált töltényhüvely alapján, hogy a gyilkosságot az ő fegyverével követték el. Négy manlicher fegyvert koboztak el tőle.

Imre újra egy példa arra vonatkozólag, hogy a cselédsorban és sokszor éhbéren tengődő uradalmi erdőőr az erdőbirtokosok vagyonának védelmében a legnagyobbat, a legdrágábbat, az életét áldozza fel, s érte hátramaradott családjának rendszerint a jutalom az, hogy mehet koldulni. Miután ez nem az első, hanem a több századik eset, ezen segíteni kell. Elsősorban az ide vonatkozó törvények szigorításával, azután pedig a jó lélek és józan ész legelemibb emberiségével.

A tragikus módon elhunyt Kovács Imre kartársunk temetkezési akciónknak nehéz anyagi helyzete miatt nem volt tagja.

A Bartha Gyógynövénykereskedés k. f. t. felhívja kartársainkat a következő erdei gyógynövények gyűjtésére: Szeder cserjelevelével, málnalevél, szamócalevél, tölgyfamoha, pörköltmakk, hársfavirág, bodzavirág és bogyó, csipkebogyó, nadragulyalevél és gyökér, martilapulevél, borsókabogyó stb. A felhívást igen melegen ajánljuk az összes kartársak figyelmébe, mert ez a kartársaknak igen jelentős jövedelmet biztosítana és emellett nemzetgazdasági szempontból is igen fontos volna ennek a kérdésnek kellő megszervezése.

Az érdeklődőknek készséggel ad felvilágosítást a Bartha Gyógynövénykereskedés Igazgatósága Budapest IV., Petőfi Sándor-utca 21.

Pénztári beszámoló

Február havi befizetések folytatása : Hessz József Iharkút 6, Fekete József Gödöllő 16, Kardos Iván József Vashosszúfalu 3, Csikvári Rudolf Fábiansebestyén 2, Solyok József Devecser 10, Hajas József Poroskó 3, Dezsényecky János Körösmező 8, Szukop István Füzérkomlós 3, Horváth Géza Tengőd 6, Kovács László Nagytoldipuszta 12, Köveskúti Imre Fűzfőgyártelep 6.40, Kúti István Márianosztra 5, Ronás Ferenc Somoskőújfalú 3, Weidinger István Kőhánypuszta 12 pengő.

Összes befizetés február hóban 812.40 pengő.

Március havi befizetések : Csóka György Tompa 5, Dudás János Vál 5, ifj. Fekete József Budaörs 5, Garai János Izsák 3, Hák Pál Trizs 1.50, Major Ferenc Sántos 14.50, Pankasz István Bánokszentgyörgy 3, Szemes Mihály Tapolca 15.50, Belányi Vilmos Dorog 1.50, Cservenka Ferenc és társai Tata 26.50, Erdösi József Arló 3, Hencsei József Ujhuta 6, Kasza Ferenc Abaliget 8, Kovács Ödön Perkupa 3, Kőhalmi József Esztergom 3, Kis Tóth Tamás Lengyel 3, Scsubelka Mihály Köblér 2, Szálka László Királymező 6, Szabó Márton Esztergom 5, Szörényi József Kaposvár 10.50, Szemmelveisz Géza Zirc 5, Sziklai Béla Kaposvár 3, Zsidy Lajos Hetes 2.50, Dukát Bertalan Miskolc 4, Kasza József Pécs 2, Kiss István Kótpuszta 12.72, özv. vitéz Bézy Imréné Debrecen 5, Becsey Gábor Egerbakta 10, Deáky Dezső Kaposvár 3, Harihovszky József Miskolc 5, Grellneth János Páskapuszta 1, Schalk János Szücs 3, Szentirmai Sándor Budakeszi 6, Tarafás Mihály Kajetánháza 6, Aposztl Miklós Bánhida 2, Gavra Alajos Szántod 6, Kiss József Gödöllő 5, Müller István Csopak 12, Perhács Péter Nagybatony 12, Póczer Sándor Agárvár 6, Tamás Jenő Nagyberki 6, Bene János Gutorfölde 10.50, Bodor Lajos Zalaerdőd 12, Kovács József Sükösd 3, Simon Dezső Beregszenthimlós 2, Szivák Sándor Gyöngyös 3.50, Szukop István Füzérkomlós 14, Ughy József Hont 6, Mocsár Gábor Debrecen 2, Őri Lajos Visegrád 3, Szabó Ferenc Uzsa 6, Varga László Decs 4, Farkas Lajos Döbrököz 10, Németh Gyula Nyirád 2, Kincses György Kelebia 3, Végvári Jenő Sirok 3, Körtvélyesi János Eszkáros 6, Szabó Ferenc Uzsa 10, Bihary Dezső Debrecen 3, Horváth József Vajszló 4, Schwendtner Antal Nagykovácsi 10, vitéz Altai Emil Gödöllő 8, Bazsó Sándor Gödöllő 8.50, Károlyi György Olaszfalu 15, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Antal János Gyöngyössolymos 10, Sümeghy István Felsőzeleste 20, Takács László Nagybocksó 2, Tamás Lajos Nagybocksó 2, Andruszák Gergely Nagybocksó 2, Koszován János Nagybocksó 2, Lázár István Nagybocksó 2, Zemkó József Nagybocksó 2, Illés László Nagybocksó 2, Tölgyesi Lajos Kis-

székely 12, vitéz Bodri László Alcsút 3, Németh Zsigmond Jánosháza 2, Máté István Keselyűs 22, Hegyháti Miklós Keserű 7.50, Herb József Budakeszi 2, Varga Sándor Iharkút 6, Vincze Sándor Alsószinevér 6, ifj. Sáros Bálint Pilismarót 5, Magyar József Kéthely 5, Nádaskay Rihárd Budapest 20, Földes Imre Adasd 5, Scheili Lipót Tatárszentgyörgy 2, Czillér József Dombó 5 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözléttel:

Kőhalmi József

főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Fekete József Gödöllő. Tagdíja 1940. január hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Csikvári Rudolf Fábiansebesyén. Tagdíja 1940. július hó végéig rendezett.

Bornemissa Ferenc Izbég. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Erdősi József Arló. Tagdíjhátraléka 1939. év végéig 12 P. Temetkezési járuléknál a mai napig 2 P többlete van.

Zsidi Lajos Hetes. Tagdíja 1940. január végéig rendezett.

Özv. vitéz Bézy Imréné Debrecen. Tagdíja 1941. október hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Grellneth János Pálkapusztá. Tagdíja 1941. január hó végéig, temetkezési járuléka a mai napig rendezett.

Horváth József Vajszló. Tagdíja 1940. október hó végéig rendezett.

Károlyi György Olaszfalu. Tagdíjhátraléka 1940. április hó 1-ig 13.50 P.

Ifj. Elsik Mihály Budapest. Irja meg, hogy mikor lépett katonai szolgálatba, amíg katona, tagdíjmentes.

Eladó 4 darab három hónapos drótszörű foxi kölyök, kitűnő kotorékoló és patkányirtó szülőktől. Cím: Markos Ferenc erdőőr Pilisszentiván.

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. MÁJUS

5. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Kartársaimhoz

Márciusi választmányi és közgyűlésünkön az a rendkívüli megtiszteltetés ért, hogy a MEVME, szeretett egyesületünk ügy-
vezető elnökévé választottak meg lelkes kartársaim. Bár súlyos
elfoglaltságaim miatt aggályaim voltak, a nagy lelkesedéssel
és többséggel megnyilvánult, őszinte bizalom elől nem tudtam
kitérni és vállaltam az ügyvezető elnöki tisztséget, tudatában
súlyos feladataimnak, mely feladatok elvégzése nem tűr to-
vábbi halasztást.

Engedjétek meg, hogy a megnyilvánult nagyfokú biza-
lomért őszinte köszönetet mondjak, ebből a magam számára
erőt merítsek, részetekről pedig kötelező ígéretnek vegyem,
hogy az eljövendő nagy küzdelmekben továbbra is számítha-
tok teljes bizalmatokra és feltétlen támogatástokra. Erre feltét-
len szükségem van, de nemcsak nekem, hanem az egész ve-
zetőségnek is, mert az önmagunkba vetett hit is megdül, ha
nem érezzük magunk mögött állandóan és erősen azoknak a
hitét, bizalmát és erejét, akikért harcolunk, akiknek a jobb
erdész-jövőt biztosítani akarjuk.

Mindnyájan tudjuk, hogy ez a harc nem lesz könnyű,
mindnyájan tudjuk, hogy nem számíthatunk rövid időn belüli
sikerekre, ez azonban nem veszi el hitünket és erőnket; bízom
benne, hogy tisztársaimmal karöltve valamennyi kartárs által
állandóan és erősen támogatva — tehát közös erővel —

egyesületünket nagygyá, tagjainkat, szeretett kartársaimat megelégedetté és boldoggá tesszük. Kötelességünk ez nemcsak önmagunk és egyesületünk, de hazánk iránt is, mert ezzel hazánk jobb jövőjét is szolgáljuk.

Ezen célok munkálásával nemcsak az egyesület és tagjainak, hanem az egész erdészársadalom érdekeit szolgáljuk, méltán elvárhatjuk tehát egyesületünkön kívül álló kartársainktól, hogy most már ők is belépnek az egyesületbe, hogy erősítsék az ő érdekeiért is harcoló tábort és kivegyék részüket a közös célok munkálásából.

El nem mulaszthatom, hogy a régi vezetőségnek, de különösen Daróczy kartársunknak elismerésünket és hálánkat kifejezésre ne juttassam. Daróczy Márton volt az, aki nyolc évi munkájával tönk szélére jutott egyesületünket újra felvirágoztatta, erőssé és fejlődésképpessé tette. Elvitathatatlan tény tehát, hogy az egyesület anyagi és erkölcsi megerősödésében hervadhatatlan érdemei vannak.

Fel tehát a közös munkára és én bízom abban, hogy a megértés és önzetlenség jó érzése minden kartársat végre egy táborba hoz s ezzel megvalósulhat régi vágyunk: a szebb, jobb és boldogabb erdészjövő!

vitéz Szekeres Károly

ügyvezető-elnök.

Jegyzőkönyv

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete választmányának, illetve rendkívüli közgyűlésének 1940. évi március hó 31-én délelőtt 10 órakor a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesülete helyiségében (Budapest, VIII., Rákóczi-út 15. sz., II. em., 13. ajtószám alatt) tartott választmányi, illetve közgyűléséről.

Jelen voltak: Daróczy Márton ügyv. elnök, Hunyady József titkár, Kőhalmy József főszámvevő, Stubnya Mihály pénztári ellenőr, Gábris József, Gere Antal, Pasztorek Sándor számvizsgálók, Jeremiás János, Hauk Ferenc, vitéz Szekeres Károly, Gunszt Ferenc, Cservenka Ferenc, Tomka József, Szöllősy Sándor, Orosz Imre, Tarnay Gusztáv, Kovács Antal, Tihanyi István, Cseh János, Kiss József, Vasvári Vilmos, Poprádi Kálmán, Stubnya László, Szabó János, Tulok Imre, Tuba György, Körmendi Jenő, Endrődi Sándor, Pölöskey Lajos, ifj. Fekete

József, Hevesi József, Poprádi Béla, Tüttő János, Kostyál János, Vender Rauk, Kósa István, Berze Lajos, Csuka János, Hunyady János, Bánki László, Schvendtner Antal, Erdő Károly, Hoffmann Mihály, Pálmay József, Béldy Ferenc, Födermayer Ferenc, Ruppert József, vitéz Altai Emil, Fenyvesi János, Miklai Kálmán, Neusinger Lajos, Bene János, Bölcs István, Dudás Ferenc, Sivó Pius, Dudás János, Weinrach Gyula, Szy Ferenc, Sikrai Ferenc, Bujtás József, Tomka Pál, Csabi Pál, Szegedi Mihály, Pap Zoltán, Bihacker János, Biró József, Bihari János, Timár Ferenc és Szablár József rendes tagok.

Daróczy Márton ügyvezető elnök indítványára a közös nemzeti imát mondták el a megjelentek, üdvözölte a megjelenteket, majd megállapította a határozatképességet és az ülést megnyitotta. Jegyzőkönyv hitelesítésére Pastorek Sándor és Gunszt Ferenc rendes tagokat kérte fel. Ezután elnöki megnyitóját a következőkben mondta el:

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

Mai közgyűlési tárgysorozatunk, amint nagyon jól tudják, az elnöki tisztségnek betöltése. Ez a pont egyetlen mondatba belefér, — de hogy milyen súlyos gondokat jelent, minden gondolkozó számára, azt már nem egyszer volt alkalmam kifejtteni, akár itt a közgyűlés plénuma előtt, akár lapunk hasábjain.

Az elnöki tisztségemről való lemondásomnak az előzményeit mindnyájan jól ismeritek, úgy, hogy annak részletezése csak felesleges időtöltés és szószaporítás lenne. De nem akarom, hogy valakinek még távolról is az a gondolata lenne, hogy keserűség, vagy bosszúállás, vagy keserű gondolatoknak fullánkjai maradnának lelkemben, azért kívánok néhány szót szólni hozzátok elnöki búcsúzóul, illetve közgyűlési megnyitótól. Egyesületünk elnöki tisztségét már eléggé hosszú idő óta viseltem, zsákban-macskát sohasem árultam és elnöki minőségemben megtett minden lépésemről gondosan beszámoltam. Félszeg álszeméremérségből nem titkoltam el, ha valamit sikerült elérnem, de nem rejtettem véka alá azt sem, ha munkám eredményeképpen csak balsikerekről számolhattam volna be.

Természetes az, hogy egy vezetőnek mindig akadnak kritikálói és van ellenzéke. Gróf Teleky Pál mondta egyik legutóbbi beszédében: „Nehéz az embernek ellenzék nélkül kormányozni.” Ezeknek a bölcs szavaknak mély igazságát senki sem érezheti át jobban, mint az, akit a sors bármilyen formában és bármilyen kicsiny keretke között is vezetőnek rendelt.

Én mindig örültem a kritikának és legnagyobb tiszteletben tartottam az ellenzék álláspontját. Abból a helyes levelet igyekeztem megszívlelni és programomba beilleszteni — sohasem vallottam csökönyösen azt, hogy csak az én felfogá-

som helyes, mások véleménye pedig okvetlen téves utakon jár.

De amint személyeskedéssel találtam magamat szemközt és láttam azt, hogy ellenzéki elvek „csak azért is” jelíggel születnek, akkor nemcsak egyéni szempontból, hanem egyesületünk jól felfogott érdekében is szigorúan szembeszálltam azokkal. Csak egy volt a hibám, hogy ilyen támadásokkal szemben egyesületünk érdekeinek elvi magaslatáról védekeztem és sohasem mutattam meg a támadásoknak igazi, sokszor igen közönséges hétköznapi indokait. Nem szerettem az olcsó hatásvadászatot, gúnyolódást; kipellengérezést pedig legsúlyosabban elítéltem minnendenkor és elítélem ma is.

Azt hiszem, ennyi elég ebből, aki tud és akar érteni, az érthet belőle.

Igen tisztelt Közgyűlés!

Minden elnök, amikor székfoglalóját tartja, dióhéjban összefoglalást tart, amikor pedig távozik, mérleget terjeszt a közgyűlés elé és igazolja, hogy elveiből és célkitűzéseiből mit tudott teljesíteni és mit nem. Én ezt a mérlegkészítést újságunk hasábjain már elkészítettem, ahhoz sem hozzátenni, sem elvenni valóm nincsen. Ezzel kapcsolatban csak arra kérek mindenkit, hogy ha ezekről akár nyilvánosan, akár magában bírálatot mond, ne nézze az egyes kérdéseket önmagában, hanem vegye figyelembe az összefüggéseket is.

Nem akarok sem dicsekedni, sem mentegetődni: elnöki működésem nyitott könyv volt, annak minden lapját nyugodtan és lelkiismeretfurdalás nélkül merem mindenkinek a tárgyilagos ítéletére bízni. Sok a probléma, sok a felelősség, sok megkezdett út és sok meg nem kezdett feladat van hátra. De ezeknek nem az a megoldása, hogy teljesen tájékozatlan utasításokat adunk az elnököknek. Nem akarok itt egyes multbeli példákra utalni, ahol olyan sokszor igen sokan olyan fantáziálásokra ragadtatták magukat, amikhez hozzászólni a helyzet ismeretében és józan fejjel nem lehet, legfeljebb csak csodálkozni. De felesleges is ez, mert a helyzet visszásságát jól érzik azok is, akik ilyen és hasonló gondolatokkal jönnek, mert mikor megbíztam őket, hogy tessék, rajta, valósítsák meg a gyakorlatban is, amit elképzelnek az elméletben, akkor ügyesen visszahúzódnak, mondván: „Ja, hát mi csak a tippeket adjuk, a megvalósítása már az elnök dolga.”

Mélyen tisztelt Közgyűlés!

Sziveskedjék csak például a következőkre gondolni. Jött egy javaslat, amely többek között azt írja, hogy egy szervezet kell alkotni a kartársak közül, ez majd ügyeinkben a megfelelő eljárásra fogja utasítani a földművelésügyi minisztert. Ezt a nagyszabású gondolatot írásba lehet foglalni, lehet belőle

tetszetős memorandumot készíteni, de hogy azt ki adja át majd a földművelésügyi miniszternek, az örök homály.

Nem szeretem az olcsó vicceket és a humorizáláshoz sincs nagy kedvem, úgyhogy nem megyek bele a részletekbe.

Tisztelt Közgyűlés! A személyeskedés, az egyéni érzelmeknek el nem nyomása, a széthúzás, a fölösleges kritizálás sok egyesületnek ásta meg a sírját és igen szerencsés az az egyesület, amelyik a széthúzások folytán nem esett szét, csak stagnál. Hol van az a fórum, ahol komolyan vesznek olyan társaságot, amelyben mindenki mást akar és a közös sziklaszilárd akarat helyett ziláltságot és veszekedést mutat. Hol érhet el egy elnök eredményt, ha nem tud rámutatni tagjainak sziklaszilárd akaratára, egységes fellépésére, hanem csak viszályra és személyeskedésre.

A gyakorlat nem elmélet és nagyon tévednek, akik azt hiszik, hogy problémáikat okvetlenül az fogja előbbre vinni, aki legtöbbet, vagy lehangosabban tud beszélni. De ugyancsak mellékvágányon jár az, aki a kritikusban feltétlenül építő szellemet tud látni. Ez kétségtelenül így van, de legtöbbször az szokott az eredmény lenni, hogy a legszigorúbb kritikusok is tévelyegnek akkor, amikor másoknak sokat kritizált munkáját és felelősségét reájuk bízák.

Ezek a gondolatok voltak azok, amelyek leginkább arra birtak, hogy lemondásomat elhatározom. Nem ijedtem meg a feladatoktól, nem féltém az egyéni bírálatoktól, de még gondolatban sem akartam azt, hogy egyesületünk hajója esetleg személyi okokból zátonyra fusson. Utolsó szavaimban szeretném fellebbenteni a fátyolt a kartársak, de a jövőendő elnök szeme előtt is, hogy lássák, hogy az elnöknek milyen keresztet kell magára vállalnia, alázatosan és szó nélkül, ha csak egy kis eltökéltség is van benne, mindannyiunk célkitűzéseit meg akarja valósítani. Egyesületünk elnöke igen súlyos helyzetben van, mikor az egyesület érdekeit két ellentétes érdekű fórum előtt akarja diadalra vinni. Akár az egyik, akár a másik előtt is hibát követ el, helyrehozhatatlan kárt okoz nemcsak magának — ami végeredményben, a közérdeket tekintve, nem számít — hanem az egyesületnek is. Hogy milyen két fórumra gondolok, itt arra nem kell külön rámutatni. Kartársaim a múltban igen sokszor megemlítették ezt a nehéz helyzetet hozám intézett leveleikben és ebből meggyőződtem, hogy ezzel a problémával az egész egyesületben mindenki tisztában van.

Tisztelt Közgyűlés! Problémáink, feladataink, adottságaink mindenki előtt tisztában állanak, amikor új elnököt választunk, csak ezeket kell szem előtt tartanunk és meg fogjuk találni a helyes megoldást, illetve az elnökségre méltó személyt. Mikor egy egyesület, vagy közület vezetőt választ, akkor azt szemeli ki, akiben a maga tulajdonságait és érzelmeit a legmagasabb feszültségi fokban látja megtestesíteni. Es ha ez nem így van,

akkor már az első pillanatban sokszor a tudat alatt jelen van a bizalmatlanságnak az apró fullánkja, amelyet a konkolyvetők a legelső pillanatban végzetessé tudnak tenni.

Mi nagyon jól ismerjük magunkat. Ismerjük az összes jellemvonásainkat. Tudjuk, hogy a magyar társadalomnak becsületos, dolgos honpolgárai vagyunk, hivatásunkat önfeláldozóan szeretjük, kötelességünk teljesítésében nem gátol meg egy pillanatra sem semmiféle akadály. Nem csodálkozunk, ha egyik-másik kartársunk hivatásáért életét áldozza, hanem azt teljesen természetesnek vesszük. Nacionalista keresztény életfelfogás alapján állunk, a természetszerető ember érzékével kerüljük a szélsőségeket és résztveszünk a nemzetért való munkában minden erőnkkel.

Jól tudjuk, hogy hivatás-tudatunkkal, feladatkörünkkel szociális elhelyezkedésünk nem áll arányban, látjuk az akadályokat is, látjuk a jövődjő fejlődés útját s ezért bízunk a jövőben. Szívünket néha szorongatja is keserűség, sohasem csüggedünk el, hanem mindig bízunk és hiszünk a jobb jövődjőben.

Tisztelt Közgyűlés! Elnökünk csak az lehet, akiben ez a nagy vonásokban vázolt jellem tökéletesen meg van. Választásotoknál, mérlegelésteknél ezt vegyétek szemügyre s akkor hiszem, hogy a mai közgyűlésünk a jobb jövődjő felé vezető utunknak egyik igen jelentős mérföldköve lesz.

Jövődjő utódomhoz is lenne pár szavam. Nehéz feladatot vállal, súlyos gondokat vesz magára. De sohase csüggedjen egy percre sem, mert ha helyes úton jár, a józan többséget mindig maga mögött fogja látni és ez oly erőt fog neki kölcsönözni, hogy a legnagyobb akadályok is eltörpülnek elszántasága előtt.

En, amikor az elnöki széket átadom neki, a legnagyobb szeretettel és hűséggel teszem ezt. Nincsen bennem semmi keserűség, vagy szenvedély, hanem csak az a gondolat, hogy egyesületünknek — mint egyszerű közkatonája is — szolgáljam érdekeit.

Arra kérem a Mindenhatót, hogy ezt a szent elhatározást csöpögtesse valamennyiünk szívébe, távolítsa el a közöttünk még esetleg meglévő viszályt, kétséget, egymást támogatva erős hittel és fanatikus elszántasággal dolgozzunk karunk sorának jobbrafordulásáért és ezen keresztül közvetve az egyetemes szebb magyar jövődjőért.

Kötelességet teljesítek akkor is, amidőn a felsőbbtség előtt meghajtom elismerésemnek zászlaját azért a sok megértésért és támogatásért, amelyben bennünket az elmúlt nyolc év alatt részesítettek.

Végül el nem mulaszthatom megköszönni kedves kartársaimnak a szíves támogatásukat, amelyben engem nehéz odaadó munkámban részesíteni szívesek voltak, szeretettel kérek mindenkit arra, hogy támogassák utódaimat is.

Mielőtt tisztségemtől végleg megválok, engedjék meg kartársaim, hogy a jövő vezetőséget illetően javaslattal jöhessek. Egyforma szívélyességgel és bizalommal ajánlom Tarnay Gusztáv kartársamat és az általa még kiszemelt két gödöllői kartársat, valamint Cservenka Ferenc, Gábris József és vitéz Szerkes Károly kartársakat Tatáról.

A fent említett kartársak iránt teljes bizalommal vagyok s így őket utódaimnak melegen ajánlom.

Most pedig, miután az én megbízatásom megszűnt, felkérem az itt jelenlévő legidősebb kartársat, hogy mint korelnök, az elnöki széket elfoglalni és a választást lefolytatni szíveskedjék.

Kőhalmy József főszámvevő jelentésében előadta, hogy mint minden évben, ez évben is a tagdíjhátralékosokat felszólította. Sajnos, ez évben 208 hátralékost kellett felszólítania, akik mintegy 10.481 pengő hátralékkal tartoznak, akik közül mindössze 14 tett eleget kötelezettségének, aminek folytán 107.22 pengő folyt be.

A múlt év május, június és július hónapokban — folytatta jelentését — megjelenő szaklapunkban felhívást intéztünk és a névsort közöltük a féltagdíjat fizető kartársainkról, hogy amennyiben egyesületünkbe történt felvételük után anyagi helyzetük javult, fizessenek egész tagdíjat. Sajnos, ez a felhívás eredménytelen maradt. Önként négyen jelentkeztek, huszonnyolc kartársat mások jelentettek be, de utóbbiak egy része még a féltagdíjat sem fizeti rendszeren.

Mult évi közgyűlésünk óta (1940 január) egyesületünkbe a következő kartársak léptek be: Barkai Lajos Pelsőc, Varga József Bugacmonostor, Vas István Lovászpátona, Kazi András Szeged, Hessz János Fenyőfő, Perger Ferenc Tolnanémedi, Nemes György Nyékládháza, Desenyeczki János Kőrösmező, Szukor István Füzeskomlós, Kis József Gödöllő, Szivák Sándor Gyöngyös, vitéz Altay Emil Gödöllő, Babsó Sándor Gödöllő, Szódi István Gödöllő, Tamás Károly Taracköz és Schmidt-mayer Ferenc Tarján.

Kérem a m. t. Választmányt, hogy a felsorolt kartársaknak az egyesület tagjai sorába való felvételét jóváhagyólag tudomásul vegye.

Legutóbbi közgyűlésünk óta egyesületünkben kilépett nyolc tag, törültünk öt tagot, meghalt egy tag, de miután temetkezési alapunknak tagja nem volt, temetkezési segílyt kiutalni nem kellett.

Mélyen tisztelt Választmány, illetve Közgyűlés! Most áttérek a pénztári jelentésre.

Pénzkészletünk a tegnapi napig a következő volt:

Maradvány 1939. év végéről	9589.30 P
Befizetve a tegnapi napig	2453.15 „
Összesen	12,042.45 P
Kiadás a tegnapi napig	1555.28 „
Készpénzmaradvány a mai napig	10,487.17 P

Beszámolóm végeztével én is búcsúzom megbízatásomtól, elnök urunkkal egyetértve én is köszönetemet fejezem ki minden egyes kartársnak a belém helyezett bizalomért, kérem a Mindenhatót, hogy az új vezetőséget bölcs belátása szerint vezérelje egyesületünk kitűzött célja felé. Adja Isten, hogy úgy legyen!

Hunyadi József titkár adta elő ezután beszámolóját.

Mélyen tisztelt Választmányi és Közgyűlés!
Kedves Kartársak!

Beszámolóm rövid, hisz működésem is az volt. Egyesületünk élete elég mozgalmas volt az elmúlt hónapban. Tagjaink száma kielégítően gyarapodott. A hozzám érkezett levelekre igyekeztünk érdemleges elintézással felelni. Hátralékunk tudtommal nincs.

Mielőtt megköszönném a kartársak belém helyezett bizalmát, nekem is van egy pár szavam a kívül és belülről állókhoz, legyenek azok kartársak vagy idegenek. Ma a haladás korát éljük. Ellensége a magyar nemzetnek mindenki, aki a fejlődési folyamatot és az egészséges tisztulást megátolja. Nem kérünk lehetetlent, de amit kértünk, azt mindannyiunk számára kértük. Nem volt célunk soha, hogy más kari rétegek kenyerére pályázzunk, de a miénket visszaköveteljük. Becsületlen munkánk elismerésének gyümölcse csakis kizárólag minket illet.

Most, amikor új tisztikart választunk és az egyesületünk életébe új erőket állítunk, arra kérek mindenkit, hogy higgadtan és megfontoltan cselekedjék. Magasan lebegjen előttünk hófehér zászlónk, amelyet lágyan lengetett a Tatár-hágón a szél és most készül az öreg Hargitára. Ne keserítsen el bennünket az, hogy mi még mindannyian az anyaország területén állunk. Zászlónkhoz hűek maradunk, azt soha el nem hagyjuk. Merítsen az új vezetőség is bőséges lelkieztetést ebből a gyönyörű kapocsból, hogy a küzdelmet tovább folytatva, ezt a hófehér zászlót győzelemre vihesse és a magyar erdők önzetlen, bátor katonáinak arcáról törölje le a nélkülözés, a nyomor sötét árnyékát a visszaszerezett becsületlen életszínvonallal és a tisztességes nyugdíjjal.

A közgyűlés a választás megejtése előtt megtett jelenté-

seket tudomásul vette, a régi vezetőségnek a felmentvényt megadta.

A közgyűlés által felkért Stubnya Mihály korelnök elfoglalta az elnöki széket, mire egyhangúlag, nagy lelkesedés mellett, közfelkiáltással elnökké vitéz Szekeres Károly, titkárrá Cservenka Ferenc, főszámvevővé Pálmay József tatai kartársakat választotta meg a közgyűlés és sokáig tomboló lelkesedéssel ünnepelte az új tisztikart. Alelnökké Sikrai Ferenc fővárosi kartársunkat, egyesületi ügyésszé Dr. Almády Károly tatai ügyvéd, Komárom vármegye tb. tisztli főügyészét választották meg.

Elhatározta a közgyűlés, hogy az egyesület székhelyét, Esztergomból Tatára helyezi át, itt szerkesztik az egyesület „Erdő” című lapját, addig azonban minden a lappal kapcsolatos munka marad a régiben, amíg a szükséges intézkedések megtörténnek.

Ugyancsak egyhangúlag megválasztotta pénztári ellenőrökké: Pasztorek Sándor és Tomka József kartársakat: számvizsgáló bizottság tagjaivá: Schwendtner Antal, Tarnay Gusztáv és Cseh János kartársakat; választmányi tagokul: Endrődi Sándor, Szöllősi Sándor, Hauk Ferenc, Kiss Tóth Tamás, Stumpf Ferenc, Bezerély Lajos, Stubnya Mihály, Kóhalmy József, Timár Ferenc, Jeremiás János, Weinrauch Gyula, Koszován János, Markocsány Zoltán, Fau Jenő, Bene János, Tihanyi István, Kiss József, Hevesi József, Szy Ferenc, Orosz Imre, Gábris József, Poprádi Kálmán, Vasvári Vilmos, Kovács Antal, Kósa István kartársakat; választmányi póttagul: Csabi Pál, Bazsó Sándor, Poprádi Béla, Hugl Pál, vitéz Ajtay Emil kartársakat.

Az újonnan megválasztott tisztikar és választmány nevében vitéz Szekeres Károly mondott köszönetet az előlegezett bizalomért mind a maga, mind tisztársai nevében fogadalmat tett, hogy az egyesület érdekében minden képességüket kifejtik és minden lehetőet megtesznek az egyesület céljai elérése érdekében. Méltatta a lelépő elnök hervadhatatlan érdemeit és kérte, hogy azokat jegyzőkönyvileg örökítsék meg. A közgyűlés egyhangúlag így határozott.

Endrődi Sándor kartárs javaslatára a közgyűlés 50 pengőt szavazott meg az árvizkárosultak segélyezésére.

Sikrai kartárs javaslatára a közgyűlés elhatározta, hogy a „Selmeci magyarház” építéséhez 50 P-vel hozzájárul, ezt az összeget az Országos Erdészeti Egyesületnek megküldi.

Sikrai javaslatára minden évben a legjobb előmenetelt tanúsító és arra rászoruló mind esztergomi, mind királyhalomi egy-egy alerdésztanulónak a közgyűlés 75—75 pengő jutalmat szavazott meg azzal, hogy az minden évben az Egyesület Vezetősége által személyesen adandó át.

Cservenka Ferenc titkár megköszönve a bizalmat, javasolta, hogy lépéseket tegyen az egyesület az erdészjelvény és ruha törvényes megvédése érdekében.

Hank Ferenc meleg szavakkal köszöntötte az új vezetőséget, majd több kisebb felszólalás után, több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárta, azzal, hogy a Jeremiás János által a Kárpátaljára tervezett vándorgyűlést az egyesület megrendezi, annak pontos idejéről és a részletekről a tagokat időben fogja értesíteni.

Kmft.

Cservenka Ferenc

jegyzőkönyvvezető.

vitéz Szekeres Károly

elnök.

Gunszt Ferenc

hitelesítő.

Pasztorek Sándor

hitelesítő.

Jegyzőkönyv

Felvételett Esztergomban, 1940. év április hó 7-én, délután 12 órakor Daróczy Márton m. kir. műszaki altiszt, főerdőr lakásán.

TÁRGY:

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédzsinat Országos Egyesülete pénzkészletének, vagyontárgyainak és irattárának az új vezetőség részére történt átadás, illetve átvétele alkalmából.

Jelen voltak az átadó Daróczy Márton volt elnök és vitéz Szekeres Károly átvevő elnök, továbbá mint átadó, Kőhalmi József volt főszámvevő, és átvevő Pálmai József főszámvevő, Szabó Márton és Stubnya Mihály pénztári ellenőrök, továbbá Gere Antal és Pasztorek Sándor számvizsgáló bizottsági tagok.

A pénztári ellenőrök és számvizsgálók a pénztári főkönyvet és az okmányokat tételről-tételre átvizsgálták, azt helyesnek találták és azt aláírásukkal igazolták.

1. Átadatott, illetve átvételett készpénzben	162.77 P
2. Csekkszámlán	1.944.03 „
3. Póstatakarék-könyvecskén	7.980.04 „
Összesen	10.086.84 P

4. Átadatott az irattár, a leltári könyv 1931—1939. években nyilvántartott és bejegyzett leltári tárgyakkal.
5. Átadatott, illetve átvétetett a fenti leltárakban nem szereplő tárgyokról és jelvényekről szóló nyilvántartási könyvecskéiben feltüntetett tárgyak.
6. Leltári tárgyak közül a 45., 47., 48., 49., 50. és az 52. tételszámok alatt szereplő egyesületi zászló rúddal, aranyozott csúccsal, zászlótartó szíj, zászló-vállszalag, 2 db fakalapács, 1 db zászlószekrény és 1 db zászlószeg tábla az esztergomi m. kir. alerdész szakiskolában maradt megőrzés végett.

Kmft.

Daróczy Márton

átadó elnök.

Kőhalmi József

átadó főszámvevő.

Pasztorek Sándor

számvizsgáló.

Szabó Márton

pénztári ellenőr.

vitéz Szekeres Károly

átvevő elnök.

Pálmai József

átvevő főszámvevő.

Gere Antal

számvizsgáló.

Stubnya Mihály

pénztári ellenőr.

U. i. A régi vezetőség vitéz Szekeres Károly ügyvezető elnöknek átadja az egyesület tulajdonában lévő m. kir. postatakarékpénztár csekkönyvét. A 46—60. sz.-ig bezárólag kitöltetlen üres csekk utalványlapokat.

Daróczy Márton

Pasztorek Sándor

Szabó Márton

Stubnya Mihály

vitéz Szekeres Károly

Pálmai József

Gere Antal

Kőhalmi József

**Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást!**

**Ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!**

Pénztári beszámoló

Március havi befizetések folytatása : Tarnai Gusztáv Gödöllő 15, Ochs Lajos Dolha 6, Szekeres Mihály Hajmáskér 6.10, Együd Gyula Korláti 2, Kósa András Nyiradony 1.50, Schmidtmayer Ferenc Tornyapuszta 5, Pájner János Gödöllő 8 pengő,

Összes befizetések március hóban : 606.82 pengő.

Április hóban befizettek : Bánki László Pilismarót 3, Józsa Kálmán Veszprémvarsány 5, Martos János Balatonboglár 6, Pálmai József Tóváros 75, Stefankó Rezső Decs 12, Varga József Csatárimajor 25.50, Deáki Dezső Kaposvár 3, Kiss János Túrje 1.50, Sziklai Béla Kaposvár 3, Bozner János Szekszárd 3, Fischer Géza 4.50, Havasi Lajos Lenti 6, Horváth Károly Kötcse-Csicsal 3, Pronay Zoltán Hont-Kutberg 3, Pasztorek Antal Hont-Kutberg 3, Földes Imre Kaposvár 3, Hernesz Sándor Somogyvár 10, Hevesi József Esztergom 4, Hoffer Ferenc Kővágószőlős 4, Hugli Pál Gyöngyössolymos 3, Kasza József Pécs 2, Illés István Bak 5, vitéz Nagy Bozsoki József Jávorkút 1, Cseh János Újdiósgyőr 3, Nadas Károly Vaskút 6, Takács Sándor Sirok 3, Traxler Ferenc Bustyaháza 6, Apponyi József Zebegény 4, Polgármesteri Központi Segédhivatal Budapest 5.94, Héjjas József Mecsek-Ürög 6, Kovács Sándor Fehércsurgó 3, Füstös Gyula Esztergom 3, Bárány Sándor Kisujszállás 2, Kovács Gyula Patalom 10, Kiss Bertalan Oroszháza 3, Rónás Ferenc Somoskőújfalu 3, Ujlaki Tivadar Vajszló 3, Vadászati Utmutató Szerkesztősége Budapest 8, Szegedi Mihály Szomód 3, Szakács István Muraszemene 3, Bakos István 2, Csekei János Dunapataj 2, Németh Károly Vál 14, Kovács Antal Csapod 6, Solymosi János Hidegkút 21.60, Szőlősi József Korád 18, Dénes János Ságújfalu 5, Nemez József Alsókéked 32.50, M. Kir. Erdőigazgatóság Bustyaháza 5, Zsurzsman Tivadar Hollóháza 10, Szász Endre Pataj 3, Csonotos József Tormaszentjakab 4, Deli Antal Kán 15, Konrád Béla Átokháza 2, Lehotzky Alajos 4, Hata Lajos Gyöngyössolymos 10 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel :

Pálmai József

főszámvevő.

Kinevezések

A magyar királyi földművelésügyi miniszter az államerdészeti altisztek személyzeti létszámába Rajnai Károlyt (Lillafüred) ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt gépésszé, Adami Jánost (Galgamácsa), Mogyorósi Istvánt (Diósgyőr), Pozsonyi Józsefet (Gödöllő), ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. erdőörökké, Szűcs Istvánt (Miskolc) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. mozdonyvezetővé, Tölgyes Jánost, (Galgamácsa), Tihanyi Andrást (Miskolc), Szőlősi Józsefet (Diósgyőr), Kékedi Károlyt (Mocsolyástelep), Ternik Pált (Répáshuta), Kiss Istvánt (Debrecen), Orosz Jánost (Diósgyőr), Cserháti Pált (Galgamácsa), Kovács Jánost (Nyirbátor) ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt m. kir. erdőörökké. Várnai Aladárt (Diósgyőr) ideiglenes minőségű I. o. altisztté, Quirikó Sándort (Diósgyőr), Csorba Józsefet (Diósgyőr), Mészáros Pált (Füzesabony), ifj. Szabó Gábort (Galgamácsa), Párdi Istvánt (Visegrád) Fügedi Józsefet (Visegrád), Kiss Gyulát (Diósgyőr), Gyűszű Józsefet (Mezőhegyes), Gerendai Mihályt (Visegrád), Nagy Ferencet (Kömörő), Rakonczai Ferencet (Radostyán), Bérczesi Józsefet (Visegrád), Rakonczai Jánost (Parasznya, Mihalik Lászlót (Diósgyőr), ifj. Pintyili Lászlót (Sirok), Orosz Ödönt (Diósgyőr), Nagy Istvánt (Makkoshotyka), Kapui Bélát (Ujhuta) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. erdőörökké, Molnár Jánost (Diósgyőr) ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt m. kir. mozdonyvezetővé, Sóvári Bélát (Mocsolyástelep), Kövesváry Józsefet (Felsőhámor), Prókay Adolfot (Mocsolyástelep), Csizmadia Gyulát (Kecskemét), ifj. Neznik Istvánt (Diósgyőr), Padiszt Attilát (Felsőbalog), Borosnyai Sebestyént (Felsőhámor), Mészáros Tibort (Lillafüred), Szontagh Lászlót (Kékmező), Béza Miklóst (Diósgyőr), Békés Gyulát (Szin), Kemény Mihályt (Valkó), ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt erdőörökké, Sajó Aladárt (Miskolc) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. mozdonyvezetővé, Juhász Tihamért (Répás), Albert Lajost (Gödöllő) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. erdőörökké, Fodor Pétert (Miskolc) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt gépésszé, Pákozdy Ernőt (Galgamácsa), Szabó Pétert (Isaszeg), Tátrai Antalt (Budakeszi), Szabó Barnabást (Diósgyőr), Párkánszky Ferencet (Diósgyőr), Bényei Andrást (Gödöllő), Fenyvesi Jenőt (Nagymaros), ifj. Gácsi Györgyöt (Lillafüred), Gerda Lászlót (Nyiregyháza), Cselédes Lajost (Máriabesnyő), Vásárhelyi Istvánt (Diósgyőr), Mázsa Ferencet (Csácsbozsog), Szkaczil Károlyt (Visegrád), Pollágh Józsefet (Rozsnyó), Nagy Jánost (Gyula), Garadnai Jánost (Bekény), Molnár Józsefet (Sajóbáony), Laukó Ferencet (Valkó), Dallos Jánost (Parasznya), Almersdorfer Lászlót (Garadna) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. erdő-

örökké, Váradi Józsefet (Diósgyőr) ideiglenes minőségű I. osztályú altisztté, Komlósy Lajos (Perecseny), Szádeczky Dénest (Bugac), Csillik Gyulát (Győrszentiván), Sebestyén Sándort (Kisbarcapusztá), Morvai Lászlót (Szendrő), Kovács Józsefet I. (Nagyvisnyó), Ptacsek Jánost Pilisszántó), Kovács Józsefet II. (Jánosháza), Krong Ferencet (Ignéc), Francsics Sándort (Kisbér), Köveskúti Imrét (Fűzfőgyár), Pintér Dezsőt (Ravaszd), Fehérvári Korcsuk Gergelyt (Győrtelek), Peszlen Jánost (Veszprém), vitéz Somos Ferencet (Bánhida), Tóth Mihályt (Gyarmatpuszta), Szekér Károlyt (Nógrádkálló), Hauser Pétert (Szigetmonostor), Sipos Ferencet (Csákvár), Bernáth Kálmánt (Palást), Koos Istvánt (Feled), Vladimir Kornélt (Hátmege), Szabó Istvánt (Felsőbalog), Wagner Istvánt (Pilisszántó), Fekete Boldizsárt (Esztergomtábor), Kertész Györgyöt (Galgagyörk), Kecskés Andrást (Debrecen), Darabos Kálmán (Nyiregyháza), Tappel Józsefet (Malomrét), Rády Károlyt (Havasköz), Homonnai Györgyöt (Havasköz), Mesterházy Gézát (Székesfehérvár), Matkovics Antalt (Sömjénmihályfa), Komlósi Lászlót (Dombostelek), Stanka Józsefet (Bakonyoszlop), Teschars Rezsőt (Szokolyakirályrét), Berzsényi Imrét (Noszlop), Sándor Zoltánt (Debrecen), Gunszt Ferencet (Sárpentele), Somos Andrást (Mocsolyástelep), Tulok Imrét (Monor), Szász Jánost (Antaló), Hauptmann Istvánt (Nagybereg), Takács Jánost (Püspökszentlászló), Szalay Tivadart (Veszprém), Gubek Istvánt (Andrási), Molnár Jánost (Ungvár), Handli Lajost (Alcsút), Borbás Józsefet (Murarátka), Szalay Istvánt (Kács), Pikó Sándort (Hidvégardó), Kucsera Ferencet (Érsekújvár), Perlaki Ferencet (Veszprém), Hamza Lajost (Hosszúpály), Bartók B. Istvánt (Bota), Sági Mihályt (Vásárhely), Jáger Lajost (Somogyiszob), Gáliczyky Józsefet (Budapest), Taskovits Istvánt (Kisszállás), Mesics Imrét (Csörötnek), Illés Istvánt (Bak), Breczkó Dezsőt (Hajdúhadháza), Fodor Imrét (Bőszénfa), Dózsa Pált (Örvény), Német Józsefet (Debrecen), Kósa Andrást (Nyiradony), Ádám Ferencet (Püspökszilágy), Szalay Bélát (Szob), Csiszár Kálmánt (Hánta), Lengyel Pált (Beregszász), Gribovszky Endrét (Szinevér), Geer Mihályt (Kisnána), Őri Lajost (Visegrád), Varga Józsefet (Sopron), Kiss Zoltánt (Dénesfa), Szabó Lajost (Szendrő), Balogh Józsefet (Hajdúhadház), Kucsera Józsefet (Érsekújvár), Horváth Györgyöt (Esztergomtábor), Imre Jánost (Ecseg), Hamar Jánost (Orgovány), Ézsias Józsefet (Terézhalom), Bak Lászlót (Szin), Tar Istvánt (Budakeszi), Hajas Józsefet (Poroskő), Voloscsuk Lászlót (Tiszalonka), Ország Lajost (Tengőd), Varga Tibort (Budapest), Eidenpenz Károlyt (Bustyháza), Budai Istvánt (Kerekegyháza), Kovács Györgyöt (Bükkzsérc), ifj. Marton Cézát (Ravaszd), Aranyos Gábort (Sárkeszi), K. Kiss Kálmánt (Nagyléta), Nemes Györgyöt (Örvény), Király Lajost (Putnok), Dezsőfy Zoltánt (Beregszász), Horváth Józsefet (Darány), Kintli Dénest (Bakonysárkány), Németh Lajost (Pusztapótharaszt), Farkas Antalt (Kecel), Szabó Gellértet

(Doba), Süle Józsefet (Kassa), ifj. Király Sándort (Gödöllő), Molnár Józsefet (Budapest), Kökényesi Sándort (Hajdúhadház), Nemes Lászlót (Bagamér), ifj. Fidler Józsefet (Körtvélyespuszta), Kohutics Tihamért (Ungvár), ifj. Gulyás Józsefet (Keszthely), Moldován Mihályt (Nagybocsko), Kovács Józsefet III. (Királyhalom), Toldi Imrét (Királytelep), Droppa Gusztávot (Jánoshalma), Makara Mihályt (Bercsényifalva), Péter Jánost (Balatonújlak) Varga Mihályt (Gézaháza), Koronkai Rezsőt (Bozsok), Márkus Elemért (Rimaszombat), Elek Gézát I. (Parasznya), Polyánszky Lászlót (Diósgyőr), vitéz Nagybozsóki Józsefet (Felsőhámor), Gyebrószky Lászlót (Nyirmeggyes), Horváth Károlyt (Kapoly), Bognár Imrét (Vérteskéthely), Németh Istvánt (Csepreg), Turányi Jánost Nagyberpuszta), Dombai Józsefet (Szakcs), Fatalin Lászlót (Kőszegfalva), Bánhegyi Badics Lászlót (Dány), Varró Lászlót (Kassa), Schindler Lajost (Moson), Kovács Bélát, (Tóalmás), Szabó Árpádot (Csór), Füsti Molnár Sándort (Szántód), Kőhalmi Jánost (Isaszeg), Sipos Istvánt (Szeged), Derda Józsefet (Diósgyőr), Hoscsuk Pétert (Bilin), Répásy Lászlót (Kaposvár), Horváth Istvánt (Pusztapótharaszt), Szalontai Bélát (Kaposvár), Herb Józsefet (Budakeszi), Tomázy Zoltánt (Felnémet), Osgyán Istvánt (Szirmabesenyő), Kruppa Sándort (Bokod), Ujhelyi Miklóst (Takcsány), Solti Sándort (Kovácsipuszta), Czwing Jánost (Kölked), Boros Istvánt (Szakony), Lázár Sándort (Kemencepatak), Kamodi Tibort (Hévízgyörk), ifj. Fekete Józsefet (Budakeszi), Mohácsi Jánost (Kiskunhalas), Szigeti Vendelt (Réde), Bárdos Zoltánt (Budapest), Csernyi Istvánt (Kelebia), Sikrai Ferencet (Budakeszi), ifj. Szaniszló Bélát (Háromhuta), Mihálka Ernőt (Adorjánháza), Berger Györgyöt (Nagykovács), Sivó Piuszt (Vereb), Varga Sándort (Kapuvár), Fegyverneki Sándort (Gyöngyössolymos), Jakubcsák Zoltánt (Miskolc), Varró Ferencet (Felsőtárkány), ifj. Ölvedi Menyhértet (Pusztapótharaszt), Kukul Mihályt (Gyertyánliget), Markovics Ferencet (Galgamácsa), Havasi Károlyt (Budakeszi), Csikvári Rudolfot (Fábiánsebestyén), Sasváry Ferencet (Poroskő), Vigh Gusztávot (Bercsényifalva), Elek Gézát II. (Ókemence), Deme Gábort (Valkó), Eberhardt Bélát (Balatonszabadi), Hugli Ernőt (Felnémet), Keresztes Jánost (Bakóca), Muskó Jánost (Jánoshalma), Pilisi Jánost (Siklós), Toronyi Mártont (Remete), Felsőbányai (Fink) Tibort (Tóváros), Ölveti Sándort (Hajdúhadház), Boros G. Jánost (Tornalja), Gimesi Ádámot (Kishajmás), Virágh Jánost (Bagamér), Bognár Antalt (Nagycsömöte), Stübenvoll Tivadart (Tata), Répás Románt (Budapest), Kocsis Gyulát (Kecskemét), Porkoláb Istvánt (Szekszárd), Deme Zoltánt (Parasznya), Jákfai Gömbös Sándort (Pusztamiska), Simon Istvánt (Zalabaksa), Vörös Ákost (Miskolc), Hámorszky Arnoldot (Jászksisér), Ormosi Bélát (Lillafüred), Takács Tibort (Makoshotyka), Péchy Gézát (Miskolc), Fockó Edét (Aranyida), Csepánszky Miklóst (Gyöngyös), Szabó Jenő Dezsőt (Csolnok),

Nagy Lászlót (Felnémet), Kovács Lajost (Monor), ifj. Sági Sándort (Kistur, Ipolyság), Sóki Györgyöt (Földeák), Hámori Józsefet (Kisherend), Retkes Mihály Lászlót (Abony), Horváth Lajost (Bögöte), Balog Jenőt (Mórichida), Bencs Lajost (Sajólászlófalva), Havasi Pétert (Kárász), Kazi Andrást (Szeged), Gunda Mihályt (Räckeresztúr), Scheili Lipótot (Peszéradacs), Zengő Mihályt (Nagymaros), Rádóczy Gyulát Szentantalfa), Mikóczy Tibort (Pozsonyeperjes), Tót-Szalkai Imrét (Esztergom), Németh Ferenc Kapuvár), Cs. Tóth Istvánt Baja), Simkó Istvánt (Miskolc), Brechlicsuk Eleket (Kaszómező), Csanaki Györgyöt Gönyű), Erdész Sándort (Losonc), Izing Istvánt (Kerepes), Papp Mihályt (Zalatárnok), Pechtol Ferencet Várgesztes), Szakács Józsefet (Kapuvár), Tóvári Istvánt (Maklár), Klárik Istvánt Dernő), Vörös Rezsőt (Bánhida), Szaszko Józsefet (Tura), Hevesi Ferencet (Pestszentlőrinc), Turi Ferencet (Tóváros), Fila Józsefet (Kecskemét), Borsi Ferencet (Királyhalom), vitéz Bodri Lászlót (Alcsut), ifj. vitéz Kertész Károlyt (Tardos), Dénes Jánost (Ságújfalú), Dávid Józsefet (Dolha), ifj. Laczy Istvánt (Kecskemét) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt m. kir. erdőőrökké, továbbá Szabó József kisegítő szolgát (Szeged), Dubjuk Pikulek Alexát (Kevele), Görög Gézá (Brusztura), Géczy Józsefet (Rónafüred), Papp Károlyt (Diósgyőr), Ballabás Károlyt (Diósgyőr), Virág Árpádot (Diósgyőr), Kovács Kálmánt (Salgótarján), Varga Józsefet (Visk), Szolgay Lászlót (Léva), Nagy Sándort (Budapest) és Fehérváry Mártont (Budapest) ideiglenes minőségű II. osztályú altisztekké kinevezte. (1.061—1940. El. II—1. F. M. szám. 1940. évi március hó 21-én.)

A kinevezett kartársainknak őszinte szívből gratulálunk.

Különfélék

Halálozás. Gábris József bánhidai uradalmi erdész kartársunk neje április hó 18-án délelőtt 10 órakor a tatabányai kórházban rövid szenvedés után tüdőgyulladásban elhunyt.

A megboldogultat április hó 20-án temették el Bánhidán az egész környék osztatlan részvéte mellett.

Mindannyiunk által tisztelt és nagyrabecsült Gábris József kartársunkhoz ezúton juttatjuk el őszinte és mély részvéteket.

D. M.

A Z E R D Ó

XIV. ÉVFOLYAM

1940. JÚNIUS

6. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniok kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Beadványunk

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete felterjesztése a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz az erdészeti segédszemélyzet sérelmei ügyében:

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

Egyesületünk bizalommal fordul Nagyméltóságodhoz, hogy az erdészeti segédszemélyzet nehéz helyzetét és sérelmeit át tanulmányozni és az alanti pontokba foglalt kérelmünknek helyt adni méltóztassék.

Mély tisztelettel az alábbiakban ismertetjük kérelmünket:

1. A szakoktatás négy középiskolai előképzettséghez való kötése.
2. Átminősítés a törvény alapján.
3. Az erdő- és vadőri iskolát végzett, valamint magánúton szakvizsgázott személyzet különböző vizsgára bocsájtása.
4. Az erdészeti segédszemélyzet cselédsorból való kiemelése.
5. A magánerdőgazdaságokban alkalmazott személyzet nyugdíjügye.
6. A legkisebb fizetés megállapítása és a személyzet bal-eset elleni köteles biztosítása.

7. Államerdészetnél segédtszti állások szervezése.
8. Az erdőtörvény 308. §-a sérelmes rendelkezéseinek módosítása.

ad 1.

Ma minden foglalkozási ágban megkövetelik a négy középiskolai előképzettséget. Mezőgazdaságban, bányászatban, gépészetben, kohászatban, vasútnál stb. a diplomások után következő középfokú képesítésnek az alapja a négy középiskola. A gyakorlatban az alerdész tanulók 90 %-a már most is rendelkezik négy középiskolával.

A négy középiskolai előképzettség a mai viszonyok között feltétlen szükséges, de elengedhetetlen az erdészeti személyzetnél, akiknek munkabeosztása olyan, hogy azt megelégedésre elvégezni enélkül lehetetlen. Szükséges azért is, mert a fokozott életkövetelmények megkívánják, hogy az erdészeti személyzet képzett legyen, mert csak így teljesítheti nemzeti hivatását. Legtöbb személy oly helyen teljesít szolgálatot, hol rajta kívül legfeljebb csak egy tanító van a faluban és képzettségénél fogva a hazafias szellem irányítója a falu egyszerű lakósa között. Ha az ottlakó erdészeti személy kellő tudással és megfelelő képzettséggel rendelkezik, megmutatkozik a tanult ember céltudatos és nemzetnevelő munkája s bizonyítja, hogy mennyire szükséges a komoly és tanult szakember.

Szükséges a magasabb képzettség és az alapos szakoktatás azért is, hogy a zsidótörvénnyel kapcsolatban a fakeskedelemben mutatkozó szakemberhiányt haladéktalanul pótolhassa, mert már most mutatkozik a megfelelő szakképzettségű s e pályán helyét megálló szakemberhiány. E hiány pótlása sürgősen szükséges és a zsidóktól e jól jövedelmező pálya keresztény kezekbe kell, hogy kerüljön, hogy e pályán elhelyezkedő erdőtisztek a szükséges szakképzettséggel rendelkező segédszemélyzetet megkapják.

De feltétlenül szükséges a négy középiskolai előképzettséghez kötött szakoktatás azért is, mert közeledik az az idő, amikor Trianon bilincseit lerázva visszatérnek elszakított testvéreink és velük területeink. Ezen területeken élő részint magyar, részint nemzetiségi erdészeti személyzet már a négy középiskolához kötött négy éves erdészeti szakiskolát végezte az utódállamokban s így az anyaországi erdészeti személyzettel szemben magasabb szakképzettséggel rendelkezik. Mily lealázó lesz a magyar erdészetre, hogy a visszacsatolt terület személyzete magasabb képzettséggel rendelkezik, mint az anyaországbeli. Pedig hazánk hivatva van arra, hogy kulturfölnyelével uralja a Dunamedencét, hogy a visszatérő területeken magyar embert juttasson vezetőszerephez, mert ez érdeke az országnak, érdeke a magyar nemzetnek. E helyett az lesz, hogy

a visszatért erdészeti személyzet veszi át a színmagyar ember helyett a vezetést s a magyar ember, aki kitarzott magyarsága mellett, végigküzdötte becsülettel a viharos időket, csak mint másodrangú csak mint alárendelt személy teljesíthet szolgálatot saját hazájában.

Pedig e karon működő erdészeti személyzet megmutatta mindig, hogy tanulni tud, hogy tanulni akar, hogy nemzetéhez hű, hogy becsületes magatartásával mindig ellenállt a szélsőséges áramlatoknak.

ad 2.

Az 1935. IV. tc. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy erdőgazdasági, továbbképző, kétéves erdőőri és alerdész szakiskolát végzettek alerdészek.

A törvény 1935. évben lépett életbe, annak végrehajtási utasítása is megjelent, de a mai napig sem történt meg a törvény szellemének gyakorlati végrehajtása s ma is mint erdőőrök szerepelnek a törvény szerinti alerdészek.

Miután a gyakorlati életben ezen végzettségű egyének legtöbbször úgyis mint alerdész, segéderdész, pagonyerdész, körerdész stb. címet viseli, ennek gyakorlati keresztülvitele sem anyagi, sem egyéb nehézségbe nem ütközik, viszont az erkölcsi értéke a gyakorlati életben felbecsülhetetlen.

Szükséges a keresztülvitele azért is, mert végre hűen fejezné ki a tényleges foglalkozását a segédszemélyzetnek és a becsületes munkával kiharcolt tudását. Mert az erdőőr a köztudatban s a köznép előtt csak olyan, mint a mezőőr, hegyőr, éjjeliőr, csősz, pásztor stb. Már pedig ehhez nem szükséges kétéves alerdész szakiskolát végezni, viszont ilyen egyéntől nem lehet azt kívánni, hogy az erdő- és vadgazdaság, de sok esetben a mezőgazdasághoz is értsen, fatelepek, fűrésztelepek, irodák kezelését, s könyvelést végezzen. Ha pedig mindez megkívántatik, úgy ezek az egyének nem lehetnek erdőőrök, hanem legalább olyan megbecsülést érdemelnek, mint a szolgabírói, járásbírói, póstai, vasúti stb. segédtszettek, kik semmivel sem végeznek külön munkát, mint az erdőgazdaságban alkalmazott segédszemélyzet.

De kell, hogy megfelelő s a foglalkozást hűen kifejező címet kapjon a segédszemélyzet azért is, mert így kifelé és lefelé is nagyobb tekintély biztosítatik neki, ami már az 1. pontban foglalt indokok miatt nemzeti érdek is.

ad 3.

Az erdőtörvény végrehajtási utasítása úgy intézkedik, hogy az erdő- és vadőri iskolát, valamint az erdőőri szakvizsgát magánúton végzettek csak abban az esetben lehetnek alerdészek, ha az alerdész szakiskolában még egy évet végeznek.

Az erdészeti személyzet legnagyobb része az akkori egyetlen szakiskolát végezte, amely ismeretlen okból akkor csak

egy éves volt. Ezek nagyrésze négy középiskolát végzett egyének, kik önhibájukon kívül jutottak abba a helyzetbe, hogy nem végeztek más iskolát. Ezek legtöbbször ma nős, családos ember, kik nem ülhetnek be az iskola padjaiba, hogy elvégezzék a második évet. Ezek ma már 10—20 éves gyakorlattal rendelkeznek, kik részére feltétlen szükséges, hogy egy különbözeti vizsga letételére mód adassék, mert ezek között oly értékes, az erdőgazdaság szempontjából, a mai viszonyok között nélkülözhetetlen egyének vannak, kik méltán megérdemlik, hogy rajtuk kívül álló okból meg nem szerzett képesítésüket ily módon szerezhessék meg. Ez a jövő szempontjából is mindenképpen szükséges, hogy kellő időben megfelelően kipróbált egyének álljanak rendelkezésre.

ad 4.

Szomorú, hogy az új erdőtörvény, mely oly sok üdvös és a mai erdőgazdálkodás követelményeinek megfelelő intézkedést hozott, egyáltalában nem vette figyelembe azon tényt, hogy az erdőgazdaságban alkalmazott segédszemélyzet még ma is a cseléd-törvény egyes rendelkezései alatt áll. Már pedig az erdőtörvény kétéves szakiskolát ír elő annak, aki az erdőgazdaságnál műszaki segédszolgálatra alkalmazható. Miként egyeztethető össze, egy oly egyén, kitől szaktudást és szakiskolai végzettséget követelnek, az mint cseléd bíraltassék el.

A hat elemi és kétéves szakiskolai végzettség megfelelő négy középiskolának, már pedig ily végzettséggel minden más foglalkozási ágban legalább altiszt az illető. Eltekintve ettől, ma már minden portás, foghazőr, irodaszolga, levélhordó stb. altiszt, pedig ezeknek semmi képzettségük nincs.

ad 5.

A magánerdőgazdaságokban szolgálatot teljesítő erdészeti segédszemélyzet eddig érthetetlen okból minden nyugellátásból kimaradt. Régi sérelme a magánerdőgazdasági személyzetnek, hogy nehéz, de becsületesen eltöltött 40 évi szolgálata után igen sok esetben csak egy kis kegydíjat vagy nyugdíjat kap, ami messze alulmarad bármely szolgálati ágban alkalmazott hasonló végzettségű egyének nyugdíjánál. Még a saját szakmájában hasonló képzettségű, ugyanoly munkát végző kartárs mellett is, pedig az erdőgazdaság, mint nemzeti vagyon, állami felügyelet alatt áll, s így méltányos volna, ha egyenlő szolgálatért egyenlő elbánásban részesülne.

Vártuk, hogy a gazdatiszti és erdőtiszti nyugdíjtörvény gondoskodni fog rólunk, azonban a legnagyobb csalódásunkra ez a törvény sem gondoskodott az erdészeti személyzetről.

Méltán csodálkozhattunk ezen, hisz a földművesiskolát végzett ispán, a gazdaságban alkalmazott gépiró stb. mind ide

sorozhatók, de nem sorozható oda az a kétéves szakiskolát végzett s legtöbbször négy középiskolával bíró alerdész, ki úgy tudásával, mint becsületes munkájával méltán megérdemelte volna ezt.

Hála a néhány szociálisan gondolkozó magánerdőtulajdonosnak és tisztjeinek, ma már szép számmal vannak olyan erdőbirtokok, melyek méltányolják a segédszemélyzet nehéz munkáját s egyáltalán nem tartják a cselédek közé sorolhatónak, nyugellátás terén is szociálisan gondoskodnak róluk. Ám ezen gazdaságokon kívül még a legtöbb birtokos nem tett ilyen szociális érzékről tanúságot.

Ezen szépen indult szociális gondoskodást megakadályozta az országos mezőgazdasági munkások biztosításáról szóló törvény, mely az erdőgazdasági segédszemélyzetet bár nem kimondottan, de az azóta megnyilvánult felfogás szerint ide sorozza.

Méltán keltett ez a személyzetnél nagy elkeseredést, mert hisz legtöbb helyen az alkalmazott már eddig is sokkal nagyobb nyugdíjra tarthatott igényt, mint amennyit az OMBI fizet.

Ez a törvény nem vette figyelembe, hogy az erdészeti személyzet igen nagy része már jogot szerzett nyugdíjra, mert sok birtokon nyugdíjalap van, mely ha nem is kielégítő, de mégis sokkal nagyobb nyugdíjat biztosít mint az OMBI. Nem intézkedik a törvény, hogy mi történik az 1938. év előtt eltöltött szolgálati idővel és erre az időre a már megszolgált nyugdíjat honnan kapja az alkalmazott, de mi lesz azok nyugdíjával, kiknek két hold földjük van, mert ezek nem esnek biztosítási kötelezettség alá. Tehát a helyzet az, hogy a munkaadó és alkalmazott között annakidején kötött megállapodást a törvény figyelembe nem veszi s a szerzett jogától fosztja meg az alkalmazottat.

Kérjük, hogy a magánalkalmazásban álló erdészeti személyzet nyugdíja úgy rendeztessék, hogy a szerzett jog alapján a magasabb nyugdíjigényét el ne veszítse, a már megszolgált nyugdíjévei a nyugellátásba feltétlen beszálíttassanak és a nyugdíja a fizetésnek megfelelően, fokozatonként állapíttassék meg. A 10 évet eltöltött egyén nyugdíja a munkaadó által biztosíttassék és csak az ennél kevesebb szolgálati évvel bírók biztosíttassanak biztosító intézetnél.

A biztosítás idejét 60 évre leszállítani és összegét kérjük legalább az OMBI biztosítási díj ötszörösére felemelni, melyből négy részt a munkaadó és egy részt az alkalmazott fizessen, mégpedig úgy, hogy az élvezett fizetés arányában három fokozat átlapíttassék meg.

A 10 évet meghaladó szolgálat után a munkaadó részéről fizetendő nyugdíj kevesebb ne lehessen, mint az általunk kért OMBI biztosítás három fokozatban megállapított nyugdíja.

A kormányzat majdnem minden foglalkozási ágban megállapította a legkisebb munkabért és bevezette a családi pótlékot, sajnos azonban az erdészeti segédszemélyzet e téren is lemaradt és igen sok helyen még ma is lehetetlen alacsony fizetést kap, családi pótléka egyáltalán nincs.

Kérjük, hogy hasonlóan a többi ágazathoz, itt is megállapíttassék a legkisebb fizetés és a családi pótlék.

Az erdészeti személyzet, aki nemcsak nagyértékű magánvagyonot, de ugyanakkor hatalmas nemzeti kincset is véd és kezel, sokszor éjjel nappallá téve, esőben, sárban és fagyban napról-napra évtizedeken át szolgálja kenyéradóját, sokszor életével fizet ezért, megérdemli, hogy felemeltessék méltó helyére és oly fizetés állapíttassék meg részére, mely nehéz és felelősségteljes szolgálata után megilleti.

Elengedhetetlenül szükséges e karon működő segédszemélyzet általános biztosítása baleset ellen, mert felelősségteljes szolgálata közben minden pillanatban ki van téve annak, hogy orvul megtámadják és bizony, főleg az utolsó években sokszor előfordult, hogy becsületes és nehéz hivatásának lett áldozata, vagy jobb esetben munkaképtelenné vált. Vannak olyan szociálisan gondolkodó munkaadók, kik minden intézkedés elrendelése nélkül is teljesítik e kötelességüket személyzetükkel szemben s felismerve e karon működő személyzet súlyos helyzetét, baleset ellen biztosították. Sajnos, nagyrészt ez nem történt meg s ezek a szerencsétlen egyének, amikor balesetet szenvednek, minden segítség nélkül maradnak. Ha életével adózott is a munkaadó és a nemzeti vagyon védelmében, hátramaradott családja oly lehetetlenül kevés kegydíjban részesül, mely megélhetés szempontjából szóba sem jöhet. De ha rokkanttá lesz, még súlyosabb a helyzete, mert egész életén át látnia kell, hogy mi a jutalma egy oly becsületes embernek, ki esküjéhez híven még saját élete árán is megvédi a reábízott magán és nemzeti vagyonot.

Szépen van rendezve a csendőrség, rendőrség, katonaság nyugellátása, azonban a hasonló szolgálatot teljesítő erdészeti személyzet — kinek foglalkozását még életveszélyesebbnek kell minősíteni, mert csak egymagában s emberektől lakatlan vidéken teljesít szolgálatot és rendesen nem egy személylyel, de mindig többel szemben kell védekeznie — nyugellátásáról és biztosításáról gondoskodás nem történt.

Pedig e karon működő személyzet már sokszor megmutatta, hogy minden körülmények között hű esküjéhez és minden időben megvédi a rábízott javakat és ezzel nemcsak közvetlen munkaadójának, de a nemzetnek is szolgálatot tesz.

Az államerdészetnél segédtszti állás szervezve nincs, holott hasonló képzettséggel más ágazatnál (állami vasgyárak, bányák, vasút stb.) van. De ezen sérelmen felül az államerdészeti altisztek ugyanabba az állami rendszerű státusba vannak beleillesztve, ahová a képesítetlen altisztek, akik képesítéshez nem kötött állást töltenek be (bírószági, tanintézeti, pénzügyőri, vármegyei stb. altisztek, akik rendszeren csak irodakarítók, ajtónállók és kézbesítők).

Sérelmes az államerdészetnél az is, hogy ugyanabba az állami rendszerű státusokba besorozott más ágazatbeli (vízügyi, mezőgazdasági stb.) képesített altisztek 70-80%-a a magasabb (műszaki altisztek) és csak 20-30%-a kerül az alacsonyabb szak-, vagy ritkán az I. o. altiszti fizetési csoportba, míg az államerdészetnél csak 10-12%-a kerül a műszaki altiszti és cca 30%-a a szak- és a zöme az I. o. altiszti fizetési csoportba.

Kérjük az államerdészetnél is hasonlóan, mint az állami vasgyáraknál, bányáknál, vasútnál, stb. a segédtszti állások szervezését átmenetileg oly mértékben, hogy a jelenlegi létszámnak 40%-a segédtszti, 40%-a műszaki és 20%-a pedig a szakaltiszti státusba jusson.

A létszámnak több mint 50%-a négy és több középiskolával, szakiskolai végzettséggel és szakvizsgával rendelkezik, akiket méltánytalan besorozni a kézbesítő stb. altisztek fizetési státusába és feltétlen megérdemlik a segédtszti besorozást és fizetést.

Sérelmes ránk nézve az 1935. évi IV. tc. 308. §-nak az az intézkedése, amely csak átmenetileg és csak 1000 k. hold nagyságig engedélyezte az egyébként üzemterves erdőknél az önálló erdőkezelést, de csak azok számára, akik a továbbképző tanfolyamot és az erdőgazdasági szakiskolát elvégezték.

Kérjük a fenti birtokokon az önálló kezelést az összes alerdészek számára megnyitni, mert a mai szakiskolai oktatásnak is kell olyan egyéneket nevelni, kik ily önálló kezelésre feltétlen megfelelnek.

Amikor nagyméltóságod előtt teljes őszinteséggel feltárjuk az erdészeti segédszemélyzet mai, tarthatatlanul nehéz helyzetét s rámutatunk e kárt ért súlyos sérelmekre, akkor ezt abban a reményben tesszük, hogy Nagyméltóságod bölcs belátással segítségére siet e minden időben kipróbált, becsületes karnak és nem maradnak el azok a szociális intézkedések itt sem, melyek Nagyméltóságod bölcs intézkedései folytán már oly sok helyen éreztetik jótékony hatásukat.

Kérésünket tiszteletteljesen és bizalommal Nagyméltóságod jóindulatába ajánlva maradunk

Tata, 1940. május hó 29.

hazafias tisztelettel :

vitéz Szekeres Károly s. k.
ügyvezető elnök.

Sikrai Ferenc s. k.
alelnök.

Országváltás

A március 31-én tartott rendkívüli közgyűlésen a MEVME vezetősége lemondott. A lemondás oka ismeretes, ennek alapján a fölmentést úgy a választmányi ülés, valamint a közgyűlés nagyszámú közönsége megadta. Ugy a választmányi ülés, valamint a közgyűlés közönsége mintha háláját, mélységes köszönetét akarta volna ezzel is kifejezésre juttatni, szeretettel búcsúzott a távozó vezetőktől. De, hogy a hála érzete ne csak múló szó legyen, hanem maradandó, a közgyűlés köszönetét jegyzőkönyvben örökítette meg és Daróczy Márton, volt ügyvezető elnöknek a volt választmányi tagok aláírásával művészi kivitelű díszoklevelet adott.

Itt is, ismét búcsúzzunk a volt vezetőktől, itt is újból köszönetet mondunk a végzett értékes munkájukért, de köszönetünk után arra kérjük az őrhelyükről távozókat, értékes ismereteiket, képességüket, mint közkatonák, továbbra is állítsák a kar ügyeinek szolgálatába.

Közgyűlésünk a volt ügyvezető elnök, illetve a választmányi ülés javaslata alapján, megválasztotta az új tisztikart. Amikor a vezetőhelyükön meleg szeretettel köszöntjük a MEVME új tisztikarát, arra kérjük, ne tartsa be a hagyományos azon közmondást: „új seprű jól seper“, — hanem akaratát, erejét, rugalmasságát, alkotó vágyát tartsa meg a további időkre is, hogy ezek ébrentartásával és a kar tagjainak támogatásával az előírt elvégzendőket, a kar javára, a beteljesüléshez segítse. Tisztában vagyunk vele, hogy ez nem olyan egyszerű. Látjuk mindazokat az akadályokat, amelyek elhárítása várnak, hogy a ma szükségesek teljesüljenek. Tudjuk, milyen nehéz csak egyetlen lépést is a haladás útján előre tenni, amikor ezek a lépések maradiságból, kicsinyeskedésből, féltékenykedésből, emberietlenkedésből akadályozva vannak.

Pedig az elintézendő ügyek nem olyan természetűek, amik terhesek, vagy pláne károsak volnának bármely irányban, hanem mindegyike olyan, aminek az idők haladásával már régebben elintézést kellett volna nyerni. Elintézésük tehát nemcsak a kar ügye, hanem — és elsősorban — közérdek is, a négy középiskola előképzettség kívánalmától kezdve a végrehajtási utasítás kiadásán, a státus rendezésén, a cseléd soron stb. keresztül az uradalmi nyugdíj ügyének elintézéséig.

Nem lehetetlen nem teljesíthetetlen a kar kívánalmainak egyetlen tétele sem. Éppen azért reméli, sőt határozottan várja a kar egyeteme az idők óta vajdó ügyének rendezését.

Az új ügyvezető elnök, vitéz Szekeres Károly rövid programot adott. Beszédében a mérséklet mellett határozottság domborodott ki. Gondolatai egyetlen helyen sem haladták meg a lehetőség határát. Nem épített légvárakat, nem festett színes, elérhetetlen képeket. Még gondolataiban és szavaiban is megmaradt a valóságban, a lehetőségek síkján. Hangja csak akkor emelkedett egy skálával magasabbra, amikor saját magáról, elhatározásáról szólt. — Becsületes, hűséges sáfárja lesz az egyesületnek, a karnak — mondta. — Nem sajnál munkát, fáradságot, ahol a kar érdekeiről lesz szó. Munkájának eredményes keresztülviteléhez nemcsak a közvetlen munkatársainak, hanem a kar összességének támogatását is kérte.

Vitéz Szekeres Károly programját nem titkolt örömmel, talán azt mondhatnánk, lelki megnyugvással fogadták a közgyűlésen jelen voltak. A megnyugvásnak valószínű oka az lehetett, hogy az új ügyvezető elnök sem ígért elintézhetlent, viszont a lehető legjobb keresztülvitelének erélyes szorgalmazását helyezte kilátásba. A feladat lehető legjobb keresztülvitelében a kar egyetlen tagja sem kételkedik. Sőt, az eredményekben is határozottan bízik. A kivitel tökéletességére mindenkinek teljes garancia vitéz Szekeres Károly neve, személye.

A karunk tagjai nem tennék helyesen, ha a megválasztás után a választási eredményekkel megelégszve, a vezetőséget magára hagynák. A kar minden tagjának egyetlen emberként kell felsorakozni, hogy tömegével az ügyvezető szavait mindenhol, ahol erre szükség van, alátámassza, annak súlyt, hatóerőt adjon. Erre nézve az egyesület minden tagja legyen külön-külön apostol, fölvilágosító munkájukkal ismertessék meg a még kívül lévőkkel, hogy helyük a saját érdekükben az egyesületben van. Minden tag az egyesületre, a karra vonatkozó, a kar ügyeit érintő értesüléseit, ezeken kívül elgondolását, a helyzet javítására vonatkozó gondolatait hozza a vezetőség tudomására. Az egyéni sérelmek és kívánalmak közlése szintén szükséges és fontos, mert ezeket minden oldalról ismerve, végezhet csak megfelelő gyógyító munkát a vezetőség. Nem kétséges, vannak értékes gondolatok, amik a kar függő ügyeinek megoldásában nagy segítségre lehetnének.

Vannak jeles tehetségek, ezek parlagon hevertetése vétek, saját magunk és karunk ellen elkövetett bűn. A sok kicsi ismeretlen, a sok apró érték összehordásából alakulhat ki az a kép, aminek tüzetes áttekinthetése, teljes ismerete teszi teljessé, könnyebbé a vezetőségnek a köz érdekében végzett küzdelmes munkáját.

Nem kíván az egyesület egyiküntől sem sokat, megerőltetőt. Azt a kicsit, amit tehetünk, tegyük meg mindnyájan a köz, a kar érdekében. Ne várjunk senkitől felhívást, szónoklatot, rábeszélést, hanem lássuk meg, mindnyájan, mi a teendőnk és teljesítsük azt. Nem másért, magunkért tesszük mindazt, amit az egyesület, a kar érdekében teszünk. Ha ezt tudván tudjuk, keressünk minden alkalmat, amikor az egyesület érdekében, a magunk lelki örömeire, valamit tehetünk.

Ilyen eljárással teszünk nagy szolgálatot és lehetünk nagy hasznára karunknak, Tegyük meg!

Szy Ferenc.

Egyesületi problémák

A f. évi március hó 31-én megtartott választmányi, illetve közgyűlésen megjelent tagok abban a kitüntetésben részesítettek, hogy az egyesület tisztikarába, mint titkárt beválasztottak.

Amidőn ezért a bizalomért e helyen mindenkinek köszönetet mondok, szükségesnek tartom leszögezni és hangsúlyozni, hogy a mai nehéz viszonyok között ezen terhes tisztséget azért vállaltam, mert láttam, hogy a volt tisztikarral szemben a tagok egy része nem viseltetik azzal a bizalommal, melyre feltétlen szüksége van annak, aki egy ily nehéz viszonyok között vállalt megbízatásnak meg is akar felelni.

E helyen szükségesnek tartom leszögezni, hogy a volt Vezetőség nehéz munkáját teljesen méltányolom s állítom, hogy nem írható egészen terhükre az, ha nem érhettek el nagyobb eredményt. Nehéz helyzetben vették át Egyesületünk vezetését, s azok a sikerek, melyeket az Egyesület tagjainak érdekében értek, nem lekicsinyelendő eredmények.

Egyesületünk megalakítása óta nem volt egy gyűlésünk sem, melyen ne hangsúlyoztuk volna, de lapunk minden száma is fennen hirdette: Tedd meg kötelességedet, lépj be az Egyesületbe és fizess pontosan tagdíjadat. Kérdem, hogy teljesítette-e minden tag ebben a kötelességét? A válasz szomorú, mert megállapítható, hogy a tagok nagy része még mindig nem érti meg, hogy saját érdeke belépni az Egyesületbe, mert ez csak az ő érdekeit akarja szolgálni, s egy szebb-jobb jövőt kiharcolni.

Sajnos nemcsak hogy nem tették meg ebbeli kötelességüket, hanem sokan még azon dolgoztak, hogy a már megalapozott s szép számmal bíró Egyesületünk belső életében széthuzást és megnem értést szítsanak. Ez az örök magyar betegség Egyesületünket sem kimélte s szomorú szívvel kellett tapasztalni, hogy ahelyett, hogy megértve az egymásrautaltság szükségességét, mint egy test egybeforrtnak volna, inkább választották a konkolyhíntő szerepét. Természetes, hogy ily körülmények között nem is várhattak tökéletes eredményt, ezért azután nem is lehet a vezetőséget mulasztással vádolni.

Ez a tény s az évek óta tapasztalt közömbösség teszi nehezzé a Vezetőség helyzetét, mert ily viszonyok közt csak meddő harcban vész el az az erő, mely egyszógesen mindennel szemben gyönyörű eredményeket teremtene.

Amikor mégis vállaltam e felelősségteljes tisztelet, tettem ezt azért, mert remélni merem, hogy végre felülkerekedik mindenben az a jobb érzés, mely félre téve minden egyéni önző érdeket, csak a köz- és egy szebb jövő kialakításán dolgozik.

Nem tudom elége elítélni azt a felfogást, melyet a végzettségük folytán egymást lekicsinylő s csak saját érdekeiért dolgozó egyének részéről tapasztalok, kik még most sem hajlandók közreműködni Egyesületünk belső életében csak azért mert a sors nekik azt az előnyt biztosította, hogy akkor végzehték tanulmányaikat, amikor az iskola nivója magasabb volt a mainál.

Szerintem ez nem ok arra, hogy ne dolgozhassanak a közös cél eléréséért azokkal, akiknek bár megvan a szükséges és kívánt előképzettségük, de nem részesültek abban a szerencsében, hogy végzettségüknek megfelelő iskolát végezhesenek, mert mire odajutottak, ezen iskola már bezáratott.

Éppen ez a magasabb képzettség az, mely tulajdonosait arra kötelezi, hogy kivegyék részüket abból a nehéz munkából, mely úgy a jelenlegi tagok, mint a jövő nemzedéknek egy szebb és gondtalanabb jövőt biztosítana.

Merem hinni, hogy a felemelkedettség, a közös megbecsülés érzése le fogja győzni az önző érdekeket, s egy táborba hozza mindazokat, akik ma még kívül állanak.

Ha mindenki megéri az idők szavát, akkor oly erkölcsi és anyagi erő birtokába jutunk, amellyel végre megvalósíthatjuk eredeti célkitűzéseinket, s biztosíthatjuk úgy karunk mint a jövő erdész-nemzedék jobb jövőjét.

Titkár.

Jóieső szavak

Az Erdészeti Lapok IV. füzetében olvassuk a választmányi ülésen elhangzottakat, melyeket szószerint idézünk:

„Ügyvezető bemutatta az egri érseki uradalom erdőfelügyelőségének az átiratát, amelyben azt panaszolja, hogy az Országos Mezőgazdasági Biztosító Intézet az uradalom erdőaltiszti személyzetét is belevonta a biztosítási kötelezettségbe, annak ellenére, hogy az uradalomnak külön altiszti nyugdíjalapja van.

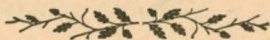
Az előadó hangsúlyozta, hogy a jelenlegi törvényes rendelkezés a magánuradalmak és az erdőőri személyzet szempontjából is egyformán *tarthatatlan*. Elsősorban, mert azt az altisztikart, amely *a munkásokkal szemben a birtokost képviseli és éppen ezért fokozott felelősséget visel*, a nyugellátás tekintetében gazdasági cseléddel állítja egy sorba, akkor, amikor az állami alerdézi kar — ugyanolyan képesítés mellett — kellő megkülönböztetésben részesül. De méltánytalan a helyzet a birtokosra nézve is, mert az OMBI csak a 65. életévtől biztosít csekély nyugdíjárulékot és sem a rokkantság esetét, sem a gyermekek nevelését nem öleli fel úgy, hogy az olyan birtokos, aki hűséges, megelégedett személyzetre tart igényt, kénytelen saját maga is nyugdíjat fizetni az erdőőreinek.

Ezért azt javasolta, kérje az egyesület a kérdések novel-láris úton való gyökeres rendezését a földművelésügyi miniszter úrtól olyan értelemben, hogy: 1. hogy mentesítse azokat az uradalmakat, amelyeknek az OMBI-nál kedvezőbb nyugellátást szolgáltató altiszti nyugdíjintézetük van, a biztosítási kötelezettség alól, és 2. állapítsa meg az erdészeti altisztek nyugdíjárulékát a mezőgazdasági cselédek részére biztosított összegnek a *négyszeresében*, amelynek $\frac{1}{4}$ -ét fizetné az erdőőr és $\frac{3}{4}$ -ét az uradalom, végül pedig 3. terjessze ki az OMBI gondoskodását a rokkantság esetére is.

Az ügyvezető elnök indítványát az igazgató-választmány egyhangúlag magáévá tette.

Ezekért a jóieső szavakért ezúton mondunk köszönetet az érseki uradalom Erdőfelügyelőségének és az Országos Erdészeti Egyesület Ügyvezetőjének, ki ügyünket felkarolva azt a választmány elé vitte, de hálás köszönetet mondunk az igazgató-választmány minden egyes tagjának, kik ügyünket magukévá tették és egységes állásfoglalásukkal a javaslatot határozattá emelték.

Szeretnénk remélni, hogy ezen határozat meghozza az erdészeti személyzet régen várt nyugdíjrendezését.

Egyesületi hírek

Vitéz Szekeres Károly ügyvezető elnök katonai szolgálatra bevonult. Távolléte alatt az ügyek vitelével Cservenka Ferenc egyesületi titkárt bízta meg.

—

Sajnálatos nyomdahiba folytán Gunszt Ferenc választmányi tag neve mult lapszámunkból kimaradt. Amikor ezért elnézését kérjük, mindig értékes munkájára továbbra is számítunk.

—

Az elmúlt hóban felhívtunk levélben minden választmányi tagot, hogy nyilatkozzon az egyesületünknek takarékkönyvben lévő készpénz befektetése iránt.

A választmányi tagok közül f. hó 20-ig nyilatkozatukat beküldötték húszan, kik egyöntetűen helyeslik a vezetőség elhatározását, azonban a kivitelre vonatkozólag már igen nagyok a véleményeltérések.

Legnagyobb része főleg földvásárlás mellett van, viszont másik nagyobb része Budapesten, vagy közelében, esetleg valami fürdőhely mellett vásárolna házat vagy telket. Weinrauch kartárs ajánlata Taracközön egy szálló és vendéglő építése, mert ez a hely egy fejlődő ipartelep, melynek jövője van. A hiányzó összeget részvények jegyzésével véli megoldhatónak.

Arra a kérdésünkre azonban, hogy a tagok ajánljanak ilyen megvásárlandó földet vagy telket, általában az a válasz, hogy vidékünkön ilyen nincs.

Másik kérdésünkre, hogy szükségesnek tartják-e a választmány és közgyűlés összehívását, csak ketten tartják ezt szükségesnek, költségkímélés szempontjából.

Ezúton kérjük kartársainkat, hogy ha tudnak környékükön olyan ingatlant, mely hasznos beruházásnak látszik, úgy értesítsék a vezetőséget, hogy aztán határozhasson.

Az ingatlan megvásárlásra egy öttagú választmányi bizottságot jelölnénk ki, kik azután határoznának az ingatlan megvétele ügyében,

Olyan ingatlanok jöhetnének számításba, melyek a mostani kamatot biztosítanak s mely ingatlant azután könnyen értékesíteni tudnánk, ha később másutt nagyobb ingatlant vennénk.

Ha a tagok úgy vélik, hogy a közgyűlés határozata nélkül ezt a vezetőség ne tegye meg, úgy azok egy levelezőlapon értesítsék a vezetőséget, ebben az esetben, ha legalább ötven ilyen nyilatkozat érkezik be, a közgyűlés összehívása iránt intézkedünk.

Kérünk azonban mindenkit, hogy csak komoly s elfogadható dologgal jöjjön, mert az oly indítvány, mint amilyeneket kaptunk, hogy az ország minden részét utazza be a bizottság a vezetőséggel, ez valószínűleg megemésztené a vagyon egy részét, de időpocsékolás is volna.

Kérjük kartársainkat, hogy a lapban való közlés végett cikkeiket minden hó 15-éig küldjék be, mert a később érkező cikkeket csak a következő lapszámunkban közölhetjük.

Egyesületünk vezetősége felkéri a tagok összességét, hogy nyilatkozzanak arra vonatkozólag, hogy szükségesnek tartják-e azt, hogy az alerdész szakiskolába való bejutáshoz a négy középiskolai előképzettség köttessék-e vagy sem? Csak azok írjanak a vezetőségnek, akik azt nem tartják szükségesnek, s egyben kérjük azt meg is indokolni, hogy miért nem kívánják.

Különfélék

Vadorzók meglőtték a fóti uradalomban Bányász Miklós 29 éves erdőőrt, aki súlyosan megsérült.

Eljegyzés. Ottó Ottiliát eljegyezte Répás Román kartársunk.

Kubovits Rózsika Esztergom és Takácsy Sándor kartársunk, Sirok, pünkösd vasárnapján tartották eljegyzésüket.

Esküvő. Lux Margitka és Bagó Bertalan tagtársunk f. hó 11-én tartották esküvőjüket Somlóvásárhelyen.

Temmel Antal kartársunk május hó 25-én tartotta esküvőjét Gáspár Katalin úrleánnyal Pilicsabán a róm. kat. templomban. Úgy a jegyeseknek, mint a fiatal pároknak szívből kívánunk minden jót, sok szerencsét és örök boldogságot.

Halálozás. Temesi (Tiszoczky) József m. kir. szakaltiszt kartársunk, ki a győri m. kir. erdőigazgatóságnál volt alkalmazásban, május hó 8 án, 62 éves korában Győrben elhunyt.

Nyugodjék békében.

Elhunyt kartársunk temetkezési alapunknak tagja nem volt és így kartársainknak a temetkezési hozzájárulást fizetniök nem kell.

A Bartha K. F. T. gyógynövénykereskedés felhívja kartársainkat, június havában a következő gyógynövények gyűjtésére:

Virágok: Fehérárvacsalán, pipacsszirom, bodza, hársfa, erdei papsajt.

Levelek: Nyirfa, gyöngyvirág, erdeiszamóca, erdei és ke-reklevelű papsajt, diófa, feketeáfonya, keskenylevelű utifű, szederceserje, málna, nagycsalán, pettyegetett tüdőfű, fehér-mályva (zilin).

Földfeletti részek (füvek): Vadárvácska, fehérpemete, mezeizsurló.

Ezenkívül: Anyarozs, gyöngyfavagaly, cseresznyeszár, meggy-szár, kőrishogár.

A felhívást melegen ajánjuk az összes kartársak figyel-mébe, mert ez a kartársaknak igen jelentős jövedelmet bizto-sítana és emellett nemzetgazdasági szempontból is igen fontos volna ennek a kereskedésnek kellő megszervezése.

Az érdeklődőknek készséggel ad felvilágosítást a Bartha Gyógynövénykereskedés igazgatósága Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 21.

Pénztári beszámoló

Április havi befizetések folytatása: Reitinger István Ke-mence 3, Zöldi Ferenc Nagykőrös 10, Osgyán István Szirma-besnyő 4.10, Bihari Dezső Debrecen 3, Lajgut József Legyend-pusztá 3, Hessz János Fenyőfő 6, Kiss József Gödöllő 3, Bol-dizsár Tamás Répáshuta 40, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 6, Németh Géza Eszterházimajor 1, Gráczi László Sávoly 1, Rádóczi Gyula Szentantalfa 3, Dáczer András Turbáttorkolat 4, Forgács Pál Lovászpata 10, Markos Ferenc Pilisszent-iván 1.80, Mocsári Rezső Putnok 10, György Kovács Lajos Hernádpetre 3, Markó János Agyagosszergény 6, Horváth Gyula Olgamajor 5 pengő.

Összes befizetés április hóban: 540.44 pengő.

Május havi befizetések: Farkas József Józsa 5, Mocsári József Réde 8, Vörös Lajos Bakonybél 3, Frantz Lajos Kis-bodak 12, Varga Géza Egerbakta 6, Belányi Vilmos Dorog 1.50, Könczöl Kálmán Zalaapáti 12, Malusinszky Pál Gödöllő 3, Ughi József Hont 6, Kovács Ödön Perkupa 3, Varga Pál Réde 5, Juhász János Putnok 4, Molnár István Kácsér 8, Róka Béla Ugod 4, Berze Lajos Gödöllő 6, Király Sándor Máriabesnyő 3, Kasza József Pécs 2, — Sziklai Béla Kaposvár 3, Bihari Dezső Debrecen 3, Tamás Károly Taracköz 8, Tóth István

Végerdő 10.50, Rothveil Miklós Fenyőtő, Grüner Mihály Ujmossa 15, Pakódi Gyula Buják 6, Halápi József Tapolcza 1.50, Slauszky Ernő Királyszállás 3, Keresztes Ferenc Bakonycsernye 3, Orosz János Visk 4, Cservenka Ferenc Tatai-csoport 53, Csicsor István Altác 20, Kósa József Nagykovácsi 2, Sarkadi György Debrecen 5, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 3, Simon Dezső Beregszentmiklós 2, Págyi József Tebe 6, Richter Gyula Székesfehérvár 3, Orsovics István Szentbék-kálapusztá 5, Kuti István Márianosztra 5, Kiss Tóth Tamás Lengyel 3, Milcsevics Lajos Kőrösmező 4, Horváth János Kohári-Szentlőrinc 2.50, Takács Sándor Röjtök 5, Sente József Szentpéterfőldé 3, Horváth József Altác 3, Vasvári Vilmos Pilisszentlászló 12, Miltényi János Gödöllő 3.50, Traxler Gyula Husztsófalva 6, Tímár Ferenc Pilisszentlélek 10, Papp József Nagyrada 13, Tavas István Kemence 4, Neumann Károly Vigándpetend 3, Szijártó József Nagykovácsi 8.50, Sikrai Ferenc 10, Saliga János Szentdomán 10, Daliás Dániel Sós-kút 10'50, Nagy Imre Gereince-pusztá 5, Erdősi Imre Pilisszentlászló 3, Farkas Ferenc Páha 3, Déri István Ják 1.50, Naszvadi István Orgovány 5, Bakai István Kéthely 6 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József

főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Lajgút József Lengyed. Tagdíjhátraléka folyó hó végéig 4 pengő.

Frantz Lajos Kisbodak. Tagdíja 1940 június hó 1-ig rendezett.

Varga Géza Egerbakta. Előfizetése 1940. szeptember hó 1-ig rendezett.

Csicsor István Oltác. Tagdíjhátraléka 1940. május hó végéig 5 pengő.

Págyi József Tebe. Tagdíja 1940. július 1-ig rendezett.

Vasvári Vilmos Pilisszentlászló. Tagdíja 1940 július hó 15-ig rendezett; temetkezési hátraléka nincs.

A Z E R D Ó

XIV. ÉVFOLYAM

1940. JÚLIUS

7. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Az út, amelyen járunk,

nehéz és rögös, de kétségtelenül a cél felé vezet. Lapunk előző számában tagtársaink olvashatták beadványunk szövegét, ismerik tehát annak nyolc pontját és ezek indokolását.

Nem állítjuk azt, hogy ez a nyolc pont kimeríti a MEVME tagjainak sérelmét, sőt azt is tudjuk, hogy a nyolc pontba foglalt kérelem teljesítése sem várható azonnal, teljes egészében és minden pontban kielégítően, ez a körülmény azonban nem veszi el küzdeni tudásunkat és akarásunkat nagy céljaink megvalósításáért.

Mi a jelentősége tehát elsősorban a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz intézett beadványunknak? Rendszereztek és világos formában az illetékesek tudomására hoztuk, hogy mik azok a főbb sérelmeink, melyeket elsősorban orvosoltatni szeretnénk, mert orvosolni kell, hogy ez a társadalmi osztály is megkapja azokat a kereteket és életlehetőségeket, melyeket munkájával, megbízhatóságával kiérdemel és amelyek képessé teszik ezt a mindig és minden örülmények között rendíthetetlen hazafiságú réteget arra, hogy a jövőben is nagy hagyományaihoz méltóan töltsse be hazafias, keresztényi és nemzeti értékeket termelő hivatását.

Az út, amelyen járunk, nem új, mert hiszen már a régi vezetőség is elindult azon és makacsul előreküzdötte magát, amennyire lehetett. Mi most új felszereléssel, friss erővel és az eredmény elérésébe vetett hittel törünk előre a cél megvalósítása felé, ezer nehézség között és ellenére. Csodákat ne vár-

janak tőlünk, de eredményeket ígérhetünk. Kitartás és türelem is kell, nemcsak nekünk, de tagtársainknak is. Mi az adott megbízatás értelmében küzdünk a célért, de — hogy eredményt ér-
hessünk el — a mögöttünk álló sereg feltétlen bizalmára, ösz-
szetartására és kitartására van szükség. Ha erőnket egyesítjük
és a megjelölt cél elérésére fordítjuk, előbb vagy utóbb, de fel-
tétlenül eredményt kell elérnünk. Ebben a meggyőződésben, a
szebb és jobb erdész és magyar jövő reményében, őszinte ma-
gyar szeretettel üdvözlöm Egyesületünk valamennyi tagját!

Dr. Almády Károly ügyész.

Az esztergomi m. kir. Alerdész Szakiskola II. éves tanulóinak kirándulása

(1940. május 5—9-ig)

I. csoport.

Tata.

Mint minden évben, úgy az idén is az esztergomi m. kir. alerdész szakiskola másodéves tanulói tanulmányútra mentünk, Kricsfalvy Viktor erdőmérnök, szakiskolai tanár úr vezetésével, hogy a két év alatt tanult dolgokat ott, ahol az „öregek“ keze működik, láthassuk, hasznosíthassuk. Mi a tatai hitbizományi Gróf Esterházy uradalom erdőgazdaságának megtekintésére mentünk.

Az első délutánunkat a közeli vadaskertben töltöttük, amely 480 kh. kiterjedésű tatai nagytavat veszi körül. A vadaskert erdőterületei fokozatos átmenetet mutatnak a tó mocsaras erdei-
től a legrosszabb futóhomok erdősítésekhez. Az ingoványok
égerrel, a már megművelhető, de mezőgazdaságilag megbízhatat-
lan talajok köztes használatlaltal kocsányostölgygel és kanadai-
nyár simdugvánnyal könnyűszerrel erdősíthetők. Nagy probléma
elő állítja az erdészt és megdrágítja az erdősítést a kavics-
altalajú homok, amely területek a látott fafajkísérletek alapján
csak feketefenyővel és 3 éves kapálással erdősíthetők. Az így
megerősödött csemeték azután maguk dacolnak a természet
mostohaságával.

Tanulmányi sétánk alatt szép őz és fácánállományban gyö-

nyörködtünk. Az idei kemény telet kifogástalanul átvészelték, mert az uradalom nem kimélte tőlük az áldozatot, a személyzet pedig a fáradságot, hogy szeretet vadjait megmentse a tél borzalmaitól. A galléros fácánkakasok közt láttunk egész sötét feketés-zöld színű kakasokat is, amelyekről kiderült, hogy tenebrosus fácánok. Ezek újonnan kitenyészett fácánfajták, amelyek kevésbé kóbor természetűek és a húruk izletesebb. Az uradalom vérfelfrissítésre telepítette őket a galléros fácánokhoz. A vérkeveredés tökéletesen sikerült, amit a különböző színárnyalatú egyedeknél jól megfigyelhettünk.

A különböző erdősítések, úgynevezett kultúrák és síksági erdőtípusok megtekintése után a nagyító partján az erdőmérnök úr ismertette a tatai halgazdaságot. A természeti adottságon kívül t. i., hogy a tavak mind hozzá és elfolyópatakkal, vízfolyásokkal rendelkeznek, tehát a halak folyami jellegűek és nem iszapízűek, mint rendes körülmények között a tavak halai. A tatai hal azért is híres, mert kizárólag csillagfűrtön híznak amely tudvalevőleg húsrá és nem zsirra fejleszti a pontyot és produkája a legjobb halhúst.

A fogadtatás leírását szándékosan hagytuk el eddig, mert talán a következő sorok elég tanubizonyságul szolgálnak arra, hogy milyen a kartársi vendégszeretet. Ezt láttuk megnyilvánulni irántunk, ez tesz legboldogabbá minket. Ilyen emberekre joggal lehetünk büszkéek, különösen Duschanek erdőmérnök úrra, aki szakszerű előadásaival végigkísért az egész birtokon, főrésze annak, hogy oly jól éreztük magunkat. Cservenka erdészeti számvevő, egyesületünk titkára és Neusinger pagonyerdész urak pedig oly kartársak, akiket soha nem felejtünk el.

A vadaskert megtekintése után hazaérkeztünk szálláshelyünkre és hamarosan egy igen izletes vacsorát fogyasztottunk el. Halászlé, túróscsusza, na meg prima tatai nedű, melytől pár pohár ürítése után megeredt a nóta. Nem is tudjuk mikor ért véget, kár, hogy elmúlt, bár még most is ott tartanánk.

Másnap eső köszönt ránk, de a kedélyt rontani az sem tudja. Utunk a baji pagonyba vezet, melynek szakszerű irányítója vitéz Szekeres Károly vidékerdész úr, egyesületünk ügyvezető elnöke, aki egész nap velünk volt és Duschanek erdőmérnök úrral egyetemben szakszerű és érdekes előadásaikkal figyelmünket igen lekötötték. Gyönyörű bükk, tölgy és cser természetes újulat és szálerdő mutatja az uradalom képzett személyzetének működését. Láttuk a gyertyán hasznos szerepét. Nemcsak a talajjavítással, hanem a törzsek magassági növekedésének serkentésével és azok tisztántartásával nagyon hasznos az állományra. Főleg a tölgyesekben indokolt a megtűrése, mert a tölgy az hamarosan uralni tudja, akkor azután fokozatosan az előhasználatok során kitermelhető. Fája, mint műfa igen értékes.

No, de vadászszíve is van minden erdésznek, mert amint azt Erdőmérnök úrtól is hallottuk s az ő vezetése alatt álló erdőben

láttuk. Ő gondol az erdő lakóira is. Meg is van az eredmény. Úgyes személyzet segíti munkájában, akik értenek ahhoz is, hogyan kell a vad ellenségeit „hidegre” tenni. Ők szívvel-lélekkel tudnak dolgozni azért is, hogy az időjárás mostohaságai ellen megvédjék kedvelt vadjaikat. Testvéri együttműködés hozhat ilyen eredményt, melyről példát vehet sok erdész.

Hatalmas lucfenyőkkel körülveve áll a vadászház, ahonnan bográcsgulyás illatát hozza a langyos szellő. Kissé távolabb nád-falu-házikó, ahol a legyengült szarvasok teleltek az ember „ke-zéből”. Nézzük milyen emberek ezek. Lám a vadászból orvos, dajka lett és beteget nem félnek tőle, megértik egymást. Cserébe azután a legnagyobb értéket adják érte az életüket, s ami a legnagyobb érték, a vadászattal járó boldog perceket és trofeát.

Meleg érzéssel szívünkben búcsúzunk innen, ahol minden arcon az öröm lángja ég s ahol minden vadász a templomban van.

Utunk egy gerincen halad tovább, ahol helyenként fenyők állnak, melyek szenvedő tanúi az erdők királyának, kik ágancsukat itt tisztítják. Hatalmas vágás tárul szemünk elé, kevés gyertyán és tölgy, de annál több galagonya, vadrózsa van benne. Mellette öreg tölgyes, hogy benne mi van, azt mondanunk sem kell. Hatalmas fekete agyarasok. A múlt szezomban közel 200 darab költözött közülük át az örök vadászmezőkre. A nyíladekokon magaslesek s csak bímulunk, amikor halljuk az Erdőmérnök úr tájékoztatását, hogy egy hajtásban 20—30 disznó is került puskacső elé. Hej, ha egyszer itt vadászhatnánk.

Tovább sétálunk, majd egy megkapó részen pihenőt kérünk, pedig eszünkben sincs a fíradtság. Cigarettaból kifogytunk, szerencse, hogy Erdőmérnök úr jól fel van szerelve, s ő kiségit minket is. Balra tőlünk szarvasok heverésznek, de nem sokáig engedik szemléltetni magukat, elvonulnak a láthatárról. Kétórai sétálás után egy vadászházhoz érkezünk, ahol Fodermayer főerdőmérnök úr, Ferenc pagonyerdész úr és Aposztl barátunk fogad bennünket. Gyönyörű öreg tölgyek állanak a ház előtt, a bográcsba özpörkölt rottyog és még egy öröm, pince is van. Már pedig ilyen helyen nem tejet tartanak abban.

Kis idő elteltével búcsúzunk Duschanek erdőmérnök úrtól és vitéz Szekeres vidékerdész úrtól. Meghatott kis csoport veszi körül őket s köszönetünket igyekszünk kifejezni az ő jóvoltukból élvezett szép és hasznos dolgokért, de úgy gondoljuk, hogy kevéssé tudtuk megköszönni jóságukat és ezért ezúton megismételjük köszönetünket.

Kedélyes vacsora után szállásunkra mentünk és nótaszóval aludtunk el. Kakukszóra és egy kellemes reggelre ébredtünk. Rossz időnk van. Úgy esik, hogy az ereszről lecsepegő esőszemek, mintegy függőnyt vonnak elénk. Reggeli után az ének tart egész délig. Közben Főerdőmérnök úr megérkezik s egy tekintélyes csomó cigarettát ajándékoz a társaságnak. Hamarosan

kimerészkedünk az esőbe is, mert Ferenc pagonyerdész úr konyhája felől igen kellemes illatot hoz a szellő. Hol vagytok szakácsnók? Hej, de elvagytok maradva Ferenc urunk mellett! Gyertek hozzá főzni tanulni.

Délutánra mégis csak kiderül az idő s újra útnak indulunk. Hamarosan elérjük az ezredéves „Turul” emlékművet, melyet meg is örökítünk. Innen a „Szelim”-barlanghoz megyünk s az első bejáratnál egy szarvastehén fekszik, amely a nagy télnek lett az áldozata. Majd megtekintjük a barlangot, közben egy muflonkost találunk, ami szintén úgy pusztult el. Gyönyörű részek, szeretnénk tovább ittmaradni, de még máshol is van látnivalónk. Egy vágásban Főerdőmérnök úr tájékoztat a muflonállomány szaporodása s a tél folyamán elpusztult más vadfajok mennyisége felől. Az egész erdő úgy van alakítva, kezelve, hogy a vad igényeinek legjobban megfeleljen. Minden vágásban hágyásfák, hogy makkot bőven teremjenek.

Hamarosan hazaérkezünk, már erősen nélkülözzük Ferenc urunk remekeit. Még egy leckéztetést tart a Főerdőmérnök úr vadászattanból s a holnapi viszontlátás reményében búcsúzik. Vacsora után, — amelyre büszke lehet Ferenc urunk — nyugovóra térünk.

Reggel tovább indulunk ettől a kellemes emlékekkel teli vadászháztól, s hamarosan kocsikhoz érkezünk. Kényelmesen megyünk a legközelebbi községbe, ahol Főerdőmérnök úrtól búcsúzzunk. Köszönjük Neki mindazt, amit érdekünkben tett, utólag még azt is, hogy megtanított bennünket falevéllal bakot hívni.

Egy órát a Hangyában töltöttünk, hogy elbúcsúzzunk szeretett Ferenc urunktól és Aposztl barátunktól, ígérjük, hogy sohasem feledkezünk meg róluk.

További útunk a M. Á. K. birtokában levő Síkvölgy-pusztára vezet. Közel 300 kat. hold vadaskertben vagyunk, rengeteg dám van, bizony a tél erősen látszik rajtuk. Nem félnek tőlünk, lépésekre bevárnak. Meglehetősen zavarva vannak ugyan a homoktermelés és szállítás okozta zajtól. Hatalmas homokgödrök vannak, sok helyen igyekeznek ezt is fásítani s reméljük, még ott is szép erdőket nevel az emberi beavatkozás s a természet. A kísérő pagonyerdész úr tájékoztat minden állomány állapota, hozama felől. Szép feketefenyves pásztákat látunk, tölgyesekkel váltakozva. Az idei nagy hó sokat lenyomott, különösen a széleken lehet látni káros hatását.

Hej, de nem maradhatunk örökké ebben a kellemes tanulás-sal teli, s mégis szórakoztató napokban. Búcsúzzunk a Felügyelő és pagonyerdész uraktól s a bányai állomáson vonatra ülünk. Eltűnnek a gyönyörű tájak szemünk elől, de emlékünke örökké megőrizzük őket.

II. csoport.

Devecser, Padrag

Esővel köszöntött ránk az az emlékezetes, régvárt nap, amelyen elindultunk Ágfalvi Imre erdőtanácsos, szakiskolai igazgató úr vezetésével, a minden évben szokásos tanulmányútunkra. Utunk Budapesten, Székesfehérváron és Veszprémen keresztül vezetett.

Székesfehérvárott nem volt azonnal csatlakozásunk, így hát a vonat indításáig eltelt időt a város főbb nevezetességeinek megtekintésére szenteltük. Ugyiszintén Veszprémben is várunk kellett. Itt fölmentünk a régi várba, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a város egy részére és Árpádházi Boldog Margit kolostorának romjaira. Fél tízkor végre megérkeztünk tanulmányútunk első állomására Devecserbe. Az állomáson Bérczy erdőmérnök úr és Holcer, volt tanulóársunk néhány erdőlegény kíséretében vártak ránk.

Másnap kipihenve az út fáradalmait, zuhogó eső ellenére is jókedvűen indultunk Gr. Esterházy Tamás székepusztai erdőgazdaságának megtekintésére. Első útunk egy vadaskertbe vezetett, melynek kerítése az ott kitermelt rúdakból van elkészítve. Mátyás király tölgye mellett haladtunk el. Ez egy 600 évesre becsült fa, mely nyest-füstölés következtében kigyulladt és kidőlt. Természetvédelmi emlék volt. Útba ejtettünk egy vadászat megkönnyítését szolgáló vaddisznó szórót. Az erdő, melyben bennt jártunk kb. 40 éves elegyes állomány volt (cser, tölgy, bükk, gyertyán). A vadaskert kerítéssel két részre van osztva. Vaddús és vadmentes részre. Meg kell említeni az utóbbi területről való vadáttereléssel kapcsolatban egy igen érdekes dolgot, mely szerint a hajtásnál főleg csak színes ruhába öltözött lányokat alkalmaztattak, mivel ezektől kevésbé riadt meg a vad, mint a férfiaktól, de még így is sok szarvas nekiugrott a kerítésnek és halálra sebezte magát. A vadaskerten keresztül nyilvános út vezet. Ezen út két végén egy elmés, a vad kitörését meggátoló 16 méter hosszú, 6 méter széles és magas szín van építve. A nyomokból megfigyelték, hogy a szarvas a színiig ugyan elment, de alatta nem merészkedett átmenni. A vadaskert mellett terül el egy 1300 holdas rendkívüli tarvágás, melyen keresztül iparvasút vezet. Ezen iparvasút egyik „K” kocsiján a tarvágás „Meszes” nevű dűlőjébe mentünk, ahol a nehéz fagazdasági viszonyok miatt üzemen kívül álló 3 mészégető kemencéi néztünk meg. A vágásban hátramaradt tuskók és hagyásfák a volt erdő szépségéről bizonykodnak. Ebben az erdőgazdaságban 40 évig nem fogatosíthatnak főhasználatot.

A következő nap is borúsán köszöntött ránk. Útirányunk a „Meggyes” nevű erdő volt hol Világhy erdőmérnök úr várt ránk. Keresztülhaladva egy 45 éves elegyes állományon (uralkodó fa-

iaj cser és kocsányos tölgy) halastavakhoz értünk. Itt az erdőmérnök úr szakszerű magyarázatot adott a haltenyésztésről. A tavak a szokásos barátságos silippel vannak ellátva. Vízkészletét egy bővízü patak szolgáltatja. Nem messze a halastavaktól vadszoktató van készítve, melyben egy ausztriai bikát, egy tehenet és egy borjút láttunk. A tehen és a borjú a kastély parkjából került ide, ennél fogva fölötte szelídek voltak. Visszaérve a halastavakhoz, nagyszerű halászlé és tejfőlös túrós-csusza várt ránk. A torkunkon megakadt halszálkákat a jó somlaival öblögettük le, melytől természetesen nótás lett a kedvünk. Ebéd után egy meleg-vizforráshoz mentünk, mely két fürdőmedencét lát el vizével. Útunk innen a Kúnhalom nevű domb tetején épült vadászlakhoz vezetett, ahonnan rövid pihenő után, megkerülve a halastavakat, hazatértünk.

Szerdán reggel, azaz másnap búcsút vettünk Devecsertől. Tósok-Beréndre utaztunk. Az idő nem könyörült rajtunk. Mossott bennünket az eső, holott erre nem volt szükségünk. Itt Klausberger főtanácsos úr várt ránk. Kocsival Padragra mentünk, ahol reggeli után egy kádárüzemet tekintettünk meg, majd közalapítványi erdőbe mentünk. Az egész erdő a gondos ápolásról tanuskodik. Szépen nevelt sűrű bükk, gyertyán fiatalosokat láttunk, melyek természetes úton keletkeztek. A sűrűség ellenére is négyzetméteres hálózatban, tölgyet telepítettek, hogy időnk folyamán kellő ápolással és kezeléssel az egész erdőből tölgyest varázsoljanak. Helyenként sok nyírfa volt, de ezen nyírfoltokat az állomány fejlődésével párhuzamosan igrkezeknek minél előbb eltávolítani. A különböző korú állományok nyíladékokkal vannak egymástól elkülönítve. Sok helyen gyertyán aljnövet árnyékolta be a talajt, de ezeket még mielőtt káros hatásukat kifejthették volna, gyökerestől kiirtották. Elhaladva egy legelőerdő mellett, 100 éves tölgyerdőbe értünk. Ezen állomány egy részét már letarolták. Elszállításra váró talpfák és még feldolgozást igénylő tölgyrönkök sorakoztak egymás mellett. Innen egy vadászkunyhóhoz vezetett útunk, majd ebéd után még néhány szép természetes felújulást megtekintve egy gyönyörű völgyben lévő vadászlakhoz értünk, ahol friss zizegő szalmán pihentük ki a nap fáradalmaít.

Felvirradt az utolsó nap is. Napfényvel köszöntött ránk. Végighaladtunk egy vágásterületen, mely már nagyon szépen felújult. Az egyik része 2 éve leégett, s ezt a részt tölgygel telepítették be. Jókora méretű hagyásfák büszkén emelkedtek ki a vágásból, hirdelve az erdő előbbi állapotát. A Csingervölgybe értünk innen. E völgy nevezetessége a szénbánya, melybe a bányamérnök úr vezetésével, a szokásos nyilatkozat aláírása után, leszálltunk. 110 méter mélyen a föld alatt mintegy 1¹/₂ órát töltöttünk, megtekintve egy munkahelyet és néhány bányaberendezést. Felszínre kerülve természetesen ebéd következett. Utána a Bányamérnök úr tiszteletére a bányászindulót énekeltük el.

Gyorsan, elrepült az idő, s az ajkai állomásra mentünk kocsival. Itt búcsút vettünk a Főtanácsos úrtól, megköszönve az egész tanulmányútunk alatt páratlanul álló vendégszeretetét és részletes magyarázatait, melyeket igyekeztünk minél jobban megjegyezni.

Víg, nótaszóval indultunk el tanulmányutunkra és bő tapasztalatokkal megrakodva, elmaradhatatlan jókedvvel tértünk haza...

III. csoport.

Zirc, Porvacsesznek.

Mi, az esztergomi alerdész szakiskola másodéves tanulóinak harmadik csoportja, Erdődy főerdőmérnök úr vezetésével, a zirci apátság zirci, és gr. Esterházy Pál porvacseszneki erdőbirtokát tekintettük meg.

A mindkét helyen kiváló szakszerűséggel kezelt erdőgazdaságban megtaláltuk mindazt, amit vártunk: szépséget, erőt, hadadást. Magyar örömmel gyönyörködtünk a viruló fejlődésben. Az emlékek sokasága zsong bennünk ma is, amelyek közül néhány fontosabbat megkísérelünk papírra vetni...

Május ötödikén, vasárnap reggel hagyta el vonatunk Esztergomot, szitáló esőben. A hangulat azonban roppant bizakodó volt, s még akkor sem gondolt senki a csüggedésre, amikor utazásunk közben kisült, hogy csatlakozásunk hiányos: Győrben kell tölteni az éjszakát. Egyszerűen az alerdész gárda fölcsapott vízcserkésznek; ugyanis az árvalányhajas fiúk telepén kaptunk szállást. A fő, hogy másnap, hatodikán reggel mégis eljutottunk Zircre. Az állomáson Asbóth erdőmérnök úr egy erdőörjével együtt fogadott bennünket. Egy mosolygó, fiatal erdőmérnök, aki keveset ígért és sokat adott. Az ő figyelmességének köszönhetjük, azt a pompás ellátást, szállás és élelem tekintetében, amely ottani tartózkodásunkat olyan kellemessé tette...

Aznap délelőtt az apátságot tekintettük meg. A fenséges épülettömb kéttornyú templomával nagyvárosi részt kölcsönöz, a községnek. Megilletődéssel kopogtunk fel a lépcsőkön és a hosszú folyosókon. A szebbnél, szebb díszítésű és padozatú szobák közül is kiválik a híres könyvtár főterme. A fényezett parkett, a bútorzat mindenütt csillogás. A terem közepén lévő asztalt a Bakony különféle fáiból dolgozta össze odavaló zirci mester. A könyvek (kb. 60.000 példány) különböző nyelvű irodalmi kincsek. A főterem jobb- és baloldali felső homlokzatát, egy-egy többszáz éves francia eredetű gobelin díszíti, Sz. Bernát életéből vett jelenetekkel. Értékét az a tény világítja meg legjobban, hogy a világháború után a franciák hadisarc fejében követelték, később pedig a Brithis Múzeum akarta megvenni. A múzeumban külön említést érdemel a kipusztult, úgynevezett bakonyi disznó (házi sertés és vadisznó kereszteződés) egy kitömött példánya. A barokk-stílusú templomon végigmenve, felmentünk az épület

lapos tető-részére, ahonnan pazar kilátás nyílik az erdős-hegyes környékre.

Ujra szemergelő eső hullott köpenyeinkre, miközben délután libasorban végig kanyarogtunk a pintérhegyi erdőben. A postásnyaraló elhagyása után, szakszerűen gyéritett közepkorú, tölgy-gyertyános erdőn vágtunk keresztül. A dombon álló fiatalost elérve, tanui lehettünk egy tűzkárnak, amelyet az áthaladó iparvágány mozdonya idézett elő. Ezután a főállományba vitt utunk. Ez elegyesen tölgy, bükk, kőris és egyéb fanemekből állott. Jórészt azonban csak bükk újulatot láttunk, amely nagyjában behálózta az egész területet. A tölgy felújulás hiánya részint a bizonytalanabb termésben, részint ott keresendő, hogy a Bakonyba gyakran előforduló késői fagyok tönkreteszik a termést. Ez utóbbi hátrányt későn-virító tölgyfajok megtelepítésével igyekeznek kiküszöbölni. Természetesen, — mint azt Asbóth erdőmérnök úr is mondta, — ezzel szemben a bükk térfoglalása cseppet sem ad aggodalomra okot, hiszen a bükk a jövő fája. A bükk sikeres felújulásának azonban azt a gyakorlati szabályát kell betartani, hogy amíg alátelepülés nincs, addig az erdőt ne bontsuk meg. Viszont az alátelepülés megtörténte után fokozatos ritkítással szabadítsuk fel a fiatalost. Bájos térségen erőteljesen felszökő vörösfenyő suhángok ragadták meg figyelmünket.

Másnap, még mindig esős-borus időben kocsin robogtunk a Szarvas-kúti erdőben. Lucfenyők oszlopsora övezte a főleg bükkből álló állományt. Nagyobb tisztáson vörösfenyő csemeteker; húzódtott. Az elvetett mag, az egyes sorokban finom homokkal volt takarva. A talaj ugyanis inkább agyagos, az ilyen rétegen pedig a vörösfenyő növénykének nem tudnának áttörni. A különböző korú állományok között haladva, mindenütt a takaros és okszerű gazdálkodás nyomaira akadtunk. Az ilyen kezelésnek eredménye azután, hogy az erdők évi tiszta jövedelme, mint azt hivatalosan kiszámították, itt 8—9%. Ennek a nagyságát pedig igazán csak úgy látjuk, ha meggondoljuk, hogy normális viszonyok között 3% os eredmény kielégítő jövedelmet jelent. Innen Akli-pusztára mentünk, ahol több hold szép gyümölcsöst meg szemlélve, visszasiettünk Zircre. Itt egyuttal megnéztük az apátság egyedülálló, remek parkját. Eltekintve a terep változásai nyújtotta szépségétől, meg a méltóságteljesen sétáló páváktól, főleg ritkafajú fák kaliforniai méreteiben gyönyörködhattunk. Különösen érdekes volt honi fáinknak több hasított levelű változata.

Szokottnál is vidámabb, játékos estével fejeztük be zirci tartózkodásunkat, tanyánkon, a Streibl-féle vendéglőben, amit szintén Asbóth erdőmérnök úrnak és az apátságnak köszönhetünk.

8-án reggel már a zirci vasútállomáson átvette a vezetést vezető Rab főerdőmérnök úr, gr. Esterházy Pál porvacseszneki birtokának erdőgondnoka. Csesznekre megérkezve mindjárt neki-

vágtunk az erdőnek. A legelőször érintett tagban, iskolapéldáját láttuk annak, hogyan lehet a gyertyánost bükkössé alakítani. Az egykori gyertyán főállomány nyomán keletkezett gyertyán fiatalos hézagait bükkal telepítették meg. A bükk máris magasabb mint a gyertyán. Ez utóbbi, mint gyorsnövésű fa, versenyre ösztönzi értékesebb rokonát, amelynek felnövekedésével, a gyertyánost természetesen fokozatosan kivágjuk. Odább enyhe hajlatban néhány szál hatalmas vörösfenyő büszkélkedett. A vörösfenyő itt ugyan kissé széles, de egyenletes (és ez a fontos) évgyűrűt fejleszt, úgy hogy műszaki célra ép úgy keresik, mint akár a magashegyi fajtársait. Ezután gyönyörű bükk szálerdőben siettünk tova. A televény sötét színét dúsán eltakarta egy élénk világoszöld szín: salátászerű újulat. Kavicsozott útra térünk, amely csinos vadászházhoz vezetett. Itt aztán elcsodálkoztunk azon sok zsemlemn és szalámiféleségen, amit innen kihoztak számunkra. Vitéz Rab főmérnök úr azonban megnyugtatót bennünket, mondván: jóllakottan még gyönyörködni is inkább lehet. Regényes részeken sétáltunk tova, míg egy dombon avar sirookra akadunk. Később nyájas fekvésű legelőről nyílt tiszta kilátás, az előbbi esős napokat felváltó napsütésben. Ebédünket különálló részen, az Ördög-réti erdészházban költöttük el. Innen mentünk Vinye Sándor-majorba, ahol a nagy fűrésztelepet és a parkettgyárat láttuk. Utána pedig olyan izletes, jó vacsora következett, hogy ilyesmi csak minden sátorosünnepkor esik meg az emberrel.

Az illatos estén kimentünk a Cuha patak szikláihoz: valósággal elbűvölt bennünket a szépségekben gazdag vadon. Másnap 9-én korán indultunk gyaloglásra. Festőibbnél-festőbb erdőrészek után elértük a Bakony szarvasainak randevú-helyét. Lapos fennsík féle, füves, bokros és alacsony fás terület, amelyet gerincszerű magasabb terepalakulatok szegélyeztek. Ezt a helyet magyar nemzeti parkká kellene kijelölni, jegyezte meg elgyönyörködve Erdődy főmérnök úr. Igaz a szegény fiatalos nyomorúságos sínylődése eléggé bizonyította a büszke fővad által okozott károkat. Körös-körül emelkedő magaslesek tanúsították a vadászok látogatásait. Itt tudtuk meg, hogy a vaddisznó a Bakonyban már ritka.

A tisztás szélén hatalmas, sátoroszerű öreg bükköt nézve, a kíséző Fekete bácsi főerdőr megjegyezte, hogy ez a fa dús lombzatával biztos védelmet nyújt. Igen ám, vetette ellen közülünk valaki, ilyen kiemelkedő fa alatt kiteszi magát az ember a villám-csapás veszélyének: Dehogy, fordult hozzánk Rab főmérnök úr, bükkfával ilyesmi csak kivételesen történik. A villám ugyanis, nemcsak a kiemelkedő pontokat keresi elsősorban, hanem azokat a helyeket, ahol a földsugárzás, úgynevezett gamma-sugarak vannak. Már pedig, mint a németek kimutatják, a bükkfa az olyan helyeket nem szereti. Elmondta, hogy ő figyel-teti ezt a jelenséget, de a gondnoksága alá tartozó erdőben 15

éve nem emlékszik olyan esetre, hogy bükkfába csapott volna a villám.

Ennek alapján kérnénk kedves kartársainkat, amennyiben volna megemlíteni való ezel a ténnyel kapcsolatban, úgy azt az „Erdőben” közölni szíveskedjenek.

Csárda-tetőn, hajdani betyárok fészke mellett, haladtunk volna megemlíteni való ezel a ténnyel kapcsolatban úgy azt az el. Az erdőn szélén menve, hozzánk villan Borzavár, Dudar, Réde tornya. Ezen faluknak lakosai tatár eredetűek: Batu khán hirtelen kivonulásakor maradtak hazánkban. A Porva melletti oldalon esett el a török elleni harcban Szapolyay Erzsébet. Sűrű fák koronája alatt meghúzódó, csinos kis vadászlakra akadtunk. Innen fokozatosan lefelé menve, 3 kh-nyi jegenyefenyveshez értünk, amelyet nem is olyan régen, mint Magyarország legnagyobb jegenyefenyvesét mutogatták. Ez alatt szálltunk fel az iparvasút egy kocsijára, amely lendületes suhanással röpitett bennünket a Hodos-ér változatos elbűvölő völgyében. Ez a rövid út felejthetetlenül nagyszerű emlékekkel gazdagította lelünköt.

Viszaérkezve Vinye-Sándor-majorba, itt még egy izes ebéd-del több köszönni valónk lett vitéz Rab főerdőmérnök ur jósnak.

Azután vidám szívvel, testben kissé fáradtan, de lélekben fel-frissülve indultunk haza Esztergomba.

Kartársaim !

Az egy hónappal ezelőtt megjelent dr. Trauer Ervin m. kir. főerdőmérnök „Erdőgazdasági alapismeretek” című munkája hézagpótló szerepet tölt be az erdészeti irodalomban.

A kiváló szerző előszavában jelöli meg a könyv célját, amelyet maradéktalanul sikerült is elérnie, az erdőgazdaság minden ágára kiterjedő ismereteket egyszerű és kiválóan magyaros stílusban összefoglalni azok számára, akiknek nincs módjukban a szerteágazó erdészeti tudományokat, a különféle és magasabb szakképzettséget igénylő könyvekből tanulmányozni.

Valóban nagyon éreztük ennek a munkának hiányát mi, akik a gyakorlati pályán működünk. A naponta felmerülő problémákkal eddig csak a legnagyobb nehézségek közepette tudtak sokan megbirkózni, mert hiányzott a praktikus, tömör útmutatás.

Dr. Trauer Ervin munkájának fejezetei is tájékoztatnak már arról a nagyjelentőségű hivatásról, amely erre a könyvre vár.

Ime bemutatunk néhány fejezetcímet: Termőhely, Erdőtenyészet, Erdei fák és cserjék, Erdőművelés, Fásítási módok, A magvetés, A csemeteültetés, A fásítások gondozása és védelme, Különleges talajok fásítása, Különleges rendeltetésű fásítások, Az erdő fogalma, keletkezése és felújítása, Erdővédelem, Káros elváltozások a talajban, Növényi károsítások, Állati károsítások, Emberi károsítások, Erdőhasználat, Fahasználat, Szállítás, Különleges előkészítések, Vegyi feldolgozás, Értékesítés, Mellékhasználatok, stb. —

Ezek a fejezetek rövid gerincét adják az egész könyvnek. Kiviláglik belőlük, hogy dióhéjban rendkívül hasznos módon egyesíti magában mindazokat a tudnivalókat, amelyek karunk mindennapi feladatainak megoldásában nélkülözhetetlenek.

Igaz szeretettel ajánljuk kartársaink figyelmébe ezt a munkát, amely nélkülözhetlenségéről és rendkívüli hasznosságáról teljes mértékben meg vagyunk győződve.

A 192 oldal terjedelmű mű példányonkinti ára 2.50 P vételár, 10 fillér kikézési díj és 20 fillér a könyv portókölsége = 2.80 P.

A könyv megrendelhető a pénz előzetes beküldése ellenében (lehet póstabélyegben is) dr. Trauer Ervin m. kir. főerdőmérnök Budapest, VI. Hegedűs Sándor-utca 23. sz. III. em. 17. a.

D. M.

Pályázati hirdetés.

Nagybereg község (Beregszász mellett) volt úrbéres erdőbirtokossága, állami kezelés alatt álló erdőgazdaságában, ujonan rendszeresített alerdézi állás betöltésére pályázatot hirdetek.

Pályázhatnak az 1935. IV. tc. 48. § a) és 3. pontjában előírt szakképzettséggel rendelkező, fedhetelen előéletű, 25 évet betöltött, de 45 évet meg nem haladt, egészséges egyének.

Az állás javadalmazásánál a közszolgálati jogszabályok gyűjteményében a 15. kimutatás „Állami rendszerű I. oszt. altisztek” számára rendszeresített illetmények lesznek figyelembe véve; a 21. kimutatásban lévő tűzifa- és földjárandóságokkal, illetőleg annak természetbeni szolgálányaival s családi pótlékkal. A pályázati kérelmekhez eredetiben vagy hiteles másolatban a következő okmányok csatolandók:

1. Születési anyakönyvi kivonat.
 2. Magyar honoságot igazoló bizonyítvány.
 3. Hatósági bizonyítvány, mely a családi állapotot és a politikai megbízhatóságot igazolja.
 4. Iskolai végzettséget igazoló bizonyítvány.
 5. Az 1935. IV. tc. 48. § a) 2. vagy 3. pontjában előírt szak-képzettséget igazoló bizonyítvány.
 6. Jól látó és hallóképességet és erdőőri szolgálatra alkalmas erős testalkatot igazoló újabb keletű hatósági orvosi bizonyítvány.
 7. Előző szolgálatot, vagy szolgálatoakat igazoló okmány.
 8. Katonai szolgálatra vonatkozó okmányok.
 9. Életleírás. (Curriculum vitae.)
- A pályázati kérvények 1940. augusztus 1-ig déli 12 óráig az alábbi címre nyújtandók be: Rónay Géza főerdőmérnök, hatósági megbízott Salánk (Ugocsa megye).

A Bartha Gyógynövénykereskedés kft. felhívja kartársainkat a következő erdei gyógynövények gyűjtésére:
 buzavirágszirom, cickafarkkóró virágja és füve, erdei mályva virágja és levele, kerek mályva levele, ökörfarkkóró virágja, pipacsszirom.

Levelek: beléndek, csalán, diófa, málna, maszlag, nadragulya, erdei szamóca, szeder-cserje, ziliz (fehér mályva), nyírfa.

Földfeletti részek: apró bojtortján, ezerjófű, fehér üröm, mezei zsurló, fehér pemetefű, vadárvacska, varádics, aranyvirág, anyarosz, tölgyfamoha, cseresznye és meggylevél, fagyöngygal.

A felhívást igen melegen ajánljuk az összes kartársak figyelmébe, mert ez a kartársaknak igen jelentős jövedelmet biztosítana és emellett nemzetgazdasági szempontból is igen fontos volna ennek a kérdésnek a megfelelő megszervezése.

Az érdeklődőknek készséggel ad felvilágosítást a Bartha Gyógynövénykereskedés igazgatósága Budapest, IV. Petőfi Sándor-utca 21.

Egyesületi hírek

Nagybányai Horthy Paulette

Június hó 27-én meghalt ifj. gróf Károlyi Gyuláné, Horthy Paulette, Magyarország Kormányzójának leánya.

Az egész magyar nemzet nagy megdöbbenéssel értesült Kormányzó Urunk fiatal, alig 37 éves leányának korai elhunytáról.

Az alerdész társadalom könnyes szemekkel és azzal a hőohajtással fordul az Egek Urához, hogy Kormányzó Urunknak és Főméltóságú Asszonyunknak fájdalommal telt szívüket erősítse meg és adjon nekik elegendő lelki erőt, az őket ért súlyos csapás és veszteség elviselésére.

A magyar erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet országos Egyesületének minden egyes tagja mély részvétellel osztozik Kormányzó Urunknak és családjának mély gyászában és mélyeséges fájdalmában.

A temetési szertartás június hó 28án délelőtt kezdődött a Királyi Várban, majd gróf Károlyi Gyuláné Horthy Paulette holttestét különvonaton Kenderesre szállították, ahol délután 5 órakor helyezték örök nyugalomra a családi sírboltban.

Ismételten felhívjuk kartársaink és előfizetőink figyelmét, hogy minden érdeklődést és megkeresést a M. E. V. M. E. vezetősége Tata II. Esterházy-utca 1. szám alá intézzenek.

Lapunk júniusi számában felhívást tettünk közzé a tagok összességéhez, hogy nyilatkozzanak, vajjon kívánják-e az alerdézi szakoktatás négy középiskolai előképzettséghez való kötését.

Örömmel értesítjük tagjainkat, hogy a mai napig egyetlen értesítést sem kaptunk, mely ellenezné a szakoktatás négy középiskolai előképzettséghez kötését.

Mi mindenkor meg voltunk győződve, hogy a közgyűlésen elhangzott ily értelmű kívánságok fedik a kar összességének óhaját, azonban szükségesnek tartottuk mégis ezúton is teljes meggyőződést szerezni arról, hogy azok, akik nem vehetnek részt egyesületünk közgyűlésein, miként gondolkoznak.

Reméljük, hogy illetékes helyen is megértik kérésünk indokoltságát s e régi kérelmünk rövidesen kedvező elintézését nyer.

Kérjük tagjainkat, hogy megkeresésüket ne névre szólóan címezzék, hanem az egyesület hivatalos címére küldjék be, annál inkább, mert a névre szóló levelet csak a címzett bonthatja fel, s így annak távollétében a megkeresés elintézését nem nyerhet.

Igen sokan fordulnak különféle dolgokban az egyesület vezetőségéhez, azonban válaszbélyeget nem mellékelnek. Fel kell

hívunk tagjaink figyelmét közgyűlésünk ama határozatára, hogy csak válaszbélyeggel ellátott levélre válaszolhatunk.

A tagokat felkérjük, hogy címváltozásukat, esetleg a lapban közlendő cikkeiket minden hó 15-ig küldjék be az egyesületünk címére: Tata, II. Esterházy-utca 1. sz.

Címváltozások bejelentésénél kérjük a régi címet is közölni, mert sok hasonló nevű tag van, s nem tudjuk akkor helyesen keresztülvezetni a változást.

Pénztári beszámoló

Május havi befizetések folytatása: Sárosdi János Aszófő 10, Szakács István Muraszemenye 3.60, Laki József Körmend 5, vitéz Ferencz György Lorántháza 6, Kruniker István Sümeg 6, Hialvax Ferenc Kállai 10, Kapoli Pál Letenye 3, Balázs Imre Szamosköűjfalu 3, Rába János Vizvár 3, Bösze József Tófej 3 Belső János Gálopuszta 10, Szücs Lajos Bakonyszentlászló 36, Rádóczy Gyula Terebesfejpatak 5, Balog Bálint Pilisszentkereszt 5 P. — Összes befizetés május hóban 532 P.

Június havi befizetések: Cservenka Ferenc tatai csoport 26.50, Nádaskai Richárd Budapest 20, Hartli István Pásztó 2, Sződi István Gödöllő 5, Zsolnai Imre Józsa 10, Kovács Ödön Perkupa 5, Bihary Dezső Debrecen 3, Tüttő János Bucsattelep 3, id. Körmend Gyula és Gyuláné Budapest 8, Kerek József Mikepércsi 1.50, Horváth Károly Báránypuszta 6.50, Tardos Ferenc Bodrogszentmária 3, Varga János Nádasdierdő 16, Járányi Károly Esztergom 4, Gerencsér Rezső Vindovnyaszöllös 4, Németh János Salgótárján 20, R. Kovács István Karczag 10, Szabó Márton Esztergom 3, v. Suhay M. Kisvárda 4, Konrád Béla Királyhalom 2, Aponyi József Zebegény 4, Ölmann Péter Badajk 12, Sziklai Béla Kaposvár 3, Bátor József Csatártópuszta 12, Egervári Szalczér József Tét 3, Horváth György Brusztura 5.80, Szerkes György Hosszúrét 23, Rezes József Zalavár 6, Kovács József Sükösd 3, Cserhegyi Sándor Hajós 6, Csák Gyula Zalahaláp 6, Jankovics János Csontos 6, Balázs János Remetevasgyár 2, Bartha kft. Budapest 30, László Jenő Szeregény 4.

Kartársi üdvözetlet:

Pálmai József

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Fegyverneky Sándor Tiszabogdány. Tagdíjhátraléka 1940. július hó 1-ig 7.50 P.

Takács Ferenc Nagyjaplánpuszta. Tagdíjhátraléka 3.50, katonai idő tagdíjmentes.

Halvax Ferenc Kálló. Tagdíja 1940. július hó 1-ig rendezett, temetkezési hátraléka nincs.

Rádóczy Gyula Terebesfejérpatak. Tagdíja 1940. július hó 1-ig rendezett.

Péter János Oroszmokra. Tagdíjhátraléka 1940. július hó 1-ig 41.80 P.

Gotleib Nándor Kiskúnfélegyháza. Előfizetési hátraléka 1938-tól 1940. július hó 1-ig 14.50 P.

Horváth Károly Bárándpuszta. Tagdíja 1940. szeptember hó 1-ig rendezett.

Tardos Ferenc Bodrogszentmária. Tagdíja 1940. augusztus hó 1-ig rendezett.

Varga János Nádasdierdő. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Némeih Janos Salgótarján. Tagdíja 1940. október hó 1-ig rendezett.

Bátor József Csatártópuszta. Temetkezésisegély hátraléka 0.50 P.

J. J. Tagdíja 1940. június hó 1-ig rendezett.

K. I. Tagdíjhátraléka 1940. június hó 1-ig 30.00 P.

K. J. Tagdíjhátraléka 1940. június hó 1-ig 16.00 P.

K. G. Tagdíja 1940. június hó 1-ig rendezett.

P. B. Tagdíjhátraléka 1940. június hó 1-ig 17.00 P., temetkezési hátraléka 3.00 P.

P. K. Tagdíjhátraléka 1940. június hó 1-ig 5.00 P.

P. Gy. Tagdíjhátraléka 1940. június hó 1-ig 8.00 P.

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. AUGUSZTUS

8. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ : DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények-
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Beszámoló.

A júniusi lapszámunkban „Beadványunk” cím alatt le-
közölt emlékiratunkat, május hó 22-én benyújtottuk a földmű-
velésügyi Minisztérium Erdészeti Főosztálya Vezetőjének,
Molcsányi Öméltóságának, aki Ajtay dr. Öméltósága jelenlétében
küldöttségünkötől átvette emlékiratunkat, annak minden pontját
felolvastva módot adott arra, hogy előszóval előadhassuk
kérelmünket.

Megértő szeretettel hallgatták meg panaszainkat s bizto-
sítottak, hogy mindent megtesznek karunk érdekében. Ugyan-
akkor Molcsányi Öméltósága előzékenységéből kihallgatást
nyertünk a szociálpolitikai ügyosztályon, hol a nyugdíjbizto-
sítás sérelmes rendelkezéseire hívtuk fel a figyelmet. Biztosí-
tottak, hogy megkeresésünket jóindulattal terjesztik elő.

Ezután az Országos Erdészeti Egyesületnek adtuk az em-
lékiratunk egy példányát, Bíró Zoltán Öméltóságának, aki
megígérte, hogy áttanulmányozza azt, s jóindulatáról biztosí-
tott bennünket.

Emlékiratunkban tárgyilagosan adtuk elő a kar sérelmeit
és indoklásában világosan rámutattunk azokra a dolgokra,
melyek szükségessé teszik kérelmünk megvizsgálását s a jö-
vő erdőgazdálkodás érdekeinek figyelembe vételével, annak
orvoslását.

Az Országos Erdészeti Egyesület június 18-án választmá-
nyi ülésén ismertette beadványunkat, szó szerint ezt olvas-
hatjuk a lapban :

A titkár az Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének a beadványát ismertette, melyben a magyar erdőaltiszti kar érdekképviselője az egyesület támogatását kéri a helyzetének javítása céljából a földművelésügyi miniszter elé terjesztett beadványához. A beadvány a M. E. V. M. E. kívánságait nyolc pontban foglalja össze. Ezek 1. a szakoktatásnak 4 középiskolai végzettséghez való kötése, 2. átminősítés a törvény alapján, 3. az erdő és vadőri iskolát végzett, valamint magánúton vizsgázott személyzet különbözőzeti vizsgára való bocsájtását, 4. az erdészeti segédszemélyzet cselédsorból való kiemelése, 5. a magán erdőgazdaságokban alkalmazott személyzet nyugdíjgyge, 6. a legkisebb fizetésmegállapítása és a személyzet baleset elleni biztosítása, 7. a segédaltiszti állások szervezése az államerdészetnél, 8. az erdőtörvény 308. §-ában foglalt sérelmes rendelkezések módosítását.

Az ügyvezető javaslatára az igazgató-választmány úgy határozott, hogy a beadvány komoly megfontolást igénylő, alapos megvitatására külön bizottságot küld ki és ennek tagjaiul gróf Esterházy Móric, báró Waldbott Kelemen, és Osztrólczy Miklós erdőbirtokosok, továbbá Ajtay Sándor dr., Földes Tibor állami, Bartha Dezső, vitéz Lámfalussy Sándor, vitéz Onczay László és Rochlitz Béla magánerdőtiszteket kérte fel.

Amint látjuk, az O. E. E. igazgató választmánya komolyan foglalkozik beadványunkkal és szükségesnek tartja azt beható vizsgálat tárgyává tenni.

Örülünk, hogy végre komoly helyen is belátják kérelmeink jogosságát, s megvizsgálását szükségesnek tartják.

Egyesületünk azt kéri, hogy azok az urak, akik ügyeink megvizsgálására felkértettek, ne csak a mai csonka erdőgazdaság érdekeit vegyék figyelembe, hanem azt a lehetőséget is, ami a közel jövőben bekövetkezhet, s amelyre felkészülni kötelességünk.

Ezért feltétlen szükséges már most gondoskodni arról, hogy a meglévő magánúton szakvizsgázott és erdő és vadőri iskolát végzetteknek mielőbb lehetőség adassék a különbözőzeti vizsga letételére, hogy adott esetben ezekre számítani lehessen. Ezek számbavételével azután nem állhat elő az a helyzet, hogy nem lesz elég képzett szakemberünk a műszaki segédszolgálat ellátására, mert ezek már hosszú gyakorlati szolgálatuk révén is nagy előnyben vannak esetleges kényszervizsgálásokkal szemben.

Az erdőtörvényünk szerint a védelmi szolgálat ellátására minden képesítés nélküli egyén alkalmazható, s így e téren hiány nem állhat elő.

Ha figyelembe vesszük, hogy az erdőtörvény szerint 1000 holdanként csak egy műszaki képesítésű egyén alkalma-

zandó, akkor a jelenlegi műszaki személyzet, a különbözőzeti vizsgával műszakivá való egyénekkal az ország erdőgazdaságának műszaki szolgálatát minden zökkenő nélkül elláthatják.

Természetes, hogy a megfelelő utánpótlásról is gondoskodni kell, s ennek első feltétele, hogy a szakiskolákba évente megfelelő számú tanuló vételessék fel, mert a mai helyzet, melyben évenként csak az egyik iskolába történik felvétel, nem szolgálja az erdőgazdaság érdekeit.

Figyelembe veendő továbbá az a tény, hogy a környező országokban már régi idő óta az erdőgazdasági műszaki segédszolgálatot négy középiskolai előképzettséghez kötött szakiskolát végzett személyzet végzi, ami természetesen csak az erdőgazdaság javát szolgálja. Szerény véleményünk szerint mi magyarok sem vonhatjuk ki magunkat az általános előnyök felismerése alól, ami a szükséges előképzettségből adódik s ezért az erdőgazdaság jövője érdekében a magasabb előképzettséghez kötött szakoktatás bevezetését feltétlen szükségesnek tartjuk.

Ha figyelembe vesszük a gyakorlati életben jelentkező mind nagyobb kívánalmakat s látjuk a gyakorlati életben a hiányos szaktudásból eredő károkat, akkor egyenesen elengedhetetlennek tartjuk a középiskolai előképzettséghez kötött szakoktatás bevezetését.

A kellő szaktudás hiányából csak az erdőbirtokosra hárul kár s ez bizony az erdőgazdaságnál nem csekély, mert a helytelen kezelés folytán keletkezett kár sokszor csak hosszú évek gondos munkájával hozható helyre de igen sok esetben helyre nem hozható kárt okoz. Az erdőhasználatnál pedig a helytelen kitermelés, a kitermelt anyag feldolgozásánál a hiányzó hozzáértés okozhat tetemes jövedelmcsökkenést. A fa szerepe mindig nagyobb lesz gazdasági életünkben, szükséges tehát, hogy mindent elkövessünk annak érdekében, hogy ne csak a jelenlegi állapotban tartsuk fenn erdeinket, hanem azok állapotán kellő hozzáértéssel javítsunk, miáltal biztosíthatjuk a több, illetve értékesebb hozamot. Itt azután feltétlen összecszerűen is jelentkezik az alaposabb képzettség előnye és biztosítja a nagyobb jövedelmet.

Ezeket az előnyöket már rég belátták szomszédaink s ezért vezették be a magasabb előképzettséghez kötött szakoktatást. Ennek bevezetése szerény véleményünk szerint nálunk is elmaradhatatlan, ha csak nem akarjuk azt, hogy a környező államok között csak hazánk legyen az az ország, amely nélküli a belterjes erdőgazdálkodáshoz szükséges megfelelő szakembert.

De mindezekeken felül érző magyar szívet is kérünk, olyat, mely megérti e karon működő személyzet mostoha sorsát, lemaradottságát az ugyanily végzettségű más foglalkozású egyénekkal szemben, mostoha helyzetét, feltétlen megbízható-

ságát, nehéz és életveszélyes szolgálatát.

Mi hisszük, hogy ez nem fog hiányozni azokból az urakból, kik sorsunk irányításával bizattak meg, kik felelőségük teljes tudatában kell, hogy határozzanak a jövőnk felett.

Reméljük, hogy bölcs elhatározásukkal visszaadják e karon működő személyzet önbizalmát, jobb jövőbe vetett hitét s megdöntik azt a ma már mind nagyobb tért hódító felfogást, hogy e pályát élethivatásnak választani nem érdemes, mert minden más pálya jobb és biztosabb megélhetést biztosít.

Mindezek szükségesek ahhoz, hogy az erdészeti személyzet minden egyes tagja érezze a felülről jövő szeretetet, amely ismét visszaadja elvesztett hitét, munkakedvét, s minden tudásával és teljes erejével azon lesz, hogy meghálálja az irányában megnyilvánult jóindulatot.

Titkár.

A kir. közalapítványi erdészeti segédszemélyzet felterjesztése a Nagyméltóságú M. kir. Vallás- és Közoktatási Miniszter Urhoz.

Nagyméltóságú Miniszter Úr,
Kegyelmes Urunk!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete nevében mély tisztelettel azor alázasatos kérelemmel járulunk Nagyméltóságod elé, hogy Nagyméltóságod fennhatósága alá tartozó kir. közalapítványi erdőbirtokokon alkalmazott erdészeti segédszemélyzet:

előléptetését az 1927. évet megelőző időknél megfelelően, a kisegítő személyzet (erdőőrök) véglegesítését, az erdőtörvény átminősítését kegyesen elrendelni méltóztassék.

Az erdészeti segédszemélyzet mai szomorú és nehéz helyzete késztet arra, hogy Nagyméltóságod figyelmét felhívjuk arra a körülményre, hogy a kir. közalapítványi erdőbirtokokon az előléptetés megbénult s ma az 1927. évet megelőző időkhöz viszonyítva hátrányos helyzetben van a személyzet.

Míg 1927. előtt a személyzet mintegy 10⁰/₀-a került a műszaki személyzet státusába, addig ma csak 2⁰/₀-a. Akkor, amikor az államerdészeti személyzet mintegy 15⁰/₀-a került e státusba, méltánytalan, hogy ugyanolyan végzettségű és ugyanolyan munkakört betöltő kir. közalapítványi erdészeti személyzetnek csak 2⁰/₀-a élvezheti a megérdemelt előléptetést.

A kir. közalapítványi erdőbirtokokon alkalmazott erdészeti segédszemélyzet igen nagy része most már 10 éves szolgálat után, még mindig nélküli a kinevezést és véglegesítést s mint szegődményes erdőőrök teljesítenek szolgálatot.

Úgy gondoljuk, hogy akkor, amikor ezek az egyének ilyen hosszú időt töltöttek el a kir. közalapítványi erdőbirtokokon, megérdemlik, hogy végre rájuk is sor kerüljön s szorgalmas, becsüleles munkájuk után véglegesítést és előléptetést nyerjenek.

Nagyméltóságod, ki a családvédelem érdekében sokszor emelte fel messzehangzó szavát, hisszük, hogy megérti a szegődményes erdőőrök kérését s véglegesítésük elrendelésével lehetővé teszi számukra a családalapítást. Addig, míg mindennapi bizonytalanságban élnek, nem is gondolhatnak arra, hogy családot alapítsanak, mert nem tehetik ki családjukat a holnap bizonytalanságának.

Az erdészeti személyzet szolgálata a nagy felelőség mellett, még az állandó életveszedelemmel is párosul, mert becsületetesen végzett szolgálata közben minden pillanatban ki van téve annak, hogy életét veszti, vagy rokkantá lesz. Ily bizonytalan helyzetben lelkiismeretes ember a családalapításra annál inkább sem gondolhat, mert ha valami éri, bizony családja máról-holnapra kenyérkereső és kenyér nélkül marad, mert mint kisegítő erdőőr családja végelbánásban nem részesül.

Nemzeti szempontból is fontos, hogy lehetővé tegyünk e színmagyar emberek részére a családalapítást, mert ezek az egyének nem az egyke hivatásai s így a nemzet ügyét szolgáljuk, ha csekély anyagi áldozatot nem kímélve, érdekünkben közben járunk Nagyméltóságodnál.

Aránylag igen csekély anyagi áldozattal e karon működő szegődményes erdőőrök megelégedett egyénekké tehetőek, kik azután szorgalmukkal, becsületes és lelkiismeretes munkájukkal bőven meghálálják az irányukban megnyilvánult jóindulatot.

Köztudomású, hogy jó munkát, csak megelégedett egyének végeznek; az elégedetlen egyének csak épp megteszik, amit feltétlenül el kell végezniök, míg az elégedett egyének jó kedvvel, a holnap bizonyosságával, a családjuk biztonságba tudásával, mindig nagyobb szorgalommal és legjobb tudásukkal szolgálják kenyéradójukat s ezzel sokkal többet adnak vissza, mint amit kaptak.

Végre szabadjon még Nagyméltóságodat arra kérni, hogy az 1935. évben megjelent új erdőtvényre felhívjuk figyelmét. Ez a törvény úgy intézkedik, hogy az erdőgazdasági szakiskolát, továbbképző tanfolyamot, két éves erdőőri szakiskolát és alerdészeti szakiskolát végzett egyének alerdészek. A törvény még 1935. évben megjelent, azonban gyakorlati végrehajtása még mindig késik, mert a törvény által biztosított címet még nem kapták meg azok, akik részére ez törvényesen

biztosított. Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy a törvény gyakorlati végrehajtását elrendelni kegyeskedjék, hogy végre megkaphassa mindenki a törvény által biztosított címét.

Az erdészeti segédszemélyzet fenti alázatos kéréseit abban a biztos reményben terjesztjük Nagyméltóságod kegyes színe elé, hogy Nagyméltóságod méltányolja e karon működő személyzet nehéz helyzetét, felelősségteljes szolgálatát, melyet minden körülmények között hazafiasan, becsületesen teljesít, belátja, hogy a szolgálata közben minden pillanatban életveszélynek kitett személyzet csak abban az esetben teljesítheti teljes tudással és szorgalommal hivatását, ha megadatik nekik és családjuknak a legegységibb követelmény, a véglegesítés és az előléptetés lehetősége, mert ez a tudat biztosítja nekik és családjuknak a jelent és a jövőt.

Bízunk Nagyméltóságod mindenkor nemesen érző szívében, eddig megnyilvánult kegyes jóindulatában, kérésünket megismételve, maradunk Nagyméltóságodnak készséges hivei,

hazafias tisztelettel :

vitéz Szekeres Károly

ügyv. elnök.

Cservenka Ferenc

titkár.

Alerdész szakiskola évváró ünnepélye

Az esztergomi m. kir. alerdész szakiskolában június hó 26-án szép évváró ünnepélyvel fejeződött be az 1938-40-ik iskolaév. A 34 II. éves tanuló közül vizsgán jelentkezett 32 tanuló; 1 betegsége miatt, 1 pedig katonai szolgálatra történt bevonulás miatt a vizsgán nem jelenhetett meg.

A vizsga eredménye :

- 4 jeles eredménnyel képesített,
- 19 jó eredménnyel képesített,
- 9 kielégítő eredménnyel képesített.

Június hó 26-án osztotta ki a vizsgázó bizottság a képesítő bizonyítványokat és a jobb előmenetelt tanusító alerdész-tanulók között a megérdemelt könyv-jutalmakat, a jobb lövészek között a lövészdíjakat, s ugyancsak az ünnepély alkalmával került kiosztásra a M. E. V. M. E. f. évi közgyűlése

által megcsozavazott 150 pengő segélye, 5 szegénysorsú, kifogástalan magaviseletű és jó előmenetelt tanúsított szakiskolai tanuló között.

Az ünnepélyen megjelent dr. Ajtay Sándor miniszteri tanácsos úr Óméltósága, aki a vizsgákon mint a földművelésügyi miniszter úr kiküldöttje és mint a vizsga-bizottság elnöke vett részt, dr. Botskor Lóránt m. kir. csendőrőrnagy, előadó, Ágfalvi Imre m. kir. erdőtanácsos, a szakiskola igazgatója, Erdődy Miklós m. kir. főerdőmérnök, Rácz József m. kir. erdőmérnök, Kricsfalvi Viktor m. kir. erdőmérnök, szakiskolai tanárok. Hantos Ede és Daróczy Márton m. kir. műszaki altiszt, főerdőrök, továbbá a M. E. V. M. E. kiküldöttjei: Sikrai Ferenc alelnök és Pálmai József főszámvevő.

Az egyesület vezetőségi tagjait Daróczy Márton fogadta, utána tisztelgő látogatást tettek Ágfalvi Imre m. kir. erdőtanácsos, szakiskolai igazgató úrnál, akinek Pálmai főszámvevő átnyújtotta a szétosztásra szánt 150 pengő jutalomösszeget.

Az évváró iskolai ünnepély délelőtt 11 órakor, a Hiszek egy éneklésével kezdődött, majd Ágfalvi Imre m. kir. erdőtanácsos, a szakiskola fáradhatatlan igazgatója mondott beszédet.

Beszédében rámutatott az elméleti és gyakorlati tudás szükségességére, megemlékezett az elmúlt két év elméleti és gyakorlati oktatásmenetéről, valamint az erdészeti főosztály engedélyével és támogatásával megtett tanulmányi utakról, amelyek mind a gyakorlati élethez szükséges tudnivalók összegyűjtését szolgálta. A gyakorlati munkák végzése által, az erdőművelés, erdővédelem, erdőhasználat, a vadászati berendezések létesítése és karbantartása, úgszintén a vadászati ismeretek terén igyekezett a tanári kar a lehetőséghez képest a tanulóknak minél többet nyújtani. Rámutatott továbbá a katonás nevelés, a hazafias jellem, a vallásos érzés és a kötelességteljesítés tudatának kimélyítéséről, az elméleti és gyakorlati oktatáson kívül ezeket a feladatokat és célokat igyekszik az alerdész szakiskola igazgatója és tanári kara a szakiskola tanulói lelkébe az itt eltöltött 2 év alatt átültetni, hogy ezekkel a tulajdonságokkal felvértezve kint az életben is nemcsak a szaknak, hanem a hazának is minél hasznosabb polgárai lehessenek.

Beszéde végén kiosztotta a szakiskola jutalomkönyveit, a szakiskola lövészdíjait, valamint Egyesületünk 150 pengős jutalom összegét.

Az egyes jutalmakat, illetve lövészdíjakat és a M. E. V. M. E. pénzjutalmát a vizsga-bizottság érdemességi sorrendben a következő képesített alerdész tanulóknak ítélte oda:

Jutalomkönyvet kapott: Gerencsér Rezső, Szabó István, Pethő István és Zagyva Bertalan.

A lövészverseny eredményei alapján I. díjat Kugler

József, II. díjat Bodnár Rudolf I. éves, a III. díjat Bukri József nyerte el.

Egyesületünk ötször 30 pengős jutalmát Bukri József, Lantos Ottó, László Jenő, Papp József és Pethő István végzett alerdész tanulók kapták.

A beszéd elhangzása után Szabó István képesített alerdész tanuló mondott köszönetet úgy a maga, mint tanuló társai nevében.

Méltóságos Uram, Nagyságos Őrnagy Úr,
Igazgató Úr, mélyen tisztelt Tanár Urak, mélyen tisztelt
Altiszti-kar, Bajtársaim!

Összegyűltünk itt, hogy mielőtt talán örökre elválunk, egy utolsó Isten hozzádat mondjunk egymásnak.

Ti, kedves Vezetőink, Tanáraink, akik az elmúlt két évben foglalkoztatok velünk, talán most bensőtökben mérlegetek az eredményt: milyen ez az ifjúság, amelyet ma útnak bocsájtunk. Fenséges hivatástokat elvégeztétek, a nehéz, mindennapi oktatást, nevelést: elhult a mag, ám most nyár van, zöld lombok pattanása, szirmok éledése, lássuk milyen is lesz az a virág, amiért történt a küzdelem. Ismertek bennünket, tudjátok, hogy emberek vagyunk, hibázók, gyarlók és tévedők, mint mások. Mégis most, amikor lélekben megölelünk benneteket, átadunk nektek valamit. Valamit, ami mégis magasba röpíti az embert, ami mégis nagyobbá tesz: Fiatalt, magyar szívéket. Igen, mi érezzük, hogy nemcsak nagy szavakkal lehet megköszönni mindazt a jót, amit nekünk adtatok, hanem sokkal inkább komoly tettekkel. Tisztában vagyunk azzal, hogy nem játszótér az élet, tudjuk, hogy amikor a szakbizonyítványt kezünkbe vesszük, ráknehezedik egy láthatatlan kereszt: sorunk vihara. De hívnak a magyar erdők s mi is erős tölgyek akarunk lenni nemzetünk élet-erdejében. Ahova állítanak bennünket, ott rácsókoljuk akaratainkkal munkáinkra az életet és a nőtás kedvünkkel derűt viszünk a szürkességbe. Otthonunk a csend lesz, leszünk létünk névtelen katonái, akik nem hangoskodva, de egyszerűen és becsülettel végzik kötelességeiket. Kérünk Benneteket kedves Vezetőink, feledjétek el azt amivel talán megbántottunk volna Benneteket; de ne feledjétek el szeretettel gondolni ránk továbbra is, ha a körülmények messze is sodornak az ismert tanterem falaitól. Igériük, hogy mi mindig tisztelettel és hálásan emlékezünk Rátok. Köszönjük értünk tett fáradozásaitokat, megértéseteket, sőt még azt is, amidőn józan szigorral örködtetek felettünk.

Bajtársaim! Most kimegyünk a küzdőterre. Igaz, a szabadban mindig erősebb a napsugár, de a vihar is. Itt talpig férfinek kell lenni. Cselekvőbb részei leszünk a társadalomnak, tehát a nagyobb a felelőségünk is az Isten, a Haza és önmagunkkal szemben. Az a kérésem csak, hogy alakítsuk magunkat erős jellemmé: ne azt keressük hol könnyebb, ha-

nem hol tisztább. Igaz, talán az ár sodrával könnyebb tartani, de akik így gondolkoznak, azok már ugyis hullalalekek. Férfihez illik a szélnek feszített mell, kellemetlenséggel szembenező, dacos homlok. Tudom sokszor oda vág bennünket a hullám szirtek kőfalához és hogy fájni fog valami ott belül, de fel a fővel! Tegyük meg mindent, ami erőnktől telik, s ha mégis üldözne a balsors, boldogok leszünk. Ha imádságos szemmel tudunk felnézni a csillagok felé. Külömben jegyezzük meg, hogy nem volt még olyan kemény tél, amelyre egyszer tavasz ne jött volna. Gondoljunk mindig szeretettel Vezetőinkre, akiktől most búcsuzunk. Igazi megbecsülést úgy lehet megmutatni, hogy nemcsak addig igyekszünk kedvükbe járni, amíg tekintetük rajtunk van, hanem akkor sem feledkezünk meg róluk, amikor már nem látnak.

A veszprém-jutasi repülőtéren ezüst szárnyú gépmadar pihent. Egyszer aztán megindították a motort, s a gép lassan megindult, majd felemelkedve belefúrta magát a magasság kék oceánjába. Ma 34 fiatal szív motorjának élénkebb üteme jelzi, hogy megindulunk szerte, ahonnan összejöttünk. A léleggépek örök, nagyszerű rendeltetése a magasság és én hiszem, hogy ma mindannyian áttüzesedett szellemmel indulunk meg, amerre erdőink fái is törnek, a nemes magasság felé. Most még egyszer melegen öleljük meg egymást, símuljon békés tetterővé minden emlék.

Isten áldja meg Méltóságos Urat, Nagyságos Őrnagy Urat, Igazgató Urat, mélyen tisztelt Tanár Urakat, mélyen tisztelt Altiszti-kart és Isten áldása kísérsen bennünket!

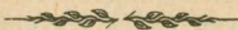
Szabó István köszönő szavai az ünnepély minden résztvevőjét mélyen meghatotta.

Majd dr. Ajtai Sándor miniszteri tanácsos úr Őméltósága emelkedett szólásra, megköszönte a szívből fakadó szép szavakat. Válaszában buzdította az iskolából távozó tanulókat, lelkükre kötve a magyar hazafias és vallásos életet, a szolgálati kötelesség lelkiismeretes teljesítését, az engedelmisséget és az életben annyira fontos gyakorlati tudás fejlesztését, végül a következő intelmet intézte az iskola falai közül távozó ifjúsághoz:

A legkisebb ember munkája is országépítő, ha annak a hivatás tudata ad erkölcsi tartalmat. Végül kiosztotta a bizonyítványokat.

Fiatalkartársaink bizonyítványkiosztás után szívélyesen elbúcsúztak tanáraik és a többi előljáróik családtagjaitól, úgyszintén a bizonyítványkiosztáson jelen volt M. E. V. M. E. alelnökétől és főszámvevőjétől, előbbieknél megköszönve a két évi szeretetet és megbecsülést, utóbbiaknak pedig az egyesület által adományozott 150 pengő jutalmat.

D. M.

Téli vadóvás

Az elmúlt erős, hosszantartó hideg tél helyenkint a nagyvad állománynak 25–30, az aprónak pedig 60–90 százalékát tette tönkre.

Hogy ez milyen hatalmas nemzeti kár, azt fölösleges indokolni. S e kár mellett hozhatjuk idegenből drága pénzéért a tenyészanyagának valót.

Ennek a nagy kárnak létrejöttét saját számlánk terhére kell írunk, mert elmaradtak — a legtöbb helyen — mindazon intézkedések, amelyek e kárt elhárították volna. Ezenkívül ki lehetünk téve annak is, hogy a drága pénzéért hozott szárnyasok egy részének nemzedéke az igen kedvezőtlen tavaszi időjárás mellett tönkre megy s így az évi szaporulat oly kevés lesz, hogy vadászásra alig fog maradni.

Ott, ahol az etetési, védői és egyéb munkálatok teljes mértékben nyertek alkalmazást, ott legfeljebb egy-két tenyésztésre nem alkalmas, gyenge vagy beteg vad hullott el, de a többi minden veszély nélkül kibirta a hosszú, tartós, erős, hideg telet.

A vadállománynak a jövő évre való biztosítása két fő dolgon alapszik és pedig:

1. az emlős nagy- és kisvadak, továbbá szárnyasok rendszeres téli etetéséből és védelméből;
2. a foglyok egy részének őszi befogásából és kamrában való teletetéséből.

Nagyon jól tudjuk, hogy a jól táplált és gondozott vadállomány igen sokat ki bír és ezért úgy trofea (agancs) nevelésre, mint szaporításra megfelel a célnak, viszont a legyengült állatoktól nem várhatunk megfelelő trofea-fejlődést, az apróvadnál pedig tökéletes szaporítást.

Igen fontos különösen őznél a jótápláltság, amikor agancsa fejlődésben van, pedig éppen ilyenkor vannak kitéve legtöbb helyen annak a veszélynek, hogy nem törődnek vele, s a nagy tél idején igen legyengülnek, sőt nagy számban el is pusztulnak. Az sem vitatható el, hogy az agancsát tél végén levető szarvasbika, ha télen jól volt táplálva, különb agancsot fog fejleszteni mint különben.

Lássuk most már, mi is a teendőnk!

Nem kívánok apró részletekbe bocsájtkozni, csak főbb vonásokban említek meg egyet-mást, s ezek sem mind újak.

A jó vadászterületen úgy a nagy-, mint az apróvad számára a széltől védett (hegységekben a déli lejtőkön) helyeken s főleg ott, ahol a vad télen leginkább tartózkodni szokott, megfelelő mennyiségben és helyen etetők legyenek. Az etetés nemcsak

szálas (széna, sarju, falomb stb), de egyéb (makk, tengeri, zab, cirok, köles, árpa, buza stb.) magtakarmányra is kiterjedjen. Enyhébb időben a burgonya és répa se hiányozzék. Itt-ott fűz-, nyár-, hárs- és elnyomott kőrisfát is döntünk a nagyvad számára, amelyeket a nyulak is szívesen felkeresnek.

Az etetők egyszerűen ácsoltak, könnyen szétbonthatók és újból felállíthatók legyenek, hogy szükség esetén ott állíthassuk fel, ahol szükséges.

Az etetők inkább kisebbekre készítendőek, de több legyen a területen elhelyezve, hogy egymást a vadak ne zavarják. Az etetők nagyságát és mennyiségét a terület vadállománya szabja meg.

Hogy etetőink vadjaink által látogatottak legyenek, még a tél elején kevés takarmánnyal, a szárnyasokat pedig buzaocsuval az etetőkhöz szoktatjuk, mert így a foglyok is olykor az erdő lakói lesznek télen, nem pedig mindig a sivár fátlan, mezőségé, amelyen a metsző hideg téli szél átjárja még a prémes bundát is.

Mivel a fogoly a mezőség lakója és miután nem tudjuk előre a tél erősségét, tanácsos a nagy térségű mezőségen, ahol remizek és facsoportok nincsenek, minden 300 kat. holdnyi nagyságú területén cca 2'3 m magas, 1'5 m széles, mintegy 4—5 m hosszú kazlat rakni számukra rozs-, buza-, vagy árpa-szalmából, esetleg keverve, amelyet — hogy a szél el ne bontson — rudakkal erősítünk meg, illetve támogatunk. Ezen kazlat Kelet-Nyugat irányba helyezzük el, illetve rakjuk meg, amely kitűnő védelmet is szolgáltat a foglyoknak a szél ellen. Egyben ott kaparázzgatnak, mozognak is egyúttal.

Természetesen a kazal mellett etetőt is kell elhelyezni és élelemmel ellátni. Az is magától értetődik, hogy a szalmakazal és etető környéke a hótól minden esetben takarítandó.

Az ilyen nyílt helyen a duvadak figyelemmel kísérendők és minden eszközzel pusztítandók.

Hogy a szalmakazal elhelyezése mennyire üdvös lenne, bizonyítja az az eset, hogy az elmúlt tartós téli hidegben a falvakban és azok szélein lévő szalmakazlakat kereste fel főleg a fogoly és ott fogta el legnagyobb részüket a macska és a kazal tulajdonosa különböző fogó eszközökkel.

(Folytatjuk.)

Orosz Imre.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizessd meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást!***

***Ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

Egyesületi hírek

Dr. Ajtay Sándor főerdőtanácsos, a magyar királyi földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya vezető főtisztviselőjének a napokban miniszteri tanácsossá történt kinevezése egyesületünk tagjai körében általános örömet kellett. Egyesületünk vezetősége képviselőjében titkárunk és ügyészünk a kinevezés nyilvánosságra jutása után azonnal felkereste dr. Ajtay miniszteri tanácsos urat, hogy az egyesület nevében kifejezze előttről örömét és tolmácsolja jókívánságainkat, megköszönve az eddig tapasztalt megértést, jóindulatot és segíteni akarást és kérve ezt a jövőben is.

Ritkán ért kinevezés érdemesebb személyt, mint dr. Ajtay miniszteri tanácsos urat. Ezt nemcsak kartársai ismerik el, hanem hivatalában fölfelé és lefelé mindenki.

Ajtay miniszteri tanácsos úrnak láthatóan jólesett a MEVME vezetőségének üdvözlése, mely az egyesület tagjainak személye iránti szeretet, hála és ragaszkodás őszinte megnyilvánulása volt. Őszinte jóérzéssel fogadta vezetőségünket és kijelentette, hogy mint eddig, a jövőben is azon lesz, hogy az erdészeti műszaki segédszemélyzet jogos igényei kielégítést nyerjenek. A minisztériumhoz intézett és kérelmeinket nyolc pontban összefoglaló beadványunk elintézése jó úton van, bízhatunk.

Amikor erről a helyről ismételtelen kifejezzük kinevezése fölött érzett örömünket és jókívánságainkat, kérjük, hogy jóindulatú támogatásával tegye lehetővé beadványunkban nyolc pontban foglalt kérelmünk teljesítését, melyhez nemcsak az egyesületnek, de az egész magyarságnak nagy érdeke fűződik.

y.

Többen fordultak egyesületünkhöz, s rendelték meg az erdészeti zsebnaptárt. Szükségesnek tartjuk tagjaink figyelmét felhívni, hogy az erdészeti zsebnaptár-megrendelést közvetlen az Országos Erdészeti Egyesület Budapest, Alkotmány-utca 6. szám alá juttassák el.

Szabó Gyula hozzánk az erdészeti zsebnaptár ügyében intézett lapjára értesítést küldtünk Pula (Zala m.). A lap azzal jött vissza, hogy címzett ismeretlen.

Amint ebből is látszik, hogy a pontosan meg nem adott címre hiába küldünk választ, az visszajön. Miután ez már nem első eset, azért kérjük tagjainkat, hogy nevüket és címüket feltétlen olvashatóan írják meg, mert az ebből származó hibákért a vezetőség felelősséget nem vállalhat.

E lapszámunkhoz csakklapokat mellékelünk, kérjük Kartársainkat, hogy azon hátralékaikat beküldeni szíveskedjenek.

Különfélék

A m. kir. földművelésügyi miniszter 145.900/1940. VIII. B. 3. F. M. számú rendelete a vadászati tilalmi idők módosítása tárgyában.

Az 1925 : XXIV. t. c. §-ában foglalt felhatalmazás alapján a vadászati tilalmi időket a következőképpen szabályozom :

1. §. Az általános vadászati tilalom január hó 1. napjától július hó 31. napjáig bezárólag tart, amely idő alatt hajtó kutyákkal (kopóval, tacskóval, agárral, vagy egyéb hajtó ebbel) egyáltalában nem szabad vadászni. Az általános vadászati tilalom idején is szabad kotorék ebekkel kotorék munkát végezteni, vizslával, valamint pórázon vezetett vérebbel és friss disznó (medve-) nyomra eresztett úgynevezett disznóskutyával vadászni.

Tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére tilos vadászni :

a) szarvasbikára október 16. napjától augusztus hó 31. napig bezárólag, szarvastehénre és szarvasborjúra február hó 1. napjától augusztus hó 31. napjáig bezárólag,

b) dambikára, december hó 1. napjától szeptember hó 15. napjáig bezárólag, dámtehénre és damborjúra február hó 1. napjától október hó 15. napjáig bezárólag,

c) őzbakra október hó 16. napjától április hó 30. napjáig bezárólag, őzcsutára és gidára egész évben,

d) zergére egész évben,

e) muflonra egész évben.

f) mezei nyúlra január hó 1. napjától október hó 31. napjáig bezárólag,

g) siket- és nyirfajdra egész évben,

h) császármadárakra november hó 1. napjától augusztus hó 15. napjáig bezárólag,

i) tűzokkakásra július hó 1. napjától március hó 31. napjáig bezárólag, tojóra és jércére egész évben,

j) fácánkakasra február hó 1. napjától szeptember hó 30. napjáig bezárólag, fácántyúkra egész évben,

k) fogolyra egész évben,

l) fűrjre, harisra, vadgalambokra (kék és örvös) és gerlére január hó 1. napjától július hó 31. napjáig bezárólag,

m) erdei szalonkára április hó 16. napjától augusztus hó 15. napjáig bezárólag,

n) nyári lúdra és tőkés kacsára március hó 1. napjától július hó 31. napjáig bezárólag,

o) egyéb vizimadárakra, beleértve a kárókatonát is, április hó 16. napjától július hó 15. napjáig bezárólag,

p) vándorsólyomra, rárósólyomra (az eddigi elnevezés szerint kerecsensólyomra) és hollóra, február hó 1. napjától szeptember hó 30. napjáig bezárólag,

r) éneklőmadárra, valamint kis- és nagyköcsagra, kanaslgémre, üstökögémre, batlára és ibiszre, fehér- és feketegolyára, reznek tűzokra, golyatöcsre, gulipánra, godára és ugartyúkra, továbbá bibicre és dankasirályra, valamint kisvércsére, vörös- és kékvércsére, egerészölyvre és baglyok valamennyi fajtájára egész évben.

Halastavaknál a gémekek közül csak a szürkegémeket szabad löni.

Barátkeselyűre, fakókeselyűre, döggkeselyűre, kigyászölyvre, darázsölyvre, bármely fajtájú sasra, beleértve az eddigi rárónak nevezett halászsasra is, mint ritka ragadozó madarakra csak a földművelésügyi miniszter engedélyével szabad vadászni, még pedig ezek közül a réti- és a halászsasra csak halastavaknál.

A tilalmi idők alatt nem szabad a vadak fiait, sem a madarak fészkeit szándékosan érinteni, vagy tojásaikat elszedni. Madarak tojásainak szedésére (kizárólag vadtenyésztés céljából) a földművelésügyi miniszter ad engedélyt. Ily engedélyt a vadászati jog bérlője csak a bérbeadó hozzájárulása alapján kaphat.

2. §. Az 1. §. o) és r) pontjában meghatározott vadászati tilalom nem terjed ki és tiltott időszak alatt is szabad vadászni seregekben vonuló vadludakra és vadkacsákra, bármely fajtájú téli búvárra, bármely fajtájú kányára, karvalyra, hétéjára, rétihéjára, gatyászölyvre, továbbá szarkára, szajkóra, varjakra, verebekre és a közönséges seregélyre. A közönséges seregélyre azonban csak a szőlőkben és a gyömolcsösökben.

3. §. Hasznos vadra fényező alkalmazásával, repülőgéppel, gépkocsival, általában motoros járművel minden időben tilos vadászni. Szarvast, dámot, muflont és őzet csak golyóval szabad löni és ezekre kegyelemdőfést is csak golyóval szabad adni.

4. §. Hajtókkal hasznos vadra, kivéve az átvonuló vizi-madarakat, április hó 16. napjától július hó 31. napjáig bezárólag tilos vadászni.

5. §. Ez a rendelet 1940. augusztus hó 1.-én lép hatályba és ezzel a 33.000/1939. F. M. sz. rendelet (1939. évi Rendeleték Tára 1473. o.) hatályát veszti.

Budapest, 1940. évi július hó 18.-án.

A miniszter helyett:

vitéz Lukács Béla s. k.
államtitkár.

A m. kir. belügyminiszter 133.926/1940 VII. a számú körrendelete az erdőgazdasági személyzet fegyvertartási és viselési jogának szabályozása tárgyában

Az erdőgazdasági személyzet fegyvertartási és viselési jogának szabályozása tárgyában 1939 évi április hó 25-én 178.761/1938 VII. a. szám alatt kiadott körrendeletem kiegészítéseként a következőkről értesítem:

Az erdőgazdasági személyzet részére a fegyvervásárlási engedélyt az arra illetékes elsőfokú rendőrhatóság hatósági felesketésük igazolása mellett adja ki. Az engedély kiadását megtagadni nem lehet.

A hatóságilag felesketett erdőgazdasági személyzet a kiadott engedély alapján vásárolt fegyvereit nyilvántartásba vétel végett a vásárlási engedélyt kiadó rendőrhatósághoz bejelenteni köteles. Lőszer részükre továbbra is csak a nyilvántartott fegyverek után kiállított vásárlási engedély alapján szolgáltatható ki.

Az előző bekezdésben foglaltak irányadók a meglevő azokra a fegyverekre is, amelyeknek bejelentése még nem történt meg.

Budapest, 1940. évi március hó 26-án.

A miniszter rendeletéből:

Balogh s. k.
miniszteri tanácsos.

Kartárs!

Míg a készlet tart, el ne mulaszd megrendelni Dr. Trauer Ervin m. kir. főerdőmérnök „Erdőgazdasági alapismeretek” című erdészeti szakkönyvét.

E kiváló mű felöleli az erdőgazdaság minden ágára kiterjedő ismereteket, s mint ilyen nélkülözhetetlen minden gyakorlónak, erdőőr, erdőgazdász és erdőmérnök számára.

A könyv igen világosan és könnyen érthető módon ismerteti a termőhelyi és tenyésztési alapismereteket, az erdősítésekénél számbajöhető erdei fákat és cserjéket, a fásításhoz szükséges anyagokat, azok előállítását, a fásítások különféle módjait, a fiatalosok ápolását, védelmét és nevelését, az erdők gondozását, a használatok okszerű és gazdaságos fogantatását, a szállítást, feldolgozást, értékesítést és felhasználás különböző lehetőségeit tárgyalja.

A példányonkinti 2'50 P vételár, 10 fillér kézbesítési és 20 fillér postaköltség pénzben, vagy postabélyegben való előzetes beküldése ellenében a könyv megrendelhető a szerzőnél Budapesten, VI. Hegedűs Sándor-u. 23. III. emelet, 17. a.

Pénztári beszámoló

© OEE WAGNER KÁROLY ERDÉSZETI SZAKKÖNYVTÁR

Junius havi befizetések folytatása : Milos József Főzfőgyártelep. 12, Tuskó József Karád 8, Szabó Ferenc Mezőtúr 10, Hesz Pál Fenyőfő 12, Simon János Kocsola 4, Vörös László Ferenc Küldoramlás 4, Kerek István Gyöngyössolymos 17, Fülöp Ferenc Szentendre 6, ifj. Oszvald János Nagyborzsöny 25, Birosz Emil Tiszabogdány 6, Kincses György Kelebia 30 pengő.

Junius havi befizetések összesen 449'90 pengő.

Julius havi befizetések : Körmöczy Illés Békéscsaba 6, Fischer Géza Alcsut 4'50, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 3, Bihary Dezső 3, Malmos Mihály és neje 15, Sziklai Béla Kaposvár 3, Horki Ferenc 8, özv. Bögözy Gyárfásné Munkács 3, Hunyadi János Pilismarót 3, Fenyvesi János Gödöllő 12'20, ifj. Kozma Mihály Parád 4, Bölcs István Gyömrő 12, Rothveil Miklós Fenyőfő 6, Lantos Ottó Légrád 4, Zsidi Lajos Hetes 3, ifj. Bukri József Perőcsény 4, ifj. Pintér János Bp 5, Iglai György Bp 5, vitéz Suhay Miklós Kisvárdá 4, Takács László Nagybocksó 8, Kizsel András Gyűrűfü 3, Imre Péter Tata 4, Vörös Lajos 3, Tarafás Mihály Kajetánháza 6 Forgács Mihály Fedemes 6, Bognár József Parád 3, Bozner János Szekszárd 3, Szalka László Királymező 6, Németh Lajos Neszmély 6, Szür József Neszmély 6, Hajas József Perecsény 10, Págyi József Pébe 6, Fekete Imre Bakonyszentlászló 6, Pasztorek Antal Kutberek 3, Pronai Zoltán Kutberek 6, Cservenka Ferenc Tata 26'50, Bartucz József Szilvásvárada 5, Farkas Sándor 3, Bárvány Sándor Kisujszálás 3, Kerényi Ferenc Lilafüred 5, Kroyér János Karád 16, Pauza Péter Cserszegtámaj 12, idősb. és ifj. Sziklai Gyula Radostyán 18, Szatmári Püspökség erd. h. 2, Nagy Sándor Orosháza 5, Kovács János Hajós-Szentgyörgy 6, Vaszil Imre Tornyospálca 5, Drexler János Szedres 5, Prácsér Lajos Nemescsó 5, Kiss Ferenc Duna-tétetlen 15 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József

főszámvevő.

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. SZEPTEMBER

9. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények-erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Névtelen hősök

Fenti cím alatt az Országos Erdészeti Egyesület kiadásában megjelenő „Erdészeti Lapok”-ban Súlyom aláírással mély érzésről és szeretetről tanuskodó cikk jelent meg az erdészeti és vadászati személyzet névtelen hőseiről.

A cikk írója olyan mozgalmat indít el cikkével melyhez minden nemesen érző magyar ember örömmel csatlakozik.

A cikket az „Erdészeti Lapok”-ból teljes egészében átveszük azért, hogy az erdészeti és vadászati személyzet minden egyes tagjának módjában legyen azt elolvasni s e nemes mozgalomhoz csatlakozni.

Talán kissé szokatlan, hogy én, aki nem vagyok erdész, egy erdészeti szaklapnál kopogtatok be szerény írással és bebozsátatást kérek. Némelyek szemében talán merészségnek tűnik fel. És csodálatos, még sem félek. Olyan nyugodtan jövök, mintha hazajönnék. Mintha az ágancsral díszített szülői házba térnék vissza, melyből elsodort ugyan az élet, de ennek ellenére is úgy érzem, hogy visszavár, mint a bibliai apa tékozló fiát.

Sok mindent el lehet feledni, soktól el tud az ember szakadni, de a gyerekkori otthon ezer szállal kapaszkodik szívünkbe; annál nagyobb erővel húzza vissza, mennél messzebb távolodott tőle. Nem lehet azt feledni soha; nem lehet attól teljesen elszakadni soha. És nem lehet azoktól sem, akik valamikor benne éltek, akik környezetéhez tartoztak. Meg-megjelennek, nem

mint kísértetek, hanem mint élő valóságok. Szólnak hozzám. És míg körülöttem dübörög a mai élet örült rohanása, szépen, csendesen visszavezetnek abba a kicsiny, hegyekövezte faluba, annak is egy házába, amelynek ablakai annyi szeretettel ragyognak rám, mint édesanyám csillogó pápaszeme. És egyszer csak benn vagyok megint a régi házban, a régi bútorok között, ott ülök megszokott helyemen és beszélek, és kacagok, és sirok, és örülök az életnek, az enyémnek is, a többiének is, mintha... mintha....

Úgy-e furcsa, amikor egy hajlottkorú ember megint gyermekké válik? ... Úgy bizony, nagyon furcsa. Kacagni lehet az ilyen vén bolondon. Magam is segíték mindjárt, csak előbb megtörlöm... a pápaszemem. Kicsit elhomályosodott abban a régi ágancsos házban.

Mindig is el szokott homályosodni, amikor ott járok, mert sok, sok kedves arc vesz körül, akik valamikor voltak, ma pedig már bizony alig-alig van közülük valaki. Legtöbbször már odaát várnak reám. Mert hát fölöttük is, fölöttem is eljárt az idő.

Aztán akadnak olyanok is köztük, akik fiatalon mentek el. Nem a maguk jószántából. Nem is betegség vitte őket el. Más Egészen más. Kit golyó, kit serét, kit meg más gyilkoló eszköz. *A névtelen hősök. A kötelességteljesítés vértanui.*

Ha most úgy testileg is együtt volnánk, és megindulna köztünk a beszélgetés, bizony nem egyhamar érne véget. Mert — úgy-e — különösen köztünk, korosabbak között nem akad talán egyetlen egy sem, aki nem szólna hozzá ehhez a szomorú tárgyhoz. Mindegyik tudna valamit mondani jóbarátról, ismerősről, akit valamikor vérbe fagyva találtak meg az erdőn, a mezőn, esetleg otthonában. Talán olyan is akad köztünk, aki maga is részese volt a harcnak, amely társát elragadta, mellőle. Hiszen csupa erdőjáró ember van itt körülöttem. Vihar-edzett talpig emberek, akik nem ijednek meg a maguk árnyékától. Tudom, mert ismerem a fajtámat.

Mondom, nem egyhamar érne véget beszélgetésünk, mert légió azoknak száma, akik vérükkel pecsételték meg hűségüket. Hiszen nem kell más, csak a napi híreket kísérik figyelemmel és magunkat is meglep, milyen sűrűn találunk véres tragédiák pársoros leírására. Néha még annyira sem, amennyit egy korcsmái verekedésnek szánnak. Talán azért, mert nagyon megszokott már az a gondolat, hogy az erdő- és vadőr nem mindig ágyban hal meg. Egy darabig beszélgetnek róla az erdészházakban, aztán lassan ott is elfeledik és legfeljebb olyankor emlegetik megint, amikor egy újabb tragédia kapcsán eszébe jut valakinek.

Ez bizony így van. Csak az a kérdés, hogy helyesen van-e így. Erre azt is mondhatná valaki, hogy elvégre tudta, mire vállalkozik, s ha utolérte sorsa, csak az történt vele, amivel számolnia kellett. Nagyon igaz. Magam is azt mondom: aki erre a pályára megy, annak számolnia kell az erőszakos halállal is. Ez

azonban nem változtat a dolgon. Legfeljebb csak annyiban, hogy ráeszmélünk arra, nem lehet utolsó ember, aki ilyenre vállalkozik. Mint ahogy nem az utolsó emberek sorából kerülnek ki, de rék csendőreink sem, hanem a legjavából, azokból, akiknek lelkében a „kötelesség” szó nem pusztán szó, hanem véresen komoly valóság. Csakis hozzájuk lehet hasonlítani az erdő- és vadórt, mert kivülről csakis ők azok, akik felveszik a harcot olyankor is, amikor a jó Istenen kívül senki sem látja, nem jutalomért, nem is virtuskodásból, hanem pusztán csak kötelességtudásból. És többnyire magukban, senkire nem támaszkodva, senki segítségére nem számítva, nem egyszer talán azzal a gondolattal, hogy el kell bukniok a nagyobb erővel szemben. Mi ez, ha nem hősiesség? ...

Erdőn, mezőn véres tragédiák árnyéka kísért. Amióta a törvény védelmébe vette a vadat és a vadászatot, évről-évre szaporodott az áldozatoknak száma, úgyhogy ma már alig van az országnak olyan vidéke, melyet vérük nem áztatott. Mennyi derék, jobb sorsra érdemes ember nyugszik jeltelen sirban! Mennyi derék, jobb sorsra érdemes ember csontjai porladtak temetetlenül! Mennyi derék jobb sorsra érdemes ember vívott órákig, talán napokig tartó haláltusát az erdő valamelyik elhagyatott zugában, ahol csak hetek múlva fedezték fel oszló tetemét.

Hiszen tudjuk ezt mindnyájan. És amikor erre gondolok, mintha a szégyen melegsége öntené el arcomat: tettünk-e valamit értük? ... Mutattuk-e hálánknak, megbecsülésünknek valami jelét? ... Gondoltunk-e valaha is arra, hogy ez a sok talpigember mégis csak megérdemelne valami szerény kis emléket ...

Válaszoljon mindenkinek maga erre a kérdésre!

Nem akarok senkire sem rápirítani, mert hisz ebben egyformán hibásak vagyunk valamennyien. Talán nem is annyira mi, amint inkább az a belénk rögződött tudat, hogy kötelességteljesítésért nem jár külön jutalom. Ez igaz. Kötelességteljesítésért nem jár külön jutalom. *De jár érte hála, jár érte megbecsülés.* Igaz, hogy ebből már nincs hasznuk. De van haszna belőle *a jelen és jövő nemzedéknek*, ha látja, a derék ember nem múlik el úgy, hogy vele együtt emléke is a múlté lesz. Van hasznunk belőle nekünk magunknak, amikor úgy érezzük, hogy nem tartozunk azok közé, akik elfogadják az áldozatot s aztán napirendre térnek fölötte.

Olyon csekélység az, amivel hálánkat leróhatjuk! Nem kell diszes, százezrekbe kerülő emlékmű. Talán nem is illenék a szerény erdészvadász lényéhez. Csak szerényke emlékről van szó, csak akkoráról, hogy a hálás élőnek módjában legyen kalapját megemelni a halott emléke előtt. Csak akkoráról, amekkora elég ahhoz, hogy egy pillanatra *kiragadja gondolatainkat a mindennapi élet forgatagából s azokra irányítsa, akik kötelességteljesítés közben dőltek ki sorainkból.* Csa! akkoráról, hogy letehes-

sünk tövébe egy-egy szál virágot. Csak akkoráról, amekkora eszünkbe juttathatja, hogy adósaik vagyunk és nemcsak hálával vagyunk adósaik, hanem *egy jobb, erélyesebb törvénnyel* is, amely sok, sok kötelességtudó utódoknak életét mentheti meg. Mert így fakad vérükből áldás. Így nyer haláluk igazi értelmet. Így lesz emléküik áldottá.

De miért jövök én mindezzel ide? ... Hát hova menjek, ha nem azokhoz, akiknek soraiból a legtöbb áldozat került ki? ... *Hova menjek, ha nem az erdészekhez? ...*

Hiszen ha nem ismerném őket, talán haboztam volna. De így? ... Ha nem tudnám, hogy a néha kérges külső csaknem mindig aranszívét takar, talán megtorpantam volna feleúton. De így? ... Mehettem-e máshova? ... Mert az én szavam magában véve csekély. Csak pusztába kiáltó szózat maradna. Ha azonban mellém áll egy tekintélyes testület, ha ez teszi magáévá a dolgot, máris annyi mintha az emlék állna. És én nem akarok egyebet, csak azt, hogy álljon.

Azt is mondhatná valaki, hogy rosszul választottam meg az időt, éppen most, amikor nem tudjuk, mit hoz a holnap. Ez igaz. De az életnek nem szabad megállania, mert ha ez megáll, meghal a holnap reménye is. Éppen az ilyen nehéz napokban időszzerű, hogy áldozzunk azok emlékének, akik tudtak vértanuk lenni.

Azt is tudom, hogy a vadászok körében megingott a bizalom minden ilyenfajta megmozdulással szemben. De ez sem riaszt vissza, mert nem magamnak kérem a bizalmat. Én csak egy ember vagyok, aki holnap talán már nem leszek. Ha azonban egy olyan hatalmas testület veszi kezébe a dolgot, mint az Országos Erdészeti Egyesület, el kell némulnia minden bizalmatlanságnak.

Ezt is lehet mondani, azt is lehet mondani, csak azt az egyet nem lehet mondani, hogy azok, akik életüket, tehát mindenüket áldozták kötelességük teljesítése közben, nem érdemelnek meg olyan csekély áldozatot, amekkorát emléküik megörökítése ferként reánk róna.

A hála nevében elgurítottam ezt a kis kavicsot. Aki úgy találja, hogy rosszul tettem, dobja reám vissza. Aki ellenben velem érez, az segítsen tovább gurítani, mindaddig, amíg a hozzatapadó hálától és megbecsüléstől akkora tömbbé nem növekszik, amelyből már ki lehet faragni a kötelesség vértanuinak emlékművét.

Sólyom.

Mi, akiket legközelebről érint a Szerző mozgalma, teljes erőnkkel segítjük tovább gurítani az elindított kavicsot.

Indítsuk meg tehát a gyűjtést mi is, ki-ki szerény tehetsége és erejéhez mérten járuljon hozzá, hogy a szép célt megvalósít-

hassuk és névtelen hőseinknek, akik Isten-hívő jó magyar erdész-vadászok voltak, méltó emléke legyen okulásul és példaképül az utókor számára.

Az adományokat kérjük „Emlékmű” megjelöléssel a 45.672. M. E .V. M. E. Budapest csekkszámlára beküldeni, ezeket a beküldött összegeket lapunkban külön nyugtázni fogjuk és egy összegben juttatjuk el az Emlékmű-bizottsághoz.

Titkár.

Élményeim Kárpátalján

Kárpátaljára Pünkösdre tervezett vándorgyűlésünk az idő rövidege miatt elmaradt. A vezetőség Weinrauch Gyula kartársunk javaslatára úgy határozott, hogy a már korábbra tervezett vándorgyűlést június 16-án tartja meg. Azonban ezt a szépen tervezett és sikeresnek ígérkező gyűlésünket is elsodorta a nagy európai vihar szele. Május közepétáján én is megkaptam a bevonulási parancsot s ennek a parancsnak örömmel és készségesen tettem eleget: annál is inkább, mert tudtam és ma is tudom, hogy a magyar nemzetnek ez a megmozdulása országunk gyarapításához vezet. A gyalázatosan összetákolt páriskörnyéki békealkotmány eresztékei recsegnek-ropognak és közel van az az idő, amikor megcsonkított hazánkhoz ismét visszatér egy — hamissággal és erőszakosan elszakított — véren és tűzön át igaz magyarnak megmaradt országrész.

Ha az általános helyzet is volt az, ami semmivétette gyűlésünk szép tervét, éppen ugyanannak köszönhető, hogy a vándorgyűlésből mégis csak lett valami. Még hozzá egy igazán „vándor”-gyűlés, mert a sors éppen arra a vidékre sodort ahol gyűlésünket meg akartuk tartani, így aztán alkalmam nyílt arra, hogy sorjában találkozzam egyesületünk sok tagjával és kartársammal, s a személyes együttlét során igen közvetlenül és mélyrehatóan tárgyaljunk problémáinkról. De ennek a vándorlásnak a szorosán véve hivatalos tárgyú megbeszélések lebonyolításán kívül más haszna is volt: szeretettel fogadott vendégként léphettem át házuk küszöbét s tanuja lehettem mélyen gyökerező magyar lelkük minden megnyilvánulásának. Így első-sorban *Markocsány Zoltán*ekát látogattam meg (egyesületünk választmányi tagja), akik igazán magyaros vendégszeretettel fogadtak. Vele, valamint *Rausch* és *Födermayer* kartársakkal együtt egyesületünk problémáit alaposan megtárgyalva egy

olyan kellemes vasárnap délutánt töltöttünk el, amelyre sokáig vissza fogunk emlékezni. Mondhatom, úgy éreztük magunkat, mintha otthon lettünk volna. Kartársaim mondták is, amikor Markocsányéktól eljöttünk: „ma délután otthon voltunk!” Ezt a jó érzést nagyrészt Markocsány Zoltánnénak köszönhetjük, aki nagyszerű háziasszonyságával éppenúgy gondoskodott éhes és szomjas emberi valónkról, mint ahogyan finom és elragadó lényével feledhetetlenné tette az együtt eltöltött délutánt. Kisleányuk mélabús magyar- és orosz dalokat pengetett citerája húrjain s ez a maga költőiségével emelte társaságunk amúgy is kitűnő hangulatát. Ezért a kítüntető magyaros vendégszeretetért Markocsány Zoltánéknak ezúton is hálás köszönetet mondunk.

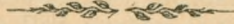
További barangolásom során elvetődtem oda is, ahol június 16-ára tervezett vándorgyűlésünket akartuk megtartani. Ott felkerestem *Weinrauch* Gyula kartársamat, egyben választmányi tagunkat, aki ugyanolyan vendégszeretettel fogadott, mint Markocsányék. Úgy láttam — s erről később alaposabban is meggyőződtem —, hogy a húszéves cseh rabság nem ölte ki kartársainkból a világhírű magyaros vendégszeretetet. *Weinrauch* kartársam, kedves barátom, bemutatta még azokat a kartársakat, akik vele együtt a jelenlegi Magyarország legnagyobb fatelepén végeznek áldásos munkát. Ennek a látogatásnak nemcsak az az öröme volt meg, hogy kartársakkal találkozhattam, hanem alkalom nyílt arra, hogy Magyarország legnagyobb famegmunkáló telepén öregbítsem tapasztalataimat. Tapasztalatgyűjtő körutam végén *Weinrauch* kartársam bemutatta *Weinrauch Géza*, *Gerstmayer Lajos*, *Sterzl István*, *Érces Ferenc*, *Csillik Ferenc*, *Horbász György*, *Vilmos* és *Andor* kartársakat, akikkel közel kétórás megbeszélést folytattam egyesületünknek még megoldásra váró problémáiról. Mindannyiukról megállapítottam, hogy egytől-egyig lelkes tagjai szeretett egyesületünknek. *Fekete*, *Sándor*, *Selig* és *Stubenfall* kartársakkal is összehozott a sors. Ők is mind meleg szeretettel beszéltek egyesületi életünkről.

Kárpátaljai utam, amelyen szebbnél-szebb, szemet és lelket gyönyörködtető tájak kísérték, gyönyörű pagonyokon át vezetett. Elszoruló szívvel kellett látnom a cseh rablógazdálkodás nyomait, amelyeknek eltüntetése és begyógyítása a kárpátaljai magyar erdészség egyik legnagyobb, legszebb, de egyben legnehezebb feladata is.

Utam még nem ért véget. Igyekszem további tapasztalatoikat szerezni és keresem az alkalmat arra, hogy a többi itt élő kartársakkal, akikkel még nem találkozhattam, minél előbb személyes összeköttetésbe jussak. De már az eddig megtett utam eredményét is többre kell becsülnöm, mint egy esetleg közömbösebb vándorgyűlést, mert így módomban állt kartársaimat egyenként otthonukban felkeresni s meghitt baráti körben, nagy közvetlenséggel letárgyalni az ügyes-bajos dolgokat. Abban a

reményben indítom útnak ezeket a sorokat, hogy mire napvilágot látnak, már a megnagyobbodott Magyarország visszatérő érdeinek öléről köszönhetjük szebb jövőnket.

vitéz Szekeres Károly
tartalékos őrmester, ügyv. elnök.

A vadőr

Az új vadászati törvénytervezettel kapcsolatban a vadászok érdekképviselői jóformán minden oldalról közölték álláspontjukat a szaksajtó hasábjain (csupán a vadőrök érdekeinek a megvilágítását és jogi helyzetük rendezését felejtették el következetesen).

Most, amidőn a magyar vadőrök jövőjéről van szó, érdeklükben szükségesnek tartom, hogy helyzetükre rámutassak.

A magyar vadászatijog fogalma kétféle vadászterületet ismer. Az önálló vadászterületet képező kettőszáz (200) kat. holdon felüli birtokokat, melyek egy tagban képeznek vadászterületet és a községi vadászterületet. Jelen cikkem keretében a szorosan vett volt csonkaországi területekről, illetve az ottani vadőrök helyzetéről van szó. Azt is tudjuk, hogy a dolog természeténél fogva a 200 kat. holdnál nagyobb vadászterületeket rendszerint maga a birtokos használja, vagyis gyakorolja azon a vadászati jogát. A községi területek vadászati jogát viszont legtöbbször esetben a különböző miniszterileg jóváhagyott alapszabályokkal bíró vadásztársulatok gyakorolják. E kétféle vadászkatégoriánál a vadőrök helyzete is kétféleképpen alakult ki.

A nagybirtokososztály javára szól az a körülmény, hogy ők vitathatatlan érdemeket szereztek a háború következtében leromlott vadállomány nivójának a világviszonylatban is előkelő helyre való emelésével, mit többek között és nem utolsó sorban a szakképzett vadőrök alkalmazásával értek el. Ismerjék el, akiket illet, hogy enélkül ablakon kidobott pénz lett volna minden befektetés, amit a vadállomány fejlesztésére fordítottak.

Milyen is hát az a szakképzett vadőr? Mit kell annak tudnia, hogy a vadászterületnek ne csak a neve legyen az, hanem vadászni is lehessen azon.

Lássuk tehát e követelményeket!

Első kelléke a szakképzettség. E nélkül kontár a vadőr. Kell, hogy az új törvény kötelezze a vadászterületek tulajdonosait, valamint a községi vadászterületeket bérlő vadásztársulatokat szakképzettséggel bíró vadőröknek az alkalmazására. Hangsúlyozom, hogy enélkül a vadállomány nivója csökken-

ni fog, amint az nem egy esetben beigazolódott. A szakképzettség gyűjtőszó, igen sok különféle vadőri tudásnak a takarója. Ismernie kell a vadászterület életét. Az állatvilág rejtett életének mozzanatait, vagyis magát az állatvilágot. Ismernie kell a káros állatok életmódját, ezek károsításának csökkentési módját. Sőt az igazi jó vadőr személy szerint is kell, hogy ismerje egyes nagyvadját a reábizott területeken. Azután az apróvad nevelését és gondozását is nagyon kell értenie, mert enélkül összel csalódás éri a vadászati jog élvezőjét. Megkövetelik a szakképzett vadőrtől, hogy jó vérebvezető és vizslaidomító is legyen. Ez pedig olyan kellék, amelyhez kellő intelligencia is kell, hogy párosuljon. Ismernie kell a kutya lelki életét, — röviden kifejezve — veséig bele kell látnia a kutya érzélemlá- gába, hogy megértse a kutya cselekedeteinek az indítóokát, mert csak ennek ismeretében tudja a rábizott állatot ránevelni a megkívánt követelményekre. A káros állatokon kívül ismer- nie kell a környék lakosságát is, mert legelső sorban az ember a legnagyobb ellensége a vadállománynak. Éjjel-nappal a terüle- ten kell lennie, éber figyelemmel minden gyanus jelenség iránt, mert ha elhanyagolja a dolgát, ez a legintelligensebb kártevő, — hogy káros szenvedélyeit kielégítse — csakhamar a legna- gyobb károkat okozza a területen. Az orvvadásznak virtus és pénzhajhászás célja van az ő cselekményével, míg az úgyneve- zett káros ragadozók létfenntartás céljából pusztítják a vadállo- mányt. Ennélfogva a vadőrnek ismernie kell e gyanus elemek életkörülményeit, trükkjeit, s mindig résen kell állnia, hogy megakadályozza káros tevékenységüket. E tevékenység meggát- lását végző kötelességtudó és hivatását szerető vadőrök közül jó néhány lett már áldozata kötelességteljesítő munkájának.

Ezt a szaktudással párosult, erélyt megkövetelő nehéz szol- gálatot sajnos ezideig nagyon gyengén fizetik. Az uradalmaknál a béresek színvonalára helyezik őket, ami csakis a sok kontár- nak tudható be. Némely uradalmi vadászbirtok tulajdonosa, sőt egyik másik vadásztársaság úgy próbálja az elharapódzott orv- vadászatot leszerelni, hogy megrögzött orvvadászokból egészíti ki vadászati személyzetét. Ez pedig kettős kárt okoz. Egyrészt a területtulajdonos, vagy területbérlő vadállománya sínylí meg, másrészt a szakképzett, kötelességtudó vadőrök kenyerét veszi el, sőt főoka ez a vadőrök gyenge javadalmazásának, mert min- den ilyen egyén az „olcsójános” szerepét tölti be, hogy aljas szenvedélyének most már legitim úton élhessen. Ez sajnos, még igen sok helyen dívik az országban és ennek igen károsak a kö- vetkezményei, mint azt néhány vadászterülettulajdonos a saját kárán tapasztalhatta. Ennek az elitelendő szokásnak következményei a borra való rendszer mellett a csekély fizetés, amely egyáltalán nem áll arányban azzal a bizalmiszolgálattal, mely- lyel a vadőri teendők ellátása jár.

Tudjuk, hogy a mai gazdasági helyzetben, különösen a va-

dászterületeket bérlők gondjai súlyosak a magas területbérek, stb. miatt, azonban kölcsönös megértéssel rendezni lehet a vadőrök ügyét.

A magyar szakképzett vadőrök e sorok útján is kérik az illetékes köröket, hogy az új törvényben találjanak módot a vadőröket munkájuk után megillető elbánásra.

Karvaly.

Felhívás a vadőrökhöz

Kartársaim! Ti, kik szeretett egyesületünknek, a MEVME-nek tagjai vagytok, bizonyára gondolkoztatok már azon, hogy a minden hónap elejével címetekre megérkező lapunkban, az ERDŐ-ben, miért is esik oly kevés szó rólunk, képesített vadőrökről, hivatásos vadászokról.

Nehogy azt gondoljátok, hogy a vezetőség az oka ennek. Nem. Mi magunk vagyunk ennek okozói. Sőt mi vagyunk az okozói annak is, hogy még ma is igen sokszor nem kívánatos elemekből, csöszökből és vadorzókból rekrutálódott „Vadőr” akik miatt azután — mivel fentiek csak azért szegődnek el úgyszólván éhbérért, hogy puskát vehessenek fel vállukra — igen sok foglalkozását szerető és a képesítésért esetleg koplaló kartársunk, családjával együtt állás és kenyér nélkül nyomorog.

Mi vagyunk az okai annak is, hogy nincs a minden 2500 holdat meghaladó vadászterületen a vadértartás kötelezővé téve és csak azok az igazi magyar vadászurak tartanak területükön szakvizsgázott vadórt, kik nemcsak a vadászat üzésével szerzett örömöket, hanem a vadak védelmét is szem előtt tartják. Ha ezt is törvénybe iktatnák, egy szakvizsgázott kartársunk se volna állás nélkül.

Mi vagyunk az okai annak is, hogy mezőgazdasági cselédnek vagyunk minősítve, akkor, amikor mezőgazdasági cseléd mindenki lehet, mert hisz nem kell ehez semmiféle képzettség, míg jó vadóvó csak gyakornok éveit legtöbbször ingyen végigszenvedett és avizsgát sikerrel kiállott vadőr lesz. Akkor azonban amikor — nem beszélve az ipar és kereskedelem, valamint az államnál (vasut, posta stb.) alkalmazott munkaerőről — minden mezőgazdasági cselédnek meg van szabva a legalacsonyabb munkabére, nekünk olyan fizetésért kell elszegődnünk, amilyent adni akarnak és amely javadalmazás — tekintve, hogy nekünk éjjel nappal, ünnepnap, hétköznap szolgálatban kell állni — ritkán áll csak arányban az érte teljesített szolgálattal, azonkívül hogy a megélhetéshez meg épenséggel kevés.

Jó volna, ha a nehéz szolgálat után megöregedve és a leg-

többször megrokkanna, kevés kis nyugdíjat is élvezhetnénk, hogy ne kelljen akkor, amikor már munkaképtelenek vagyunk, koldusbotot fogni. Baleset és betegség ellen biztosíttatnánk és végül még sok-sok sérelmünk orvoslása után jól esne, ha állami szolgálatban álló kartársainkhoz hasonlóan mi is altiszteknek minősítettünk, melynek megtörténte után ki-ki érdemei szerint használhatná a vadász, fővadász címet.

Amint látjuk, van problémánk elég. Nem várhatunk azonban ezek megoldásával másokra. Most, amikor az új vadász-törvény tárgyalás alatt áll, alkamunk van arra, hogy sérelmeinket egyesületünk útján orvosoltassuk.

Szükséges azonban ehhez, hogy minden magyar vadőr tagja legyen a MEVME-nek, ahol azután külön alosztályt alakíthatunk mi vadőrök az egyesület keretén belül, minden bajunkat saját magunk intézhetnénk.

Az országunkban élő összes vadőrök számához viszonyítva meg kell állapítanunk, hogy aránytalanul kevesen vagyunk a MEVME-nek tagjai. Már pedig mindegyikünk jól tudja, hogy egységben az erő. Egy beadványnak semmi súlya sincs akkor, ha az csak egy pár ember érdekeit képviseli, míg ha illetékes helyen azt mondhatnánk, hogy fenti sérelmek a Magyarországon élő összes vadőrök érdekei ellen irányulnak, melynek értelmében kérjük annak szíves kivizsgálását, bizony tudom, belátnák panaszaink igazságát és találnának módot azok észszerű orvoslására és megszüntetésére is.

Ha azonban panaszaink elmondásával most elkésünk, megmondhatom, mi már nem fogjuk megérni, hogy azok orvoslásra találjanak. Ezzel pedig bünt követünk el családjaink és saját magunk ellen, azonkívül bünt követünk el az utánunk jövő vadőr generáció ellen is.

Most, mikor gyönyörű Erdélyünk hazatérése is várható, nagy szerep vár miránk, vadőrökre is. Mi leszünk hivatva legnagyobbodott országunk vadállományának nívóját az őt megillető színvonalra emelni.

Mi tehát Hazánk, családjaink és önmagunk érdekében teljesítendő kötelességünk ?

Minden kartársamnak biztosan van tudomása, szolgálati helye közelében, olyan vadorról, aki az idők szavát meg nem értve, nem tagja egyesületünknek. Ne sajnálja a fáradságot egyiktek sem. Keressétek fel ezeket és a fenntebb előadottak alapján magyarázzátok meg, hogy bünt követ el ön maga ellen is az, aki annyi áldozatot sem tud hozni közös ügyünk érdekében, hogy egyesületünkbe beiratkozzék. Mi nem várhatjuk, hogy a dolgainkat más intézze, magunknak kell azt vezetni.

Azok a kartársaim, akik a hívó szót megértik, ne sajnáljanak egy levelezőlapon engem alábbi címen belépési szándékukról értesíteni és én aláírás végett azonnal megfogom a tagfelvételhez szükséges belépési nyilatkozatot küldeni.

Tömörüljünk tehát az ERDŐ fiainak gyönyörű zászlaja alá és ha ez meglesz, szeretett egyesületünk Vezetősége — melynek ezúton is hálás köszönetet mondok minden vadőr nevében, ügyünk szives felkarolásáért, — bizton tudom, ki fogja tudni vívni, hogy minden egyes fia hozzá jut érdemei szerinti jutalmához, — a jól megérdemelt és biztos darab magyar kenyérhez.

Ehhez kérem most mindnyájunk érdekében a jó Isten és mindnyájatok segítségét.

Székelyhidi Vilmos

szkv. vadőr.

Szilásbalhás. (Veszprém m.)

Téli vadóvás

(Folytatás.)

A nagykiterjedésű fátlan mezőségeken nagy hó és tél idején a nyulak is sokat szenvednek és bejönnek szintén a kertekbe, ahol sokat elfog közülük a kutya és a felállított hurok.

Hogy ezeket részben kiküszöböljük, érdemes távolabb a községektől — az ebek miatt — hegyezett karóra, melyet a földbe verünk, egy kis vékony kéve szálas takarmányt (muhar, bal-tacin, széna, lucerna stb.) kötnünk, amelyet a nyulak felkeresnek és amit cca 50 kat. holdankint tanácsos elhelyezni. A kévét a hó magasságához mérten lejjebb vagy feljebb kötjük a karóhoz, hogy a nyulak jól hozzáférjenek.

A jó erdős vadászterületen és nagy mezőségi területen is elmaradhatatlan a vadak számára előbbi helyen a kitünő védelmet nyújtó fenyves és fiatal cseres, az utóbbi helyen pedig (mezőségen) kizárólag az apróvad számára különböző fanemekből (fenyő, cser, tölgy, fagyal, bodza, kökény, galagonya, tamariska) létesített különböző nagyságú csenderesek.

Nagy hó és hideg alkalmával a vad az etetőt feltétlenül felkeresi, ilyenkor elég kis területre korlátozódik a vad mozgási tere, vagyis közel az etetőknél tartózkodik, ezért el ne mulasztuk, hogy nagy hóés alkalmával a területet, az etetőket összekapcsoló és külön utakkal hókével feltárni.

A téli nagy hidegnek és főleg a számtalan veszélynek kitett fogoly állománynak (a fácán nem annyira kényes és az kibírja a telet jó etetés mellett) a jövőre való biztosítása azok őszi befogásából és kamrában történő téli etetéséből, illetve eltartásából áll.

A fogási módszerek közül azt alkalmazzuk, ami a helyi és egyéb viszonyoknak legjobban megfelel, vigyázva természetesen arra, hogy a tenyésztésre, esetleg eladásra szánt foglyokban semmi kárt ne tegyünk.

A kamra nagysága megfelelő, az etetés és gondozás pedig kifogástalan legyen.

A foglyok kieresztése pedig ne akkor történjen, mint ahogyan azt egy ismert vadász tette az elmúlt télen, hogy a hozatott foglyait, annak ellenére, hogy —20 C hideg volt, február közepén engedte ki a szabadba, amelyek természetesen a nagy hó, hideg és ismeretlen terepen táplálék hiánya miatt részben elpusztultak, részben pedig a szalmakazlak tövében a már ismertetett módon eltűntek; — hanem akkor eresszük ki őket, amikor a hó már elolvadt, s veszélytől már nem kell tartani.

Nagy baj, hogy igen sok fogoly és fácán pusztul el lóherések és lucernások kaszálása alkalmával. Ezt másképp nem tudjuk megakadályozni, csak úgy, hogy ott, ahol lehet, ezeket a területeket kaszálás előtt vizslánkkal bejáratjuk és megállapítjuk a fészkek számát és helyét és megjelöljük azokat. A kaszálás alkalmával pedig meghagyjuk a kaszásoknak — amennyiben módunkban áll —, hogy a fészkek körül hagyják meg egy pár négyzetméteren a növényt. Az ilyen területek, illetve helyek a ragadozóktól kettőzött szorgalommal óvandók.

Minden igyekezetünk ellenére is sokszor a hideg tavaszi esők, sőt késői fagyok az apróvad állományban néha nagy károkat okoznak, amelyeket sajnos nem áll módunkban meggátolni.

Mind a vadásztulajdonos, mind a vadászberlő érdeke, hogy vadállománya úgy minőségben, mint mennyiségben megfelelő legyen, ezért ne mulassza el mindazon tennivalókat elvégezni, amelyek e téren szükségesek és ne riadjon vissza a kevés áldozattól, ami többszörösen vissza fog térülni, mert vetés nélkül nincs aratás.

És még egy fődolgot kell itt megemlítenem és pedig azt, hogy a vadásztársadalom, ha azt akarja, hogy vadászterülete úgy fessen, mint vadászterület — amelyen vadállomány van és jó, — akkor becsületes, képesített vadórt (vadászt) alkalmazzon, aki a vad tenyésztéséhez is ért, nem pedig olyat, aki a vadvédelmen kívül (azt is hiányosan) absolute semmit sem tud.

Szombathely, 1940. június hó.

Orosz Imre.

Különfélék

Eljegyzés. Komeiner Annika (Esztergom) és Csanaki György képesített alerdész (Brusztura) jegyesek.

Hasensteiner Margit és Gráczi László képesített alerdész jegyesek.

Eljegyzésük alkalmából fogadják tőlünk őszinte, jószívvel küldött szerencsekívánatainkat.

Halálozás. Zsolnai Imre nyug. erdőőr f. évi július hó 20-án Józsa községben elhunyt. Nevezett egyesületünknek a megalakulás óta tagja volt és a temetkezési segélyalapnak is.

Nyugodjék békében!

Felkérjük kartársainkat, hogy Zsolnai Imre kartárs elhunytával esedékes 50 fillér temetkezési hozzájárulást beküldeni szíveskedjenek, miután egyesületünk az elhunyt özvegyének 175 P segélyt már folyósította.

Nem mulaszthatjuk el tagjaink figyelmét ismételten felhívni temetkezési-akciónkra, mely az elhunyt hátramaradottainak a legnagyobb szükségben nyújt segítséget. Minden családapának kötelessége gondoskodni családjáról.

Ha egyesületünkbe tömörült tagjaink mindegyike megtenné ebbeli kötelességét, úgy a mai taglétszám mellett oly összeg birtokába jutna az elhunyt családja, mely egyidőre biztosítaná megélhetésüket.

Azzal a jelszóval, hogy egyesülésben az erő, mutassuk meg, hogy e téren sem mulasztunk el semmit s ezáltal magunk biztosítjuk családunk jövőjét.

Tartsuk kötelességünknek, hogy egy levelezőlapon bejelentjük a temetkezési-akciónkba való belépésünket mert nem tudhatja senki, hogy holnap nem kerül-e sorra.

Kárpátaljára vonatkozó külön tilalmi rendelet

A m. kir. földmivelésügyi miniszter 194.100 1940. F. M. sz. rendelete a Magyar Szent Koronához visszatért kárpátaljai területen a vadászat gyakorlásának szabályozása tárgyában.

A Magyar Szent Koronához visszatért kárpátaljai területen a vadászat gyakorlásának szabályozása tárgyában kiadott 5710—1939. M. E. sz. rendelet (1939. évi Rendeleték Tára 835. old.) 2. §-ában nyert felhatalmazás alapján a következőket rendelem:

1. §. A Magyar Szent Koronához visszatért területen az 5710—1939. M. E. sz. rendelet 1. §-ában meghatározott vadfajokra a medve és nyérc vadászatnak kivételével a vadászat az 1925. XXIV. tc. 1. §-a alapján kiadott rendeletekben meghatározott tilalmi idők betartásával azzal a korlátozással szabad, hogy csak legalább 1000 kat. hold összefüggő erdős vadászterületen szabad 1000 kat. holdanként egy szarvasbikát elejteni. Medve elejtésére a földmivelésügyi miniszter indokolt esetben engedélyt ad.

2. §. 1) Hasznos vadat fényszóró alkalmazásával vadászni tilos. Szarvast, dámvadot, őzet, muflont, vaddisznót és hiúzot csak golyóval szabad elejteni és a kegyelemlövést is csak golyóval szabad megadni, méreg vagy csapda alkalmazásával vadát

nem szabad elejteni. A farkas azonban december 15. és február hó 15. napja között nagy dögben elhelyezett méreggel pusztítható. A mérgezett dögöt február hó 15. napja után haladék nélkül el kell távolítani.

2) A vaddisznó kivételével csülkösvadra (szarvas, däm vad, öz, muflon) a hajtóvadászat tilos. A kopozás minden vadra tilos, csak a vaddisznó vadászatánál használható az úgynevezett vad-disznós-kutya. A hiúz csak cserkészeten, vadászkutya nélkül vadászható. —

3. §. A jelen rendelet az 1940. évi augusztus hó 1-én lép hatályba; hatálybalépésével a 176.400—1939. F. M. sz. rendelet (1939. évi Rendeletek Tára 1485. old.) hatályát veszti.

Budapest, 1940. évi július hó 25-én. vitéz gróf Teleki Mihály s. k. m. kir. földmívelésügyi miniszter.

Bérleszállítási rendelet telepítési kötelezettséggel.

A m. kir. miniszterium 5610 1940. M. E. sz. rendelete az elpusztult vadállomány helyreállítása végett szükséges intézkedések tárgyában.

A m. kir. miniszterium az 1931. XXVI. törvénycikkben foglalt és az 1940. XVII. törvénycikkkel meghosszabbított felhatalmazás alapján a következőket rendeli:

1. §. Azok a vadászati haszonbérleti szerződések amelyek az 1944. évi augusztus hó 1. napja előtt járnak le, a haszonbérletnek az 1940. évi augusztus hó 31. napjáig a haszonbérbeadóval írásban közölt kivánságára a jelen rendelet erejénél fogva az 1945. évi július hó 31. napjáig, illetőleg a lejáratához képest az 1946. évi január hó 31. napjáig meghosszabbodnak.

2. §. (1) Az a vadászati haszonbérlet, aki apróvadás (nyúl, fácán, fogoly) területet bérel, és akinek a haszonbérlete az 1. §. értelmében az 1945. évi július hó 31. napjáig, illetőleg az 1946. évi január hó 31. napjáig meghosszabbodott vagy akinek haszonbérlete szerződésnél fogva az említett időnél nem korábban jár le, az 1940. és 1941. évre eső illetőleg a jelen rendelet hatálybalépése után legközelebb — egymástkövetőleg — esedékes két évi bérösszegnek csupán 75—75 %-át kitevő összeget köteles a haszonbérbeadónak megfizetni, az említett évi bérösszegek fennmaradó 25—25 %-át kitevő összeget pedig köteles a szükséghez és a lehetőséghez mért idő alatt, de legkésőbb 1943. évi április 30. napjáig a kipusztult vadállomány okszerű szaporítása céljából tenyészvad beszerzésére és kibocsájtására fordítani.

(2.) Ha a vadászati haszonbérlet a vadállomány szaporítására vonatkozóan az előbbi bekezdésben meghatározott kötelezettségének nem tesz eleget, a vadállomány szaporítására fel nem használt összeget annak 1940. évi augusztus hó 1. napjától, illetőleg 1941. év február hó 1. napjától számított 5 %-os kama-

tával együtt köteles a bérbeadónak az 1943. évi május hó 15. napjáig megfizetni.

3. §. A jelen rendelet kihirdetésének napján lép hatályba; végrehajtásáról a földművelésügyi miniszter, illetőleg a belügyminiszter gondoskodik.

Budapest, 1940. évi július hó 31-én.

Gróf Teleki Pál s. k.
m. kir. miniszterelnök.

Pénztári beszámoló

Július havi befizetések folytatása: György Kovács Lajos 20, Schalk János Szücs 3, Szörényi József Kaposvár 8, Hesz József Iharkút 10, Taskovics István Técső 6, Szigeti Vendel Iharkút 12, Abel Ferenc Esztergom-tábor 6.20 (lásd szerk. üzenetet), Horváth János Vitnyéd 6, özv. Strobly- Józsefné Vitnyéd 3, Van csura Antal Baja 3, Szerényi Árpád Rákosszentmihály 11.50, Urb. Birtokosság Nagyberég 17.30, Fábian Imre Császár 10, Szobó János Csolnok 10, Jaros Ernő Kisvárda 13, Véghelyi István Surd 10, Pethő István Káld 5, Szalai Gyula Vép 10. Összes befizetés július hóban: 489.20 P.

Augusztus havi befizetések: Erdész Mihály Bucsatelep 7.50, Koltai Mihály Irtópuszta 4.50, Pauza László Cserszegtomaj 6, Molnár András Lázár 5, Kiss Bertalan Orosháza 3, Kiss György Földeák 6, Matusinszky Pál Gödöllő 3, Sziklai Béla Kaposvár 3, Szalczér Antal Tosokberénd 9, Szörényi József Kaposvár 10, Kerényi Ferenc Alsóhámor 10, Rónai János Léva 5, Tóth József Gödöllő 10, Cservenka Ferenc (tati csoport) 25.50, Dévényi Antal Piliscsaba 10, Bujtás József Gödöllő 12, Miltényi János Gödöllő 3.50, Nádaskai Richárd Bpest 10, Kadosa János Egeg 12, Kovács Ödön Perkupa 5, Halápi József Tapolca 1.50, Hegyi Antal Nagyberk 6, Horváth Lajos Jalinka 4, Takács János Nagyjáplán 2.50, Takács Ferenc Nagyjáplán 3.50, Molnár Sándor Ötvös 10, Mocsári Rezső Putnok 6, Cseh János Ujdiósgyőr 1.50, Mészáros Tibor Lillafüred 6, Lengyel László Pilisszentkereszt 5, Daróczy Márton Esztergom 8, Kozma Mihály Parád 3, Sárkány János Bajót 10, Huszti Lajos Szentés 6, Lukács István Cserépváralja 10, vitéz Suhaj Miklós Kisvárda 4, Bánki László Pilismarót 6, Szabolcsi Károly Mándok 6, Papp József Fenyőfő 4, Kiss Aladár Csőzpuszta 6, Bene István Szentadorján 6, Simon Dezső Bpest 3, Kovács János, Nova 3, Gerstmajer Lajos Taracköz 12, Dombai József Ungvár 5, Peidl Péter Sásd 4, Dél István Somogyfajs 5, Barsi János Balatonendréd 6, Vampel József, Csontos 4, Kiss József Gödöllő 3, Bihari Dezső Debrecen 3, Bekes Dezső Putnok 4, Szemes Mihály Görömböly 12, Szukop István Füzérkomlós 3, Kósa József Nagykovácsi 2, Fekete Imre Bakonyszentlászló 6, Balázs János

Remetevasgyár 4, Bauer János Sopron 4.20, Jánszky Lajos Pilismarót 6, Németh Gyula Nyirád 10, Varga Pál Réde 5, Tóth István Rábatótfalu 5, Simon György Szentpéterföldre 20, Duchon Lajos Fülek 5, Frantz Henrik Királyerdő 12, Szabó István Lovaspuszta 4, Dudás János Vál 5, Deli Antal Kán 6, Aposztl Miklós Bánhida 1.50, Hoffer Ferenc Petőcpuszta 6, Ronás Ferenc Somoskőújfalu 6, Csorba István Alsószeleste 6, Tuskó József Karád 2, Herb József Brusztura 3, Balog József Bakony-szentlászló 12, Dénes János Csermaholova 5, vitéz Nagy Bozsok József Lillafüred 5, Simon János Gödöllő 5, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 6, Fegyverneki S. Tiszabogdány 7.50 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József
főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Gy. K. L. Tagdíja 1941. október hó 1-ig rendezett.

Ábel Ferenc Esztergomtábor. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 4.40 P.

Szigeti Vendel Iharkút. Tagdíja a beküldött 12 P-vel 1940. szeptember hó 15-ig rendezett.

Szabó János Csolnok. Tagdíja 1941. március hó 1-ig rendezett, temetkezése 6 pengővel túlfizetve.

Id. Molnár András Hódmezővásárhely. Tagdíja 1940. december hó 1-ig rendezett, temetkezési segélynél 2 P a túlfizetés

Kerényi Ferenc Alsóhámor. Tagdíjhátraléka 1940. szeptember hó 1-ig 3 P, temetkezési segélynél hátraléka 1 P.

Bujtás József Gödöllő. 1939. évi július hó 8-án küldött 22 P-ből 10 P temetkezésre lett elkönnyelve, tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Sárkány János *Bajót*. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 7 P.

Horváth Lajos Jalinka. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 13 P.

Lengyel László Pilisszentkereszt. Tagdíjhátraléka 1940 év végéig 11 P, temetkezési segély 1P.

Németh Gyula Nyirád. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 2 P, temetkezési segély rendezett.

Jauszki Lajos Pilismarót. Tagdíja 1940. év végéig rendezett temetkezési segélyre 3.50 P elszámolva.

Herb József Brusztura. Tagdíjhátraléka, mint féltagdíjas, 1940. év végéig 3 P.

Dénes János Csernaholova. 1940 év május hó 1-től egész tagdíjas, tagdíja az év végéig rendezett.

A Z E R D Ó

XIV. ÉVFOLYAM

1940. OKTÓBER

10. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Felvirradt

a nagy nap, mely megdobogtatta a határon innen és túl élő minden magyar szívét és ledöntötte azokat a válaszfalakat, melyeket Trianonban a hazug és alattomos ármány vont testvér és testvér közé,

Mámoros örömmel és lelkesedéssel, örömkönnyeket hullatva borultunk egymás nyakába, felszabadulva a rossz lidércnyomás alól, mely 21 évi rabságból és elnyomatásból szabadította fel Testvéreinket.

Országgyarapító Hadurunk, Kormányzó Ur Öföméltósága 21 évi előrelátó, bölcs kormányzatával, a drága magyar vér megkímélésével szerezte számunkra vissza Keletmagyarország és Erdély egy részét. Visszahozta azokat az ősi izzig-vérig magyar testvéreket, akik a hosszú elnyomatás és megpróbáltatás dacára sem tagadták meg magyarságukat, hanem az idegen uralom nehéz ideje alatt egy testvérként összefogva őrizték meg ősi hagyományaikat és drága nyelvüket.

A magyarok Istene végre igazságot szolgáltatott, lesújtott igazságot osztó öklével azokra, akik egy bátran és vitézül harcoló nemzetet idegen segítséggel megfosztottak területének legsebbebb részétől és elszakították fiait hazájától.

Nem szüntünk meg soha egy pillanatig sem hinni, hogy elérkezik az igazság nagy napja, mely szétszakítja azt a trianoni papirrongyot, melyet minden tiltakozásunk ellenére ránk kényserítettek.

Bármennyire is megcsonkítottak és tették hazánkat gazdaságilag lehetetlenné, mégis sikerült kemény, szívós, erős ma-

gyar munkával, egyenes magyar politikával és nagy szomszédaink segítségével Szent István Birodalmának értékes részeit és magyar testvéreinket visszaszerezni.

Az a mindent elsőprő lelkesedés és örömmámor, mely Kormányzó Urunk Öföméltósága és dicső honvéd Hadseregünk bevonulását kísérte, s mely a rádió hullámain keresztül eljutott mindenüvé, megdobogtatta határainkon kívül élő testvéreink szívét, de az egész világ előtt bebizonyította azt, hogy a Kárpátokon belül élő nép nemzetiségre való tekintet nélkül Szent István népének vallja magát, s a Szent Korona oltalma alatt akar élni.

Hatalmas természeti kincsekkel megáldott terület került vissza, amelynek 36%-a erdőterület, mintegy 2.730,000 katasztrális hold. E területen többszáz fűrészüzem dolgozik és ad kenyert sok ezer munkásnak.

Ez az erdőben gyönyörű vidék, nagy és szép munka elé állítja erdészetünket, s ellátja hazánkat faanyaggal úgy, hogy behozatalra valószínűleg szükség nem lesz.

Visszkaptuk a görgényi szakiskolát, melynek volt hallgatói léleken visszatérnek azokra a régi kedves helyekre, hol ifjúságuk legszebb éveit töltötték. Meghatva gondolnak vissza azokra az évekre, melyeket ott töltöttek, kedves tanáraikra, iskolatársaikra, kik közül néhányan már elmentek az örök Hazába, másokat a sors vetett el messzire, De valószínűleg sok kedves kartárs jött vissza a sok magyar testvérral, akik most közelebb kerülnek egymáshoz, akiknek most megadatott, hogy egymást megkeresve örvendhessenek a találkozásnak.

Most ismét szabad magyarok lettek a szabad hazában, ahol a becsületes munka és szorgalom biztosítja a jövőt, hol összefogva testvér és testvér szorgos munkával, lankadatlan kitarással felépíthetik azt az új Magyarországot, mely fiainak egy szebb és boldogabb jövőt biztosít.

Isten hozott Testvérek!

Cs. F.

Erdély

Az idő kereke megint nagyot fordult és szétrobbantotta a trianoni vaskapcsok újabb súlyos bilincseit. Ezekben a szent napokban, mikor lenyűgözve és hálátelt szívvel állunk a történelmi igazságszolgáltatás ítélőszéke előtt: szívünk egész melege, lelkünk szavakba nem foglalható érzelmei szállnak Felétek erdélyi magyar testvéreink!

Köszöntünk Benneteket azzal a szeretettel, amellyel huszonkét évi távollét után köszönheti testvér a testvért.

Hogy mi volt ez a huszonkét esztendő számunkra és számotokra, azt elmondani nem lehet, legfeljebb csak érezni. Rabságban sínylódtunk valamennyien.

Rabok voltunk mindannyian, s a börtönünk éjszakájában csak a történelmi igazságba vetett törhetetlen remény adott egy-egy biztató csillagot.

De a mult reménytelensége — mint hajnali napsugárban az éjszaka sötétsége — eltűnt, s ma már örömmel köszönhetjük a feltámadás ezernyi örömét.

Visszatért Kelet-Magyarország és Erdély északi része. Erdély, amelynek nevében is bent van az erdő igazi hazája. Visszatértek fenséges havasaink, az örökkévalóságra emlékeztető fenyveseink, rohanó hegyi patakjaink.

Ujra magunkhoz ölelhetjük erdélyi magyar testvéreinket és a magyar végek hűséges őrtállóit, a székelyeket.

Erdélynek az a csodálatos, igazi, mély magyar szelleme már érezteti mindenfelé jótékony hatását s frissítően fog hatni az egész egyetemes magyarságra. Erdély vadregényes berkeiről, nemes városaiból és községeiből felénk árad az a tiszta, önzetlen hazaszeretet, amely erdélyt megtartotta mindig számunkra, jöttek bár a történelem legsúlyosabb viharai és megpróbáltatásai.

Kedves Erdélyi testvéreink!

A viszontlátás örömétől túlcordult percekben köszöntünk Benneteket és köszönjük Nektek, hogy megőriztétek a természet örök templomát: az erdélyi erdőket a magyarnak, hogy hűségesen vigyáztatok az egyetemes magyarság örök értékeire, hogy nem fért Hozzatok semmiféle csábító ördögi mosoly, hogy nem hagyátok megfélemlíteni Magatokat a legsúlyosabb fenyegetésektől sem.

Köszöntünk Benneteket erdélyi testvéreink, szemünkben az öröm könnye csillog, megszorítjuk kezeteiket és büszkén, újból felemelt fejjel menetelünk az örök Magyar jövő felé.

Isten hozott, Isten tartson, Isten éltesen Benneteket.

Daróczy Márton.

Beadványunk a vadőrök ügyében

Nagyméltóságú Miniszter Ur!
Kegyelmes Úrunk!

Mielőtt az új vadásztörvény a végleges megszövegezés és tárgyalás alá kerülne, mély tisztelettel azon kéréssel fordulunk

Nagyméltóságodhoz, hogy a vadőrök kéréseit az új vadásztörvény megalkotásánál figyelembe venni kegyeskedjék.

A vadőrök kérelmeit mély tisztelettel az alábbiakban ismertetjük :

1. Vadőri szolgálatra csak olyan magyar állampolgár legyen alkalmazható, aki a 8 elemi, vagy 2 középiskola elvégzése továbbá 3 évi gyakorlat elvégzése után a vadőri szakvizsgát sikerrel letette és 32-ik életévét még be nem töltötte.

2. Képesített vadőr alkalmaztassék, ha a vadászterület mezősegen a 2500 k. holdat, erdőn az 1000 k. holdat meghaladja, amennyiben nem az erdészeti személyzet látná el a vadőri teendőket. Egy vadőr gondozására a mezősegen 4000 k. hold, erdőben 2000 k. holdnál nagyobb terület ne bízassék.

3. A vadászterület tulajdonosa, illetve bérlője és a vadőr között mind szolgálatra, mind pedig a bérre és a felmondási időre szerződés köttessék.

4. A vadőr altisztnek minősítettessék, s biztosítottassék részére a vadász, illetve fővadász cím használata.

5. A vadőr legkisebb fizetése havi 100 P-ben állapítottassék meg.

6. A fegyverhasználat joga, a csendőrségéhez hasonlóan szabályoztassék.

7. A vadőr baleset elleni kötelező biztosítása 5000 P értékben, nyugellátása az O. M. B. I. biztosítási összeg háromszorosára, valamint ingyenes orvos és gyógyszer nyújtása.

Fenti kérelmeinket az alábbiakban indokoljuk :

ad. 1. A mai európai híru vadgazdaságunk szükségszerűen megköveteli, hogy a vadtenyésztést és a védelmi szolgálatot oly képesített vadőrök lássák el, akik a gondozásukra bízott terület vadállományát és ezek eredményes vadászatát biztosítani tudják. Ez pedig csak úgy kívánható, ha e vadőrök oly végzettséggel rendelkeznek, mely alkalmassá teszi őket a vadászattal kapcsolatos összes munkák elvégzésére. A jó és képzett vadőr eredményes munkájával bőven viszonzozza munkaadójának kiadásait, s lelkiismeretes munkájával sok örömet szerezhet neki. Az eredményes vadtenyésztés egyúttal növeli nemzeti vagyonunkat is. A korhatár kikötése azért szükséges, mert igen sok olyan egyén helyezkedik el a vadőri pályán, aki más foglalkozásban töltötte el élete javát, ott nyugellátásban részesül, s csak mint mellékfoglalkozást vállalja a vadőri szolgálatot. Az ilyen egyén igen sok vadórtól veszi el a kenyeret s mert nyugellátást élvez, olcsón vállal vadőri állást. Rá kell mutatnunk, hogy az ilyen egyénekből nem lesz már olyan jó vadőr, mint azokból, akik e pályára fiatal koruktól kezdve készülnek, s akik ezt a pályát választották élethivatásnak.

ad. 2. A gyakorlati tapasztalat azt mutatja, hogy egy vadőr eredményes munkát csak a fent kimutatott terület nagyságában fejthet ki, mert ennél nagyobb terület gondozása már fe-

lülmulja egy vadőr munkabírását s csak a vadállomány rovására megy. Szerény véleményünk szerint kisebb összefüggő vadászterületek tulajdonosai, illetve bérlői részére a közös vadőr tartását lehetővé kellene tenni, hogy ezáltal ily területeken is biztosíttassék a vadgazdálkodás, amiáltal a községi vadászterületek vadállománya javulna meg, s tenné a területet értékessé, s gyarapítaná a nemzeti vagyont.

ad. 3. A bérszerződés megkötése sok felesleges vitának venné elejét, s gyarapítaná a nemzeti vagyont.

ad. 4. A vadőri szolgálat alapos szakképzettséget követel, a vadőr munkaadójának vagyoni érdekeit van hivatva védeni, ennélfogva méltányos, ha legalább altisztnek minősítetik, hisz más foglalkozási ágazatoknál vizsga nélküli egyének is altiszti rangban vannak.

Az eddigi gyakorlat szerint a vadászterület tulajdonosai, illetve bérlőinek jogában állott az arra megfelelő vadőröket, vadász, fővadász címekkel felruházni, akik e tisztséget munkaadójuk teljes megelégedésére töltötték be. A méltányosság azt kívánja, hogy a munkaadó ezen joga a jövőben is biztosíttassék, ami lehetővé teszi, hogy a vadőrszemélyzetük közül a kellő szaktudással, intelligenciával és általában a vadászat terén kimagasló rátermettséggel rendelkezőket a kérdéses címekkel felruhazzák. Különösen áll ez azon erdőtlen, nagyobb kiterjedésű mezőgazdasági vadászterületekre, amelyek uradalmak, vagy nagyobb vadásztársaságok birtokában vannak és amely helyeken éppen a terület nagysága és több vadőr alkalmazása folytán az áttekinthetőség és a vadászatok rendezése nagyobbfokú rátermettséget igényel. Annál inkább szükséges van az arra érdemes vadőröknek ezen cím és jelleg megadására, mert ezen fátlan területekre a szakiskolát végzett alerdészek nem igen vállalkoznak és a magasabb nemzetgazdasági érdekek különben is ezeket most mind az erdőgazdasági üzemhez rendelik.

ad 5. A vadőr beosztásánál fogva bizalmi állást tölt be. Hivatását megelégedésre csak akkor teljesítheti, ha megadatik neki és családjának a tisztességes megélhetéshez szükséges javadalmazás. A mai viszonyok között havi 100 pengő az az összeg, mely egy családos ember mindennapi megélhetéséhez szükséges, mert ennél kevesebb fizetéssel az illető csak nyomorog s kedvetlenül, vagy lelkiismeretlenül látja el szolgálatát, s ezzel csak kárt és bosszúságot okoz munkaadójának.

ad 6. A vadőr szolgálata közben állandó életveszedelemnek van kitéve. Emberektől távol egyedül teljesít szolgálatot, s legtöbbször több fegyveres orvvadással kerül össze. Szükséges tehát, hogy részére oly fegyverhasználati jog alapíttassék meg, mely arányban áll életveszélyes szolgálatával.

ad 7. A vadőri szolgálat veszélyessége szükségessé teszi, hogy baleset ellen biztosíttassék, s hosszú becsületes szolgálata

után legalább annyi nyugellátásban részesüljön, hogy öreg napjaira a mindennapi életszükségletek beszerzése gondot ne okozzon. Ez szükséges ahhoz, hogy a vadőr saját és családja jövőjét biztosítva lássa, mert ez nagyban növeli biztonságérzetét, s fokozza kötelességteljesítését.

Ma már mindenütt biztosítva van az orvos és a gyógyszer az alkalmazott részére, méltányos, hogy azok részére is biztosítsák ez, akik éjjel-nappal, rendszeren rossz időben teljesítenek szolgálatot és könnyebben ki vannak téve a megbetegedésnek. Csekély fizetésükből maguk és családjuk orvos és gyógyszer kiadásait fedezni nem tudják. Az ily családban egy megbetegedés teljesen felemészti, sok esetben túlhaladja a családfeleszeretét és tönkreteszi a családot.

Midőn a magyar vadászskultura szerény napszámosai a vadgondozók és óvók a fenti kérelmek teljesítését kérik, megemlíti, hogy ez a személyzet éjjel-nappal, esőben, sárban, fagyban és hóviharban élete kockáztatásával teljesíti nehéz szolgálatát, megérdemli, hogy a vadásztársadalom és illetékes körök pártfogásukba vegyék.

Kérésünket mély tisztelettel megismételjük, bízunk Nagyméltóságod közismert jóindulatában és reméljük, hogy a vadőri személyzet ezen kérései az új vadászati törvény megalkotásánál figyelembe vétetnek.

Nagyméltóságodnak hálás köszönetet mondva, maradunk

hazafias tisztelettel

Cservenka Ferenc
titkár.

vitéz Szekeres Károly
ügyv. elnök

Kárpátaljai szakvizsgák

Mult hó 26-án tartották meg a bustyaházai erdőigazgató-ságnál a Földművelésügyi Miniszter Ur Önagyméltósága által engedélyezett erdőőri szakvizsgákat azok részére, akik a 20 évi cseh elnyomatás után végre visszakerülhettek az anyaországhoz.

Alant teljes egészében leközljük a bizonyítvány kiosztás alkalmával az erdőigazgatónak a levizsgázottakhoz intézett nagyhatású beszédét.

„Kedves Munkatársak!

Most, hogy az erdőőri szakiskolát pótló szakvizsgát a m. kir. földművelésügyi kormány különös jóindulatából többé-kevésbé sikeresen letették, üdvözlöm Önöket, mint szakvizsgá-

zott erdőöröket és egyuttal kötelességszerűen hívom fel figyelmüket a következőkre :

Akkor, amikor a Földmivelésügyi Miniszter Ur alkalmat adott Önöknek arra, hogy a mult mulasztásait pótolva, a cseh uralom alól való felszabadulás után szakvizsgát tehessenek s ezáltal rendszeresített állomáshelyekre legyenek kinevezhetők, Önökkel szemben tulajdonképpen kötelezetlen kegyet gyakorolt, amelynek jelentőségével, úgy hiszem, mindnyájan tisztában vannak. Szakvizsga nélkül ugyanis a magyar törvények értelmében csakis mint munkások lettek volna alkalmazhatók s mint ilyenek ki lettek volna zárva azokból az előnyökből, amelyeket a törvény és a kormányintézkedések az Önök szakvizsgázott kollégáinak biztosítanak. A m. kir. Földmivelésügyi Miniszterium ezen tétével azt akarta dokumentálni, hogy a magyar állam Önöket, tekintet nélkül anyanyelvükre, együtt öleli keblére magyar anyanyelvű társaikkal. E kegyet Önök elfogadták s ezáltal kötelezettségeket vállaltak magukra a magyar állammal szemben. E kötelezettségek hivatali és politikai jellegűek s azok betartása minden becsületes ember részére kötelező.

Hivatali kötelességük, hogy azokban a szakkérdésekben, amelyekről vizsgálatot tettek, tökéletesítsék magukat, mert csak tanult erdőőr felelhet meg azoknak a feladatoknak, amelyeket a mai erdőgazdaság a kincstári erdőőrök részére előír. Mindannyian tudják, hogy az erdészeti szaktudás mely ágában a leggyengébbek. Iparkodjanak tudásuk hiányait komoly tanulással pótolni, azok pedig, akik ezúttal nem voltak képesíthetők, készüljenek el jobban a javítóvizsgára.

Az erdei magvak gyűjtésétől kezdve azok elvetésén, a csemeték nevelésén és ápolásán, az erdőtelepítésén és erdőápoláson, továbbá a gyéritésén és előhasználatokon keresztül a főhasználatokig s azokon túl a kitermelt faanyagok okszerű feldolgozásáig igen sok fontos tudni- és tennivalója van a mai modern erdőörnek s e tudnivalók hiányában azt az államot károsítja meg, amelytől existenciájának biztosítását várja. Miután tehát a mai modern erdőőr feladatai koránt sincsenek az erdők őrzésével, vagy vadőrzéssel és vadápolással kimerítve, hanem igen tevékeny részt kell vennie a termelésekben s a kitermelt faanyagok feldolgozásában is, megállapítható, hogy a mai erdőőr a közgazdaság egyik igen fontos tényezője.

A szolgálati kötelezettségeken kívül minden állami alkalmazottnak erkölcsi kötelezettségei is vannak. Abszolút megbízhatósággal teljesen tiszta kézzel tiszta családi élet, önfegyelem, felelősség és vallásosság azok a tulajdonságok, amelyek minden más tulajdonságot meg kell, hogy előzzenek.

A még mindig fennálló nagyfokú személyzethiány következtében egy-egy erdőőri védkerület alakjában még mindig igen jelentékeny értékű állami vagyon van egy-egy erdőőr kezelésére bízva. A m. kir. erdőigazgatóság méltán várja el az ő al-

tisztjeitől, hogy a felsorolt tulajdonságok birtokában mindenek felett hűséges és hasznos szolgálatot fognak a magyar állam s erdészet részére kifejteni.

Minden egyes altiszt tekintse a kezelésre bízott kerületet a magyar államvagyon egy fontos és értékes részének s iparkodjék azt mennél nagyobb rendbe hozni. Ha nem sikerült erdősítést| gyéritésre váró fiatalost, erdőkárokat, rossz utakat, szabályozatlan patakokat| megközelíthetetlen erdőrészeket talál kerületében| kötelessége minden erejével azon fáradozni, hogy a hiányok mennél előbb megszűnjenek. Az erdész nem a mának, hanem a távoli jövőnek dolgozik s amint elődeink erdőtelepítéssel adtak nekünk módot a megélhetésre, épp úgy kell nekünk gondoskodni utódainkról, kik főleg Kárpátalján a mai nál is fokozottabb mértékben lesznek az erdőkre utalva.

A kötelességek második csoportja politikai természetű. Amint a hadvezér a legzseniálisabb módon felépített haditerv mellett sem nyerhet meg háborút fegyelmezett, tanult és korszerű hadsereg nélkül, éppen így az erdőgazdaság sem tud feladatának hűséges s odaadóan dolgozó munkáscsapatok, altisztitiztikar nélkül megfelelni. Az Önök kötelessége, hogy összekötő kapocs legyenek a munkásság s a tisztikar között. Ezért a munkásságban a munkatársakat lássák, akikbe bele kell nevelni az állam iránti hűséget és hálát, amiért az állam az ő egzisztenciájukról munkaalkalmak teremtésével gondoskodik.

Vegyék tudomásul, hogy a magyar állam az országnak arra a területére, amelyet Kárpátaljának hívnak, ezidőszerint az anyaországiak adóiból jelentékeny összeget fizet rá és hogy ezeket az összegeket az anyaországtól vonja el. Nagyon méltatlan ellenszolgáltatás lenne, ha az altisztitiztikar s a munkásság ezt nem venné figyelembe.

A XX. századot méltán nevezik a „szociális igazság győzelme” századának. Az új Európa egyformán értékeli a munkást és a tanult embert, mert ki-ki a maga tehetsége és igyekezete szerint viszonylagosan egyformán szolgálja az államot, melynek mindenki munkájára szüksége van. Az Önök s a munkások feladata nem a politikázás. Azt azok részére kell hagyniok, akik a politikával hivatásszerűen foglalkoznak. Az Önök kötelessége a munka és a hűség az Önöknek és mindnyájunknak kenyeret és védelmet nyújtó állammal szemben.

Német- és Olaszországot — melyeket a sors nem áldott meg különleges természeti kincsekkel — a becsületes és kemény munka tette naggyá. Tudott dolog, hogy Németországban és Olaszországban csak egy akarat van és ez : az államnak az akarata. És ennek az akaratnak mindenki teljes mértékben aláveti magát. Ugyanennek kell bekövetkeznie Magyarországon is, amely a kenyér juttatásában nem ismer magyar, vagy ruszin anyanyelvű állampolgárt, sőt ezidőszerint a magyar anyanyelvű

állampolgárnak kisebb darabot juttat a kenyérből. S ugyanily szellemben neveljék gyermekeiket is.

Felhívom továbbá figyelmüket arra, hogy minden szolgálati viszonynak az egyedül helyes alapja a kölcsönös bizalom.

Ülő sorban az erdőgazgatóság tisztikara; álló sorban a bustyaházai kartársaink

Bustyaházai kartársaink

Amily bizalommal adja át Önöknek az erdőgazgatóság őrzésére s kezelésre a magyar államvagyon egy jelentékeny részét, éppen olyan bizalommal kell Önöknek viseltetniök feletteseik és az erdőgazgatóság iránt. A m. kr. erdőgazgatóság elvárja, hogy

minden ügyes-bajos dolgaikban teljes bizalommal forduljanak hozzá és legyenek meggyőződve, hogy kívánságaikat a megadott lehetőségek keretein belül iparkodni fogunk teljesíteni.

Az Isten áldását kérem további munkájukra s ahhoz szívből kívánok sok sikert.

Mi, akik a szakvizsgán a Földmívelésügyi Miniszter úr jóindulatából részt vehettünk, ezúton fejezzük ki hálás köszönetünket a Miniszter Ur Önagyméltóságának, a Földmívelésügyi Miniszterium Erdészeti Főosztályának, valamint a szakvizsga Bizottságnak, akik számunkra lehetővé tették, hogy a magyar törvények szerint képesített erdőőrök sorába léphessünk.

A záróünnepélyen *Blickhard* erdőigazgató úr hozzánk intézett nagyhatású és szeretetteljes szavaiért köszönetet mondunk és ígérjük, hogy jó magyarokhoz illően, becsületes és szorgalmas munkánkkal igyekszünk feletteseink részéről tapasztalt jóindulatot meghálálni.

Kárpátaljai szakvizsgázott erdőőrök.

Erdőigazgató úr komoly és szeretetteljes szavai megtalálták az utat az emberi szívekhez, melynek bizonyossága, hogy a szakvizsgán megjelentek lapunk útján is szükségesnek tartották ünnepélyes ígéretüket megismételni.

De kell, hogy e kar minden tagja őszinte köszönetet mondjon mindazon megállapításért, mely elismeri a kar fontos közgazdasági tevékenységét, sokoldalú tudását, mely a nagy nemzetgazdasági vagyon kezelésével és megvédésével jár.

Erdőigazgató úr fenti megállapításai csak megerősítik azt az igazságot, hogy megfelelő szakoktatás nélkül a mai belterjes erdőgazdasági műszaki munkákat megelégedésre elvégezni nem lehet, mert a hiányos tudásból igen nagy károk származhatnak az államra.

Mi mindenkor a legjobb tudásunkkal és szorgalmunkkal szolgáljuk munkaadóinkat és ezen keresztül nemzetünket, mert ez kötelességünk. Reméljük, hogy illetékes helyen méltányolják nehéz szolgálatunkat s végre rendezést nyernek azok a problémák, melyek e kar személyzetének biztosítják a becsületes munka jutalmát.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizesd meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást!***

***Ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

Megemlékezés

Megdörzsöljük szemeinket s találgatjuk, hogy vajjon ébren vagyunk-e, vagy csak álmodunk? Nem akarjuk elhinni, hogy nem az álomországban vagyunk, oly szép, amit olvasunk: „Névtelen hősök”. Ahogy elkezdjük olvasni e cikket, írójával együtt mi is visszatérünk abba a kis házba, ahol gyermekkorunkat töltöttük, s végigéljük újra azokat a szorongó érzéssel teli estéket, amikor az asztalt körülülve vártuk haza az édesapát, aki csak nem akart megérkezni.

S mily öröm váltotta fel a néma csendet, amikor meghallottuk ismert lépteinek zaját. Egyszerre megelevenedett a ház, mindenki igyekezett magát hasznossá tenni, hogy a hidegségtől, fáradságtól kimerült édesapát a legnagyobb kényelem fogadja.

S ezek az esték és éjjelek mily gyakoriak voltak, s mily hosszúnak tűnt fel egy-egy ilyen est, kivált akkor, amikor tudtuk, hogy az erdőnek nem kívánt vendégei vannak.

Az erdejét és vadját szerető erdő- és vadőr nem habozik, nem mérlegel, ha észreveszi, hogy munkájának eredményét más akarja learatni. Éjt nappallá téve addig megy, addig viraszt, amíg el nem csípi, meg nem szabadítja az erdő területét e nem kívánt idegentől. Természetes, hogy mindezt kötelességének tartja megtenni, mert hiszen erre vállalkozott, erre tett esküt, s ezért nem vár elismerést. Mégis igen jól esik, ha csak néhány elismerő szót kap, mert ez erőt ad neki a további kitarásra s még nagyobb igyekezettel teljesíti nehéz szolgálatát.

Eddig azt hittük, hogy nehéz, de becsülettel teljesített, életveszélyes szolgálatunkat nem figyeli senki; azt hittük, hogy az újságokban megjelenő ilyen hírek csak minket találnak szíven, s csak bennünk ébresztenek fel különböző gondolatokat; azt hittük, hogy csak mi érezzük e pár soros hírek mögött meglapuló nagy tragédiákat, csak mi gondolunk ilyenkor a kicsi erdei házra, melyre ráborította gyászfátyolát egy orvvadász golyója, melyben az anya és gyermekei sirják vissza az elvesztett édesapát, az egyetlen kenyérkeresőt.

Csalódtunk, de ez egyszer kellemesen, mert a „Névtelen hősök” szerzője meggyőzött bennünket arról, hogy nem egyedül vagyunk. Cikkének minden sora annyi szeretetről, melegségről és megértésről tanúskodik, amennyit a mai rohanó és eseményekkel teli világban nem is vártunk. Ily melegen csak az tud írni, aki teljes szívvel velünk érez, aki látta már, hogy egy ilyen tragédia mit jelent egy ilyen kis család életében. Szavakat nem lehet találni, amivel elmondhatnánk, mit éreztünk a cikk elolvasásakor, de nem lehet találni arra sem,

amelyekkel ezekért a meleg szavakért és a felvetett gondolatért hálánkat kifejezhetnénk.

A gondolat szép és nemes; célja a becsületes és önfeláldozó munka elismerése és egy olyan emlék felállítása, mely örökké hirdeti elődeink önfeláldozását, követendő példát állítva az utódok számára.

A cikkíró helyesen mutat rá, hogy nemcsak egy emlékművel, hanem egy jobb, erélyesebb törvénnyel is tartozunk, mert csak az vehet véget a mind gyakoribb gyászos eseményeknek és adhat biztosságot az erdő- és vadőri személyzetnek.

Ezentúl szükséges azonban a megértő szeretet a jelenleg szolgálatot teljesítő erdő- és vadőri személyzet szociális helyzetének javítása érdekében.

A most készülő vadásztörvény módot ad arra, hogy az erdő- és vadőri személyzetről olyan gondoskodás történjék, mely arányban áll életveszélyes szolgálatával, s végre megadja nekik és családjuknak a mindennapi megélhetéshez szükséges legkisebb munkabért, az életbiztosítással a szükségbe jutott család első segítségét, s becsületes munkája után a jól megérdemelt nyugellátást, amely legalább a mindennapi kenyeret biztosítsa, s ne kényszerítse öreg napjaira kegyelemkenyérre.

Amikor a hála az elődök irányában ilyen szépen nyilvánult meg, ugyanakkor arra kérjük az erdő- és vadőri személyzet munkáját ismerő urakat, hogy tekintélyüket és befolyásukat e becsületes kar érdekében vessék latba, legyenek szószólói azoknak, akik önzellen munkájukkal mindig megmutatták, hogy méltók e pártfogásra.

Titkár.

Felhívás

**a bustyaházai m. kir. Erdőgazgatóság műszaki segéd-
személyzetéhez.**

Sajnálattal állapítjuk meg, hogy még sok olyan magyar kartárs van kerületünkben, aki a mai napig sem tagja egyesületünknek. Nem tudjuk annak okát, de legyen az bármi, annak helye nincs.

Most, amikor karunkat érintő nehéz problémák megoldásáról lesz szó, nincs helye széthúzásnak, sem személyeskedésnek. Nem érhetünk egyet azokkal, akik nem akarnak addig belépni egyesületünkbe, amíg az nem produkál valamit. Ha mindnyájan arra várnánk, akkor ügyeink sohasem jutnának előbbre.

Nem gondoljátok, hogy vonakodástok úgy reátok, mint reánk is szégyen?

Hogy kívánhatjuk idegennyelvű kartársainktól, hogy egyesületünket pártolják, ha mi magunk nem teljesítjük kötelességünket?

Nekünk, magyarországi Erdészeti Műszaki Segédszemélyzetnek, más egyesületünk nincs, mint a M. E. V. M. E. — jelenleg Tata székhellyel —, ezt kötelességünk pártolni.

Itt az ideje elfoglalni méltó helyeteket körünkben.

Bustyaháza, 1940. szeptember hó 8.

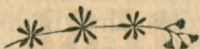
Weinrauch Gyula Borbás József Horváth István
Czauner András Perlaki Ferenc Sivó Piusz

Felhívás kartásainkhoz!

Csonka hazánk minden városa, községe és társadalmi egyesülete az Országzászló Nagybizottság felhívására Országzászlót ajánl fel a felszabadult Erdély városai és községei részére.

Egyesületünk vezetősége is csatlakozni kíván ehhez a hazafias mozgalomhoz, miért is kérjük egyesületünknek minden egyes tagját, különösképpen pedig kérjük választmányi tagjainkat, hogy a vezetőség ezen elhatározásához hozzászólásaikat egy levelezőlapon a lehető legsürgősebben közöljék az egyesület vezetőségével.

Az országzászlót a felszabadult erdélyi alerdész szakiskola székhelyének, Görgényszentimre községnek óhajtja a vezetőség felajánlani.

Különfélék

Kinevezés. Id. gróf Esterházy László bakonyszombathelyi uradalma Horváth János kartársat alerdésszé kinevezte.

Kinevezéséhez igaz szívből gratulálunk.

Ez alkalomból az uradalom rendezte az erdészeti személyzet fizetését és nyugellátását is.

E nemes és szociális intézkedés szép példája a megértő és a személyzet munkáját megbecsülő munkaadónak, aki szíven viseli személyzetének szociális jólétét.

Esküvő. Ottó Otília és Répás Román szeptember hó 8-án tartották esküvőjüket a zirci római katolikus plébánia-temp-lomban.

A fiatal párnak őszintén kívánjuk, hogy az életben megtalálják az elérhető legnagyobb boldogságot.

Kartársaink figyelmébe. Ismételten fel kell hívjuk tagjaink figyelmét arra, hogy pénzküldeményeiket „Biankó” csekken is beküldhetik. Ezen csekklapot minden póstahivatalban kaphatnak pár fillérért. A csekkre rávezetendő az egyesület csekk-számla száma: 45.672. és címe röviden: M. E. V. M. E. Buda-pest. — Akinek nincs csekklapja, az vegyen egy ilyen lapot és küldje azon be a pénzt, ne pedig póstautalványon, mert ez neki is 20 fillérjébe és nekünk még további 10 fillérbe kerül. Miután a pénzünket póstatakarékban kezeljük, ezért még azt nekünk ismét be kell fizetnünk.

Amint látják tagjaink, ez a kezelési mód igen körülmé-nyes és sokkal nagyobb költséggel jár, mint a biankócsekken való pénzküldés.

Vannak, akik viszont egy levelezőlapon csekket kérnek tőlünk. A lap 10 fillérbe kerül s mi ismét kiadunk 2 fillért póstára. Ha ezt biankón intézi el, akkor a pénzátutalással együtt kerül ez 10 fillérbe.

Egyesületi hírek

A vezetőséghez több olyan levél érkezik, amelyben panasz-kodnak, hogy sok olyan tagunk, akinek jövedelme a havi 100 pengőt meghaladja, még mindig féltagdíjat fizet.

E jogos panasz érdekében arra kérjük tagjainkat, hogy tegyenek eleget a közgyűlés ama határozatának, mely szerint, ha havi jövedelmük a 100 pengőt meghaladja, jelentsék az egész tagdíjfizetési kötelezettségüket.

Főleg mindazok, akik állami kinevezésüket megkapták, jelentkezzenek, mert náluk nyilvánvaló, hogy jövedelmük a fenti összeget eléri.

Nem férfias, s nem vall bajtársiasságra, ha valaki ki akarja vonni magát a kötelezettségek teljesítése alól akkor, amikor a becsületesen gondolkodó kartársa szívvel-lélekkel teljesíti egyesületével szemben vállalt kötelelességeit.

Arra kérjük tagjainkat, ne kényszerítsék az egyesület veze-tőségét arra, hogy lapunk útján legyen kénytelen e tagokat — név szerint — köteleességük teljesítésére felhívni, hanem egy lapon jelentkezzenek, hogy az előírásokat ez alapon keresztül-vezethessük.

Erdély egy részének visszatérése alkalmával táviratilag üdvözöltük Kormányzó úr Ófőméltóságát, Teleki Pál úr Ónagyméltóságát és Csáky István külügyminiszter úr Ónagyméltóságát.

Aki az alábbiak közül az illetők jelenlegi tartózkodási helyét ismeri, közölje egyesületünkkel: Boros István alerdész Tápiószecső, Garoskút; Szauer Béla szkv. erdőőr Kaposvár; Szennay Lajos Visz, u. p. Látrány; Tóth Ferenc Salgótárján, Belekpuszta; Gimesi Adám Malomrét, Malomréti p. u.; Steiner József Eblénypuszta; Pikó Sándor Hídvégardó; Baranyai Ferenc Eger, Póstaftiók 18; Halmai Ferenc Várgesztes, u. p. Vértessomlyó; Kotschy Hugó Soroksárújtelep; Tóth József Királyház, u. p. Kemence.

Felhívjuk az ungvári és ungmegyei kartársakat, hogy az ungmegyei kerület október hó 6-án délelőtt 10 órától a Zugó-utcai „Turul“-vendéglő éttermében ismerkedési napot tart. Az ungvári és környéki kartársakat kéri a megjelenésre Gunszt Ferenc választmányi tag.

Pénztári beszámoló

Augusztus havi befizetések folytatása: Raska József Bezenye 14, Molnár István Sopron 3, Vince Sándor Sopron 6, Marál János Balf-fürdő 2, Golda Mihály Pilisszentkereszt 5, Papp István Méhes 6, Dudás János Süttő 5, Balázs Imre Somoskőújfalu 3, Barnoczky István Debrecen 6, Főhercegi erdőgazdaság 2.50, Kamondi Ferenc Börzény-puszta 3, Tavas Iván Kemence 3, Babolcsai József Neszmély 10, Bali János Kishárság 12, Cseh Ferenc Nemetbánya 10, Horváth József Oltárc 3, Stift Géza Csatári-major 6, Stift Kálmán Csatári-major 12, Kokály Ferenc Szabadbattyán 2, Göndöcs Imre Csapod 12, Varga János Zirc 2, Gyenis János Helvehely 3, Erdélyi János Réde 5, Póczos Sándor Ágasvár 8, Farkas Vendel Zala-szántó 5 P.

Összes befizetések augusztus hóban: 649.70 P.

Szeptember havi befizetések: Zemkó József Nagybocksó 8, Slauszky Ernő Királyszállás 3, Erdősi József Orló 3, Talló József Pécsvárad 6, Garai János Izsák 5, Kovács Ödön Perkupa 3, Gottlieb Nándor Kiskunfélegyháza 2, Balog Bálint Pilisszentkereszt 5, Ughy József Hont 0.50, Mészáros András Máriabesnyő 12, Pasztorek Sándor 3, vitéz Suhay Miklós Kisvárdá 4, Németh János Bakóca 0.50, Tamás Lajos Nagybocksó 8, Szatmári Püspökség 6, Izing István Tiszaborkút 3, Bölcs István Gyömrő 0.50, Taskovics István Técső 0.50, Kiss Ferenc Pécs 0.50, Sziklai Béla Kaposvár 3, Tóth Mihály

Árdánháza 3, Orosz József Brusztura 2, Tihanyi István, Ohád és Szabó Kerepes 1.50, Adorján István Réde 12.50, Együd Gyula Korláti 3, Kerényi Ferenc Lillafüred 3, Jankovics János Csonotos 4, Gyenis János Hetvehely 2, Vasváry Vilmos Pilisszentlászló 0.50, Kosa József Nagykovácsi 1.50, Gunszt Ferenc Ungvár 0.50, Kis Tóth Tamás Lengyel 0.50, egervári Szaclzer József Tét 3, Rothermann Rudolf Csepreg 2.50, Ujlaki Tivadar Vajszló, 5, Mikus Gyula Bernecebaráti 10, Cservenka Ferenc Tata 38.50, Németh János Salgótarján 3, Tajnel János Gödöllő 4, Bognár József Parád 3, Treiczter Ferenc Tarany 10, Mexner Antal Vágáshuta 5, Horváth János Kohariszentlőrinc 0.50, Dávid Sándor 0.50, Erdész Mihály Fülek 5, Bihary Dezső Debrecen 3, Hauk Ferenc Nyirjés 22, Józsa István Berhida 2, Németh Ferenc Uzsa 0.50, Orosz László Szombathely 3.50, Ölmann Péter Bodajk 3 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Emlékműre befizettek:

Adorján István Réde 2, Vasvári Vilmos Pilisszentlászló 2, Erdősi József Pilisszentlászló 1, Tajnel János Gödöllő 1, Erdélyi János Réde 2 pengő.

Emlékmű-befizetések folytatása legközelebbi számunkban.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József
főszerkesztő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Békés Ferenc Dombóvár. Tagdíjhátraléka 1940 szeptember hó 1-éig 3 P.

Treiczter Ferenc Tarany. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 1 pengő, temetkezési járuléka 50 fillérrel túlfizetve.

Ujlaki Tivadar Vajszló. A beküldött 5 pengőből 4.50 tagdíjra és 0.50 temetkezésre lett elszámolva. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 2.50 pengő.

Bagi József Tompa. 1939. év X. hó 5-én és 1940. év V. hó 30 án küldött 12—12 pengővel tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezési járulék 1 pengővel túlfizetve.

Hauk Ferenc Nyirjes. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési segélynél hátraléka nincs.

Füsti Molnár Sándor Kaposvár. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 9 pengő. Temetkezési segélynél hátralék 0.50 pengő.

Ujkér. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 12 pengő. Temetkezési hátralék 2.50 pengő.

A Z E R D Ő

XIV. ÉVFOLYAM

1940. NOVEMBER

11. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Üzenet erdélyi Kartársainknak!

Keletmagyarország és Erdély egy részének visszatérése alkalmával sok százezer magyar borult testvéri szeretettel egymás keblére. Ezer év alatt kevés ily napja volt a magyarnak. Tengernyi bánat, sok-sok szenvedés után végre egy soha el nem hervadó örömvirág. Az élet megtanítja az embert arra, hogy vágyaiban szerény legyen, hogy naponkint keressen bármi kis örömszilánkot, hogy azzal édesítse a küzködés megpróbáltatásait, de mindnyájunk életében akad oly fénysugár, melyre mindenkor boldogan emlékezünk, melyen a haldokló lelke is megpihen utolsó perceiben. Ilyen fénysugár a magyar éjszakában 1940. szeptember 5.

Magyarország bénult testében új vérkeringés kezd csörge-dezni és a magyar hajnal pirkadását többé nem tudja megakadályozni semmiféle erőszak.

Ezzel a hittel és akarással tartozunk azoknak a gyászoló véreinknek, akik még odaát ragadtak, tartozunk annak a sok hősnek, mártirnak, akik 22 éven át törhetetlen kiartással küzdöttek a magyar igazságért, szenvedtek üldöztetést, nyomorúságot, börtönt és vértanaságot értünk, mindnyájunkért. Éppen ezért örömünk nem teljes, mert még sok-sok ezer testvérünk maradt odaát, sok ezren várják felszabadulásukat.

De most csak örüljünk. Örüljünk minden kis rögnek, mely magyarrá lett. Örüljünk annak az áldott magyar földnek, mely újra a miénk lett, örüljünk a két és félmillió testvérnek, kiket keblünkre ölelhetünk. Adjunk hálát a Mindenhatónak, hogy

megelégetve bűnhődésünket, reánk hozta áldást hozó kezével a víg esztendőt.

Örök hálával tartozunk a honszerző legelső Magyarának, aki kiküzdötte a magyar igazságot, tartozunk hatalmas jóbarátainknak, kik árvságunkban védelmükbe vettek.

Nemzetünk biztosan halad a számára kijelölt úton, s a szentistváni Magyarország közeledik a megvalósulás felé.

Ebben az öntudatos bizalomban meleg szeretettel köszöntünk Benneteket közös édesanyánkhöz, Magyarországhoz viszszatért magyar és nem magyar ajkú alerdész testvéreink.

Mi, akik ideát éltünk, mi is szenvedtünk. Hosszú huszonkét éven át kétség és remény között vergődtünk.

Ti ökolbeszorult kézzel, könnybecsavarodott szemmel éreztétek rabmagyarságtokat és tehetetlenül kellett látnotok örök magyar kincsünknek, az erdőnek pusztítását. Mi a Brianonoi határok közé szorítva megfogytokozott erőinkkel küzdöttünk értékeinknek a szebb jövő számára való átmentéséért.

De most Veletek egyesülve, karörlve haladhatunk célirányos léptekkel az egyetemes magyar nemzet és a mi társadalmunk szebb jövője felé.

Sok feladatot és célkitűzést kell megvalósítanunk, de erre csak úgy leszünk képesek, ha erőnket egyesítve, egységesen vetjük neki vállainkat a feladatok megvalósításának.

Kedves Kartársaink!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete tizennégy év óta küzd karunk szebb jövődjéért. A kezdet nehézségein átjutva, a szakadatlan munkában megerősödve, tagjaink számában meggyarapodva, egyedül egyesületünk tudta a multban és tudja a jövőben feladatainkat százszázalékosan megvalósítani.

Kartársunk, ha karunk egyetemes érdekeit, a saját jól fel fogott célkitűzéseidet tekinted, köztünk a helyed! Egyesületünk alapelgondotása, célkitűzése 14 év óta nem változtak s ma is a következőkben foglalhatók össze:

1. Egyesületünk és lapunk révén egymással szoros baráti kapcsolatok fenntartása és elmélyítése.

Soha nagyobb szükség nem volt arra, mint most, hogy karunk tagjai egymást megbecsüljék, szeressék, mert csak úgy fogunk tudni elérni problémáink megvalósításánál komoly erőt és súlyt, ha minden vonatkozásban teljes belső és külső egységben tudunk fellépni,

2. Lapunk útján az erdészeti kultura terjesztése.

Hivatalos lapunk „Az Erdő” leghatékonyabban tudja szolgálni nemcsak az egységes együttműködést, hanem az erdészeti kultura terjesztését is. A világ, a kultura halad, mi sem maradhatunk el semmiben sem.

3. Hazánkban előforduló erdészeti vonatkozású ügyek ismertetése.

Napról-napra bukkannak elő új és új erdészeti problémák, — különösen most a visszacsatolás után — ezekkel a problémákkal szemben nem állhatunk tanácstalanul, mert tökéletes megoldást mindenre csak úgy találhatunk, ha a kérdéseknek ezernyi vonatkozásával tökéletesen tisztában vagyunk.

4. A közös sérelmeknek illetékes helyen való feltárása és elintézése.

Sérelmeinknek feltárása, az illetékes helyekre való eljuttatása mindig első feladatát jelentette egyesületünknek. Memorandumainkkal, felterjesztéseinkkel már a múltban is komoly eredményeket értünk el, amely eredmények sohasem lettek volna olyan számottevőek, ha azok nem komoly súlyú egyesülettinktől származtak volna. A ma is fennálló és a jövőben is előforduló problémák fokozott tevékenységet követelnek tőlünk e téren is és ez a munkásság annál nagyobb sikerrel kecsegtet, minél nagyobb taglétszámú egyesület súlya támasztja alá e téren való aktivitásunkat.

5. Személyi és szolgálati ügyekben felvilágosítás és ingyenes jogtanácsadás.

Egyesületünk tagjai személyi problémáiknál, sérelmeiknél, bajaiknál nem állnak egyedül, nem kell bizonytalan tanácsokra támaszkodniok, hanem bizalommal fordulhatnak az egyesület vezetőségéhez, amelynek mindig meg voltak és meg lesznek az eszközei arra, hogy tagjainak minden előforduló ügyben a lehető legjobb felvilágosításokat nyújtsa.

6. Állásnélküliek állásba juttatása.

Minden foglalkozási ágban elsőrendű fontosságú, hogy az állásnélküliséget teljesen meg lehessen szüntetni. Ez a feladat azonban csak akkor és úgy sikerülhet, ha e kérdés elintézése kellő szervezettséggel történik. Egyesületünk az álláskérdést, a megüresedő állásokat és állásnélküli kartársainkat a legszorosabban figyelemmel kíséri, s mint a múltban is igen sok esetben, úgy a jövőben is pontos tanácsaival és információival igen sok egzisztencia végleges boldogulását segíti elő, illetőleg alapítja meg.

7. Temetkezési akciónk során elhunyt kartársaink hátramaradottjainak temetkezési segélyben való részesítése.

Örök emberi sors a halál s életét a legnagyobb bizonytalanságban tölti el az, aki nem gondoskodik szeretteiről utolsó napjaira. Különösen a temetkezési költség volt az, amely kartársaink hátramaradottjainak a legnagyobb gondot s majdnem megoldatlan nehézséget jelentett. Temetkezési akciónk ezen az igen nagy gondon segít s teszi lehetővé kartársainknak, hogy utolsó napjaikat az a boldog tudat tegye könnyűvé, hogy szeretteikről a legutolsóig gondoskodás történt.

8. Egyesületünk erőteljesen küzd a magánalkalmazásban álló kartársaink létminimumának biztosításáért, családi pótlékuk és nyugdíjuk rendezéséért.

Egyesületünk célkitűzései közül ez az egyik legfontosabb pont, mert ezen a téren van a legtöbb orvosolni való. Ezért a célkitűzésért egy pillanatig sem szüntünk meg harcolni s szívós küzdelmünknek már mutatkoznak hatásai, mert nem egy uradalom már önmagától belátta érvelésünk helytálló voltát és önmagától rendezte alkalmazottainak illetményeit igazán megérett és példatadó módon. Ezek a sikerek erősítenek bennünket a további elszánt küzdelemre s mi hisszük, sőt tudjuk, hogy küzdelmünk százszázalékosan eredményes lesz.

9. Ki akarjuk emelni magánalkalmazásban álló kartársainkat a cselédsorból.

A magyar alerdészkar nagy nemzeti érték felett áll őrt. Meltanyos hát, hogy mindenben megkapja a felelősségéhez, szak tudásához, munkájához megfelelő társadalmi helyzetet. Ezért folytatott küzdelmünk is biztató eredményességgel folyik s ez a küzdelem tagjaink hatalmas létszámától alátámasztva, csak döntő sikerű lehet.

10. Közszolgálati és közalapítványi alkalmazásban álló kartársaink érdekében küzdünk, hogy őket is sorozzák be abba a státusba, amelyben a hasonló képzettségű egyéb állami alkalmazottak állanak.

Ezen kérdések jogosságát hangoztatni elsörendű feladatunk volt mindig s most, mikor a kincstári erdők száma hatalmasan megnövekedett, még nagyobb erővel fogjuk sürgetni a kérdés gyökeres rendezését, amelyre, ha egységes erővel és szervezett-séggel tudunk felépni, minden reményünk meg is lehet.

A felsorolt 10 pontot minden vonatkozásban kiegészíti az az elgondolásunk, hogy a szociális kérdéseket állandóan napirenden tartjuk, amellyel el akarjuk érni azt, hogy kartársaink egzisztenciája tökéletesen biztosítva legyen és így megelégedett, biztos öntudattal végezhessek munkánkat.

Kedves Alerdész Testvéreink!

Olvassátok szeretettel ezeket a sorokat és gondolkozatok felette! Győződjetek meg arról, hogy érdekeinket csak akkor tudjuk diadalra vinni, ha egységes erővel léphetünk fel.

A jól megalapozott, biztos keret adva van: egyesületünkben.

Tirajtatok áll tehát, hogy ezt a keretet kitöltve, biztos, célirányos léptekkel haladjatok a szebb jövő felé.

Most pedig kedves Kartársak adjunk hálát az Egek Urának, hogy visszavezérelte hozzánk Kelet-Magyarország és Erdély-részi testvéreinket és fogadjuk meg, hogy az Ő visszatér-tükkel egy szebb, egy jobb, egy tisztultabb magyar élet veszi kezdetét. Adja Isten, úgy legyen!

Cservenka Ferenc
titkár.

v. Szekeres Károly
ügyv. elnök.

Egyesületi élet

Egyesületünket lelkes kartársak 1926. évben újra életre hívták azért, hogy több mint félévszázadot meghaladó alulmaradottságunkból felemeltesünk a velünk hasonló képzettségű és végzettségű emberek sorába.

Szinte hihetetlen nehézségeket talált e munka útjában, mely teljes egészében még ma sem nyerhetett befejezést. Hogy miért? Azért, mert az elmúlt 14 év alatt sajnos állandóan tapasztaltuk, hogy kartársaink jórésze még ma sem okult a multakon, még ma sem érti meg s nem érzi át lelkében azt az alapigazságot, hogy: Egységben az erő!

Sokan vannak kartársaink között, akik az egyesületben nem a saját sorsuknak javulását elősegítő eszközt látják, hanem csak azt, ami az egyénre nézve terhet jelent, azt a kevés anyagi hozzájárulást, amit tagdíjnak neveznek. Ez az egyik főakadálya, hogy a szervezési munka még ma sem nyerhetett tökéletes befejezést, pedig ennek a jelenlegi időben igen fontos és mélyreható jelentősége van.

Akkor, amikor mindenütt szerte a világban a megszervezettség dönt el sokszor évszázados alkotásokat, mi, csak mi egyedül magyar erdészeti és vadászati alkalmazottak állunk szervezetlenül.

Mennyivel könnyebb volna a vezetőség munkája, ha pi. nem 1100, hanem 2500—3000 tagja lenne egyesületünknek. Micsoda erő lenne ez a vezetőség mögött és mennyivel megkönnyítené annak munkáját és ésszel fel nem mérhető eredményeket érne el a jobb sorsra érdemes kar tagjai számára.

Az ország megnagyobbodása folytán szükséges és feltétlenül meg kell csinálni a decentralizálást, mert a központból ropant bajos és nehézkes helyismeret hiányában a szervezkedés. Vegyük pl. a VOGÉ-t (vasutasok), ezeknek mindenütt van helyi csoportja és így kevesebb költséggel és óriási időmegtakarítással, sokkal nagyobb eredménnyel dolgoznak.

Elgondolásunk az volna, hogy minden erdőigazgatóság, illetve erdőbirtok székhelyén működő kartárs egyike vállalná az ott élő kartársak nyilvántartását, a kerületében előforduló események és változások bejelentését. Ez természetesen csak úgy teljesíthető, ha viszont a kerületében jelentkeznének kartársak, akik kisebb csoportok nyilvántartását vállalnák, akik mindenről értesítenék a kerületvezetőt. Az egyes kerületek azután időnkint összejevetelt rendeznének, hol azután megbeszelnék az időserű dolgokat s erről a vezetőséget értesítenék.

Ily alkalommal egyes szakdolgozat és témákat megvitátának, s a kialakult egységes tapasztalataikat írásba foglalva beküldenék lapunknak, hogy azt leközölhessük, ami által lehe-

tővé válna, hogy a hivatásos erdész-vadászok egy oly nivós lapot állítanának elő, melyet mindenki szívesen olvasna, s amely egyuttal megismertetné a magas-hegyvidéki, közép-hegyvidéki és síksági erdők gyakorlati kezelését olvasóival.

Mert hisz nem járathat mindenki két-három szaklapot csekély jövedelméből, azonban szívesen tanulna, ha arra mód és alkalom kínálkozna. Ezt a módot saját magunk nyújthatjuk azáltal, hogy tapasztalatainkról lapunk útján beszámolunk.

Lapunk főcélja, hogy szakirodalmával segítségére legyen tagjainknak. Sajnos, bizonyos közömbösség tapasztalható e téren, mert csak igen kevesen vesznek tollat a kezükbe, hogy mind azt a gazdag tapasztalatot leírják, mely egy hosszú gyakorlati élet alatt szűrődött le.

Pedig, ha azt tartjuk, hogy érettek vagyunk az egyesülésre, szaklap előállítására, akkor feltétlen gondoskodni kell arról is, hogy e lapot saját tapasztalat és tudásunk kifejezőjének tartsuk. Ezen keresztül mutathatjuk meg képzettségünket, s tehetünk tanubizonyosságot értelmi fokunkról.

Ha lapunk cikkei nem is oly szépen fogalmazott körmondatokban vannak kifejezve, mint amilyet egy hivatásos író ír, mégis, ha annak gyakorlati értéke van, mindig többet ér, mintha cikkeinket idegenek írják. Az ország erdészeti és vadászati segédszemélyzet létszáma oly nagy, hogy ebből így kerületi beosztásokkal egy nagyon szépszámú írói gárda kerülne ki, akik azután az egymásközi vitával már előre leszűrnék az eredményeket és biztosítanák a szakcikknek komoly tartalmát.

Az egyesület célkitűzései olyanok, hogy azokat csak abban az esetben tudja eredményesen megoldani, ha minden kartárs kivétel nélkül részt vesz ebben a munkában. Ez pedig csak úgy érhető el, ha országszerte kiépülnek a szervező kerületek, melyekbe az odatartozó kartársakat összegyűjténé s azok ügyeit intézné.

Dacára a mai rendkívüli viszonyoknak, örömmel látjuk néhány agilis tagunk szervezésének eredményes munkáját. Szép sikert értek el e téren: Bustyaháza, Ungvár, Rahó, Gödöllő, Szilasbalhás, Réde, Pilisszentkereszt, Püspökladány, Esztergom, Mogyorósbánya. Ezek a kerületek nemcsak a tagok szervezésén fáradoznak, hanem időszaki összejövetelekkel a bajtársiasság, az összetartozás és az egymásra utaltság érzését ápolják. Összejöveteleiken megbeszélik mindazokat az időszaki dolgokat, amelyek a kar tagjait érintik, s ezen megbeszéléseik eredményéről az egyesület vezetőségét értesítik.

Igyekeznek megkönnyíteni a vezetőség munkáját azáltal is, hogy a megoldásra váró ügyeinket magasrangú ismerőseikkel és feljebbvalóikkal közvetlen az élőszó erejével ismertetik, miáltal ügyeinknek pártfogókat szereznek.

Az egyesületi élet nem abban merül ki csupán, hogy befizetem tagdíjamat s néha megjelenek a gyűlésen, hol meghall-

gatom az ügymenetet, mely után hazatérve legfeljebb havonként megjelenő lapot olvasom el. Nemcsak ez a kötelessége a tagoknak, hanem az hogy minden tudásukkal, tapasztalataikkal, összeköttetéseknek felhasználásával mozdítsák elő egyesületünk célkitűzéseinek megvalósítását.

Mert az egyesület vezetősége helyben és időben korlátozott és ha évenként az ország valamely részében egy vándorgyűlést megtart, ezzel nem tudja megoldani mindazokat a problémákat, melyek a kívánt eredményt meghoznák. Szerintünk a vándorgyűlésre szánt összeget inkább a helyi csoportok kiépítésére kellene fordítani, hogy a szervezéssel és fenntartással járó költségek ebből fedezhetőek legyenek. Ilyenformán lehetővé tennénk, hogy a kerületvezetők és a kerületben tevékenykedő kartársak időszakonként egy-egy erdőigazgatóság vagy kerületvezető székhelyén összejönnének és megbeszélnék a közös tennivalókat. Természetesen, ha anyagilag jobban megerősödnénk, akkor az egyesület vezetősége is rendezne vándorgyűléseket az ország azon részeiben, ahol a kartársak nagyobb számban laknak.

Kedves Kartársaim !

Belül- és kívülállók egyaránt !

Akik az egyesületen belül állanak, azokat arra kérem, tartásuk kötelességüknek, hogy egy-egy új tagot toborozzanak az egyesületünkbe. A még eddig kívülálló kartársakat pedig arra kérem, szánják rá magukat és lépjenek ők is sorompóba, mert csak így egyesült erővel, taglétszámban meggyarapodva, anyagilag megerősödve vívhatjuk ki a szebb és jobb erdész jövőt.

vitéz Szekeres Károly

ügyv. elnök.

Emlékirat

Nagyméltóságú M. Kir. Földművelésügyi Miniszter Ur!

Kegyelmes Urunk!

Mély tisztelettel alulírottak, mint a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete kárpátaljai helyi csoportjának tagjai az itteni m. kir. erdőigazgatóságok kerületében alkalmazott műszaki segédszemélyzet nevében bátrak vagyunk „Emlékiratunkat” mély tisztelettel

Nagyméltóságod elé terjeszteni és kérni az abban foglaltak kegyes elintézését.

Távol áll tőlünk az, mintha elégedetlenséget akarnánk mutatni „Emlékiratunkkal” a magyar állammal szemben, csak helyzetünk javítását kérjük.

1. A drágaság. Kárpátalján a drágaság már a kibírhatatlan-ságig emelkedett. Az itteni alkalmazottak csekély fizetésükből magukat fenntartani már képtelenek. Napról-napra jobban sülyednek az adósság örvényébe. Csekély fizetésükből még csak a legszükségesebbre sem jut, bármilyen szerényen élnek és ruháznak is magukat. Ha egy nőtlen ember nem tud a fizetéséből kijönni, hogy jöhet ki egy több gyermekes családapa? A műszaki segédszemélyzettől megkívánt munka teljesítményéhez, amikor valóságos erdőgondnokságot vezet, jó, erős táplálkozásra van szüksége, a külső szolgálat teljesítéséhez pedig rendszeren, az évszaknak és időjárásnak megfelelően, kell öltözködnie. Ha ez a két fontos tényező hiányzik, nem kívánható tőle erejét felülmúló teljesítmény. Hol van még ezeken kívül a családnak eltartása? Anyagi gondokkal küzdő embertől nem kívánható napi 18—20 órás munkateljesítmény.

Hogy Nagyméltóságodnak betekintése legyen az itteni állapotokba, bátrak vagyunk az alábbi kereseti kimutatást összeállítani és Nagyméltóságod elé terjeszteni:

Egy tűzifatermelő munkás akkordban keres	— 6.00—6.50 P-t,
egy fenyőgömfatermelő munkás akkordban keres	— — — — — — — — — — 5.50—6.50 „
egy napszámos keres	— — — — — — — — — — 5.00—6.00 „
egy fűrészüzemi munkás, napszámos keres	— 3.50—4.00 „
egy fűrészüzemi akkordmunkás keres	— — — — — — — — — — 6.00—8.00 „
egy építkezési szakmunkás keres	— — — — — — — — — — 5.00-12-00 „
építkezési napszámos keres	— — — — — — — — — — 3.00—4.00 „

Egy családból több, esetleg három családtag is dolgozik és keres. Ezzel szemben egy szakiskolát végzett, vagy szakvizsgázott erdőaltiszt fizetése 84—100 P-vel kezdődik, mire megöregszik, családját felnevelte, fiait kitaníttatta, leányait férjhez adta és ezzel eladósodott, végződik a fizetése 116.50—202.50 P-vel. Ezt a legmagasabb fizetést azonban csak kevesen érik el, mert vagy végkimerülésben pusztulnak el, vagy pedig legjobb esetben szakaltiszt minőségben marad a sirig.

Mint azt az idemellékelt árkimutatás mutatja, az élelmiszerek és ruházati cikkek ára annyira emelkedett, hogy azoknak a beszerzése a mai fizetési viszonyok mellett úgyszólván lehetetlenséggel határos, akkor, amikor egy háromtagú családnak a havi ellátása mai árak mellett minimum 250 pengőt tesz ki.

Egy napibér mellett alkalmazott kiségitő erdőőr, akinek napibére 3.00—3.50 pengőt tesz ki, amiért napi 18—20 órát kénytelen dolgozni, mert anapi felvételét az illető kezelő altiszt-

tel még ki kell dolgoznia, hogy azt reggel 7 órára már jelenthesse. Bizony sokszor elalszik a fáradtságtól kimerülten munkasztala mellett. Ezért még csak a vasárnap és ünnepnap sem fizetődik, mert nincs állandó jellegűnek minősítve. Szakvizsgát nem tehet, mert a cseheknél az erdészethél elhelyezkedni nem tudott, csak most a magyar kincstár alkalmazta. Itt képzeli megalapítani jövőjét, de ez sem biztos, mert mint ideiglenes minőségű napibérest, bármelyik percben, minden indok nélkül elbocsáthatják.

Ilyen körülmények között ne csodálkozzunk azon, hogy annál a kárnál, ahol nem ment ritkaságszámba a 10—12 gyermekes család, ma kezd a korrallal haladni és bevezeti az egyke rendszert, ami nemzeti szempontból is káros. Nem rajtunk függ, hogy ezen segítve legyen.

Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, kegyeskedjék az itt előadottak figyelembevételével nehéz helyzetünkön segíteni egy rendkívüli segélynek kiutalásával, legalább az 1940. évi január 1-től, továbbá egy drágasági pótléknak a folyósításával a mai áremelkedésekkel arányban mindaddig, amíg a kárpátjai helyzet nem javul.

Mély tisztelettel kérjük továbbá a műszaki altiszti létszámokban annyi helyet rendszeresíteni, hogy oda ne csak egy bizonyos százalékra juthasson be az altiszteknek, hanem mindannyian elérhessük azt. A még mindig ideiglenes napibéresként alkalmazott segédszemélyzetet állandósítani, hogy így adassék meg a mód arra, hogy jövője biztosítva legyen és fizetésük a helyi viszonyoknak megfelelően emeltessék.

2. Az iskoláztatás. Ma, amikor gyermekeinket mégcsak iparos tanoncként se veszik fel négy középiskola nélkül, karunknak nincs megadva a lehetőség arra, hogy gyermekeivel legalább a négy középiskolát elvégeztesse. Állomáshelyüinktől 30—100 kilométerre lévő középiskolák látogatása teljesen lehetetlen, mert csekély fizetésünkből nem telik havonta 40—50 P-t fizetni egy gyermekért, mit csináljon az, akinek 3 gyermeket kell taníttatni?

Mély tisztelettel kérjük a középiskolák székhelyén, Máramarosszigeten egy internátus, vagy otthon, a jó tanulók részére alapítvány létesítését, hogy részben a helyzetünknek megfelelő ellenszolgáltatásért taníttathassuk gyermekeinket, részben pedig a jutalom reményében tanulásra serkentsük azokat és így hazánkban hasznos polgáraivá és munkásaivá nevelhessük őket.

3. Gyermekevelési segély. A gyermekevelési segély 90 %-ban az erdei termékek értékesítéséből folyik be, tehát az erdő adja annak az alapját. Mi, akik az erdőt születésétől kimúlásáig, tehát az értékesítéséig neveljük, őrizzük, azt az állatok és emberek által okozható károk ellen védelmezzük, nem ritka

esetben életünk feláldozásával, a kihasználásnál fáradságot nem ismerő munkakedvvel dolgozunk azon, hogy az erdőknek minden értékesíthető terméke hasznosíttassék, ezzel szemben a mi karunk gyermekei a Gyermekeknevelési-alapból való részese-désből ki vannak zárva, míg az irodakezelők, akiknek az erdő neveléséhez, ápolásához, valamint az erdei termékek értékesí-téséhez közvetlen kapcsolatuk nincs és így ők sem fizikailag, sem erkölcsileg az erdőkért áldozatokat nem hoznak, de életüket se áldozzák, ugyanakor az erdők jövedelméből, illetve az erdők által nyújtott gyermeknevelési segítyből részesülnek, illetve abból gyermekeiket nevelhetik.

Mély tisztelettel kérjük az 1915. évi 104.197. szám alatt jóváhagyott szabályzat megváltoztatását oly formában, hogy annak hatálya az altiszti személyzetre is kiterjedjen és ezáltal a mi gyermekeink nevelése némileg előmozdítottassék.

4. *Orvosi gyógykezelés.* Az alkalmazottak az OTBA által nyújtott segítyekkel és a gyógykezelés módjával nincsenek megelégedve. Az OTBA még csak a gyógykezelést sem adja amit a volt cseh „Lécsebi fond” adott. A lécssebni fondba a fizetésünk 1^{0/0}-át fizettük, ide az 1.5^{0/0}-át s még sem kapjuk azokat az előnyöket se, amit az előbbi juttatott.

Ha Isten őrizz valamelyik családba kint, az orvostól 40—50 km-re befészkelni magát valami kórság, képtelen az illető magán segíteni. Anyagilag nem bírja, hogy magát az OTBA útján kezeltesse, privát úton pedig még annyira sem.

Mély tisztelettel kérjük Ngyméltóságodat odahatni, hogy az OTBA szabályai megváltóztassanak és legalább a volt cseh gyógyalap által nyújtott előnyökben részesítse tagjait.

5. *Az illetményföldek.* Egy kinevezett altisztnek előírás szerint 2, 3 és 4 kat. hold illetményföld jár természetbeni fizetés címén. Ennek a területe egyforma akár az anyaországban, akár a kárpátaljai hegyek között van. Pedig az anyaországi föld hozama és minősége össze sem egyeztethető az itteni, kárpátaljai földek hozamával és minőségével.

Az illetményföld hiányában az illetőnek földváltás jár kat. holdankint évi 24—42 pengőig. Ez az összeg a legsilányabb föld hozamával szemben is oly csekély, hogy az illető alkalmazottat mégcsak csekély részben sem kártalanítja. Továbbá, ha valamelyik erdőhivatal kerületében nem áll rendelkezésre kellő terület illetményföldek kiosztására, az a másik, esetleg harmadik erdőhivatal kerületében, 30—50 km-re lesz kiosztva.

Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, kegyeskedjék az illetményföldek kiosztásánál tekintetbe vétetni annak minőségét és a kijáró földet a minőségnek megfelelően emelni. Az állomáshelytől távol kiosztott földekről a termésnek hazaszállítására a kincstári fogatot engedélyezni kegyeskedjék.

Kegyelmes Urunk!

Emlékiratunkat ismételten Nagyméltóságod kegyes- pártfogásába ajánljuk és mély tisztelettel kérjük annak kegyes megértő és jóindulatú elintézését és maradunk

alázatos tisztelettel :

Weinrauch Gyula s. k.

erdőőr, a bustyaházai helyicsoport nevében.

Pauschner Kálmán s. k.

erdőőr, a rahói h.-csoport nevében

Gunszt Ferenc s. k.

erdőőr, az ungvári h.-csoport nevében.

Egyesületi hírek

Örömmel értesítjük tagjainkat, hogy vitéz Szekeres Károly egyesületünknek ügyvezető-elnöke hosszú katonai szolgálat után leszerelt, s átvette egyesületünk vezetését.

Sikrai Ferenc egyesületünk alelnöke hadiszolgálatáról visszatért s bekapcsolódott egyesületi életünk irányításába. Hosszú távollét után örömmel vesszük érkezését.

Mult lapszámunkan közölt felhívásunkra örömmel látjuk azt a megértést és hazafias felbuzdulást, melyet az „Országzászló” mozgalmunk megindítása keltett. Az eddig beérkezett levelek szerint egyesületünk választmányi tagjai magukévá tették az elgondolást, így ennek kivitele és megvalósítása érdekében a vezetőség a lépéseket megtette.

E gyönyörű terv kivitele érdekében felkérjük kartársainkat, hogy mindenki tehetségéhez képest járuljon hozzá anyagilag a terv megvalósításához. Aki e célra adományát beküldi, az feltétlen írja a csekk hátlapjára a küldemény rendeltetését.

Egyesületünk örömmel tette magáévá „Sólyom” „Névtelen hősök” emlékművének felállítását. Ennek érdekében felhívta karunk minden tagját, hogy e nemes célra ki-ki tehetsége szerint adakozzon.

Ez az „Emlékmű” elődeink megbecsülését lesz hivatva hirdetni, ezért mindenki tartsa elsődrendű kötelességének, hogy szerény tehetsége szerint adakozzon és ismerősei körében e nemes célra adományokat gyűjtsön.

Az adományokat „Biankó“ csekken a 45.672. sz. MEVME Budapest címre adja fel, a csekk hátlapján „Emlékmű“ jelzéssel lássa el.

Felkérjük tagjainkat, hogy tagdíjhátralékukat küldjék be, hogy ezzel is megkönnyítsék a vezetőség működését.

Különfélék

Házasság. Zámbó Lenke Tétről és Balogh Jenő alerdész kartársunk Alsószinevérről október 29-én d. u. 3 órakor tartották esküvőjüket a téli evangélikus templomban

Az ifjú párnak ezúton küldjük őszinte szerencsekívánatainkat.

Halálos vadászszerencsétlenség. Megdöbbentő tragédia játszódott le Dömös község határában, a Szekrényhegynek nevezett erdő rész alatt, ahol vaddisznóra lesett Molnár Ferenc 52 éves adóügyi jegyző és Kaszás János káptalani erdőőr.

Kaszás János erdőőr a les végén helyét elhagyva közeledett az adóügyi jegyző felé, figyelmeztetve őt, hogy a nagy sötétség miatt nem érdemes tovább lesben állni. Az adóügyi jegyző valószínűleg elaludt és hirtelen felébredve a hang irányába lőtt és mindkét lövése talált, mire Kaszás erdőőr súlyos sebektől vérezve összeesett. Az egyik lövés a vállán, a másik combján érte Kaszás erdőőrt.

Az adóügyi jegyző, amikor tudatára ébredt, hogy mi történt, hazarohant, családjával izgatottan közölte a borzalmas eseményt, majd kisetelt az udvarra és a fegyver csövét szájába véve, elrántotta a ravaszt. A szerencsétlen ember fejét szétroncsolták a golyók és szörnyethalt.

A véres tragédiának csakhamar híre futott. Dr. Bádi Imre körorvos azonnal a súlyosan sebesült Kaszás erdőőr segítségére sietett, kit elsősegélynyújtás után az esztergomi kórházba szállítottak, ahol az orvosok a feleségétől vett vérrel vérátömlesztést hajtottak végre. Hála a gyors orvosi segítségnek, Kaszás már túl van az életveszélyen. A községben és a környéken nagy részvétellel tárgyalják a borzalmas tragédiát.

Októberi lapszámunkban 165. oldalon ad 3. pont nyomdahiya folytán tévesen közöltetett. A helyes szöveg: „A bér szerződés megkötése sok felesleges vitának venné elejét s úgy a munkaadó, mint az alkalmazott helyzetét könnyítené meg.“

A havonkint feladott lapokból még mindig jönnek vissza lapok azzal, hogy a címzett ismeretlen vagy elköltözött.

Ez természetesen csak annak a következménye, hogy tagjaink elköltözésük, vagy áthelyezésük alkalmával elmulasztják az egyesületet értesíteni.

Néhány hónap múlva jelentkeznek azzal, hogy kérem a lapot már május óta nem kaptam meg. Utána nézünk régi címének s megállapítjuk, hogy mi ugyan a lapot minden hónapban feladtuk, de a régi címre, s csak természetes, hogy a pósta azt visszakézbesítette.

Már költségkímélés szempontjából is kérjük tagjainkat, hogy időben közöljék velünk a változásokat (minden hó 15-ig), nehogy portót kétszer fizessünk.

Felhívjuk „Kárpátalja“-i kartársunkat, aki október 12-én sürgős jelzéssel levelet küldött, hogy teljes címével és olvasható aláírásával levelét részletesebben írja meg, hogy arra érdemben is választ adhassunk.

Dombai József kartársunk örömmel adja tudtára lapunk útján az összes ismerőseinek, hogy szeptember hó 22-én fiú gyermekük született, aki a keresztségben András Győző nevet kapott.

Örömmel üdvözljük az ifjú honpolgárt s kívánjuk, hogy jó egészségben nagyra nőjön, szülei öröme.

A tatai gróf Esterházy Uradalom hűséges és odaadó szolgálata elismerésül előléptette: Csuka János főerdőort segéderdészé, Grünceisz Alajos II. o. erdőort, Hoffmann Mihály II. o. erdőort és Rampfli Ferenc II. o. erdőort főerdőörökké és Biró József erdőkerülőt II. o. erdőorré.

A jól megérdemelt előléptetéshez őszintén gratulálunk.

Pénztári beszámoló

Szeptember havi befizetések folytatása: Tüske Béla Bpest 3, Tánzos Károly Bpest 8, Cseh Ferenc Bakonyjákó 6.53, Cserhegyi Sándor Hajós 6, Csekei János Dunapataj 3, Hauk János Nyénye pu. 6., Gábris István Pusztavám 0.50, Beliszay Endréné Bpest 4.84, Bártfai Zoltán Kislucs 6, Balogh Lajos Esztergom 6, Horváth János Feketevíz 14.50, Pordán Béla Bakonybél 6, Bőne József Baktüttös 2, Mikhalicska Kálmán Kolozsnéma 3.50, Etek Ignác Magyarpolány 1.50, Markó János Agyagosszeregény 6.50, Nádaskai Richárd Bpest 20, Baskai

Lajos Petrőcz 9, Teszárs Vilmos Óbarok 6.50, Molnár Károly Rakasz 6, idős és ifj. Sziklai Gyula 1 P, Konrád Béla Alsóháza 2, Kovács János 0.50, Szabotiti Béla Mezőkövesd 2, Ósz István Bakonyszentlászló 6.20, Németh Elek Zalatárnok 10, Szarka András Valkó 15, Németh Lajos és Szűr József Neszmély 1. Összes befizetés szeptember hóban 418.07 P.

Október havi bejizetések: Balogh Béla Huszt 3, Rótveil Miklós Fenyőfő 3, Erdősi József Arló 3, Gera József Kisszálás 15, Horbás András Brusztúra 3, Horváth János Vitnyéd 1.50, Neumann Károly Peterd 3, Erdész Mihály Füle 3, Czepezauer Pál Miskolc 12, Poprádi Béla Bpest 20, Berze Lajos Gödöllő 6, Fischer Géza Alcsút 4.50, Bóznér János Szekszárd 3, Keincz József Villány 8, Szabó Géza Bögöte 20, Páger János Kéthely 8, Putnoki Antal Komját 3, özv. Naszladi Sándorné Szekszárd 6, Pauscher Kálmán Kőrösmező 5, Póczik József Iván 6, Keresztes Ferenc Bakonycsernye 6.50, Füzi Imre Óslitölös 6, Belányi Vilmos Dorog 2, Garamszögi Sándor Diósgyőr 10, Sákhegyi S. Tivadar Györgyszentiván 7.10, Poprádi Kálmán Szentendre 13, Szabó Márton Esztergom 3.50, Gotlieb Nándor Kiskunfélegyháza 3, Lőránt István Komárom 3 P, Sebők Sándor Bpest 24, Fatalin László Kőrösmező 10, Vörös István Oltárc 5, Nemes György Nyékládháza 6, Simon Dezső Bszentmiklós 2, Vappel József Csontos 4, Sente József Szentpéterföld 3, Szörényi József Kaposvár 15, Horváth János, Feketevíz 2, Nádaskai Richárd Bpest 10, Takácsi Sándor Sirok 3, Cservenka Ferenc Tata 37.50, Füzi István Bpest 1.50, Füzi István Bpest 6, Székács Endre Mezőhegyes 6.72, Fehér Gyula Nagyléta 6, Cseh János Újdiósgyőr 1.50, Sóvári Béla Kisgyőr 10, Borosnyai Sebestyén Lillafüred 12, Maar Károlyné Felsőtárkány 5, Törkenci István Bekény 12, Mátrahegyi János Mátra-szentlászló 5, Szalkai László Dunaszentbenedek 3, Kovács Sándor 3, Bordács István Suta 6, Simonyák Miklós Malomrét 6, Sarkadi György Debrecen 5, Bornemissza Ferenc Pomáz 1, Pasztorek Antal Drégelypalánk 1.50, Kósa István Szentpéterföldre 21, Szekeres Sándor Hosszúrét 6, Dikovec György Újszturica 6, Kostura Mihály Újszturica 6, Sipos János Újszturica 6, Grellneth János Pátkapuszta 0.50, Varga Mihály Brusztura 10, Kaisz József Királymező 2, Stárcsevity János Izabellaföld 6, Müller János Nádasdladány 20, Farkas Sándor Katyinor 3, Kerényi Ferenc Hámor 3, Lovász József Párkányháza 1.10, Hegyi Antal Somogyszentpál 4, Póka Kálmán Erd 5, Gyenis János Petőc 2, Schobert János Hetvenhely 20, Cservenka Ferenc Tata 52.50, Héjjas József Mecsekalja 6, Mengyi István Amosa 25, Bátor József Csatártó 0.50, Óri Lajos Visegrád 4, Vida Lajos Ugod 7, Füzi János Boda 12.50, Poczil Péter Siroki 3, Kiss Károly Zoroboshegy 12 P.

Emlékműre befizettek: 100 P-t: Gróf Esterházy Uradalom Tata; 9 P-t: Hercegi hitbizományi Szentpéterföldi erdőgondnokság; 2-2 P-t: Cservenka Ferenc. Neusinger Lajos, vitéz Szekeres Károly, Emmer Antal, Csuka János, Gábris József, Fodermayer Ferenc, Ferenc Károly, Béldi Ferenc. Stubenvoll Rezső, Duschaneck János, Miklai Kálmán, Rausch Gyula, Pálmai József, 1-1 P-t: Sebők Sándor Bpest, Hegyi Antal Somogyszentpál, Bräuer Hermann, Kostyál János, Ballabás János, Rampfl Ferenc, Grúnceisz Alajos, Münzenrieder József, Welzer Kristóf, Hoffmann Mihály; 50 fill.-t Kugli Márton. Összesen: 147.50 P. Előző gyűjtéssel együtt 155.50 Pengő.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József
főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papírkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Posdány Béla Bakonyüél. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Teszárs Vilmos Óbarok. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezési segély 1 P túlfizetés.

Ősz István Bakonyszentlászló. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Polyánszky Endre Brusztura. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 8 P. 1940 június hó 4-én fizetve lett 4 pengő. Nem május hóban 4.50 pengő.

Honti Pál Pilisszentkereszt. Tagdíj hátraléka 1940. év végéig 4 P. Temetkezési hátraléka 0.50 pengő.

Neumann Károly Peterd. Temetkezési járuléka 1.50 P túlfizetés.

Sóvári Béla Kisgyőr. Tagdíja és temetkezési segélye 1940. év végéig rendezett.

Törkenczy István Bekény. Tagdíja 1941 május 1-ig rendezett.

Varga Mihály Brusztura. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 1 pengő.

Farkas Sándor Katymár. Előfizetése 1941. május 1-ig rendezett.

Gyenis János Petőc. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 5 P.

Óri Lajos Visegrád. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Felhívás az ungmegyei kartársakhoz !

Az ungmegyei körzet november hó 10-én d. e. 11 órától kezdődően az ungvári Turul vendéglőben (Zúgó-utca 2.) újabb ismerkedési napot tart. Felkérek minden egyes kartársat arra, hogy okvetlenül jelenjen meg azon, igen fontos ügyek megbeszélése végett. Egyesületünk szívesen látja azokat a kartársakat is, akik bármely oknál fogva nem tagjai az egyesületnek. Ismeretelésre kerül az egyesület legújabb célkitűzései a kartársak előtt.

Kartársi üdvözléssel :

Gunszt Ferenc

-az ungvári helyi csoport vezetője

9166—1940. sz.

Pályázati hirdetés.

Az ungvári m. kir. erdőfelügyelőség javaslatára az ungi közigazgatási kirendeltség területén 1 ideiglenes kerületi erdő-őri állásra pályázatot hirdetek.

Pályázhatnak sajátkezűleg írt kérvénnyel az 1936. évi IV. tc. 48. §-a bármely pontjában előírt szakképzettségű, feddhetetlen előéletű, 40 évet meg nem haladt egyének.

Az állás javadalmazása havi 90 P fizetés, havi 25 P utazási átalány és 3 P havi irodaátalány.

Az állás ideiglenes és az alkalmaztatás 30 nappal előbb minden indokolás nélkül megszüntethető. Megszüntetés esetén az alkalmazott sem végkielégítés, sem ellátás, sem nyugdíj vagy bármily címen igényt nem támaszthat.

A pályázati kérvényhez a következő okmányokat kell csatolni:

1. Születési anyakönyvi kivonat,
2. magyar honosságot igazoló bizonyítvány,
3. erkölcsi bizonyítvány,
4. családi állapotot igazoló bizonyítvány,
5. szakképzettséget igazoló bizonyítvány,
6. előző szolgálatot igazoló bizonyítvány,
7. katonai szolgálatra vonatkozó okmányok,
8. nyelvismeret közlése.

A pályázati kérvényeket 1940. évi november hó 15-ig kel hozzám benyújtani.

Ungvár, 1940. évi szeptember hó 24-én.

(Olvaszatlan aláírás)

közigazgatási kirendeltség vezetője.

AZ ERDŐ

XIV. ÉVFOLYAM

1940. DECEMBER

12. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kártársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniok kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Meghívó.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet
Országos Egyesülete

1940. évi december hó 15-én délelőtt 9 órai kezdettel

Budapesten, a Székely Főiskolai Hallgatók Egyesületében
(VIII, Rákóczy-út 15. sz., II. emelet, 13. ajtó) tartja

választmányi ülését,

amelyen a választmányi tagok az egyesületi alapszabályok
értelmében kötelesek teljes számban megjelenni.

Tata, 1940. évi november hó.

Vezetőség.

A vizsla és vizslás

A laikus ember azt hiszi, mikor ezt a két szót így egymás
mellett olvassa, hogy a vizsla és vizslás voltaképpen úgy össze
vannak hangolva, mint egy jó zenekarnak különféle hangsze-
rei; valósággal egy lélek két testben, mint valami aranylako-
dalmat ülő házaspár. Tagadhatatlan, van valami a dologban;

legalább is így kellene ennek lennie. Csakhogy az élet egészen mást mutat. Száz eset közül csaknem kilencvenötben olyanforma viszony van kettőjük között, amit — az előbbi hasonlatot folytatva — rossz házasságnak szoktunk nevezni. Együtt élnek, mert egymásra vannak utalva, de máskülönben semmi lelki közösség sincs köztük. Azaz, egy mégis van: a vizsla ragaszkodik gazdájához még akkor is, ha az rosszul bánik vele. Pedig akárhány van, hogy több ütlemben van része, mint jobban.

Nagyon jól tudom, hogy senkinek sincs annyi alkalma egy vizsla nevelésére, mint a hivatásos vadásznak és erdésznek, de azt is tapasztaltam, hogy éppen ezek között vannak nagyon sokan olyanok is, akik vagy nem tartanak vizslát, vagy ha tartanak, nem becsülik meg úgy, ahogy megérdemelné. Viszont azt is elismerem, hogy a vizslaidomításban akadnak köztük művészek is. De csak nagyon kevés!

Mi lehet ennek az oka?

Egyszer egy kis vizslát neveltettem. Még a fegyelmezésnél tartottam, amikor egy vadőr azt ajánlotta, hogy adjam hozzá vizslámat, igéri, hogy néhány hét alatt megtanítja nyulat fogni. Kicsit furcsa arcot vághattam erre az ígéretre, mert mindjárt elkezdte bizonyítani, mennyire fontos az, hogy a vizsla meg tudja fogni a sebzett nyulat. Mióta vizslát tart, az urak minden vadászaton meghagyják neki, hogy otthon ne hagyja ám, mert különben nagyon sok sebzett nyúl elvész. El is hittem neki, mert történetesen ismertem azt a társulatot, amelynek vadőre volt: csupa kezdő és távlövő, akik mellett egy jól futó vizslának csakugyan sok dolga akadt.

De tapasztaltam egyebet is. Egy ismerősöm kész vizslát vásárolt. Elsőrangú iskolája volt. Ahogy foglyászatunk, fel pattant a tarlón egy nyúl. Minthogy ismerősöm aznap haza akart egyet vinni, minden gondolkodás nélkül ododurrantott apró seréttel. A lövésre a vizsla lehasalt, a nyúl ellenben tovább vonszolta sebzett testét, s hamarosan el is tűnt egy kukoricásban. Én teljes elismeréssel gratuláltam vizslája magaviseletéhez, ő ellenben szavaimat gúnynak vette, s talán agyonlővi szegény állatot első dühében, ha közbe nem lépek. A megfélemlített vizsla nem dolgozott úgy, ahogy kellett volna, reáragadt gazdája idegessége, s ha történetesen nincs ott az én vizslám is, bizony elveszett volna a nyúl. Az új vizslatulajdonos nagyot nézett, amikor rátettem vizslám a nyúl csapására, magam pedig cigarettára gyújtva kényelmesen leültem egy szárkévére. Ő még ilyen sohasem látott. A vizsla meghozta a nyulat.

Ha már most egybevetjük azt a két esetet, hamarosan ráeszmélünk arra, miért kevés a jó vizsla. Nagyon egyszerű! A vadászok között kevés a jó vizslás. S minthogy legtöbbjének abban merül ki minden igénye — mert az igazi vizslázás gyönyörűségeit nem ismeri —, hogy a sebzett nyulát a vizsla megfogja — a foglyokkal már keveset törődik! —, a vadőrnek is az

a törekvése, hogy vizslája ennek a célnak megfeleljen. Erre pedig jövére vizslát nem kell tanítani. Nyulat üzni tud mind-egyik. Elég, ha arra megtanítja az ember, hogy a megfogott nyulat el is hozza, — s ezzel már kész is a jó „vizsla”.

Ilyen körülmények között természetes, hogy a vadőr nem is gondol azzal, hogy másra is megtanítsa a vizslát, mint nyúl-fogásra. Elvégre neki kenyéradói izléséhez kell alkalmazkodnia.

De tapasztaltam egyebet is. Nem egyszer láttam, micsoda lelkesedést keltett a vizslához nem értő vadászok között, ha jó vizslát láttak munkában. Úgy néztek rá, mint valami özönvíz előtti csodára és nem akarták semmiképpen elhinni, hogy erre a nagy tudományra — csekély kivétellel — minden jó családból származó vizslát meg lehet tanítani. Rögtön akadt, aki elhatározta, hogy ő is szerez vizslát ebből a fajtából. Hogy szerzett-e, vagy sem, az nem tartozik most ide, valamint az sem, hogy lett-e valami a kis vizslából. Az utóbbit magunk is kitalálhatjuk!

Az elmondottakat összegezve, a következőket állapíthatjuk meg. A legtöbb vadász még nem látott jó vizslát, s így nem is tudja, milyennek kell ennek lennie. Szerinte elég, ha megfogja a sebzett nyulat. A legtöbb vadőr is megelégszik azzal, ha erre megtanítja vizsláját, mert gazdája nem kíván többet. De mi lenne akkor, ha a vadőr azt is figyelembe venné, hogy kenyéradója csak azért nem kíván jobb vizslát, mert nem tudja, milyennek kell annak lennie? ...Mihelyt lát egyet, azonnal megkívánja.

Ezen érdemes gondolkodni.

Szerény véleményem szerint a megoldás nagyon egyszerű. Nem elég a vizslát nevelni, hanem nevelni kell a vizslást is. Ilyenformán tehát a vizslához értő vadőrnek kettős teendője van: először egy igazán jó vizslát kell nevelnie, s amikor ezzel már készen van, a vizsla segítségével kell kenyéradójából vizslást nevelnie. Ez más szóval azt jelenti: meg kell tanítania arra, hogyan kell a vizslát vezetnie, hogy el ne rontsa. Mindehhez azonban elengedhetelen feltétel, hogy maga nagyon jól értsen a vizslához és ne elégedjék meg azzal, amit itt is, ott is félfüllel hallott, vagy véletlenül látott, hanem tanuljon. Mert tanítani csak az tud, aki mestere szakmájának.

De érdemes-e még tanulni azért is, hogy az ember vizslát tudjon nevelni? Bizony érdemes. Mert a jó vizsla jó pénzt ér. És minél több a jó vizslás, annál több jó vizslára lesz szükség. Aki tehát tud jó vizslát, és ennek segítségével jó vizslásokat nevelni, az nem csak értékes árút nevel magának, hanem egyúttal vevőközönséget is teremt, ami ebben a pénztelen világban nem megvetendő dolog.

Senkinek a világon nincs annyi alkalma a vizslanevelésre, mint a hivatásos vadőrnek, hisz állandóan kinn van a területen,

hajnaltól estig foglalkozhat vizslájával. Senki a világon nem szeretne jobban jó vizslát, mint a városi vadász, akinek nincs alkalmja nemcsak vizsla tanítására, de legtöbbször még a kis vizsla nevelésére sem, mert hiszen lakásába már csak olyan ebet vihet be, amely tisztaságra van nevelve. Ha már most ez a városi vadász megtanulja a vizslával való bánásmódot, a vizsla vezetését, ha látja, hogy ez nem csak mérgeződést, hanem egy eddig nem ismert, élvezetes vadászati módot is jelent, tehetségéhez képest minden áldozatot meghoz, hogy neki is legyen ilyen hűséges, megbízható vadászpajtása, mely lehetővé teszi neki, hogy a területen egyedül is elszórakozzék, olyan jól, sőt talán még jobban, mintha társaságban volna. Ebből pedig igen nagy előny háramlanék a vizslával bálni tudó vadőrökre, mert állandó keresetforrásra tehetnének szert.

De ehhez — amint már mondtam — tanulni kell. A világon minden halad, így a vizslanevelés tudománya is. Ma már többet kívánunk a vizslától, mint amennyit öregapáink kívántak. Tiszteletben tartjuk az ő tudományukat is, mert hiszen nagyon sokat tőlük tanultunk, de mióta a vizslás vadászatnak irodalma is van, százan, ezren egészítették ki tapasztalataikkal öregapáinktól tanult tudományukat, s ezzel a vizslanevelés már valóságos tudománnyá fejlődött, amelyet nem szophatunk csak úgy az ujjunkból.

Hogy mennyire fontos ez, mi sem bizonyítja jobban, mint az a bizalmatlanság, amelyet a legtöbb vadász ma is érez a vizslaidomítókkal szemben. Ha még olyan mestere is a vizslatanításnak, félnék tőle, mert sok a kontár. Éppen ezért volna jó, ha a vizslához való értés minél általánosabbá válnék, mert ezzel lassanként megszűnnék a bizalmatlanság is és egyszerűbben több volna a vadászok között a vizslás.

Tehát: tanulni s aztán tanítani!

Sólyom.

Élményeim Máramarosban

Utam még nem ért véget. Így írtam lapunk szeptemberi számában megjelent „Élményeim Kárpátalján” c. cikkemben és hogy élményeim további leírását folytathatom, áldom a sorsot — ha katonasors is volt —, hogy tapasztalataimat kedves karsársaimnak lapunk útján elbeszélhetem.

Most, hogy jegyzeteimet böngészgetem, a közelmúlt dicső hónapok és napok eseményei újra megelevenednek előttem és

a késő őszi este csöndes hangulatában a valóra vált és valóra váló magyar álmok és remények útjait járom. Ámde az élet teljességében nem poézis, még akkor sem, ha akár a katona, akár az erdő rejtelmét járó ember lelki világa festi is színesre. A poézist a próza kell, hogy kiegészítse tartalommal és tárgyilagossággal.

Midőn e sorokat írom, kettőt akarok szolgálni: a lelki világ poézisét és a mindennapi élet valóságát.

Folytatom a multkorai cikkemet.

Május hó 30-án vagoníroztunk ki Tiszaújlakon. Onnan rövid pihenő után Nagyszöllősn, Huszton át Izáig meneteltünk. Ott felkerestem Markocsányékat, akikről már előbbi cikkemben megemlékeztem. Izáról másnap indultunk és Csománfalván át Kricsfalvára értünk, hol egy éjszakát pihentünk. Reggel újra menet, irány Uglyán át Kerekhegyre. Ez az egyetlen eddig útba vitett magyar község, ahol határtalan örömmel és szeretettel fogadtak bennünket. Azonban az örömben egy kis ürmös is vegyült, mert vonatunk a rossz és járhatatlan utak miatt nem tudott a községbe bemenni, így zászlóaljunk vonatunkkal együtt Nyágovára menetelt.

Kerekhegy magyar községnél álljunk meg egy pillanatra. E község kedves és vendégszerető népéről említhetem meg, hogy hazánk szívéből, a patinás Makóról kerültek ki e vidékre, hogy az itt töltött évszázadnyi távlatban helyezze el a minden magyar ember gondolatát, a győzni akarás nemes eszményét: a közös magyar haza-tudatot. Csodálatos látni, hogy mennyire be tudott illeszkedni a neki eredetileg nem otthonos munkakörbe: a föld gyomrába leereszkedni, holott ősi földjén, a Maros csendes folyásánál, az Alföld síkságán messze akadály nélkül tekintett bármily távolságokba, most beleszorult tekintete egy szűkös földszájba, honnan csak néha tud pillanatokra feltekinteni a széles, tágas kék égre, mely valamikor mindene volt. Hálás volt Makó, mert a belőle, testéből kiszakadtakat, a kerekhegyieket ismét keblére ölelhette, amikor az újszerű rugalmas szokásnak hódolva, testvérközségévé fogadta. Sót bányásznak, sőt, mely izesíti a magyar ételt, mely megőríz a romlástól, mely kristálytömbben áll a bánya mélyén, melyből kevés is elég, hogy ízét érezzük. Ezek ők, kik kevesen vannak e tájon, de húsz éven át őrizték a magyar életet, a magyar gondolkozást és a magyar élni akarás töretlen fennmaradását. Ezekkel a gondolatokkal eltelve indulunk tovább, hogy ismét eléje jussunk az új ismeretlennek, mely oly szaporán adódik, hogy alig tudom raktározni az impressziók tömegét. Alsóneresznice három napon át adott nyugalmas otthont a fáradtságot érző testnek, de a lelkünk itt is merített: merítette a törénelmi ízt, merítette a fordulat örömet. Az ezután érkezők bővebben adtak lehetőséget a hosszabban elnyúló gondolatoknak, amikor Kőkényesen 4 héten keresztül ültettem el a vidék szépségét lelkem még üre-

sen maradt talajára. Amint máshol is, itt sem különben, kerestem a találkozást kartársaimmal, mert mindig szemem előtt lebegett a mi szent ügyünk, a szervezés az egyesülésre. Sikerült a taracvölgyben a szervezést oly állapotba juttatnom, hogy most már csak egy még jobban elcsendesülő időt várok, hogy a szervezés ereje meg is mutakozzék.

Kökényesről július hó 4-én átmentünk az Apsica völgyébe, Felsőapsára, hol hosszú 7 hetet töltöttünk.

A turnuszeverini tárgyalások idején zászlóaljunkat átvezényelték Kaznópolyánára. Ennél a ruszin falunál — kivéve Kerekhegyet — kedvesebb és barátságosabb népet nem volt alkalmam megismerni egész Kárpátalján. Az a gyönyörű, színpompás női viselet, amit ott viselnek, szinte bámulatba ejtettek bennünket. Kedvesek, barátságosak voltak a magyar honvédség tagjaival szemben és szinte szomorkodott az a ruszin család, amelyhez nem jutott beszállásolásra katona. A férfiak is mind egytől-egyig szép szál emberek és a viseletük is eltérő a más vidéki ruszin testvéreikétől. Sajnos, ebben a gyönyörű és kedves faluban és még kedvesebb népei között csak három napot tölthettünk, mert egy hirtelen jött parancs értelmében vissza kellett mennünk Felsőapsára.

Felsőapsán augusztus 31-én tudtuk meg a bécsi döntés eredményét. Az örömhír futótűzként rohant végig a katonák sorai között s mintha a drága rögök is felocsúdtak volna, innenről is túlnanról is nyomasztó álmaikból, leírhatatlan és ünnepélyes örömhangulat lett úrrá a lelkekben és a messze tájakon. Talán Csaba vezér hunjai, Thököly és Rákóczi kurucái és Bem katonái is életre keltek volna és összeölelkeztek a késő unokákkal. Ámde a nagy és igaz öröm mellett köny is csillogott sok-sok katona szemében és ezek közé tartoztam én is, akiknek szülőföldjük: Arad, Brassó, Temesvár, Fogaras, Nagyszeben, vagyis Erdély nagy része a bécsi döntés értelmében nem térhetett vissza és továbbra is a bitorlók kezén maradt, de lelkünkben élő, hívő hittel és törhetelen magyar elszántsággal átüzentünk szülőföldeinken élő véreinknek: addig egy magyar szív sem nyugszik meg, míg a négyre szabdalt haza nem lesz újra szabad és örök.

A bécsi döntéstől számítva öt napot kellett még várunk, hogy a dicsőséges bevonulás kezdetét vehesse. Ezen idő alatt legénységünk 25 százalékát le kellett szerelnünk és útbaindítanunk póttesteinkhez. Ez a kiválasztás volt szerintem parancsnokainknak legnehezebb feladata. Voltak öreg, világháborús veteránok, akiknek megélhetésük igen szűkös odahaza és mégsem akartak hazamenni, mert nem akarták magukat önként megfosztani a bevonulás gyönyörűségeitől és boldogságától. Elindultak azok, kiknek felsőbb parancsból el kellett hagyniok a táborhelyet, helyet adva azoknak, kik most már csak egyet láttak maguk előtt: a megnagyobbodott haza szent foglalatát. Előre!

hangzott tiszteletreméltó parancsnokunk érces kemény hangja, amely alatt meghúzódtak kemény férfikönnyek, hirdetve az elszántságot, mely többre, harcra is megedzette őket.

1940. szeptember 5. Uj magyar történelmi dátum. Végeláthatatlan honvédcsapatok állnak a szlatinai és nagybocskói országúton. Csodálatosan szép és ragyogó nyárvégi reggel. Mintha valami felsőbb parancs intézkedett volna, a napokon át tornyosuló felhőkárpitok felszabadultak és a keleti Kárpátok ormai felől a felkelő nap arany sugaraival választotta el az azúrosan kéklő eget és a messze vidéket. Talán a magyarok Istene is így akarta, hogy a magyar honvédség aranyló napsütésben szállja meg azt a földet, amelyhez ezeréves jussa van.

És elhangzott Kormányzó Urunk Öföméltóságának, a legfőbb hadurunknak parancsszava: „Katonák előre a Kárpátok gerincéig!”

Magyarország harangjai a megadott jelre mind-mind megkondultak s a Kárpátokból visszhangzott harangzúgások csodás akkordokban szálltak fel a Magasságokba, hálát adni a jó Istennek és Magyarország Nagyasszonyának, hogy nem feledkeztek meg a szegény magyarokról.

Végre elérkezett minden magyar ember álma, a dicsőséges bevonulás napja, hogy összeboruljunk azokkal a testvéreinkkel, akik 22 éven át nálunknál sokkal, de sokkal többet szenvedtek.

A lelkesedés mit a Tisza balpartján lévő Bocskó lakossága kiváltott, leírhatatlan. Örömkönnyek közben borultak honvédeink nyakába és hangos zokogásban tört ki belőlük: „Uristen, köszönjük, hogy megértük ezt a napot.”

Bocskón, Karácsonyfalván, Alsórónán át Felsőrónára érkeztünk délután 2 órára. Ott ebéd és pihenő. Egy éjszakát ott töltve, másnap felkészülve egy gyönyörű hegyiúton és még gyönyörűbb erdőrengeteg között leereszkedtünk a visóvölgyi Petrova községbe. Onnan végig a Visóvölgyén Leodinán, Alsóvisón át Felsővisóra érkeztünk, ahol a magyar és német nyelvű testvéreink olyan fogadtatásban részesítettek bennünket, hogy örök időkre belevésődtek emlékezetünkbe. Azt a boldogságot, örömet, ami e sokat sanyargatott, jobb sorsra érdemes kulturnépet eltöltötte, szavakba foglalni nem lehet.

Felsővisón hosszabb pihenőt tartottunk. Ezt az alkalmat kihasználva azonnal kartársak után kezdtem érdeklődni. Érdeklődésemre csakhamar jelentkezett is Lakatos kartársunk, akivel frissen csapolt sörözgetés közben egy órát beszélgethettünk. Beszélgetés közben elmondotta, hogy a felsővisói állami fűrésztelepen irodai szolgálatot teljesít. Tőle tudtam meg, hogy a visói fűrésztelep három gyorsjáratú gatteral évenként cca 25—30.000 köbméter fenyőanyagot fűrészel fel és jelenleg is 18.000 köbméter fűrészelt áru van raktáron. Ezen nagymennyiségű anyagot a románoknak már nem volt idejük elszállítani és

éppen ezért fel akarták gyűjtani ezt a nagy értéket képviselő deszkaanyagot. A nép szájából hallottam és tudtam meg, hogy ezt a gázságot a magyar és nem magyar ajkú, de magyarérzésű kartársaink akadályozták meg. Ha ez igaz, akkor huszonnégy év alatt, ha semmi egyebet nem tettek kartársaink a magyarság érdekében, már akkor is nagyon sokat tettek, hogy ezt a nagy értékű fűrészelt anyagot megmentették. A már említett fűrésztelepet a híres vaséri kincstári fenyőerdőség látja el anyaggal.

Lakatos kartársamtól megtudtam még, hogy a fűrésztelepen a következő magyar és magyar érzelmű alkalmazottak általnak szolgátban: Denk Ernő gattermester, Oleár József gépész, Mottel Rezső rönktelepező, Todor József kovácsmester, Tóth István gépkocsivezető és Spák Sándor mozdonyvezető.

Lakatos kortársammal való beszélgetésünket csakhamar félbeszakította egy kúrthang, mely az indulást jelezte, pedig szerettem volna megbeszélni vele az egyesületbe való beszervezésüket.

A Visó völgyén tovább menetelve csakhamar végcélunkhoz, 2305 m magas fenséges Pietrosz alján fekvő Borsára értünk. Borsán egy hetet töltöttünk és ezt az időt arra használtam fel, hogy Borsabányán át Csizlavölgyében elterülő szemet és lelket gyönyörködtető óriási kiterjedésű őslucfenyveseket látogassam. Sajnos, ezen a vidéken kartársakkal nem hozott össze a sors, mert amint a környék lakóitól hallottam, nem egészen tiszta lelkiismeretű egyének voltak és így jobbnak látták az elmenekülést. Ennélfogva nem volt, aki tájékoztatást nyújtott volna, így magam sorsára hagyva igyekeztem tapasztalatgyűjtő kitérőket végezni. Ilyen tapasztalatgyűjtő utamon szomorú dolgokról kellett meggyőződnöm. Borsától északkeleti irányban végig a Csizlavölgyén körülbelül 15—20 km-nyire szoktam kijárogatni és ilyenkor a Csizla-patak mentén mentem, hogy a közbeeső fűrészmalomokat is meglátogassam. Az csak természetes, hogy ezek a fűrészmalomok — egyetlenség kivételével — mind zsidótulajdonban vannak és pedig olyan formában, hogy a városhoz és főbb útvonalakhoz közel, még a kereszténykézben lévő egyetlen fűrész messze a közlekedő és értékesítő lehetőségektől. Persze ennélfogva a kereszténykézben lévő fűrész az értékesítési versenyben rendszerint alulmarad. Ezen a téren kell valamit tenni, hogy a zsidókézben lévő fűrésztelepek minél hamarabb keresztény kezekbe kerüljenek. Milyen indokolttá teszi ez az állapot is az alerdézi szakiskolába való felvételhez a négyközépiszkolai előképzettséget.

A borsai szép napoknak is hamarosan vége szakadt és visszajöttünk Máramarosszigetre, hol egy kedves hetet töltöttünk. Máramarosszigeten felkerestem az erdőigazgatóságon Petricsek Adolf erdőtanácsos urat, hogy tőle némi tájékozódást szerezzek az ott szolgálatban maradt kartársak beszervezését illető-

leg. Az erdőtanácsos úr nagyon kedves és előzékeny volt, azonban akkor útbaigazítást adni még nem tudott, mivel katonai közigazgatás volt és a leigazoltatások sem történtek meg abban az időben.

Nem sok idő múlva megtudtam, hogy a máramarosszigeti erdőigazgatóság megszervezésével Hajdu Gyula erdőtanácsos úr bízott meg, kit tüstént felkerestem. Meghatott az a kedves és szívélyes hozzáhajlás, amivel a tanácsos úr kitüntetett. Kitüntetett pedig azzal a közvetlen kedvességgel, hogy a szokásoktól eltérően, azonnal szemtől-szembe tárgyalhattam vele. Közös emlékeink is alapot nyújtottak arra, hogy a szívélyesség csorbítatlanul álljon egy a közös célért folytatandó visszaemlékezésben. Hajdu erdőtanácsos úrban már tizenkét évvel ezelőtt olyan erdőtisztet volt szerencsém megismerni, aki számtalanszor bebizonyította jóindulatát karunk tagjaival szemben. Bár juttatna a Gondviselés számunkra még több ilyen megértő és ügyünket felkaroló erdőtisztet.

Megismertem még a szigeti erdőigazgatóság kebelében dolgozó kartársak közül: Illosvay Gyula irodatisztet, aki némi tájékozódást nyújtott nekem és megígérte, hogyha megindul a visszakéült országrészen az egyesületbe való beszerzés, segítségünkre lesz. Továbbá ismeretségbe kerültem Oláriu Tivadar és Leitner kartársakkal, akik szintén az erdőigazgatóságon teljesítenek szolgálatot. Ők is nagy örömmel és boldogsággal jelentették ki, hogy az erdőigazgatóság területén szolgálatban álló magyar és nem magyar anyanyelvű kartársak tömegesen lépjenek be az egyesületbe.

Amíg Máramarosszigeten állomásoztunk, módomban állott az állami fűrésztelepet* is megtekinteni, ahol sok szép és hasznos dolgot tapasztaltam. A szigeti fűrésztelepen három rendes és egy vízszintes gatterrel évenként mintegy 10—12.000 köbméter keményfa rönköt fűrészelnék fel. A fűrésztelepek részére szükséges keményfa rönkök a rónaszéki erdőgondnokságból származnak. Megemlítésre méltó, hogy a rónaszéki kocsánytalantölgy állomány egész Európában híres.

A fűrésztelepen 120 ember áll alkalmazásban, akiknek átlagos napi keresetük 1—4 pengő között ingadozik. A fűrésztelepen megismertem: Petrovai István gattermestert, Fornwald Pál telepezelőt, Krammer Aladár főgépészt, Kleinschek József algépészt, kik 8—10 éve állanak a telep szolgálatában, de egyikük sincs kinevezve még — állításuk szerint azért — mert magyarok, illetve magyar érzelműek voltak. A fűrészelt árú különféle választékban fordul elő, ú. m. vasúthid-anyag, vasútkocsianyag, parkett, pollók, hajó-árúk, stb. Szállítás történt: Angol-, Schweiz-, Svéd- és Németországba. Jelenleg a fűrésztelepen cca 4000 köbméter fűrészelt keményfaárú van raktáron.

Ez volt az utolsó feljegyzésem Máramarosban, mert meg-

indult a nagy leszerelési folyamat és már nem volt alkalom több és nagyobb tapasztalatok gyarapítására.

Keletmagyarország és Erdély jórészének visszatérése után ezredünk újra békeállományba került. A magyar honvédség jó munkát végzett, mert fegyelmezettségében, katonai erkölcsiében, tudásában, felkészültségében és erejében megmutatta a világnak, hogy Európa újjáalakításában igenis fontos tényező. Most pedig, hogy a megszállás után leszereltem, újra átveszem az egyesület vezetését és eltöltve azon reménnyel, hogy minden kartársunk megérti az egyesülés szükségességét, egymást támogató erejét és hívó szavát, zászlónk alá sorakozik, hogy minél többen vállalt munkával haladhassunk Nagy-magyarország feltámadása felé.

vitéz Szekeres Károly.

Emlékezés

Még talán a jó diákévekből maradt vissza mindenki a karácsonyi ünnepek várása, amikor már jó előre számolgattuk a napokat, amelyek még elválasztottak az ünnepektől. Tervegettünk, számolgattunk, előre beosztottunk minden percet, hogy a szabadságot jól és tökéletesen használhassuk ki. Volt is nagy öröm és vígság az ifjúság berkeiben, mert megfelelkezve minden egyébről, teljesen átadtuk magunkat a gondtalan szórakozásnak.

Még a szakiskola éveiben is igen vártuk e napok jöttét, hogy hosszú távollét után végre üdvözölhessük szeretteinket és ismerőseinket, de főleg azért, hogy hazatérve bebizonyíthassuk, hogy nem hiába töltöttük az időt az iskolában.

Nagy volt a hazatérés feletti öröm s alig győztünk felelni a sok kérdésre, mely mindenfelül elhangzott.

Csak természetes, hogy édesapánk, — ki szintén erdész volt — érdeklődött legtöbbit s egész aprólékosan kíváncsi volt mindarra, amit tanultunk és tapasztaltunk. Mi a szabadságunkat már nem arra használtuk, amire diákéveinkben, hanem a jó öreg erdész társaságában kimentünk mindennap az erdőbe, megnéztünk mindent, amit a tanultak alapján most már más szemmel láttunk, s amit már tudtunk értékelni. A sikeres felújítások, a szépen sikerült fokozatos felújító vágást, megtudtuk állapítani a haszonfa kihasználásának helyességét, el tudtunk gyönyörködni egy-egy szép rönkön, s számolgattuk a ⁰/₁₀-os kihozatalt. Megnéztük a fiatalosok állapotát, a tisztítások és

gyerítések helyes keresztülviteléről beszélgettünk, egyszóval minden érdekelt, ami erdészeti szempontból fontos.

Utunk közben a látott vadak csapáját figyeltük, azok erőségéből, számából igyekeztünk megállapítani, hogy milyen darabok lehetnek. Megnéztük a távollétünk alatt készült vadászati berendezéseket, s végül a legélvezetesebb szórakozásról, a vadászatról sem feledkeztünk meg, s a megengedett határok között vadásztunk.

Szóval összekötöttük a hasznosat a kellemessel, s úgy éreztük, hogy ez az első karácsonyunk, melynek Jézuskája megajándékozott bennünket a földielet legnagyobb boldogságával. Nagyon boldogok voltunk, mert Istennek gyönyörű teremtésében, az erdőben tölthettük napjainkat, mely legközelebb állt szívünkhöz, s mert akkor bontakozott ki előttünk teljes szépségében az a fenséges hivatásérzet, mely minden nehézsége és megpróbáltatása ellenére is magával ragadott bennünket. Éreztük, hogy e pálya az, melyen tudásunk és szorgalmunkkal megmutathatjuk egyéni képességünket, hol tág tere nyílik mindenkinek arra, hogy a tanultakat a gyakorlati tudással kibővítve, hasznos munkása lehessen a társadalomnak, s eredményes munkájával az erdőt, nemzetünk nagy kincsét, gyarapíthassa.

Örömmel üdvözöltük egymást ismét az iskolában, s nem győztük mesélni és hallgatni mindazt, amit ki-ki szabadsága alatt átélt.

Átszellemült arccal, s a távol jövőbe nézve hallgattunk s meséltünk, s ez alatt mindenki a jövőjére gondolt. Legtöbbjének már meg volt az állása, s az iskola elvégzése után azonnal megkezdhetette volna működését. Nem volt gond az elhelyezkedés, — nem úgy mint ma, amikor az iskolát elvégzett szakiskolások még mindig állás nélkül vannak, — mert már az iskola elhelyezte a tanulók legnagyobb részét.

Aki nem akart az államhoz menni, annak bőven akadt helye magánalkalmazásba jutni, ahol akkor még nem volt kötelező az erdőmérnök tartás, s mert nem volt elég erdőmérnök, ezeket a helyeket leginkább a szakiskolát végzettekkel töltötték be, hol hivatásuknak és végzettségüknek megfelelően erdési alkalmazást nyertek.

Már akkor szó volt arról, hogy négy középiskolához kötik a szakiskolába való felvételt, ami néhány év múlva meg is történt. Már akkor szüksége mutatkozott a középfokú szakképesítésnek, mert az erdőgazdaság nemzetgazdasági fontossága s ezen nagy érték kezelése, annak szakszerű kihasználása és hasznosítása, mind több tudást kívánt az egyéntől. A megnyílt s sajnos rövid életű középfokú képzés teljesen megfelelt a ma követelményeinek, s annak megszüntetése feltétlen érezteti káros következményeit.

Bár az átkozott Trianon megfosztotta hazánkat erdőségeinek kétharmad részétől, — s ezzel természetesen megszünt az

erdőmérnök hiány, — de mert minden magyar ember tudta, s teljes meggyőződéssel hitte, hogy él még a magyarok Istene, s nem tarthat soká megpróbáltatásunk, visszatérnek elrabolt területeink, ahol ép a rablógazdálkodás miatt lesz szükség képzett és kipróbált szakemberekre, akik helyrehozzák és eltüntetik a pusztításnak nyomait, tehát meggyőződése volt mindenkinek, hogy jól kiképzett és alapos gyakorlattal bíró szakemberekre feltétlen szükség lesz.

Érdekes megállapítani és leszögezni, hogy néhai Klebelsberg gróf volt kultuszminiszterünk hirdette és minden tétellel bizonyította is, hogy csak kulturfőlényünkkel tarthatjuk magunkat fenn a Duna-völgyében, tehát tanulni, hogy szellemi főlényünkkel pótoljuk elszenvedett területvesztésünket. Ennek nyomán minden szakban megindult az alaposabb és magasabb nivójú szakoktatás, az egyes foglalkozásokhoz kötött szakoktatás idejének felemelése.

S csodák-csodája. Ahelyett, hogy legalább megtartották volna a középfokú iskolatípusunkat, s szüntették volna meg az egyéves erdő- és vadőri iskolákat, amiáltal az erdőgazdaságnál is érvényesült volna kulturfőlényre való törekvésünk, vagy legalább egyenrangúságunk a szomszédos országok erdészeti személyzetével, nem, itt fordítva lett alkalmazva a jelszó, s megszüntették a középfokú szakoktatást.

Az erdőgazdaságra és a segédszemélyzetre egyaránt hátrányos intézkedés jelei már most mutatkoznak alaposan képzett szakember-hiányban, s abban, hogy a visszatért területtel átvett segédszemélyzet között m. kir. erdészek is vannak.

Vajjon mi, akik szintén átszenvedtük a 22 évi megcsonkítottság minden kálváriáját, s zokszó nélkül, hősiesség lemondással osztottunk hazánk s annak minden nyomorúságában, mi nem érdemeljük meg ugyanazt az elbánást, amiben hazatért testvéreink részesültek. Vajjon rajtunk múltott-e, hogy nem részesülhettünk oly kiképzésben, mint az elszakított részekben testvéreink.

Vajjon ezt a karácsonyi ajándékot érdemeljük-e azért a becsületes magatartásunkért, amellyel 22 év minden nehézségei között kötelességünket hazafias szellemben, megalkuvás nélkül teljesítettük.

Hosszú éveken keresztül kértük és kérjük, hogy végre rendezzék az erdészeti segédszemélyzet helyzetét úgy a szakoktatás terén, mint az új erdőtörvény szellemének megfelelően. Rámutattunk még idejében arra a ferde helyzetre, mely a visszatért országreszek területével visszatérő segédszemélyzet és az anyaország személyzete közt előáll. Felhívtuk idejében az illetékesek figyelmét arra, hogy a környező országokban a segédszemélyzet előképzettsége négy középiskola, s a középfokú szakiskola, rámutattunk arra, hogy mily arcpirító lesz, hogy saját hazánkban csak másodrendű személyek leszünk.

Nem is kellett sok idő ehhez, s már is megértük, hogy a visszatértek között m. kir. erdészek vannak, s az anyaország-beli elismerten jó segédszemélyzet még mindig az erdőri címet viseli annak dacára, hogy az 1935. évi erdőtörvény alerdészekké minősítette nagy részét.

Úgyanily ferde helyzetbe került az anyaországi segédszemélyzet a nyugdíj terén is. Itt az a helyzet, hogy a visszatért területen az alkalmazottak nyugdíjbiztosítást élveztek, mely öregségükre magasabb nyugdíjat biztosít számukra, mint az ittenieknek a munkaadó.

Sajnos, azóta e téren még lehetetlenebb helyzet állott elő az OMBI biztosítással, mely még a szerzett jogokat sem vette figyelembe.

De ami már minden foglalkozási ágban megállapított, a legkisebb fizetés, a családi pótlék, a szabadság ideje, a kötelező orvos és gyógyszer, nálunk még mindig hiányzik.

Önkénytelenül kérdezzük: vajjon az erdészeti segédszemélyzet mostohája e honnak? Vajjon nekünk és családnak nem kellene-e e földi élethez szükséges azok a javak, melyeket e hon többi fiai élveznek?

Szomorú valóság, de meg kell állapítanunk, hogy helyzetünk nem hogy javulna, hanem egyenesen kétségbeejtő. Úgy érezzük magunkat, mint a mostohák, akiknek csak a szenvedés jutott osztályrészül, akik zokszó nélkül fogadunk mindent, s akik az életnek csak árnyoldalát ismerhették meg.

A Megváltó születésének előestéjén gondokba merülve nézünk körül kis családnunk, látjuk arcukon a Jézuska-várásnak minden izgalmát, halljuk azokat a szerény kívánságokat, mely a Jézuskának szól, s megrettenve gondolunk arra, hogy e csöppségek az ő fenséges tiszta lelkükkel mily hamar csalódnak, s mily rövid idő alatt eszmélnek arra, hogy a Jézuska nekik nem hozhat semmit, mert az ő Jézuskájuk szegény.

A gyermekek jelenléte most nem öröm. Fájdalom és kín minden szavuk, minden sóhajuk, mely a Megváltó születését áhítozza. Az elkeseredés vesz erőt rajtunk, mert bár tudatában vagyunk, hogy kötelességünket becsületesen teljesítettük, de tudatában vagyunk annak is, hogy e kötelességteljesítésünk méltatásra nem talál és kis családnkkal együtt nélkülözni vagyunk kénytelenek.

A karácsony, Jézus születésének ünnepe, így lesz számunkra szomorú ünneppé, s a kicsinyek szép reményeinek és boldog karácsonyvárásának szomorú csalódásává.

Felsóhajtunk s kérdezzük: vajjon, mikor születik meg a mi Megváltónk, mikor lesz nekünk igazi örömteljes karácsonyunk, amikor majd a mi gyermekeinknek sem kell megérezni, hogy bár a világot egy Megváltó váltotta meg, a Jézuskák között van szegény és gazdag is.

Reméljük, hogy rövidesen megszületik, s mindaz a sok

szenvedés, mellőzés és elhagyatottság megszűnik, mely eddig akadály a igaz öröm, a megelégedett életünk beteljesülésének.

Bízunk abban hogy a karácsonyvárás ezután is épp oly kedves lesz, mint volt diákéveinkben, s hogy mi is megadhatjuk mindazt gyermekeinknek, ami megadatott nekünk, s visszatér szívünkbe a békesség, melyet a Megváltó hirdet az embereknek.

Ebben a reményben kívánunk kedves tagjainknak és családjuknak boldog és kellemes karácsonyi ünnepeket.

Titkár.

Erdészek karácsonya

Minden embernek szép, szent ünnep a Karácsony. A szeretet, a család, a jóság, az áldozatkészség és a megújulás szép-séges, áhitatos ünnepe. A megújulása, mert ilyenkor minden ember kitakarítja lelkéből a haragot, gyűlölséget, kicsinyes bosszút és helyébe ülteti a megbocsátást és megértést, a szeretetet.

Az erdészeknek még többet jelent a Karácsony. A természetnek gyönyörű templomában Istenhez szokott, kiegyensúlyozott lelkük közelebbről érzékeli a Mindenhatót, a nagy Példaadót, aki az egész emberiségnek mutatta meg, hogy hogyan kell szeretni embertársainkat, megbocsátani gyengéiket és hibáikat, hogyan kell értük áldozatot hozni és ha kell, meg is halni.

Erdész járja a hóborította erdőt, mezőt és a kristálycsillóságú havas fenyősudárról feljebb kúszik tekintete az Örökkévaló felé. Tisztult lélekkel néz szembe az éggel, mert tudja, hogy az örök Példaadó útjait járja. Alázatában is büszke lelkét kifényesíti az a tudat, hogy ő is másokért munkálkodik, javaik fölött örködik és ha kell, életét is áldozza embertársa érdekében, mint elődei már annyian tették.

A csöndes, szentséges karácsonyi éjszakában éberem figyelni az erdészlélek az esthajnali csillagot, a karácsonyi hangszót. Kitárt, szerető lélekkel megy elébe, fogadja és viszonzozza a kedves kívánságot: Boldog karácsonyi ünnepeket!

Dr. Almády Károly.

Az erdőgazdasági műszaki segédszemélyzet ungvármegyei helyi csoportjának megalakulása

Az 1938. évi november hó 2-i I. bécsi döntés, majd ezt követően az 1939. év mánciusában Kárpátjának a magyar honvédség által történt megszállása újra egyesítette az „Erdős Kárpátok elnevezésű kárpátjai területet az ezeréves Magyarországgal. Ez az örvendetes tény, amint az elnevezés is mutatja, nagy kiterjedésű erdős területet juttatott vissza hazánknak. Ebből kifolyólag természetes, hogy az erdőségek túlsúlyban lévén, az erdészeti személyzet száma is az erdők területéhez viszonyul és ennek folytán hozzávetőleges számítás szerint mintegy 1000—1200 személy van Kárpátján mint erdőtiszt, alerdész és erdőkerülő alkalmazásban. Ezek közül a dolog természeténél fogva bennünket közvetlenül az erdészeti segédszemélyzet ügye érint, így a továbbiak folyamán az ő ügyük lesz megemlítve.

Az 1938. évi novemberi bécsi döntés Ung vármegyének délnyugati részét juttatta vissza Magyarországnak, Ungvár városával egyetemben. Ez a terület a Nagyalföld folytatása ÉK. felé, amely Ungvárnál találkozik a Kárpátok előhegyeivel. E területen a Latorca, Ung és több kisebb-nagyobb patak vize folyik a Tisza felé és az a néhány erdő, amely e vizek mellett van, az alföldi ártéri erdő jellegével bír. Fő faállományuk a tölgy, amellyel elegyesen vagy anélkül a kőris található. Mindenhol megtalálható a nyárfák különböző faja és a fűz. E területen nyugatról-kelet felé haladva a következő erdőket találjuk:

Sátoraljaújhelytől ÉK-re kb 20 km-re az abarai tölgyes erdőt, ettől K-re Deregnő község határában Pacher-Theimburg féle és Szemán és társai erdőbirtokossági társulati erdőt, majd innen kb 12 km-re Nagykapos határában a nagykaposi erdőt, aztán a többi kisebb-nagyobb erdő után tisztaásványi, szalókai és végül a megye ÉK-i szélén a nagydobronyi erdőt. Majdnem valamennyi a Latorca mellett fekszik.

A kárpátjai bevonulás azután visszajuttatta hazánknak Ungmegye teljes történelmi területét a zemplémi takcsányi járáshoz tartozó résszel együtt, amely terület Ungvártól a történelmi országhatárig szinte egyetlen edőterület, melyet csak az Ung és a Turja folyók völgyében lévő mezőgazdasági művelés alatt álló s az egyes községekhez a krumpli és zabföldjeiszakítanak több részre. Az itt uralkodó fanemek már jellemzően középső- és magashegységi erdőjelleget adnak a tájnak. Az előhe-

gyek déli lejtőin a kocsántalan tölgy, a többi részén azonban a bükk uralkodik, amely pl. a „Makovica” nevű hegyvidéken kiírthatatlan. Az északibb és magasabb fekvésekben még a lucfenyő van jelen. Főhelyei Ungváron kívül Perecseny és Nagyberezna, mindkét község az Ung folyó völgyében a Budapest-uzsoki vasútvonal mellett. Közigazgatásilag két különálló részre oszlik a vármegye. A bécsi döntéskor visszakerült rész mint Ung vármegye szerepel az ungvári és a nagykaposi járással. A megye többi része az ungi közigazgatási kirendeltség területét adja az ungvideki, szobránci, perecsényi és a nagybereznai járással. Egyelőre idetartozik még a takcsányi járás is Zemplén vármegye legészakkeletibb részén.

Az erdőségek közül a kincstári tulajdont képezők az ungvári, radvanci, ökemencei, perecsényi, nagybereznai, fenyvesvölgyi, csontosai, malomréti, hajasdi, havasközi m. kir. erdőhivatalok kerületébe tartozik, amelyek mind az Ung folyó kétoldalán lévő hegyeket foglalják el. A turjavölgyi részen a turjaremetei, poroskői, turjapolenai m. kir. erdőhivatalokhoz tartozó kincstári erdők vannak. Ezenkívül a csernaholovai és az antalóci m. kir. erdőhivatalokhoz tartozó erdők szerepelnek a kincstár tulajdonában.

A magánerdők közül a remetevasgyári gr. Széchenyi Lászlóné-féle erdőség, a takcsányi gr. Wenckheim-féle, a kistölgyesi gr. Serényi-féle, a m. kir. Honvédkincstár koloncai, gr. Thiele-Winckler utcási és végaszói, dr. Zsépi-féle oroszhrabóci, Kredba-Mudroch-féle runyinai, Fürst Hans-féle szedreskei erdőbirtokok említendők, amelyeken szakképzett személyzetet alkalmaznak. A többi erdő mintegy 240—250 v. úrbéres erdőbirtokos társulat és az egyes kisebb magán erdőbirtokok között oszlik meg. Ezek csupán egyszerű, maguk közül való kerülőt alkalmaznak, s a v. úrbéres erdőbirtokosságok erdei államerdészeti kezelésben vannak. Természetes, hogy az itt lévő erdészeti segédszemélyzet bevonása jelentékenyen erősíti egyesületünket és ezért a szervező munkát megindítottam a kartársak egy táborba tömörítésének jelszavával.

A kincstári erdőhivataloknál az irodai és a védkerületi kartársak zöme a már két ízben megtartott ismerkedési nap alkalmából összegyűjtött Ungváron és mindakét alkalommal sikerült propagandanapot rendezett. Mindakét alkalommal igyekeztem meggyőzni a megjelenteket a kari összetartás szükségéről, amelynek fontosságát minden jelenlévő kartárs elismerte. Értékes közbeszólások emelték az egyes felszólalások folytán kialakult vita nivóját, amelyek során kialakult az egyesületbe való belépésre a jelenlévők egyhangú határozata és evégből az összes meglévő belépési nyilatkozat kiosztásra került. Az összejövetelek mind a kétszer a szebb-jobb jövőbe vetett hit, a baráti összetartozandóság érzésével ért véget.

E hosszú, de tanulságos és szükséges bevezető után innen

szólók hozzátok kedves ungmegyei kartársak! Köszönöm az egyesület nevében mindazoknak, akik megjelentek a nov. 10-iki értekezleten, hogy megjelenésükkel (bár igen sokan 60—80 km. távolságról gyűltek össze) bizonyosságot tettek a kari összetartozandóság szükségessége mellett és mindezek alapján remélem és elvárom éppen a fentiek alapján, hogy amennyire tőlük telik, a még magukat távoltartó kartársakat is meggyőzik a szó, az érvek erejével az egyesületbe való belépésre. Ezen a téren különben is felettes hivatali hatóságomtól jóindulatú biztatást kaptam, sőt amennyiben a hivatalos munkánkban egy kis lélekzethez lehet majd jutni, ígéretem van arra, hogy személyes megjelenéssel fogja az erdőtisztikar is képviseltetni magát a legközelebbi összejöveteleünkön, amelyet valószínűleg Perecsenyben tartunk majd meg. Az időpont mindegyik kartárral külön is közölve lesz.

Itt tartom megemléltendőnek, hogy az ungvári helyi csoport 1940. évi november hó 10-iki alakuló értekezletén a következő kartársak jelentek meg:

Perecsenyből: Gajdos András, Teszári Rezső, Hajas József.

Malomrétről: Horváth Károly, Neverkla Lipót, Sipos János, Hanuskin József, Petró János, Gimesi Ádám, Kostura Mihály.

Ókemencéről: Szatványi József, Elek Géza, Köveskúti Imre.

Csontosról: Wappel József, Húmen Tivadar.

Turjapolenáról: Illés István, Aranyos Gábor, Gyugya István.

Turjaremetéről: Ország Lajos.

Ungvárról: Kraftschik Adolf, Pfau Jenő, Mesterházy Géza, Mahinics Péter, Kovács József, Kazi András, Dombai József, Somosi József, Garami Árpád és Gunszt Ferenc.

Mindezeket a kartársakat kérem arra, hogy minden egyes kartársat, kik bármely oknál fogva nem jelentek meg ezen az összejövetelel, hívjanak fel az egyesületbe való belépésre, mert hiszen tudva azt az óriási munkát, amelyet most a kárpátaljai erdészeti végzet, nem mindenki tudott eljönni erre az összejövetelelre és így a körzetükben lévő kartársakat ki-ki szervezze be, hogy teljes legyen az ungmegyei helyi csoport taglétszáma. Mert most, hogy Erdély is visszatért, a szervező munkát ott is megindítja egyesületünk s akkor majd a taglétszám jelentős emelkedése folytán lapunkat is nívósabb, tartalmasabb és terjedelmesebb formában tudjuk tagjainknak kiküldeni. Mert tudjuk azt, hogy a sajtó, a betű, az írott szó ma már nagyhatalom. Lapunk útján a kari ügyek és érdekek minden megnyilvánulásáról értesül minden egyes tagtársunk. A magyar erdészeti segédzemélyzet táborának minden egyes tagja értesül mindarról, ami bennünket közvetlenül érint, akár Ung megyében, akár

Zalában is történik az. Ennélfogva a lapunk az összekötő kapocs az összes magyarországi erdészeti személyzet között és ez az értékes tény kötelez minket arra, hogy a magyar hit, a magyar remény és a magyar szeretet jelszavával köszöntsük e kapocs útján mindazokat a kartársakat, kik belépésükkel a közös ügyet előbbre vitték.

Szólók e sorok között a ruszinajkú kartársakhoz is. Lépjenek be mindanyian egyesületünkbe, testvéri szeretettel várjuk őket. Saját jólfelfogott érdekük is megköveteli, hogyha már a távoli hegységekben lapot fognak olvasás végett a kezükbe, az az „Erdő” legyen. Az erdészet színvonala megköveteli ma már minden erdőőről, hogy szaklapot olvasson. A magyar nyelvű szaklap olvasása bővíti magyar szókincsüket, szélesebb látókörre tesznek szert, szaktudásukat bővítik, amelynek vég-eredményben az az eredménye, hogy szolgálatukat könnyebben tudják majd teljesíteni. Legyenek hozzánk bizalommal! Minden ügyes-bajos dolgaikban segítségükre leszünk. Kötelez minket erre az erdő közös szeretete is.

Amint taglétszámunk velük jelentősebben megszaporodik, így akkor ruszinnyelvű cikkek is jelennek meg lapunkban, hogy saját anyanyelvükön olvashassák lapunkat.

Végezetül Isten áldását kérem munkánkra, hogy ezzel Hazánknak és annak minden egyes polgárának javára lehessünk.

Szebb jövőt!

Gunszt Ferenc.

Nyílt levél

Mélyen Tisztelt Ügyvezető Elnök Ur!

Olvastunk ezelőtt két hónappal egy cikket egyesületünk lapjában, amit nem tudunk, hogy ki írt, de akárki legyen is az, szeretnénk szívünk egész melegével keblünkre ölelni, mert olyan szereteről és megértésről tesz a cikkíró tanúságot az erdészeti és vadászati alkalmazottakkal szemben, amit még nem igen tapasztaltunk karunktól kívül álló személyektől.

Amikor tanulótársaimnak felolvastam a cikket, leírhatatlan lelkesedést láttam mindegyik szemében csillogni. Láttam rajtuk, hogy átéreztek minden mondatát annak, amit hallottak. Ott láttam arcukon azt a megilletődést, mit a „Névtelen hősokról” való megemlékezés festett rájuk.

Ott éreztük magunkat mind az otthoni rengetegben az öreg tölgyek suttogó lombjai alatt, ahol sokszor komor őszi esteiken — mikor borús fellegek szálltak az égen és sötétség borult az erdőre, fogadalmat tettünk, hogy ezt a gyönyörű hivatást ezt a

gyönyörű életpályát, ezt a fenséges környezetet nem adjuk semmiért.

Szinte meleg gyógyító balzsamként hatott ránk az a cikk, amit az „Erdő”-ben olvastunk. Felfigyeltek ránk! Sőt végre észrevették azokat a hősokeket is, akik életüket adták az erdő örök ellenségeivel vívott harcban. Hogy más téren is fogunk-e megértő szívekre találni, azt még nem tudjuk. Még csak tapogatózunk a ködben. De egy szalmaszálat már elkaptunk. Már tudjuk azt, hogyha el is pusztulunk, nem lesz emlékünkhöz a múlté, mert már megindult a mozgalom a hősoke magyar erdész emlékművének felállítására.

De még ennek is csak a kezdetén vagyunk. Mi, a legfiatalabb generációja az erdésznek, megértettük a cikkíró szavát. Teljes szívünkkel melléje álltunk.

Tudjuk, hogy a mai nehéz viszonyok között mily nehéz minden fillért megfogni. De nem szabad ilyen célra megvonnunk a halottak drága emlékeitől semmit.

Erre a célra adakozni erdészkötelesség, erdészbecsület. Csak annyit adna, csak annyit áldozna a magyar erdészársadalom, hogy lenne valahol az országban egy márványtábla, egy bronzszobor, vagy akármi más emlék, ahová mi esztergomi alerdészdiákok és a mi utódaink minden halottaknapján egy cserfakoszorút letehetnénk, egy buzgó imát, egy sóhajt, egy fohászt elmondhatnánk drága erdészhalottaink lelkiüdvéért.

Meg fog valósulni az álom, én azt hiszem. Mert akik olvasták „Sólyom” cikkét, bizonyosan emlékükhöz vették és nem fogják az emlékmű felállítás céljaira való adakozásból kivonni magukat.

És ha valahol majd egyszer el kezdik faragni a hősoke követ és ha valahol majd egyszer ott leszünk az emlékmű leleplezésén, szívünkre tett kézzel, ott az emlékművüknél fogadjuk majd meg, hogy mi fiatalok, s az idősebbek is, vállunkat összevetve — egy akarattal, és a „Mevme” által egy testté forrva fogunk az erdésznek érdekeiért élni és halni.

Mélyen tisztelt Ügyvezető Elnök Ur! Néhány pengőt összeadtunk a nemes cél érdekében. Szeretettel adjuk, s szeretnénk vele elérni, hogy mi is segíthessünk és juttathassunk egy kődarabkát az emlékműhöz. Sokat nem tudunk nyújtani, mert nehéz körülmények között tudjuk csak tanulmányainkat folytatni. De amit adunk, azt szívünk melegével és szeretetével tetézzük s így kívánunk mielőbbi megvalósulást az emlékműhöz.

Levellemmel egyidejűleg csekken befizettem 34.70 pengőt, ami gyűjtésem eredménye. Isten áldása legyen karunk ez ügyben munkásságán.

Esztergom, 1940. évi november hó 12-én.

Tamás János
II. éves alerdésztanuló.

Erdély hazatért része és néhány madarunk

A boldog öröm, mely mindannyiunkat eltölt a régi, huszonkét esztendőös hő vágyunk részbeni teljesevé válásával, sok vonatkozásban megnyilvánul. Érthető nagyon, ha a természet és ezen belül a madárvilág kutatóját is különös erővel kapja meg és a megnagyobbodást a saját szűkebb érdeklődési körén belül is meg kell, hogy állapítsa.

Jelen soraimnak célja, hogy rámutassak az utóbbi hónapok nagy „változás”-ával kapcsolatos egynémely madártani ügyre, melynek előrevitelét joggal remélhetjük azoktól, akik az erdővel hivatásuknál fogva szoros összefüggésben nyitott szemmel érdeklődnek a gondjaikra bízott területek minden vonatkozása és nem utolsósorban az ott végbemenő életjelenségek iránt.

Madárvilágunknak csak néhány képviselőjével óhajtanék most foglalkozni, annál is inkább, mert éppen ezek számottevő gyarapodást jelentenek Hazánk élővilága szempontjából.

Köztük elsőnek a *hollót* (*Corvus corax*) említjük. Ez a hatalmas varjú-félének olyan hatást gyakorol, úgy vélem, nemcsak az ornitológusra, de mindenkire, akinek a szép madár többi közönségesebb, nagyobb számban előforduló rokonával van dolga, hogy szinte ünnepélyes érzéssel szemléli. Hiába, olyan ő a többihez képest, mint a nagy sasok az ölyvekhez viszonyítva. Különösen a mostani területgyarapodásunk előtti trianoni korszakban hiányzott nagyon és egyáltalában nem a temetők szomorú madarának komorsága jut eszünkbe, amikor ma őt is nagyobb számban nyertük vissza, mert csak mint a magyar föld, főleg keleti részeinek, érdekes és elválaszthatatlan tagját üdvözljük. Tehát örülünk neki is, szinte újdonságszámba megy, hogy ezután majd nemcsak egy-egy lézengő példánya kerül eléink, hanem népesebb számban szerepelhet, mint a közös haza egyenrangú polgára. Sőt még talán azt is megérdemelné, ha „megkülönböztetett tisztelettel” bánnánk vele, már csak azért is, mert bizony vannak vele szemben némi mulasztásaink és éppen ezért pótolni valóink. Többet érdemelt volna meg a multban, mint amennyiben része volt. És szeretném, ha soraimmal elérhetnénk azt, hogy jobban megismerjük és értékeljük ezután.

Mint említettük, főleg a keleti országrészekben fordul elő. Régen volt, amikor az egész országban el volt terjedve, ámbár tüzetes adataink nincsenek régebbi elterjedéséről és éppen ezért nem látom beigazolva a multbeli általános elterjedtségét sem. Ahol nálunk előfordul, mint fészkelő, ott többnyire kell, hogy neki megfelelő, az emberi behatásoktól, főleg a mezőgazdaságtól túlságosan egyoldalúan meg nem változtatott legyen a

vidék. Mai ismereteink szerint a legmegfelelőbb vidék számára a nagyobb víz közelségétől befolyásolt élettér, főleg ahol még erdős és nagy legelős területek is vannak. Alig van érdekesebb kérdés ezért hazai viszonylatban, mint annak kutatása, *mik azok a tényezők, amelyek nálunk a holló települési viszonyait befolyásolják?* Magyarországon egész speciális a helyzet. Ma az északnyugati felvidéken hiányzik, — sajnos a multból sincs elegendő adatunk ottani előfordulási körülményeiről, — Dunántúl a Mecsekből a közelmultban egy fészkelésről tudtunk, Somogy-megyéből pedig jelenleg szintén egy fészkelésről tudok. Az Alföld Duna-Tisza közti részéről alig ismerek mai fészkelést, a határöntúli bácskai részen azonban kilátásos hihetőleg egy-egy pár fészkelése (pl. tapasztalatom szerint Zenta vidékén is). *A Tiszántúl már több fészkelés van vagy lehet, kívánatos azonban azoknak pontos ismerete!* Az Erdélyben való gyakoribb fészkelés, úgy látszik, részben az előbbi (tiszántúli) területtel, részben Kárpátaljával kapcsolódik. *Hogy itt a legkivánatosabb a szorgos kutatás, azt nem győzöm eléggé hangsúlyozni és a magyar madártannak nagy szolgálatot tennének e sorok olvasói, ha minél részletesebb adatokat közölni szívesek lennének a területükön élő, különösen pedig a fészkelő hollók állományáról, települési viszonyairól* (pl. a párok fészkelő helyének egymástóli távolságáról, a táplálkozási lehetőségekről és a mindenre kiterjedő megfigyelésekről). Azonban *hazai viszonylatban mindenünnen egyaránt nagyon fontosak az említett adatok.* A holló-kutatás eme fontosságára már régebben felhívtam volt a figyelmet*, azonban eddig nem sok adatot kaptam és igen nagy szükség lenne a jövőben pótolnunk a múltak mulasztásait.

Másik nevezetesség a sok között, amelynek jövőbeni kutatása fokozott mértékben a mi feladatunk lesz: a *buhu (uhu, Bubobubo)*. Nem kell részleteznem, hogy ez a hatalmas bagoly, az éj királya, elismert fontossággal bír a vadászati körökben (érezhetik ezt a ragadozó madarak eléggé!), de az *ismertsége* érdekében több tekintetben sok kívánni valót említhetnénk fel.

Egyik nagyon megszívlelésre-méltó kívánság lehetne a *fészkelési, helyesebben költési területek pontos felvétele*. Mint tudjuk, a buhu, mint a baglyok általában nem épít fészket, hanem sziklaüregben, faoduban vagy esetleg közepes vagy nagy ragadozó madarak fészkében költ. Nagyon tanulságos lenne ezért *minden egyes pár esetében tudnunk, hogyan költött az?* Más országokból való tapasztalatok alapján arra kell gondolnunk, hogy a buhu költése Erdélyben a leggyakoribb sziklás helyeken, esetleg ragadozók fészkében, ellenben általában a faoduban való költés ritkábbnak mondható. *Rendkívül becses lenne is-*

* „A holló települési viszonyai”. Természettudományi Közlöny, 1931, 523, 524. l.

mernünk egy-egy vidék „buhu-lakosságának“ a népszámlálási adatait! Az egyes párok egymástóli távolságát, a fiókák számát és az életheletőségekkel kapcsolatos minden tényezőt stb. nagyon érdemes volna feljegyezni. Hatalmas baglyunk a változatos terepet hihetőleg jobban benépesíti, természetesen beleértve a változatosságba a táplálékul szolgáló állatok bőséget is, mint éppen a legfontosabb tényezőt. Ahol valamilyen alkalmas víz, pl. madáréletben bővelkedő tó is van, ott valószínűleg kedvezőbbek a viszonyok. A táplálék fajok szerinti összetétele tetemes mértékű változást szenved ugyan helyek szerint, de mégis a rágcsálók (nyúl, pocok, egér, mókus stb.), a sündisznó, varjú, szajkó, esetleg más kisebb madárfajok, vizimadarak stb. a főrészt teszik. Rendkívül vonzó kutatást segitene elő. Tagtársaink ezért a *buhu-köpetek és eledelmaradványok* szíves öszszegyűjtésével, amely munka nagy lépéssel vinné előre e madárfaj sok kutatást igénylő és érdemlő ismeretét.

Vannak Németországban is, ahol az összállomány 1934-ben 101 buhu-párt tett ki, egyes vidékek, ahol az állomány még elég gazdag volt, mert pl. Thüiringiában a buhu-fészkek egymástól 4^{1/2} km-re voltak, kettő azonban csak 2 km-re volt; Bajorországban pedig 3^{1/2} km-es távolságon három párt észleltek és érdekes, hogy ott legalább oly gyakori, mint 30 évvel ez előtt. Csehországban 1920-ban 30 párba becsülték a buhu-állományt és helyenkint sűrűn népesítették be a területet, mert pl. három pár alig 4 km-re volt egymástól.

A természetvédelemért minden áldozatra kész német nemzet a birodalom több részén ott, ahol a buhu kiveszett, újra betelepítette azt, pl. Pomeránia, Mecklenburg, Brandenburg, Szászország, Hessen és Württemberg tartományokban. Joggal figyelmezteti azonban *Schnurre dr.* német ornitologus, hogy inkább a meglévő természetes fészkelő állományt kiméljük a lehető legmesszebbmenő módon és szerinte a *védelem nem annyira a vadászon, mint inkább az erdészen múlik*. Bármilyen erdészeti művelet a költés idején, főleg, míg a madárnak tojásai vannak, elzavarhatja a területről a buhut. A fiókái mellett már jobban kitart, olyankor nehezebben vadítható el. Az említett szerző a februártól júliusig terjedő időszakot ajánlja a kímélet tartamára a fészkelés tájékán. Területül a „fészkek” körül legalább 200 méteres sugarú kört említ, ha azonban megállapítást nyer (eledelmaradványok és a hím madár jelenléte által), hogy a „fészkek” ható területe nagyobb, akkor kiterjesztendő lenne a kímélet távolabbra is. Bár mi is megfontolnánk és megszívelelnénk a mi „köreinkben” és saját érdekünkben ezeket a jó tanácsokat!

A termetre kisebb, de erdélyi vonatkozásban hasonló fontosságú másik „nagy” baglyunk, a *hosszúfarkú* vagy *urali bagoly* (*Strix uralensis*) főleg a *fészkelések bebizonyítása* szemponjából igen sok tennivalót kíván. Különösen nagy faodukban szo-

kott költeni, még pedig lombos fáokban és fenyőkben egyaránt, többnyire nagyobb magasságban, ami a megfigyelést, illetve a megállapítást bizony nehezíti. Elhagyott ragadozómadár-fészkekben pl. ölyvfészkekben is gyakran költ. A madár hosszú farka gyakran kívül marad a fészkekből és ez lehetővé teszi az észrevételt. Hangja macskabagolyéhoz hasonló, de öblösebb s mélyebb huhogás és érdes mekegésszerű, amely tartózkodási helyén ősszel is hallható. Az újabb vélemény erről a bagolyról az, hogy általában állandó madár, ezért a nálunk régebben észlelt tömeges megjelenések (inváziók) talán inkább a közelebbi környékről való összecsoportosulások voltak. Nem éppen ritkán nappal is jár zsákmány után. *Táplálkozásának vizsgálata* kiválóan szükséges lenne! Általában hasonlít táplálkozási tekintetben a macskabagolyhoz, de eléggé ellentétes megállapítások terjedtek el erre vonatkozólag. Említik ugyan, hogy leggyakrabban kisebb rágcsálókkal (egér, pocok stb.) él, de madarakat is felsorolnak (ami persze nem a macskabagollyal való összehasonlítás rovására menne). Krajnában, fészkelőterületének legdélnyugatibb pontján a nagy pelét fontos táplálékául említik (természetesen e faj csak téli álma megkezdéséig jöhet számításba). Az eddig vizsgált hazai gyomortartalmak jórészt az őszi és téli kóborlás idejéből valók és szerintem meglehetősen egyoldalú, a mezei pocok-tápláléktól erősen befolyásolt színben tüntetik fel a dolgot. *A fészkelési időben való köpetgyűjtés* igen nagy jelentőségű lenne. Ugyanezt minden más bagolyra nézve is nagyon kérném! Erdélyben pl. a macskabagoly, gyöngy- vagy lángbagoly, füles-kuvik (!), törpe és gatyás-kuvik minden irányú vizsgálata fontos volna és aki ilyen és hasonló kutatásokat elősegít, hazai tudományosságunk gyarapításán és Erdélyünk fokozott mértékű megbecsülésén munkálkodik.*

* Az itt röviden tárgyalt kérdéseken kívül sok egyébre kitértem „Erdély hazatért része és a madárvilág” c. közleményemben („Erdészeti Lapok” 1940. decemberi szám). A Szerző. ,

Dr. Vasvári Miklós.

Budapest, II. Hermann Ottó-út 15
M. kir. Madártani Intézet.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat
és a temetkezési hozzájárulást!
ismerős kartársaidat szólítsd fel egyesületünkbe
való belépésre!***

A „Vadászkutya“

Fenti cím alatt kizárólag a vadászathoz használható, tehát vadászkutyákkal foglalkozó — és minden hónapban pontosan megjelenő — szaklapot bocsájtott ki az Országos Vizsla Club.

A lap megjelenésével — azt hiszem — minden kutyás vadásznak régi, kedves óhaja teljesült.

Volt ugyan idáig is az egyik vadászújságban „Vadászbeszéd”-rovat, ahol csak a vadászkutyákat érintő dolgokkal foglalkoztak, itt azonban helyszűke miatt mégsem foglalkozhattak a szükséges mértékben négy lábú vadászcimboráinkkal, ami érthető is, mert hisz a papírkorlátozások miatt amúgyis csökkentett terjedelemben megjelenő vadászújságok örülnek, ha lapjukban a szorosán vett vadászati közleményeknek jut elegendő hely.

Vitathatlan, hogy a vadászkutyák betanításához — azonkívül, hogy tenyésztjük, neveljük és szeretjük őket — bizonyos mértékű szaktudás is szükséges. Tudom, hogy kartársaim közül sokan vannak, akik ezzel a szaktudással rendelkeznek is, sokkal több azonban azoknak a száma, kik kutyával sohasem foglalkoztak, miért is igen sokszor látni hivatásos erdész-vadászt mindenféle szedett-vedett korcskutyával, legtöbbször pedig kutya nélkül járni.

Az ideális állapot pedig az volna, ha az erdő-mező minden katonája, vizslás, vérebes avagy kotorékebes, egyszóval kutyás vadász lenne, aszerint amint azt szolgálati helyének viszonyai megkövetelik. Mi vagyunk ugyanis legelsősorban hivatottak arra, hogy magunkat a kutyanvelés és tanítás terén szakemberekké képezve, az állandóan növekvő igényeknek megfelelő egyedeket neveljünk és tanítsunk, ezáltal a magyar vadászkutya helytállóságát úgy itthon, mint a külföld előtt bebizonyítsuk.

Azok, akik még sohase foglalkoztak vadászkutyával, játszva megtanulhatják a szükséges ismereteket elméletben a „Vadászkutya”-ból, gyakorlatban pedig részben az OVC által évente rendezendő ebidomítói tanfolyamokon, részben pedig a versenyeken való részvétel által leszűrt tapasztalatokból. Azok pedig, akik már értenek hozzá, gyarapíthatják tudásukat, mert hisz a legkiválóbb kutyanvelők és szakírók, állandóan tudásuk legjavát adják teljesen önzetlenül a „Vadászkutya” olvasóinak, csak azért, hogy kitérített céljukat, azt, hogy minden vadásznak jó kutyája legyen, elérjék.

A „Vadászkutya” évi előfizetési díja 6 pengő.

Hivatásos erdészeknek és vadászoknak azonban az Országos Vizsla Club megadja azt a nagyon szép kedvezményt — melyért ezúton is hálás köszönetet mondok mindnyájunk nevében —, hogy a Clubba beíratkozván, évi 12 pengős tagsági díj

helyett csak 6 pengőt kell fizetni, mely évi tagsági díj fejében azután már ingyen adják az OVC szaklapját, a „Vadászkutya”-t. Kutya-ügyekben azután már mindig készséggel ad a Club vezetősége tanácsot, sőt a Club tagjai a törzskönyvezésnél előírt díjaknak, valamint versenyeken a nevezési díjaknak is csak a felét fizetik.

Szerény véleményem szerint minden kartársamnak ott kellene hogy legyen asztalán az „Erdő” mellett a „Vadászkutya” is.

Az OVC-ba való belépéssel tulajdonképpen anyagilag sem terheljük meg magunkat, mert hisz, aki jó kutyákat nevel, azok eladása révén könnyen kifizetheti e csekély évi tagdíjat.

Egyesületi és vizslatartási ügyekben az OVC titkára, Kölcsei Kende Mihály, Bpest, XI., Ábel Jenő-út 23. szolgál felvilágosítással.

Lépjünk be tehát az Országos Vizsla Club tagjai közé és ne maradjon el lábunk mellől soha, önzetlenségében is leghűségesebb segítőtársa, a vadászkutya.

Székelhidi Vilmos.

Magyar királyi Földművelésügyi Miniszter.

197.479—1940. VIII. B. 3.

Hirdetmény.

Jelentkezés a vadőri szakvizsgára.

A vadőri szakvizsga, kellő számú jelentkezés esetén, 1941. évi február hó 3—6. közötti időben ismét Gödöllőn, a m. kir. Vadászati Hivatalnál fog megtartatni.

A vadőri szakvizsga letételének megkönnyítése céljából, a gödöllői m. kir. Vadászati Hivatalnál 1941. évi január hó 20-tól kezdődőleg kéthetes előkészítő szaktanfolyam nyílik meg, melynek végeztével a hallgatók szakvizsgára bocsátatnak. A tanfolyamon való részvétel kötelező.

Azok, akik a vadőri szakvizsgára és tanfolyamra jelentkezni kívánnak, eziránti bélyegköteles kérvényüket *mielőbb*, de legkésőbb 1940. évi december hó 15-ig a m. kir. földművelésügyi miniszterium vadászati osztályához nyújtsák be. A kérvény és melléklete, csatolt szegénységi bizonyítvány esetén, bélyegmentes, ellenkező esetben a kérvény 2 pengős, minden melléklet pedig 30 filléres okmánybélyeggel látandó el.

A hiányosan felszerelt, valamint elkésve benyújtott kérvények figyelembe nem vétetnek. A szakvizsgára, illetve az elő-

készítő tanfolyamra csak olyan magyar állampolgárok jelentkezhetnek, akik:

1. huszadik életévüket betöltötték,
2. az elemi népiskola legalább négy osztályát sikeresen elvégezték,
3. erkölcsileg nem esnek kifogás alá,
4. legalább három évig megszakítás nélkül vadászatiilag megfelelően gondozott vadászterületen vadászati gyakorlati szolgálatban állottak. (A tényleges katonai szolgálat a vadászati gyakorlati idő megszakításának nem tekinthető.) Nyugdíjas csendőrök, amennyiben legalább tíz évi csendőrségi szolgálattal rendelkeznek, egy és fél éves vadászati gyakorlati szolgálattal is felvehetők.
5. Testi és szellemi fejlettség tekintetében kifogás alá nem esnek.

Az 1—5. pont alattiak igazolására a kérvényhez eredetben, vagy hitelesített másolatban a következő okmányokat kell csatolni :

- ad. 1. születési anyakönyvi kivonatot,
- ad. 2. iskolai képzettséget igazoló bizonyítványt,
- ad. 3. hatósági erkölcsi bizonyítványt, (amely egy évnél régebb keletű nem lehet.
- ad. 4. a hároméves vadászati gyakorlati szolgálatot igazoló bizonyítványt,
- ad. 5. az ép, erős, egészséges testi és szellemi fejlettséget igazoló hatósági orvosi bizonyítványt.

A folyamodóknak, a legalább három évi megszakítás nélküli vadászati gyakorlati alkalmaztatást igazoló bizonyítványt, azon vadászterület tulajdonosa (megbizottja) illetve bérlője állítja ki, akinél alkalmazásban állanak, vagy állottak. Ezen szolgálati bizonyítványban fel kell tüntetni a vadászterület nagyságát kat. holdban, továbbá, hogy a szóbanforgó vadászterület nagy- vagy apróvadás-e? A bizonyítványban foglaltakat a vadászterület, illetve szolgálat helyére illetékes *járás vadászati tudósítóval, vagy szükség esetén a községi előljárósággal* igazoltatni kell.

A vadőri szakvizsgát megelőző előkészítő szaktanfolyamra legfeljebb 40 hallgató fog felvétetni.

A felvételnél előnyben részesülnek :

- a) akiknek magasabb az előképzettségük,
- b) kiszolgált katonák (csendőrök),
- c) akik sokgyermekes családból származnak,
- d) akik korábban jelentkeztek.

Folyamodók a felvételtől megfelelő értesítést nyernek.

A tanfolyam ingyenes, a vizsgadíj 30 (harminc) pengő, amely a vizsga napján a vizsgabizottság elnökének kezéhez fizetendő.

A vadőri tanfolyam és szakvizsga tananyagának előkészítő tanulmányaihoz vezérfonalként, hivatali elődöm kiadványa: Illés Nándor nyug. erdőfőtanácsos: „A vadőr” című szakkönyv használható fel. Miután fentemlített szakkönyv kifogyott, ennek pótlására új szakkönyv közeli kiadása van tervbe véve. A szakkönyvet — amelynek megjelenése idejét és árát hirdetmény fogja közölni, — a vezetésem alatt álló miniszterium házikönyvtára útján lehet annak idején a vételár előzetes beküldése mellett megrendelni.

A tanfolyam és a szakvizsga tartama alatt a hallgatók díjmentes elszállásolásban részesülhetnek, ételmezésükről maguk tartoznak gondoskodni. Intézkedés történt azonban, hogy a hallgatók az önköltségi ár (napi mintegy 2.20 pengő) megtérítése ellenében a tanfolyam étkezéjében meleg ételmezésben (reggeli, ebéd, vacsora) részesüljenek.

A díjmentes elszállásolást a felvételi kérvényben kell kérni.

Az étkezés tényleges költségeiről a hallgatók a helyszínen, a díjmentes elszállásolásról pedig a felvételi értesítésben nyernek tájékoztatást.

A szakvizsga, illetve a tanfolyamra vonatkozó bővebb felvilágosításokat — érdeklődés esetén — a m. kir. földmivélségi miniszterium vadászati osztálya nyújt.

Budapest, 1940. év október hó 16-án.

M. kir. Földmivélségi Miniszter.

Különfélék

Eljegyzés. *Vörös László Ferenc* alerdész kartársunk 1940. november hó 6-án Fajszon eljegyezte *Szentiványi Matildkát*. Eljegyzésükhöz szívből gratulálunk..

Esküvő. *Gregor Marika* és *Kadocsa (Králik) Ferenc* november hó 23-án d. u. fél 4 óraker tartották esküvőjüket a zselizi r. kat. templomban.

Kiss Mária és *Szinger Vilmos* november hó 24-én d. u. 4 óraker tartották esküvőjüket a tapcsonyi r. kat. templomban.

Horváth Margitka és *Györgykovács Lajos* október 14-én d. e. 12 óraker tartották esküvőjüket a padragi r. kat. templomban.

Frigyükre Isten áldását kérjük.

Halálozás. *Rejtő Róbert* ny. m. kir. famester életének 75-ik évében lelkét visszaadta Teremtőjének. Családja, rokonai és

ismerősei nagy részvét mellett helyezték a mindszei temetőben örök nyugalomra.

Miután nevezett a temetkezési segélyalapnak lelkes tagja volt, kérjük, hogy az esedékes 50 fillér temetkezési hozzájárulást mindenki beküldeni sziveskedjen.

Egyesületi hírek

Felkérjük tagjainkat, hogy címváltozásukat azonnal jelentsek, *de legkésőbb minden hó 15-ig*, nehogy a lap szétküldésében fennakadás történjék.

A közelgő év végére való tekintettel kérjük tagjainkat, hogy tag- és temetkezési hátralékukat „Bianco”-csekken küldjék be, hogy ezzel is könnyebbé tegyék a vezetőség munkáját.

Ne feledkezzünk meg a „Névtelen hősök”-ről, akik életük feláldozásával mutattak utat az utódoknak. Mindenki adakozzon tehetsége szerint, hogy méltó emléket állíthassunk fel.

Az Országzászló mozgalmunk eredményes lesz, s szép és maradandó emléket állítunk Görgényszentimre községben.

Temetkezési segélyalapunk az elhunyt özvegyének jelenleg 175 pengőt juttat. Senki sem tudja, mikor kerül rá a sor, azért igyekezzék mindenki bejelenteni részvételét segélyalapunkba. Minden elhalálozás esetén 50 fillér hozzájárulás küldendő be. Ahány tagja van az alapnak, annyiszor 50 fillért fizetünk ki az özvegynek.

Pénztári beszámoló

Október havi befizetések: Frey György Rajka 10, Erdő Károly Píliszentlélek 5, Czigler Miklós Ipolyszalka 1.50, Csonotos József Tormaujfalu 3.50, Kalinger István Lentiszombathely 13.50, Saliga János Szentdomián 12, Köhalmi József Sárpenetele

3.50, Bihari Dezső Debrecen 3, Vincze Sándor Budapest 6, Pikó Sándor Alsókalocsa 3, dr. Orosz K. György Mezőhegyes 4, Tamás János Esztergom 2, Varga Andras Mezőhegyes 3, Medve József Mezőhegyes 3, Kerekes Pál Mezőhegyes 3, Harangozó Imre Mezőhegyes 3, Pósa István Mezőhegyes 3, Kecskeméti András Mezőhegyes 3, Koczka Pál Mezőhegyes 3, Mengyán György Mezőhegyes 3, Takács István Verebély 5, Komáromi Ferenc Háromhuta 10, Repiczki Gusztáv Kecskemét 4, Vörös Ferenc Küldoromlás 8, Tóvári István Brusztura 14, Szalai Lajos Erdőháza 50 fil., Kiss Sándor Büdszentmihály 3, Naháczki László Szarvaskő 10, Horváth István Ujkér 4.50, Deák László Debrecen 10, Rába János Vizvár 6, Csizmadia Vince Iharkút 7.50, Összes befizetés október hóban 987.92 P.

November havi befizetések: Székács Endre Mezőhegyes 10, Mayer Oszkárné Dömös 6—6, Kovács János H.-Szentgyörgy 2.50, Erdősi József Arló 2.50, Cservenka Ferenc Tata 26.50, Kiss Bertalan Orosháza 3, Erdész Mihály Fülek 5, Tüttő János Bucsatelep 5, Farkas G. Mihály Nagyvárad 10, Szörényi József Kaposvár 10, Sziklai Béla Kaposvár 3, Hunyadi Károly Ipolyszalka 1, Molnár Pál Komárom 3, Hunyadi János Pilismarót 3, Szaniszló Béla Csennaholova 3, Krausz György Malomrét 3, Barta Lajos Malomrét 3, Déri István Ják 3, Hugl Pál Gyöngyössomlyós 6.50, Józsa Kálmán Veszprémvarsány 2.50, Kummert Lajos Páty 5, Rádóczy Gyula Terebesfejérpatak 3, Murányi János Gyöngyössomlyós 2, Kolb Gyula Esztergom 13, Szendrei István Cserépfalu 4, Csubetka Mihály Szerednye 3, Kasza József Pécs 2, Szegedi Mihály Karczag 4, Járányi Károly Vértesnána 3, Hanustyin József Malomrét 3, Miltényi János Gödöllő 3, Varga Géza Eggerbakta 3, Molnár József Pilisszentlászló 9, gróf Pappenheim uradalom 2.20, Nagy Rezső Bodvaszilás 6, Helvax Andor Bogdása 1.50, Huber Sándor Borsfa 6, Hajdúhadházi Erdőbirtokosság 17.60, Grill-féle könyvkereskedés Budapest 4, Ilgáncs György Fenyvesvölgy 6, Végvári Jenő Sirok 9, Magor József Abádszalók 3, Elek Géza Okemence 5, Hatványi József Okemence 5, Gráczi László Sávoly 4, Félix György Pamuk 2.50, Kerényi Ferenc Hámor 3, Temesvölgyi Temmel Antal Piliscsaba 10, id. Erber József Mogyoród 6, Lehoczky Alajos Gödöllő 3.50, Györki László Duna-szentbenedek 8 P.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Emlékműre befizettek: Esztergomi m. kir. szakiskolai tanulók Önképzőköre 34.70, Pécs sz. kir. város Erdőaltisztikára 6, Tihanyi István Kerepes 2, Szabó József Kerepes 1, Ohád János Kerepes 1, Horváth János Feketevizpuszta 2, Bornemissa Ferenc Pomáz 1, Szalai Lajos Erdőháza 1, Csizmadia Vince Iharkút 1, Molnár József Pilisszentlászló 1, Bánki László Pilismarót 2, Stubnya László 2, Schmidt József 2, Kuti István 2, Timár Ferenc 2, Erdő Károly 2, Stoflitz Ferenc 2, Jánoski Lajos

2, Nagy Kálmán 1, Sáros Bálint 1, Molnár Gyula 1, Hunyadi János Pilismarót 1, Szy Ferenc Püspökladány 5, Kincses György Kelebia 2, Hauk Ferenc és Hauk András Budapest 2.50—2.50 P.

Előző gyűjtéssel együtt 236.20 P.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizettek: Fekete Imre Bakonyszentlászló 10, Tihanyi István Kerepes 1, Szabó József Kerepes 0.50, Ohád János Kerepes 0.50 P.

Kartársi üdvözlettel :

Pálmai József
főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek:

(Csak pontos című és válaszbélyeggel ellátott levelekre válaszolunk. Hangsúlyozva jelezzük, hogy a névtelen levelek olvasatlanul a papirkosárba kerülnek.) Kéziratokat nem őrizünk meg és nem adunk vissza s minden hó 15-éig küldendők szerkesztőségünkhöz.

Szabó Géza Bögöte. Tagdíja 1941. április hó 1-ig rendezett.

Mengyi István Ómassa. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezés 1 P túlfizetés.

Erdő Károly Pilisszentlélek. Tagdíja 1941. február hó 1-ig rendezett.

Saliga János Szentdomián. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett.

Bihari Dezső Debrecen. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 12 P. Temetkezés 1 P túlfizetés.

Naháczki László Szarvaskő. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Rába János Vizvár. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezés a most elhunyt Rejtő kartársunk elhunytával szintén rendezett. 1940. július hó 1-től egész tagdíjas.

Deák László Debrecen. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 3 P. Temetkezési hátraléka 0.50 P.

Zengő Mihály Nagyberezna. 1938—39. évekre tagdíj nem volt előírva. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 13.20 P.

Schobert János Hetvenhely. Tagdíja 1941. május hó 1-ig rendezett.

Erdész Sándor 4 hv. zlj. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 14 P. 1939—40. év, mint katonai idő, törölve.

Kothay István Nyergesújfalu. Igazolvány alapján 1940. év-től féltagdíjasnak írtuk elő.

Molnár József Pilisszentlászló. Tagdíja 1941. április hó 1-ig rendezett. Temetkezési segély Rejtő Róbert hozzájárulásával szintén rendezett.

Lehóczky Alajos Gödöllő. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 7 P. Temetkezés 1 P.

Györki László Dunaszentbenedek. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezés 2 P túlfizetés.

Gróczki László Sávoly. Hirdetését közöljük. Hirdetési díj 1.50 P.

A m. kir. földmivelésügyi miniszternek 197.565—1940. F. M. sz. rendelete a mezeinyúl vadászati tilalmiidejének módosítása tárgyában.

Az 1925. XXIV. t. c. 1. §-ában foglalt felhatalmazás alapján a következőket rendelem :

1. §.

Az elmúlt rendkívüli tél folyamán nagy kárt szenvedett nyúlállomány megóvása érdekében a 145900-1940. VIII. B-3. F. M. sz. rendelet akként módosítatik, hogy tekintet nélkül az általános vadászati tilalom idejére, tilos vadászni mezeinyúlra január hó 1. napjától november hó 30. napjáig bezárólag.

2. §.

A jelen rendelet kihirdetése napján lép hatályba.

Budapest, 1940. évi október hó 18-án.

vitéz gróf Teleki Mihály s. k.
m. kir. földmivelésügyi miniszter.

Allást keresnek:

Berényi József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nő, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal, azonnali belépéssel állást kér. — Cím: Tata II. Eszterházy-utca 1.

300 pengővel jutalmazom annak a fáradozását, aki mint vizsgázott vadórt, állandó erdőőri vagy vadőri állásba segít. Értesítést: Vörös Lajos Tamási címre kérek.

1941 január hó 1-re vagy április havi belépésre állást keres szakiskolát végzett, 45 éves r. k., nős, két gyermekes, háborút viselt erdőőr. Az erdőművelés terén nagy gyakorlattal és elméleti tudással rendelkezik. A csülkös vad tenyésztése, gondozása és vadászása terén is minden próbát kiáll.

Nyelvismerete német, román és szláv. Anyanyelve magyar. Cím: Kovács János szkv. erdőőr Mátramindszent. Heves vm.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitünő szakvizsgai bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatottsággal bir, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 6., u. p. Sárosfa.

28 éves, nős, r. k. vallású, 4 középiskolát végzett és erdő-
őri szakvizsgát tett, katonaviselt erdőőr, ki úgy az erdőgazda-
ság, mint a vadászat terén nagy gyakorlattal rendelkezik,
állást keres. Címe: Szivák Sándor Gyöngyös, Kállay-u. 117.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakor-
lattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatok-
ban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású,
nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe:
Józsa István Berhida, Rákóczi-út 47.

Róm. kat. 28 éves szakvizsgázott erdőőr, aki mind az
apró, mind a nagyvad óvásában, erdőtelepítésben, méhészet
kezelésében nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban
van, fizetésmegjelöléssel állást keres. Cím: M. E. V. M. E., Tata,
II., Esterházy-utca 1. szám.

Felhívás. Kiss Jenő háromszéki lakos, kinek védterülete
nem csatoltatott vissza az anyaországhoz, kéri, hogy bármilyen
erdőőri vagy vadőri állásba segítsék. Címe: Kiss Felicia szoc.
tv. jel. Budapest, Thököly-út 69. XIV.

8 méter előírást erdész loden zötétzöld színű, I. rendű mi-
nőségben méterenkint 25 P. Cím: Csmák János Nagygadóc-
telep 28. U. p. Komárom. É.

Eladók:

Sürgősen eladók 1 drb. jókarban lévő 16 „C” duplacsövű
kakasos serétes „Ferlach” gyártmányú vadászfegyvert. Ármeg-
jelölés 160—180 P. Gráczi László kép. alerdész Sávoly, So-
moggy megye.

